C:\Users\Plazma\Desktop\304\Bujold_Lois_McMaster_07-Pamet.pdb

PDB Name: D:\Huda\!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!\!_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.2.2007
Modification Date: 18.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lois McMaster Bujold
PAMĚŤ

Věnováno Trudi starší a Trudi mladší

Copyright © 1996 by Lois McMaster Bujold
Translation © 2004 by Helena Soukupová
Cover © 2004 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 80-7197-222-3

KAPITOLA 1
Miles se probral k vědomí, ale oči zatím neotvíral. V hlavě mu doutnaly zmatené zbytky jakéhosi žhavého snu, rozpadaly se a vyhasínaly. Přepadla ho děsivá jistota, že ho zase zabili, ale pak se mu útržky vzpomínek a myšlenek začaly urovnávat.
Jeho další smysly se pokoušely o inventuru. Nacházel se ve stavu beztíže, ležel natažený na zádech, nevelké tělo měl připoutané k nějaké plošině a zdálo se mu, že je zabalený v tenké zdravotnické fólii standardní vojenské výroby. Raněný? Ruce a nohy měl podle všeho všechny. Pořád ještě měl na sobě měkkou kombinézu, kterou si oblékal pod bitevní skafandr. Ale ten teď postrádal. Popruhy ho nepoutaly těsně. V nose ho zašimrala různorodá vůně mnohokrát přefiltrovaného vzduchu, chladivého a suchého. Pokradmu, aby nezašustil fólií, si vyvlékl jednu ruku a sáhl si na odkrytý obličej. Žádné kabely, žádná čidla - žádná krev - kde mám skafandr, zbraně, velitelskou helmu?
Záchranná mise probíhala jako na drátkách. S kapitánkou Quinnovou a hlídkou vtrhli do lodi únosců, našli vězeňské cely. Prostříleli si cestu k zajatému kurýrnímu důstojníkovi barrayarské Císařské bezpečnosti, poručíku Vorbergovi. Ještě žil, i když byl otupený sedativy. Zdravotní technik potvrdil, že do zajatce nikdo nenarafičil žádné mechanické ani chemické nástrahy, a pak rozjařeně táhli temnými chodbami k čekajícímu bitevnímu raketoplánu Dendarijců. Únosci se je ani nepokusili napadnout, ti měli plno práce jinde. Kde se to zadrhlo?
Kolem sebe slyšel tiché zvuky: pípání přístrojů, sykot vzduchu, který se recykloval jako vždycky, tichý hovor. Tlumené zvířecí zaskučení. Miles si olízl rty, jen aby se ujistil, že to neskučí on sám. Jeho možná nezranili, ale někdo poblíž na tom asi není moc dobře. Nakyslý zápach antiseptik už ventilace nezvládla. Miles pootevřel oči do štěrbinek, připravený hned zas předstírat mdloby a rychle přemýšlet v případě, že se ocitl v rukou nepřítele.
Ale nalézal se ve svém vlastním dendarijském bitevním raketoplánu - v bezpečí, jak doufal - připoutaný na jedno ze čtyř skládacích lehátek na zádi. Nouzovou polní ošetřovnu znal od pohledu až moc dobře, jenom ji většinou nevídal z tohohle úhlu. Zdravotní technik Modrého komanda stál zády k Milesovi a tyčil se nad protějším lehátkem, k němuž byla připoutaná další postava. Miles neviděl žádné vaky s těly. Jenom jeden další raněný. Málem dodal: Výborně, jenomže ranění správně neměli být žádní.
Jenom jeden raněný, opravil se Miles v duchu. V hlavě mu tepala ostrá bolest. Ale neutržil ani plazmové popáleniny, ani neochrnul po zásahu nervovým disruptorem. Tělo neměl propíchané ani intravenózními kapačkami, ani hyposprejem, nic do něj nepumpovalo, ani krevní náhražky, ani synergin proti šoku. Nevznášel se v narkotickém opojení analgetik, v kradmých pohybech mu nebránily žádné tlakové obvazy. Žádné smyslové blokátory. Bolest hlavy připomínala migrénu po zásahu paralyzérem. Jak mě sakra mohli paralyzovat skrz bitevní skafandr?
Dendarijský zdravotní technik - měl na sobě pořád bitevní skafandr, jenom si odložil helmu a rukavice -se otočil a uviděl, že Miles otevřel oči. „Už jste se probral, pane? Oznámím to kapitánce Quinnové." Na okamžik se sklonil k Milesovu obličeji a zablikal mu do očí baterkou, bezpochyby zkoušel reakci jeho panenek.
„Jak dlouho... jsem byl mimo? Co se stalo?"
„Dostal jste nějaký záchvat nebo křeč. Bez zjevné příčiny. Polní zkoušečka toxinů nic neukázala, ale ta je dost primitivní. Až se vrátíme na lodní marodku, prohlédneme vás důkladněji."
Takže ho znovu nezabili. Něco horšího. Pořád se hlásí pozůstatky z té minulé smrti. Čert aby to vzal. Co jsem prováděl? Co viděli?

To už by radši - no, to zas ne. Nebyl byl radši utržil zásah nervovým disruptorem. Ale bylo to o fous. „Jak dlouho?" opakoval Miles.
„Záchvat trval asi čtyři - pět minut."
Ale dostat se odtamtud sem trvalo rozhodně déle než pět minut. „A pak?"
„Pak jste byl bohužel asi půl hodiny v bezvědomí, admirále Naismithi."
Na takhle dlouho nikdy předtím nezkolaboval. Tenhle záchvat byl zatím ze všech nejhorší. A to už doufal, že ten poslední taky bude poslední. Od jeho předchozího krátkého kolapsu, který nikdo neviděl, uplynuly už víc než dva měsíce. Sakra, byl si jistý, že ty nové prášky zabraly.
Snažil se vymotat z izolační fólie a popruhů.
„Jen zůstaňte ležet, admirále."
„Musím vstát a převzít hlášení."
Zdravotní technik mu položil ruku na prsa a zatlačil ho zpátky na lehátko. „Kapitánka Quinnová mi dala rozkaz, abych vám v případě, že nebudete chtít ležet, dal sedativa. Pane."
Miles div nevyštěkl: A já ten rozkaz odvolávám! Ale teď se podle všeho nenacházeli v bitevní situaci a technik měl v očích doktorský ocelový pohled člověka, připraveného konat svou povinnost bez ohledu na riziko. Spaste mě před ctnostnými lidmi. „Tak proto jsem byl tak dlouho mimo? Byl jsem pod sedativy?"
„Ne, pane. Dal jsem vám jenom synergin. Životní funkce jste měl stabilní a já se vám bál dávat něco jiného, dokud nezjistíme, co s vámi vlastně je."
„A co moje komando? Dostali jsme se všichni do bezpečí? A co barrayarský rukojmí, dostali jsme do bezpečí i jeho?"
„Všichni jsou v bezpečí. Ten Barrayaran, ehm... bude žít. Jeho nohy jsem vzal s sebou; je tu velká naděje, že mu je chirurg zase přidělá." Zdravotní technik zatěkal očima kolem, jako by hledal pomoc u kolegů.
„Cože? Jak k tomu zranění přišel?"
„Ehm... zavolám vám kapitánku Quinnovou, pane."
„To bych vám radil," zavrčel Miles.
Technik se odrazil, přeplul ošetřovnou a něco naléhavě zamumlal do interkomu na protější zdi. Vrátil se k svému pacientovi - poručíku Vorbergovi? Muž měl do paže i do krku zavedené kapačky, které do něj pumpovaly plazmu a léky. Zbytek skrývala izolační fólie. Na přepážce vepředu se rozblikalo světélko, zdravotní technik se honem připoutal na služební sedadlo a raketoplán párkrát zrychlil, párkrát zpomalil a všelijak se houpal a nakláněl, jak se připravoval na ukotvení k mateřské lodi.
Hned po ukotvení honem odnesli zraněného zajatce. Nadvakrát. Miles zdrceně zaskřípal zuby při pohledu na vojáka, který za zdravotním technikem s levitačními nosítky nesl veliký chladicí box. Ale krev nikde moc vidět nebyla. Miles už se chystal vzdát čekání na Quinnovou a začal se vyvlékat z nemocničních popruhů, ale to už Quinnová dorazila z letové paluby a plula uličkou k němu.
Helmu a rukavice bitevního skafandru už odložila a sundala si kapuci kombinézy, aby si uvolnila tmavé, potem zplihlé kučery. Překrásně modelovaná tvář jí pobledla vypětím, hnědé oči jí ztemněly strachem. Ale Milesově nevelké flotile o třech lodích nehrozilo žádné bezprostřední nebezpečí, to by se Quinnová věnovala jí, a ne jemu. „Jsi v pořádku?" zachraptěla.
„Quinnová, co se - ne. Napřed mi podej souhrnné hlášení."
„Zelené komando vysvobodilo posádku unesené lodi. Všechny členy. Zařvalo při tom nějaké vybavení - pojišťovna z toho nebude tak nadšená jako minule - ale prémie za živé zachráněné máme pěkně v suchu."
„Chvála pánubohu a seržantce Tauře. A únosci?"
„Zajali jsme jejich mateřskou loď a devatenáct mužů. Tři nepřátelé padli. Všechno máme pevně v rukou; naše skvělá posádka to tam dává do pořádku. Nějakých šest, možná osm těch prevítů uniklo ve skokovém člunu. Ten je jen chabě vyzbrojený - takhle daleko od nejbližšího skokového uzlu je Ariel dohoní, kdy se ti zamane. Rozhodni se, jestli se chceš držet stranou a vyhodit je do povětří, nebo se je pokusíme zajmout."
Miles si rukou přejel obličej. „Napřed vyslechni zajatce. Jestli je to stejná krvežíznivá parta, která loni přepadla Soleru a povraždila všechny cestující i s posádkou, stanice Vega nám vyplatí odměnu, a tak dostaneme za jednu misi zaplaceno třikrát. Jelikož Vegánci nabízejí stejnou odměnu za důkaz o jejich smrti, všechno důkladně zaznamenej. Vyzveme je, aby se vzdali. Jednou." Povzdechl si. „Takže věci nevyšly tak docela podle plánu. Už zas."
„Ale jdi. Každá operace na záchranu rukojmích, ze které všichni vyváznou živí, se podle všech měřítek počítá jako úspěšná. A za předpokladu, že flotilová doktorka nepřišije tvému chudáku Barrayaranovi nohy předkem dozadu nebo pravou místo levé, byli jsme úspěšní na sto procent."
„Éé... jo. Co se stalo, když... jsem se složil? Co se přihodilo Vorbergovi?"
„Přátelská palba, naneštěstí. I když v tu chvíli moc přátelsky nevypadala. Najednou jsi sebou praštil -pekelně nás to vyjukalo. Oblek ti začal vysílat spoustu zmatených telemetrických údajů a pak ti spustil plazmomet." Prsty si prohrábla vlasy.
Miles zaletěl očima k těžkému plazmometu, který měla Quinnová vestavěný v pravé paži vesmírného skafandru, stejného, jako měl Miles. Srdce mu kleslo až do svírajícího se žaludku. „To snad ne. Do prčic. To mi ani neříkej."
„Bohužel už je to tak. Napřed jsi ho vysvobodil a pak jsi ho vlastnoručně přeřízl v kolenou. Jako po másle, pěkně přes obě nohy. Naštěstí - aspoň myslím - paprsek zároveň zastavil v řezu krvácení, takže ten chlap nevykrvácel. A byl tak nadrogovaný, že toho myslím moc necítil. Napřed jsem si myslela, že se ti nějaký nepřítel naboural do dálkového ovládání skafandru, ale inženýři se dušují, že to už dneska nejde. Vyhodil jsi do vzduchu pár zdí - čtyři jsme ti museli sedět na ruce, než jsme vzali medikův otvírák na konzervy, otevřeli ti skafandr, sáhli dovnitř a vypnuli tě. Mlátil jsi sebou na všechny strany - málem jsi nás dostal taky. Z čirého zoufalství jsem tě zezadu na krku ochromila paralyzérem

a ty ses přestal hýbat. Měla jsem strach, že jsem tě zabila."
Quinnová se při vyprávění trochu zajíkala. Její překrásná tvář nebyla koneckonců původní, ale transplantovaná po jejím vlastním divokém setkání s palbou z plazmometů před více než deseti lety. „Milesi, co se to s tebou sakra dělo?"
„Myslím, že jsem měl... takový záchvat. Něco jako epilepsie, jenomže nenechává stopy v nervovém systému. Bojím se, že to je možná následek mého loňského oživení z kryostáze." Ty víš zatraceně dobře, že je. Dotkl se dvojitých jizev po obou stranách krku, které už trochu zarostly a vybledly. Méně významné památky na onu událost. Nouzové řešení pomocí paralyzéru z rukou Quinnové vysvětlovalo, proč byl tak dlouho v bezvědomí a proč ho teď bolí hlava. Takže ten záchvat nebyl horší než ty předchozí...
„No nazdar," vzdychla Quinnová. „Ale stalo se to poprvé -" Zarazila se a zadívala se na něj pozorněji. Hlas jí trochu ochabl. „Tohle se ti nestalo poprvé, co?"
Ticho se protahovalo. Miles se donutil promluvit jako první. „Stalo se to třikrát nebo čtyřikrát," nebo pětkrát „brzy poté, co mě oživili z kryostáze. Moje kryoterapeutka říkala, že to možná přejde samo, stejně jako přešla ztráta paměti a dýchavičnost. A pak to vypadalo, že to vážně přešlo."
„A s takovou časovanou bombou v makovici tě Císařská bezpečnost pustila na tajnou misi do terénu?"
„Císařská bezpečnost... o tom neví."
„Milesi..."
„Elli," řekl nešťastně, „okamžitě by mě stáhli z aktivní služby, to přece víš. Přinejlepším by mě přikovali k nějakému kancelářskému stolu. Přinejhorším odchod do výslužby ze zdravotních důvodů - a to by znamenalo konec admirála Naismithe. Navždycky."
Ochromeně strnula.
„Říkal jsem si, že jestli se ty záchvaty vrátí, poradím si s nimi sám. Myslel jsem, že se mi to povedlo."
„Ví o tom někdo?"
„Ne... moc lidí. Nechtěl jsem riskovat, že se to donese Císařské bezpečnosti. Řekl jsem to dendarijské flotilové doktorce. Musela přísahat, že bude mlčet. Snažili jsme se diagnostikovat příčinu. Zatím jsme se moc daleko nedostali. Ona se koneckonců specializuje na úrazy." Ano, kupříkladu na popáleniny plazmometem a připevňování končetin. Což aspoň znamená, že poručík Vorberg by se teď nemohl nacházet v lepších ani zkušenějších rukou, ani kdyby ho mohli kouzlem v mžiku přemístit do samotné Císařské vojenské nemocnice na Barrayaru.
Quinnová stiskla rty. „Ale mně jsi to neřekl. O náš osobní vztah nejde, ale na téhle misi jsem tvůj velící zástupce!"
„Měl jsem ti to říct. Teď už je mi to jasné." Oslnivě.
Quinnová pohlédla na druhý konec raketoplánu. Zdravotník z Peregrine tam u průlezu zrovna zápasil s levitačními nosítky. „Ještě musíme zahladit pár stop, jdu na to dohlídnout. Ty pěkně zůstaneš na tý pitomý marodce, dokud se nevrátím, jasný?"
„Ale já už jsem se úplně sebral! Možná se teď celé měsíce nic nestane. Jestli vůbec někdy."
„Jasný?" procedila Quinnová mezi zuby a vrhla na něj zuřivý pohled.
Vzpomněl si na Vorberga a spadl mu hřebínek. „Jasný," zamumlal.
„Děkuju," zasyčela.
Pohrdl levitačními nosítky, trval na tom, že půjde po svých, ale jinak se zdravotnímu technikovi podřídil a cítil se strašlivě udolaný. Začíná se mi to vymykat z rukou...

***

Jakmile Miles dorazil na marodku, nějaký horlivý lapiduch mu vyšetřil mozek, odebral mu krev i vzorky veškerých dalších tělních tekutin, které z Milese dokázal vyždímat, a zkontroloval mu všechny možné životní funkce. Pak už nezbylo než čekat na doktorku. Miles se nenápadně odporoučel do malé ordinace, kam mu pucflek přinesl lodní uniformu. Podle všeho se tam chystal starostlivě přešlapovat, ale Miles ho podrážděně poslal pryč.
A tak se Miles ocitl v tichém kamrlíku, kde nemohl dělat nic, jen přemýšlet, což byla možná taktická chyba. Mohl se spolehnout, že po nich Quinnová opravdu zahladí všechny stopy; proč by ji jinak jmenoval svým zástupcem? Posledně, když ho něco násilím vytrhlo z velící struktury, se naprosto spolehlivě ujala velení. Tehdy mu při výpravě na Jackson rozerval nějaký odstřelovač jehličkovým granátem hrudník na cucky.
Natáhl si šedivé kalhoty, zapnul si je a zahleděl se na svůj trup. Prsty přejížděl po rozsáhlé pavučině blednoucích jizev. Jacksonská kryochiruržka odvedla vynikající práci. Nové srdce, plíce i všelijaké jiné orgány mu už teď téměř úplně dorostly a fungovaly na plný výkon. Kromě toho měl už skoro všechny křehké kosti, které ho trápily od chvíle, co se narodil zdeformovaný, nahrazené syntetickými. Když už se do toho kryochiruržka jednou pustila, narovnala mu i páteř; po pokrouceném hrbu, který spolu s Milesovým trpasličím vzrůstem ponoukal jeho barrayarské soukmenovce, aby se ušklíbali: Mutant!, když si mysleli, že je neslyší, nezbylo skoro ani památky. Dokonce si přitom pomohl k dalším pár centimetrům výšky. Sice za tu prémii draze zaplatil, ale stála za to. Vyčerpání se navenek neprojevovalo. Nezávislý pozorovatel by řekl, že je na tom Miles tělesně nejlépe za celých skoro třicet let svého života.
Je tu jenom jeden háček.
Ze všech nebezpečí, které kdy na jeho těžce vydobytou kariéru vrhaly stín, bylo tohle nejhůř uchopitelné, nejméně očekávané... nejosudovější. Usilovně dřel, překonával všechny pochybnosti, které jeho tělesné postižení vyvolávalo, vypracoval se na výsadní postavení nejvynalézavějšího agenta Císařské bezpečnosti v oboru vesmírných záležitostí. Kam Barrayarské Císařství s konvenčními jednotkami nemohlo, přes hranice politických uskupení, do nejzazších koutů ve spletité síti červích děr a skokových tras, tam všude se mohla nerušeně pohybovat nezávislá žoldnéřská armáda. Po celé desetiletí se Miles snažil dotáhnout k dokonalosti krycí identitu „admirála Naismithe", svérázného velitele

Dendarijské flotily svobodných žoldnéřů. Naše specialita - bravurní záchranné operace.
Jako tahle poslední. Zákeřní únosci se zmocnili neozbrojené nákladní lodi zapsané v planetárním registru Zoave Twilight a mysleli si, že v osobě barrayarského císařského kurýra, který tajně přepravoval úvěrové poukázky a nanejvýš důležité diplomatické informace, kápli na parádní kořist, jenomže to se šeredně přepočítali. Pokud by jim zbyla aspoň špetka pudu sebezáchovy, okamžitě by poručíka Vorberga i jeho zásilky, nepoškozené a neprohlédnuté, s nejhlubšími omluvami vysadili na nejbližší stanici.
Místo toho se pokusili prodat ho tomu, kdo nabídne nejvíc. Zabijte je všechny, mumlal šéf Císařské bezpečnosti Simon Illyan. Ďábel už si je přebere. Pak podrobně instruoval Milese. Císaři se nelíbilo, když neoprávněné osoby překážely jeho kurýrům v práci. Nebo je mučily, anebo se je snažily prodávat jako fláky masa nadupané informacemi. I když oficiálně Dendarijské žoldnéře při téhle operaci sponzorovala pojišťovací společnost, která pojistila zoavskou loď, pro jednou by neškodilo dát do oběhu, že za akcí stálo i Barrayarské Císařství. Dobrá reklama na ochranu dalšího kurýra, který by se náhodou ocitl v podobné lapálii.
Za předpokladu, že šlo o náhodu. Milese všechno svrbělo, jak se chtěl rozběhnout dozírat na výslech zajatců; Vorberga zachránili živého, takže hned za druhé se Illyan bude velice zajímat o to, jestli k únosu kurýra došlo náhodou, nebo záměrně. Pokud záměrně... někdo se bude muset pustit do vnitřního vyšetřování. Celkem vzato byl Miles nesmírně rád, že podobné nehezké úkoly nespadaly do jeho pole působnosti.
Konečně se dostavila doktorka; ještě si ani nesvlékla sterilizovaný operační plášť. Zapřela si ruce v bok, upřeně pohlédla na Milese a vzdychla. Vypadala utahaně.
„Jak je na tom Barrayaran?" zkusil to Miles. „Ehm... dostane se z toho?"
„Není na tom tak zle. Řezy prošly velice čistě a naštěstí hned pod kolenními klouby, což nám ušetřilo spoustu komplikací. Jenom bude asi o tři centimetry kratší."
Miles sebou škubl.
„Ale než dorazí domů, postaví se na nohy," dodala, „za předpokladu, že tam poletíme nějakých šest týdnů."
„Aha. Dobře." Ale co kdyby náhodná dávka z plazmometu zasáhla Vorberga do kolenou? Nebo o metr výš a přeřízla by ho vejpůl? I jeho dendarijská chiruržka dokázala zázraky jenom do určité míry. Jelikož Miles předem nonšalantně ujistil svého nadřízeného, šéfa Císařské bezpečnosti, že se při vysvobozování Vorberga málem ani nezapotí, nezařadilo by se asi k hvězdným okamžikům jeho kariéry, kdyby Vorberga přivezl zapakovaného v pytli na mrtvoly. Ve dvou pytlích.
Milesovi se z podivné směsice úlevy a hrůzy udělalo zle. Panebože, to bude strašný, až to budu vysvětlovat Illyanovi.
Doktorka si prohlížela výsledky Milesových testů a přitom si brumlala. „Tady máme pořád základní graf. Na pohled nejsou patrné žádné odchylky. Můžu se tomu dostat na kloub jedině tak, že vás budu snímat přímo při útoku."
„Kruci, myslel jsem, že jsme otestovali všechny možné stresy a elektrošoky a stimuly, které věda zná, a zkoušeli to vyvolat v laboratorních podmínkách. Myslel jsem, že ty prášky, co od vás mám, to už zklidnily."
„Ten standardní přípravek proti křečím? Bral jste ho poctivě?" Podezíravě si ho měřila.
„Jo." Radši zmlkl, aby dál nehřešil. „Nenapadlo vás nic jiného, co by se dalo vyzkoušet?"
„Ne, proto jsem vám dala ten snímač, co jste měl nosit." Rozhlédla se po místnosti, ale pomůcku neobjevila. „Kdepak je?"
„V mojí kajutě."
Rozhořčeně sevřela rty. „Schválně, jestli uhodnu. Vy jste si ho do akce nevzal."
„Nevešel se mi pod skafandr."
Zaťala zuby. „To vás ani nenapadlo si aspoň - aspoň vypnout zbraně?"
„Beze zbraní bych své posádce jen těžko prospěl v případě ohrožení. To už jsem rovnou mohl zůstat na Peregrine."
„Vždyť jste je ohrozil vy. A na Peregrine jste rozhodně zůstat měl."
Nebo doma na Barrayaru. Ale nejchoulostivější částí operace byla záchrana Vorberga a Milesovi jako jedinému dendarijskému důstojníkovi svěřila Císařská bezpečnost barrayarské císařské identifikační kódy. „Já -" Spolkl plané výmluvy a začal znovu. „Máte úplnou pravdu. Už se to nestane, dokud... dokud tuhle věc nevyřešíme. Co v tom podnikneme dál?"
Rozhodila rukama. „Provedla jsem všechny testy, které znám. Prostředek proti křečím zjevně nezabral. Jde o nějakou idiosynkratickou kryonickou poruchu na celulární nebo subcelulární úrovni. Musíte si nechat hlavu prohlédnout u nejlepšího specialisty na kryoneurologii, kterého splašíte."
Vzdychl a navlékl si černé tričko a šedivou bundu uniformy. „Prozatím je to všechno? Naléhavě potřebuju dohlédnout na výslech zajatců."
„To asi ano." Ušklíbla se. „Ale prokažte nám všem službu. Nechoďte tam ozbrojený."
„Ano, madam," hlesl pokorně a prchl.

KAPITOLA 2
Miles seděl u zakódovaného komunikačního terminálu ve své kajutě na Peregrine a už nejmíň po tisící dával dohromady tajné polní hlášení šéfovi barrayarské Císařské bezpečnosti Simonu Illyanovi. No, po tisící ne, to by byla pitomost. V průměru nelétal na víc než na tři, čtyři mise ročně a od chvíle, kdy jeho podnik získal po dobrodružství s vervainskou invazí oficiální punc, neuplynulo ani deset let. Ani ne čtyřicet operací. Ale spatra už si jejich počet nevybavil, musel se zamyslet a spočítat je, a tohle nezpůsobila žádná přetrvávající kryoamnézie.
Jen pěkně organizovaně, hochu. Osobní shrnutí může pojmout jako pouhý stručný dovětek k přiloženým nezpracovaným údajům, které přehraje ze záznamů Dendarijské flotily. Illyanovi zpravodajští analytici se rádi prokousávali hromadami informací z první ruky. Vysedávali v suterénních kumbálcích v útrobách velitelství Císařské bezpečnosti ve Vorbarr Sultaně a pracovali na tom. A taky, jak se Miles občas bál, se tím bavili.

Peregrine, Ariel i ostatní lodě vybrané bitevní formace „admirála Naismithe" se teď zdržovaly na orbitu planety Zoave Twilight. Flotilová účetní měla za sebou dva perné dny, vyrovnala se s pojišťovnou, které se konečně vrátila nákladní loď i s posádkou, zažádala o výkupné za zajaté lodě únosců a obrátila se na vyslanectví stanice Vega s oficiální žádostí o odměnu za dopadení únosců. Miles zařadil úplný přehled nákladů a zisku do svého hlášení jako Dodatek A.
Zajatce vyložili dole na planetě, ať si je veganská a zoavská vláda rozdělí - pokud možno ve stejném slova smyslu, v jakém proběhlo dělení chudáka Vorberga. Polapení únosci patřili k té nejhorší sebrance. Miles div nelitoval, že se posádka člunu vzdala. Dodatek B obsahoval kopie dendarijských záznamů z výslechu zajatců. Obě planetární vlády dostanou upravenou verzi, ve které bude chybět většina otázek a odpovědí, týkajících se Barrayaru. Doznání ke spoustě zločinů, to Císařskou bezpečnost moc zajímat nebude, ale Vegánci by po tom měli být celí diví.
Pro Illyana bude důležité, že neobjevili žádné důkazy, že by se za únosem barrayarského kurýra skrývalo něco víc než náhoda. Pokud ovšem - a Miles se o tom svědomitě zmínil ve shrnutí - takové informace neměli pouze ti únosci, kteří zahynuli. Jelikož mezi nimi byl i jejich samozvaný kapitán a dva vyšší důstojníci, Illyanovým analytikům se v tomto směru nabízelo dost možností, aby si pobíraný plat opravdu zasloužili. Ale stopu teď bude třeba sledovat z druhého konce, přes zástupce klanu Hargraves, kteří se snažili jednání o prodeji či vyplacení kurýra únoscům zprostředkovat. Miles z celého srdce doufal, že Císařská bezpečnost věnuje polozločineckému vlivnému klanu z Jacksonu co nejpečlivější a co nejošklivější pozornost. Třebaže agent klanu Hargraves Dendarijcům nesmírně, i když nevědomky, posloužil při přípravě přepadu.
Účetní zpráva by se měla Illyanovi líbit. Nejenže se tentokrát Dendarijcům podařilo udržet náklady pod hranicí rozpočtu - pro změnu - ale dokonce vykázali vpravdě ohromující zisk. Illyan, který byl pro princip ochoten rozhazovat císařské marky plnýma rukama, dostal svého kurýrního důstojníka zpátky v podstatě zadarmo. Jsme dobrý, co?
Takže - kdypak se ten šikovný poručík lord Miles Vorkosigan konečně dočká vytouženého povýšení na kapitána?
Zvláštní, Milesova barrayarská hodnost mu pořád připadala skutečnější než dendarijská. Pravda, v rozporu s obvyklejším postupem se za admirála nejdřív prohlásil a zásluhy se dostavily až později, ale po tak dlouhé době už nikdo nemohl tvrdit, že se Miles skutečně nestal tím, za koho se kdysi vydával. Z galaktického pohledu byl admirál Naismith ztělesněná solidnost. Vším, co o sobě rozhlašoval, teď opravdu byl. Jeho barrayarská identita představovala jenom jednu stránku osobnosti navíc. Dodatek?
Člověk se nikde necítí tak jako doma.
Neřekl jsem, že se člověk nikde necítí líp. Řekl jsem jenom, že se člověk nikde necítí jako doma.
A to ho přivedlo k Dodatku C, tedy k záznamům z dendarijských bitevních skafandrů pořízeným při akci, tedy jak vnikli na loď a vysvobodili rukojmí, jak Zelené komando seržantky Taury zachránilo posádku nákladní lodi, jak se jeho vlastní Modré komando dostalo do toho... sledu událostí. Pěkně se zvukem a v barvách, s veškerými zdravotními a komunikačními údaji ze skafandrů. Miles si s jistou zvráceností přehrál všechny živé nahrávky svého záchvatu a jeho neblahých následků. Nahrávka ze skafandru číslo šedesát obsahovala pár vážně podařených záběrů zblízka na poručíka Vorberga, jak se otřeseně probírá z drogového omámení, řve bolestí a pak se v bezvědomí kácí na jednu stranu a jeho uříznuté nohy na druhou. Miles se najednou přistihl, že je celý zkroucený a s pochopením si svírá hrudník.
Zrovna teď možná nebude nejvhodnější doba otravovat Illyana kvůli povýšení.
Zotavujícího se Vorberga včera předali barrayarskému konzulátu na Zoave Twilight, ať ho pošlou domů běžnou dopravní cestou. Miles byl v skrytu duše rád, že díky svému statutu utajení z toho vyvázl a nemusel chodit na marodku a osobně se tomu člověku omlouvat. Před nehodou s plazmometem neviděl Vorberg Milesovi do tváře, jelikož mu ji zakrývala helma skafandru, a po nehodě samozřejmě... Dendarijská chiruržka hlásila, že Vorberg si na vysvobození vzpomíná jen velice mlhavě a zmateně.
Miles zalitoval, že nemůže všechny nahrávky Modrého komanda ze zprávy prostě vymazat. Ale to je bohužel neproveditelné. Kdyby tam nejzajímavější pasáž chyběla, upozornilo by to Illyana stejně jako ohnivý signál na kopci. Kdyby ovšem vymazal celý dodatek, záznamy všech komand, ve všeobecném nedostatku údajů by se to ztratilo...
Miles zapřemítal, čím by mohl Dodatek C nahradit. V minulosti už ve víru událostí nebo pod tlakem vyčerpání napsal spoustu krátkých nebo neurčitých shrnujících hlášení o operacích. V důsledku selhání se samovolně aktivoval plazmomet v pravém rukávu Skafandru třicet dva. V následujícím krátkém zmatku při nápravě selhání byl subjekt nešťastnou náhodou zasažen plazmovým paprskem... A pokud si to čtenář vyloží jako selhání skafandru a ne jeho nositele, Milesova chyba to není.
Ne. Illyanovi lhát nemůže. Ani pomocí gramatických kliček.
Ale já bych přece nelhal. Jenom bych zhušťoval hlášení.
Nedalo se to provést. Určitě by v jiném záznamu přehlédl nějakou zrádnou maličkost, Illyanovi analytici by po ní skočili, a už by se vezl.
Ale ostatní pasáže hlášení se tohohle krátkého incidentu přece nijak netýkají. Celé hlášení by se určitě dalo celkem snadno zkontrolovat.
Tohle není dobrý nápad.
Ale stejně... ze studijních důvodů by to bylo zajímavé. Jednoho dne, pánbůh ho ochraňuj, bude možná mít čtení hlášení v náplni práce. A tak by si měl cvičně vyzkoušet, jak moc se dají překroutit. Jen tak z čiré zvědavosti si nahrál celé hlášení, zkopíroval ho a začal si s kopií všelijak hrát. Kolikrát potřebujete něco změnit a vymazat, abyste vymazali trapnou chvilku v životě terénního agenta?
Zabralo mu to slabých dvacet minut.
Uchváceně si prohlížel výsledek. Byl to hotový umělecký skvost. Udělalo se mu trochu slabo od žaludku. Za tohle by mě mohli degradovat.

Kdyby mě chytli. Měl pocit, že celý jeho život se zakládá právě na tomhle principu; unikal nájemných vrahům, doktorům, nařízením Císařských služeb, omezením svého vorského postavení... a prokazatelně unikl i samotné smrti. Ani ty na mě nestačíš, Illyane.
Zapátral v paměti, kde v Dendarijské flotile se zrovna nacházejí Illyanovi nezávislí pozorovatelé. Jeden v detašovaném postavení s hlavními silami flotily; druhý se vydával za komunikačního důstojníka na Arielu. Ani jeden z nich neletěl na Peregrine ani se neúčastnil přepadu spolu s komandy; ani jeden nebude moci jeho verzi zpochybnit.
Tak tohle bych si měl nejdřív trochu promyslet. Zfalšovanou verzi označil jako přísně tajné a uložil ji spolu s originálem. Protáhl se, aby odlehčil bolavým zádům. Tohle s člověkem udělá kancelářská práce.
Dveře kajuty zabzučely. „Ano?"
„Baz a Elena," ozval se v interkomu ženský hlas.
Miles vypnul obrazovku terminálu, navlékl si zas bundu od uniformy a na dálku odemkl. „Dále." S úsměvem se i se sedačkou otočil, aby je přivítal.
Baz byl dendarijský komodor Baz Jesek, hlavní inženýr flotily a formálně vzato Milesův velící zástupce. Elena byla kapitánka Elena Bothari-Jeseková, Bazova manželka a v současné době velitelka Peregrine. Oba patřili mezi tu hrstku barrayarských krajanů, které Dendarijci zaměstnávali, a oběma byla plně známa Milesova dvojí identita, tedy jak admirál Naismith, víceméně zběhlý beťanský žoldnéř, tak poručík lord Miles Vorkosigan, svědomitý tajný agent barrayarské Císařské bezpečnosti, protože je Miles oba poznal ještě v dobách před stvořením Dendarijské flotily. Vyčouhlý, plešatící Baz stál u jejích počátků; dezertér na útěku, kterého Miles náhodou sebral a (dle svého soukromého mínění) znovu stvořil. Elena... to byla úplně jiná kapitola.
Byla to dcera Milesova barrayarského tělesného strážce, vychovaná v domě hraběte Vorkosigana; téměř jako Milesova nevlastní sestra. Cestu do barrayarské armády jí uzavřelo její pohlaví, a přece ve své vlasti, posedlé armádou, toužila stát se vojákem. Miles našel způsob, jak jí to dopřát. Teď z ní byl voják každým coulem, byla štíhlá a stejně vysoká jako její manžel a v dendarijské šedivé uniformě měla říz. Tmavé vlasy, zastřižené u uší, se jí v pramíncích kroutily kolem bledých jestřábích rysů a bystrých tmavých očí.
Jakpak by se asi jejich životy odvíjely, kdyby tehdy odpověděla „Ano" na Milesovu vášnivou, zmatenou nabídku k sňatku, když jim oběma bylo osmnáct? Kde by byli teď? Žili by pohodlný velkoměstský život vorské aristokracie? Byli by šťastní? Nebo by se jeden druhému postupně omrzeli a litovali promarněných šancí? Ne, vždyť by ani nevěděli, jaké šance to promarnili. Možná by přišly děti... Miles se vytrhl z toku myšlenek. Nemá to cenu.
A přece někde v tajném koutku Milesova srdce něco pořád vyčkávalo. Elena byla podle všeho s volbou manžela spokojená. Ale žoldnéřský život - jak měl Miles nedávno možnost se přesvědčit - s sebou nesl různá rizika. Stačilo, aby nepřítel jednou náhodou zacílil trochu jinam, a už z ní mohla být truchlící vdova, čekající na slova útěchy... až na to, že Elena se do boje dostávala častěji než Baz. Takže ze zlovolných pletich, které se za nocí tajně spřádaly v temných zákoutích Milesovy mysli, měla zrovna tahle závažné nedostatky. No, člověk není pánem svých myšlenek. Ale může být aspoň pánem vlastní pusy, aby ji neotevřel a neplácl nějakou nebetyčnou pitomost.
„Nazdárek, lidi. Vemte si židle. Co pro vás můžu udělat?" začal Miles zvesela.
Elena mu úsměv oplatila a oba důstojníci si přitáhli sedačky k terminálu proti Milesovi. Oba se usadili nezvykle obřadně. Baz přenechal Eleně první slovo, což jasně naznačilo, že půjde o něco ožehavého. Miles se narovnal a soustředil se.
Začala z předvídatelného konce. „Cítíš se už dobře, Milesi?"
„Ale jo, jsem v pohodě."
„Výborně." Zhluboka se nadechla. „Můj pane -"
Oslovila ho podle jejich barrayarského lenního vztahu. Další náznak, že půjde o cosi neobvyklého.
„- rádi bychom odešli do výslužby."
Miles div nesletěl ze židle. „Cože? Proč?"
Elena pohlédla na Baze a ten se ujal slova. „Nabídli mi místo inženýra v jedné escobarské orbitální loděnici. Plat by stačil pro nás pro oba, abychom mohli odejít z flotily."
„Já, já... netušil, že nejste spokojení s tím, kolik tu dostáváte. Jestli jde o peníze, nějak se to zařídí."
„O peníze nejde," řekl Baz.
Toho se bál. Ne, to by bylo moc snadné -
„Chceme do výslužby, abychom založili rodinu," dopověděla Elena.
Pročpak jenom tohle prosté, nevzrušené sdělení Milesovi najednou tak silně připomnělo okamžik, kdy se mu hrudník rozprskl po zásahu jehličkového granátu? „Ehm..."
„Jakožto dendarijští důstojníci," pokračovala Elena, „ti samozřejmě jednoduše můžeme podat řádnou výpověď a odejít do výslužby. Ale jako tvoji přísežní vazalové tě musíme oficiálně požádat o propuštění jakožto o Mimořádnou milost."
„Ehm... já... nevím jistě, jestli si flotila může dovolit naráz přijít o své dva hlavní důstojníky. Zvlášť o Baze. Když jsem pryč, a to jsem každou chvíli, spoléhám právě na něj, a to nejenom v inženýrských a logistických věcech, ale taky v tom, že na všechno dohlédne. Že zajistí, aby se žádné soukromé zakázky nekřížily s barrayarskými zájmy. Že bude znát... všechna tajemství. Nevím, kde za něj najdu náhradu."
„Mysleli jsme, že bys mohl Bazovu současnou práci rozdělit dvěma lidem," navrhla mu ochotně Elena.
„Ano. Můj asistent už je zralý na povýšení," ujistil ho Baz. „V technice se vyzná líp než já. To víš, je mladší."
„A všichni vědí, že už celá léta připravuješ Elli Quinnovou pro velitelské místo," pokračovala Elena. „Ta už je do povýšení celá žhavá. A taky je k tomu zralá. Loni to myslím dokázala víc než přesvědčivě."
„Není... z Barrayaru. Illyanovi by se to nemuselo zamlouvat," hrál Miles o čas. „Takové zásadní postavení."
„Zatím si nikdy nestěžoval. Teď už ji přece zná dost dobře. A Císařská bezpečnost zaměstnává spousty agentů, kteří

nepocházejí z Barrayaru," namítla Elena.
„Víte určitě, že chcete oficiálně odejít do výslužby? Chci říct, je to vážně nutné? Nestačila by vám nějaká prodloužená dovolená nebo studijní volno?"
Elena zavrtěla hlavou. „Když se z lidí stanou rodiče... změní je to. Myslím, že už bych se nechtěla vrátit."
„Myslel jsem, že ses chtěla stát vojákem. Celým svým srdcem, ze všeho nejvíc. Stejně jako já." Máš vůbec ponětí, kolik z tohohle všeho jsem dělal pro tebe, jenom pro tebe?
„To jsem chtěla. A stala jsem se vojákem. A teď jsem... skončila. Já vím, že zrovna tobě pojem dost asi moc neříká. Nevím, jestli by tě i ty nejohromnější úspěchy stačily někdy nasytit."
To proto, že uvnitř cítím takovou prázdnotu...
„Ale... po celé mé dětství i mládí do mě na Barrayaru vtloukali, že voják je jediné povolání, které za něco stojí. Nejdůležitější věc na světě, teď i v budoucnu. A že já se nikdy nemůžu stát nikým důležitým, protože nikdy nemůžu být vojákem. No, dokázala jsem, že se Barrayar zmýlil. Stala jsem se vojákem, a zatraceně dobrým."
„To ano..."
„A pak jsem si začala říkat, v čem dalším se Barrayar mýlil. Jako třeba v tom, co je opravdu důležité a kdo je opravdu důležitý. Když jsi loni ležel v kryostázi, strávila jsem hodně času s tvojí matkou."
„Aha." Při návštěvě vlasti, o které ho kdysi vášnivě přesvědčovala, že už na ni nikdy nevkročí, no ano...
„Hodně jsme si povídaly. Vždycky jsem si myslela, že ji obdivuju, protože v mládí, než se přistěhovala a provdala za tvého otce, byla vojákem a bojovala za kolonii Beta v escobarské válce. Ale jednou si takhle zavzpomínala a začala odříkávat, čím vším byla. Astrokartografkou, výzkumnicí, kapitánkou lodi, válečnou zajatkyní, manželkou, matkou, političkou... ten seznam jako by neměl konce. A kdo ví, povídala, čím dalším se ještě stane. A já si pomyslela... že chci být taky taková. Že chci být jako ona. Nebýt jenom jednou věcí, ale celým světem možností. Chci přijít na to, kým jiným se můžu stát."
Miles vrhl kradmý pohled na Baze, který manželku pozoroval s hrdým úsměvem. Není pochyb, že tohle rozhodnutí pramení z její vůle. Ale Baz byl, a to zcela náležitě, Elenin oddaný otrok. Všechno, co říkala, říkala i za něj. Kruci.
„Vážně myslíš, že se... pak nebudeš chtít vrátit?"
„Za deset, patnáct, dvacet let?" zeptala se Elena. „To myslíš, že Dendarijští žoldnéři budou ještě existovat? Ne. Nemyslím, že se budu chtít vrátit. Budu chtít jít pořád dál. Aspoň to už vím určitě."
„Ale budeš přece chtít nějakou práci. Něco, kde bys uplatnila svoje schopnosti."
„Uvažovala jsem, že bych dělala kapitánku obchodní lodi. Při tom bych uplatnila skoro všechen svůj výcvik, tedy kromě zabíjení lidí. Smrt už mě unavuje. Chci se zaměřit na život."
„No... ve všem, pro co se rozhodneš, budeš určitě excelovat." Na jeden šílený okamžik Miles zauvažoval o možnosti, že je nepropustí. Ne, nemůžete odejít, nepustím vás od sebe... „Technicky vzato vás můžu propustit jenom z lodní služby. Z vazalského svazku vás propustit nemůžu, stejně jako mě císař Gregor nemůže propustit z mého vorství. Ne že bychom se nemohli... shodnout na tom, že budeme svou existenci navzájem na dlouhá období ignorovat."
Elena ho obdarovala laskavým úsměvem, kterým mu na okamžik strašlivě připomněla jeho matku, jako by celý vorský systém viděla jako halucinaci, jako právní fikci, kterou si člověk může upravovat podle libosti. Z jejího pohledu vycházela soustředěná síla, která se ve svém okolí neohlíží na... na nic.
To není fér, aby se mu lidé jen tak měnili za zády, sotva si umře. Aby se měnili bez varování, aby ani nepožádali o dovolení. Nad ztrátou Eleny by řval, až na to, že... že jsi ji ztratil už před lety. Tahle změna se chystala odjakživa. Ty jsi jenom patologicky neschopný přiznat porážku. Vojenskému veliteli se tahle vlastnost občas hodí. Milovníkovi nebo rádobymilovníkovi jenom ztrpčuje život.
Ale přesto, i když si říkal, proč se s tím vlastně páře, s nimi Miles prošel náležité vorské formality. Jeden po druhém před ním poklekli a vložili své ruce do jeho. Rozevřel dlaně a Eleniny dlouhé štíhlé ruce před jeho očima vyletěly vzhůru jako ptáci vysvobození z klece. Já nevěděl, že tě držím ve vězení, moje první lásko. Odpusť mi to...
„No, přeju vám hodně štěstí," pokračoval Miles, když Elena povstala a vzala Baze za ruku. Dokonce se i přemohl a mrkl na ně. „A toho prvního pojmenujte po mně, jo?"
Elena se zaculila. „Nevím, jestli by se jí to líbilo. Milesanna? Milesia?"
„Milesia zní jako nějaká choroba," připustil zaraženě Miles. „Tak jí to jméno radši nedávejte. Nechci, aby mě celé dětství in absentia nenáviděla."
„Jak brzo můžeme odletět?" chtěla vědět Elena. „Neděláme teď na žádné zakázce. Flotila se teď stejně nějakou dobu zdrží na planetě."
„V inženýrské a logistické sekci je všechno v pořádku," dodal Baz. „Po poslední akci se pro změnu nemusí nic opravovat."
Zdržovat? Ne. Jen ať se to odbude rychle. „Tak to asi dost brzo. Budu samozřejmě muset uvědomit kapitánku Quinnovou."
„Komodorku Quinnovou," přikývla Elena. „To se jí bude zamlouvat." Pak Milese na rozloučenou nepředpisově objala. Když se za nimi s šelestem zavíraly dveře, stál nehnutě a snažil se nasát poslední závan její vůně.

***

Quinnová se věnovala svým povinnostem dole na Zoave Twilight; Miles jí nechal vzkaz, ať se u něj po návratu na Peregrine ohlásí. Zatímco čekal, otevřel si na komunikačním terminálu seznam posádky Dendarijské flotily a prohlížel si personální změny, které navrhoval Baz. Neviděl důvod, proč by neměly fungovat. Někoho povýší, jiné dva přesune do vzniklých mezer... Ujišťoval sám sebe, že jím to vůbec neotřáslo. I jeho schopnost přehnaně dramatizovat situace má

koneckonců své meze. Možná ho to trošku rozkolísalo, jako člověka, kterému najednou seberou ozdobnou hůl, o kterou byl zvyklý se opírat. Nebo vycházkovou hůl s ukrytým kordem, jako měl starý komodor Koudelka. Kdyby nebylo jeho soukromého zdravotního problémečku, musel by přiznat, že z hlediska flotily si oba k odchodu vybrali vhodnou dobu.
Konečně dovnitř vrazila Quinnová. V šedivé uniformě vypadala upraveně a svěže a nesla kufřík na dokumenty s kódovaným zámkem. Jelikož byli sami, přivítala se s ním nepředpisovým polibkem, který jí se zájmem oplatil. „Lásko, tohle ti posílají z barrayarské ambasády. Možná je to dárek k Zimonocům od strejdy Simona."
„To doufejme." Odkódoval a otevřel kufřík. „Ha! Je to tak. Je to kreditní poukázka. Předběžná platba za právě ukončenou misi. Na velitelství nemůžou vědět, že už jsme skončili - určitě se chtěl pojistit, že nám uprostřed akce nedojdou peníze. Těší mě, že záchranu podřízených bere tak vážně. Jednou možná podobnou péči budu potřebovat já."
„Loni jsi ji potřeboval, a ano, bere to vážně," souhlasila Quinnová. „Aspoň tohle Císařské bezpečnosti upřít nemůžeš, o své lidi se starají. Dost starobylá barrayarská vlastnost, na organizaci, která se snaží vypadat tak moderně."
„A copak je tohleto?" Vytáhl z kufříku druhý předmět. Šifrované pokyny, určené pouze jeho očím.
Quinnová se zdvořile odsunula z dohledu a Miles si pokyny otevřel na terminálu, i když Quinnové vrozená zvědavost nedala, aby se nevyptávala: „No? Rozkazy z domova? Gratulace? Stížnosti?"
„No... chm." Zmateně se opřel. „Krátké, nemastné, neslané. Proč si vůbec dali práci a přísně to zakódovali? Nařizují mi, abych se okamžitě hlásil doma, na velitelství Císařské bezpečnosti. Přes Tau Ceti poletí pravidelná vládní kurýrní loď, která tam zastaví a počká na mě - mám se za ní vypravit co nejrychlejšími prostředky, v případě potřeby můžu využít i komerčního přepravce. To se z Vorbergova malého dobrodružství vůbec nepoučili? Ani se tu neříká Dokončete operaci a... , prostě se tu píše Přijeďte. Zjevně tu mám se vším prostě praštit. Jestli to tak hoří, jde o zadání další mise, ale proč po mně v tom případě chtějí, abych se celé týdny trmácel domů, když se pak další týdny budu muset trmácet zpátky k flotile?" Najednou mu hrudník sevřela ledová ruka. Ledaže by to bylo něco osobního. Můj otec - matka... ne. Pokud by se něco přihodilo hraběti Vorkosiganovi, který v současné době sloužil Císařství jakožto místokrál a guvernér kolonie Sergyar, objevilo by se to v galaktickém zpravodajství i na tak vzdálené planetě, jako je Zoave Twilight.
„Co se stane" - Quinnová, která se opírala o protější stranu terminálu, se najednou pohledem velice zajímala o vlastní nehty - Jestli se cestou zase zhroutíš?"
„Nic moc," pokrčil rameny.
„Jak to víš?"
„Éé..."
Prudce vzhlédla. „Nevěděla jsem, že když si člověk v duchu něco nechce přiznat, sníží mu to IQ. Hergot, musíš s těmi záchvaty něco dělat. Nemůžeš je prostě... ignorovat a doufat, že zmizí, i když právě o to se zjevně pokoušíš."
„Já jsem se snažil něco dělat. Myslel jsem, že dendarijská doktorka to rozlouskne. Strašně jsem se snažil dostat co nejrychleji k flotile, k doktorce, které můžu důvěřovat. No, důvěřovat jí sice můžu, jenomže ona říká, že mi nemůže pomoct. Teď musím vymyslet něco jiného."
„Jí jsi důvěřoval. Proč ne mně?"
Miles mohl jen chabě pokrčit rameny. To jako odpověď očividně nestačilo, a tak smířlivě dodal: „Ona poslouchá rozkazy. Bál jsem se, že ty by ses mohla pokoušet dělat všelicos pro moje dobro, ať bych o to stál, nebo ne."
Quinnové chvilku trvalo, než to strávila, a pak o ždibec netrpělivěji řekla: „A co tvoji vlastní lidi? Císařská vojenská nemocnice ve Vorbarr Sultaně už to dneska pomalu dotáhla na úroveň galaktického zdravotnictví."
Po krátké odmlce odpověděl: „To jsem měl udělat loni v zimě. Teď... musím hledat jiné řešení."
„Jinými slovy jsi lhal svým nadřízeným. A teď tě dostali."
Ještě mě nemají. „Víš, o co můžu přijít." Vstal, obešel stůl a chytil ji za ruku, než si začne kousat nehty. Padli si do náručí. Zaklonil hlavu, rukou ji objal kolem krku a přitáhl si ji dolů, aby ji mohl políbit. Z jejího zrychleného dechu i zasmušilých očí vycítil strach, který potlačovali oba dva.
„Ach, Milesi. Řekni jim - řekni jim, že ti tehdy ještě pořádně nerozmrzl mozek. Že jsi nebyl zodpovědný za vlastní úsudek. Vydej se Illyanovi na milost a nemilost, rychle, než to bude ještě horší."
Zavrtěl hlavou. „Až do minulého týdne by to možná šlo, ale potom, co jsem provedl Vorbergovi? Myslím, že horší už to být nemůže. Já bych neplýtval milostí na podřízeného, který by mi sehrál takový kousek, tak proč by to měl dělat Illyan? Ledaže by se ovšem... Illyanovi celý ten problém prostě nepředložil."
„U velkých i malých bohů, snad si pořád ještě nemyslíš, že to můžeš ututlat?"
„Ze souhrnného hlášení se to dá docela hladce vypustit."
Zděšeně se od něj odtáhla. „Tobě vážně namrzl mozek."
„Illyan si dost pečlivě pěstuje pověst vševěda, ale to je jenom humbuk," odsekl naštvaně. „Dej si pozor, aby ti tyhle odznáčky s Horovým okem" - napodobil znak Císařské bezpečnosti, sevřel palec a ukazováček do kroužku a zašilhal vzniklým kolečkem jako sova -„nepopletly hlavu. My se jenom snažíme vypadat, že se vždycky ve všem vyznáme. Já viděl tajné složky, vím, jak moc se věci za scénou dokážou pokaňhat. Ten nóbl paměťový čip, co Illyan nosí v hlavě, z něj ještě nedělá génia, jenom děsně nesnesitelného chlapa."
„Je tu hrozně moc svědků."
„Všechny dendarijské operace jsou tajné. Vojáci žvanit nebudou."
„Jenom mezi sebou. Všelijak zkomoleně se o tom drbe po celé lodi. Lidi se na to vyptávali i mě."
„Uch... cos jim řekla?"
Rozzlobeně hodila ramenem. „Naznačila jsem, že ti selhal skafandr."
„Aha. Dobře. Nicméně... oni všichni jsou tady, a Illyan je zas tam. Moc daleko. Co se asi tak může dozvědět kromě toho, co mu řeknu já?"

„Tak daleko zas ne." Quinnová ukázala zuby, ale úsměvu se to moc nepodobalo.
„No tak, uvažuj rozumně. Já vím, že to dovedeš. Pokud by se toho Císařská bezpečnost měla domáknout, došlo by k tomu už před měsíci. Všechny důkazy z Jacksonu jim zjevně úplně unikly."
V krku jí divoce tepalo. „Na tomhle není nic rozumného! To jsi úplně mimo nebo co, pomátl ses snad, sakra? Přísahám při bozích, začínáš se chovat stejně nezvladatelně jako tvůj klonový bratr Mark!"
„Jak do téhle debaty zapadá Mark?" Tohle nevěstilo nic dobrého, bylo to varování, že se debata náhle úplně zvrhne. Tři nejdivočejší hádky, které s Elli měl, se všechny týkaly Marka a všechny se odehrály nedávno. Propánaboha. Na téhle misi se - povětšinou -vyhýbal obvyklým důvěrnostem, protože se bál, že by se Elli stala svědkem jeho dalšího záchvatu. Nemyslel, že by se mu povedlo záchvat vysvětlit jako nějaký vážně bezvadný nový druh orgasmu. To snad Elli připisuje jeho chlad přetrvávajícím rozporným názorům na jeho bratra? „Mark s tím nemá nic společného."
„Mark s tím má všechno společného! Kdyby ses pro něj tenkrát nevypravil dolů, nikdy by tě nezabili. A neměl bys teď v hlavě nějaký zatracený kryonický zkratový obvod. Ty si klidně mysli, že je to největší objev od Necklinových tyčí, ale mně se ten sádelnatej mrňavej vometák hnusí!"
„No, já mám toho sádelnatého mrňavého vometáka rád! Někdo ho rád mít musí. Mně je to jasné, ty prostě žárlíš, krucinál. Nebuď taková zatracená necitelná potvora!"
Stáli teď daleko od sebe, pěsti zaťaté, a zprudka oddychovali. Kdyby došlo na rány, prohrál by, a to v každém smyslu. Místo toho prskl: „Baz a Elena odcházejí, vědělas to? Povyšuju tě na komodora a na druhého velitele flotily místo Baze. Místo flotilového inženýra převezme Pearson. A taky budeš prozatímní kapitánkou Peregrine, dokud se nespojíte s druhou částí flotily. Tvým prvním úkolem bude určit nového velitele Peregrine. Vyber si někoho, komu můžeš podle svého soudu důvěř... s kým můžeš pracovat. Odchod!"
Zatraceně, takhle Quinnové o vytouženém povýšení říct nechtěl. Chtěl jí ho složit k nohám jako cennou odměnu, aby jí potěšil duši a aby ji odměnil za výjimečnou snahu. A ne jí ho hodit na hlavu jako kastrol uprostřed divoké domácí hádky, když už člověku na vyjádření vlastních citů nestačí slova.
Otevřela pusu, sklapla ji a pak zas otevřela. „A kam se to jako sakra vydáváš beze mě jako ochranky?" štěkla. „Vím, že ti Illyan dal pěkně nesmlouvavý trvalý rozkaz, že nemáš cestovat bez tělesného strážce. Kolik si myslíš, že toho ještě musíš napáchat, aby sis zlikvidoval kariéru?"
„V tomhle sektoru je ochranka jenom formalita a plýtvání lidským materiálem." Nadechl se. „Vezmu si... seržantku Tauru. Taková ochranka by měla uspokojit i toho nejparanoičtějšího šéfa Císařské bezpečnosti. A ona si dovolenou rozhodně zaslouží."
„Teda! Ty!" Quinnové docházely urážky jenom zřídka. Otočila se na patě, odkráčela ke dveřím, tam se otočila, řízně mu zasalutovala, a donutila ho tak, aby jí pozdrav oplatil. Automatickými dveřmi se bohužel nedalo třísknout, ale zapadly za ní jakoby s hadím sykotem.
Miles sebou hodil na sedačku a zadumal se u terminálu. Váhal. Pak si otevřel krátkou verzi hlášení a zašifroval ji na bezpečnostní kartu. Otevřel dlouhou verzi - a zadal příkaz k vymazání. Hotovo.
Šoupl zašifrované hlášení do pouzdra s kódovaným zámkem, hodil ho na postel a zvedl se, aby se sbalil na cestu domů.

KAPITOLA 3
Ukázalo se, že jediné dvě sousedící nezadané kajuty na palubě nejbližší skokové lodi, směřující na Tau Ceti, jsou luxusní apartmá v první třídě. Miles se nad touto nešťastnou okolností pousmál a v duchu si poznamenal, že musí Illyanovým účetním připomenout nároky na bezpečnost a pokud možno zároveň zdůraznit, jaký nestydatý zisk právě dokončená mise přinesla. Prohlížel si apartmá, dával si na čas s vybalováním skrovného zavazadla a čekal, až seržantka Taura dokončí přepečlivou bezpečnostní prohlídku lodi. Z osvětlení i zařízení přímo dýchal klid, postele byly veliké a měkoučké, každý měl pro sebe soukromou koupelnu, a dokonce ani na jídlo nemuseli odcházet z apartmá; v mastné ceně byla započítána i neomezená pokojová služba. Jakmile se loď ocitne ve vesmíru, budou v příštích sedmi dnech obývat vlastní soukromý vesmír.
Zbytek cesty domů nabízel daleko méně lákavé vyhlídky. Na přestupní stanici na Tau Ceti si převlékne uniformy i totožnost a nastoupí na barrayarské vládní plavidlo jakožto poručík lord Miles Vorkosigan, kurýr Císařské bezpečnosti, skromný mladý oficírek se stejnou hodností a povinnostmi jako nešťastný poručík Vorberg. Vytřepal si císařskou zelenou uniformu a spolu s předpisovými botami, které měl schované ve vaku, aby neztratily lesk, ji pověsil do zamykatelné skříně. Postava kurýrního důstojníka Milesovi vždycky poskytovala vynikající krycí identitu pro daleké cesty za Dendarijskou flotilou. Nevýhodu to mělo v tom, že společnost na následující lodi budou tvořit samí muži, samí vojáci, a naneštěstí samí Barrayarané. Tam ochranku potřebovat nebude. Seržantka Taura se bude moci rozloučit a vrátit k flotile a Miles zůstane sám se svými císařskými spolupoddanými.
Z dlouhé zkušenosti věděl, jak na něj budou reagovat, na jeho očividnou tělesnou nedostatečnost pro konání vojenských povinností. Naplno neřeknou nic - bude jim jasné, že hezké místečko kurýra mu s nasazením všelijakých pák obstaral papínek, místokrál admirál hrabě Vor-atakdále. Přesně po takové reakci toužil, aby nepřišel o svou přísně tajenou identitu. Poručík Vorkosigan Nudný podobné domněnky rozhodně nevyvracel. O zbytek se postarala Milesova citlivost na urážky. No, třeba se v posádce najdou chlapi, se kterými už cestoval a kteří už si na něj zvykli. Zamkl skříň. Pro příští týden nechť mu poručík Vorkosigan i se všemi svými problémy zmizí z dohledu i z hlavy. On má teď na práci něco zábavnějšího. Až se mu dychtivě rozechvělo břicho.
Konečně se vrátila seržantka Taura a strčila hlavu mezi otevřené dveře, které spojovaly oba jejich pokoje. „Všechno čisté," hlásila. „Nikde žádné štěnice. Co jsme si zamluvili cestu, nepřibyli vlastně ani pasažéři, ani náklad. Zrovna jsme se odlepili z orbitu."
Zvedl hlavu, pak ji zvedl ještě výš, a usmál se na svého nejpodivnějšího dendarijského žoldnéře, a na jednoho z

nejlepších. Nebylo divu, že odváděla dobrou práci. Pro ten úkol ji geneticky vypěstovali.
Taura byla živoucím prototypem morálně pochybného genetického projektu, který vymysleli a zrealizovali na Jacksonu, kde jinde. Chtěli supervojáka a zadali ten projekt nějaké výzkumné komisi. Komisi, která sestávala výhradně z biologických inženýrů a ani jednoho zkušeného vojáka. Chtěli něco působivého, co by na klienta udělalo dojem. To se jim rozhodně povedlo.
Když se s ní Miles poprvé setkal, šestnáctiletá Taura dosáhla výšky dva metry čtyřicet a byla samý sval a šlacha. Prsty na rukou i na nohou měla zakončené těžkými drápy, z povislých pysků jí čouhaly hrozivé tesáky. Z těla jako by jí sálal žár hořícího metabolismu, který jí propůjčoval nepřirozenou sílu a rychlost. Tím a hnědozlatýma očima připomínala vlka; když se plně soustředila na svou práci, ozbrojení muži pod jejím dravčím pohledem odhazovali zbraně a vrhali se na zem. Miles měl při jedné úžasné příležitosti možnost pozorovat účinek tohohle psychologického bojového prvku na vlastní oči.
Miles si už dlouho myslel, že svým způsobem je Taura jednou z nejkrásnějších žen, které kdy spatřil. Museli jste se na ni jenom dívat správnýma očima. A na rozdíl od dendarijských operací, které mu ve vzpomínkách trochu splývaly, dokázal Miles vyjmenovat všechny vzácné příležitosti, kdy se s Taurou od onoho prvního setkání milovali; to už je šest, sedm let? Vlastně dávno předtím, než se dal dohromady s Quinnovou. Taura pro něj byla velice jedinečná, stejně jako on pro ni, a tahle tajná náklonnost nikdy nevyhasla.
Ale ano, snažili se sekat dobrotu. Dendarijské předpisy proti důvěrnostem mezi různými hodnostmi tu byly pro všeobecné dobro, chránily řadové vojáky před zneužíváním a důstojníky před ztrátou disciplíny nebo ještě něčím horším. A Miles, jako mladý a zapálený admirál Naismith, byl velice odhodlán jít svým vojákům příkladem, ale jeho mravopočestné předsevzetí vzalo za své... někde cestou. Možná po jednom z okamžiků, kdy ho už po kdovíkolikáté málem zabili.
No, když už jste nesekali dobrotu, mohli jste to aspoň dělat diskrétně.
„Výtečně, seržantko." Vztáhl k ní ruku. „Tak to si klidně můžete dát pohov - řekněme na následujících sedm dní?"
Rozzářila se; stáhla pysky do úsměvu a v celé kráse obnažila tesáky. „Vážně?" zeptala se a její dunivý hlas naplnil Milese vzrušením.
„Vážně."
Přišla k němu, pod jejím svalnatým tělem v dendarijských bitevních botách přitom skřípala podlaha, a sklonila se pro slibný polibek. Její ústa byla jako vždycky horká a radostná. Nával adrenalinu mu možná podprahově odstartovaly její tesáky, ale především to prostě způsobila její úžasná... taurovitost. Vychutnávala život, hltala zážitky, žila ve věčném Teď, a to z velice dobrých důvodů... Násilím se přinutil zapomenout na onen blížící se propad v téhle konkrétní budoucnosti i na všechny ostatní pády a sáhl jí rukou do týla, aby jí rozpletl úhledně stažený cop mahagonových vlasů.
„Jen se drobet hodím do pucu," odtáhla se od něj po nějaké době s úsměvem. Škubla si za povytaženou bundu šedé uniformy.
„Užij si zdejší koupelny se vším všudy," doporučil jí srdečně. „Větší luxus jsem neviděl od vyslaneckých lázní na stanici Dynů."
Uchýlil se do vlastního příslušenství, aby shodil uniformu i odznaky hodnosti a aby provedl příjemný, neuspěchaný přípravný rituál včetně depilace, očisty a kolínské. Taura zasluhovala jenom to nejlepší. Zasluhovala taky veškerý čas, který jí mohl dopřát. Jenom zřídka mohla odložit masku drsné seržantky a projevit ono ženské já, které se plaše ukrývalo uvnitř. A skutečně jen zřídka mohla někomu věřit natolik, aby mu své zranitelné já svěřila do opatrování. Zakletá princezna, myslíval si o ní. Jako bychom všichni měli tajné identity.
Zabalil se do nahřáté nadýchané osušky jako do sarongu a nedočkavě se usadil na posteli. Jestlipak s touhle soukromou dovolenou počítala, a pokud ano, jaké asi prádélko vytáhne z kufříku tentokrát? Nedala si to vymluvit a pokaždé na něj zkoušela rádoby sexy hadříky, jako by jí nedocházelo, jak moc se podobá bohyni, když je oděná jenom záplavou svých vlasů. No dobře, tak ne záplavou vlasů; když o ně nepečovala, tvrdly jako hřebíky, byly nepoddajné a střapaté a šimraly ho v nose, ale jí slušely. Zadoufal, že už se jí povedlo někde ztratit tu děsivou růžovou věc s rudými pery. Posledně musel sebrat veškerý svůj takt, aby jí nějak naznačil, že zvolená barva a styl možná tak docela nelichotí jejím největším půvabům, a přitom ani náznakem nekritizoval její vkus ani osobní vzhled. Ona ho sice možná mohla rozdrtit jednou tlapou, ale on ji mohl zabít jediným slovem. To nikdy.
Když se vrátila, rozzářil se nestydatým potěšením. Měla na sobě cosi splývavého z měňavého hedvábí krémové barvy, nekonečné metry látky tak tenounké, že by ji člověk lehce protáhl prstenem. Hezky jí to zvýrazňovalo božskou postavu, ale přitom to nerušilo její nesmírnou vnitřní důstojnost. „Úžasný!" zapěl v nelíčeném nadšení.
„Vážně?" Zatočila se před ním; hedvábí se vzneslo do vzduchu spolu s kořeněnou pižmovou vůní, která jako by mu nosními dírkami pronikla rovnou do mozku. Bosýma nohama ani neskřípla o podlahu - prozíravě si ostříhala a ztupila všechny drápy a pak si je zlatě nalakovala. Tentokrát Miles nebude muset nikomu perně vysvětlovat, proč potřebuje šití a chirurgické lepidlo.
Položila se vedle něj. Jejich absurdní výškový rozdíl jako by zmizel. Konečně tu mohli do sytosti ukojit hlad po lidském, nebo skoro lidském dotyku, bez vyrušování, bez cizích poznámek... Uvnitř se celý naježil při pomyšlení na cizí zvědavé oči, překvapené uchechtnutí nebo sarkastický vtípek. Žere ho to snad proto, že porušuje vlastní pravidla? Nečekal, že někdo jiný tomuhle vztahu porozumí.
A rozumí mu on sám? Kdysi možná mumlal cosi o vzrušení, o posedlosti po zlézání hory, oné základní sexuální fantazii mrňousů. Později možná mumlal, že kdo žije naplno, vzdoruje smrti. Možná to ale bylo prostší.
Možná to prostě byla láska.

***

Mnohem později se probudil a pozoroval ji ve spánku. To, že se při jeho sebemenším pohybu okamžitě neprobudila - jak by její geneticky naprogramované pudy zareagovaly jindy - dokazovalo, nakolik mu důvěřuje. Pokud člověk znal její niterný příběh, z jejích mnoha fascinujících reakcí nejvíc vypovídalo právě to, že vedle něj spala.
Pozoroval hru světel a stínů na jejím předlouhém slonovinovém těle, které napůl halily důkladně pomuchlané přikrývky. Rukou jí několik centimetrů od kůže přejížděl po křivkách těla. Horečné teplo, které jí sálalo ze zlatisté kůže, ho vzrušovalo. Jak jemně oddychovala, stíny tančily. Jako vždycky dýchala trochu moc zhluboka, trochu moc rychle. Kdyby to tak mohl zpomalit. Jako by neměla spočítané dny, ale výdechy a nádechy, a až je všechny vypotřebuje...
Ze skupiny stejných prototypů už žila jen ona. Všechny je geneticky naprogramovali na krátký život, částečně možná jako pojistku, kdyby se to vymklo z rukou, částečně možná ve snaze vštípit jim vojenskou kuráž podle jakési mlhavé teorie, že v bitvě člověk snáz obětuje krátký život než život dlouhý. Miles byl toho názoru, že vědci tak docela nepochopili ani odvahu, ani život. Když supervojáci umírali, umírali rychle, neztráceli sílu po kapkách ve vleklých letech revmatického soužení. Trpěli jenom týdny, nanejvýš měsíce. Chřadli stejně prudce, jako žili. Jako by měli nakonec vzplanout jako vích, a ne sejít neslavnou smrtí. Pozoroval stříbrné nitky v Tauřiných mahagonových vlasech. Loni tam ještě nebyly.
Je jí teprve dvaadvacet, pro Boha živého.
Dendarijská flotilová doktorka ji pečlivě prohlédla a dala jí nějaké léky, aby jí zpomalila dravý metabolismus. Teď už jedla jenom za dva, ne za čtyři. Rok za rokem prodlužovali Tauře život, jako by plátýnkem protahovali žhavý zlatý drátek. A přece se jednoho dne drátek přetrhne.
Kolik času ještě zbývá? Rok? Dva? Až se příště vrátí k Dendarijské flotile, bude tam ještě, aby ho na veřejnosti pozdravila patřičným vítám vás, admirále Naismithi, a v soukromí naprosto nepatřičným, neřkuli nestydatým a chraplavým nazdárek, lásko!... ?
Ještě že miluje admirála Naismithe. Lord Vorkosigan by tohle nezvládl.
Poněkud provinile si připomněl druhou milenku admirála Naismithe, veřejně uznávanou Quinnovou. Nikdo nemusel vysvětlovat nebo omlouvat, proč překrásnou Quinnovou miluje. Ta ho evidentně byla hodna.
Přísně vzato nebyl Elli Quinnové nevěrný. Taura tu technicky vzato byla dřív. A on si s Quinnovou nic nepřísahal ani nesliboval. Ne že by tu takové žádosti nebyly; on ji žádal až bolestně často. Ale i ona milovala admirála Naismithe. Ne lorda Vorkosigana. Pomyšlení na to, že by se stala lady Vorkosiganovou a uvázla by navždycky na planetě, kterou sama pohrdlivě označovala za „kulatý hliněný Balíkov", stačilo, aby Quinnová s jekem vyrazila opačným směrem nebo se aspoň nejistě odporoučela.
Milostný život admirála Naismithe připomínal pubertální sen: neomezený a někdy úžasný sex, žádná zodpovědnost. Jak to, že už to najednou nefunguje?
Miloval Quinnovou, miloval její energii, inteligenci a elán i jejich společnou vášeň pro vojenský život. Patřila k hrstce nejúžasnějších přátel, které kdy měl. Ale ve skutečnosti mu nabízela jenom... sterilitu. Jejich společná budoucnost neslibovala o nic víc než jeho budoucnost s Elenou, která je vázaná k Bazovi, nebo s Taurou. Která umírá.
Panebože, to mě to bolí. Skoro se mu uleví, až unikne admirálu Naismithovi a vrátí se k lordu Vorkosiganovi. Lord Vorkosigan žádný sexuální život nemá.
Zarazil se. Takže... kdy mě postihla tahle... životní prázdnota? Vlastně už dost dávno. Podivné. Dřív si toho nevšiml.
Taura napolo otevřela oči do medových štěrbinek. Vycenila tesáky a obdařila ho ospalým úsměvem.
„Máš hlad?" zeptal se jí. Odpověď znal předem.
„Mhm."
Strávili příjemných pár minut četbou obsáhlého jídelního lístku, který jim dodala lodní kuchyně, a pak si přes počítač objednali obrovskou hromadu jídla. Miles se šťastně zatetelil, že s Taurou může ochutnat skoro všechno a nenechá po sobě žádné trapné zbytky.
Zatímco čekali, až jejich hostina dorazí, navršila Taura polštáře na jednu hromadu, vsedě se o ně opřela a zadívala se na něj se vzpomínkou ve zlatých očích. „Vzpomínáš, kdy jsi mě poprvé nakrmil?"
„Ano. V Ryovalových kobkách. Tou hnusnou sušenkou z přídělů."
„Radši hnusná sušenka než syrová krysa, to ti garantuju."
„Teď už se vyznám líp."
„To teda jo."
Když jednou někoho zachráníte, měl by zůstat zachráněný. Nemělo to tak správně být? A pak budeme všichni žít šťastně až navěky, je to tak? Dokud neumřeme. Ale když se teď nad ním vznáší hrozba propuštění ze zdravotních důvodů, je si pořád tak jistý, že Taura odejde jako první? Možná to nakonec bude admirál Naismith... „To byla skoro první z mých záchranných operací. A pořád je to svým absurdním způsobem jedna z nejlepších."
„Byla to pro tebe láska na první pohled?"
„Hm... popravdě řečeno ne. Spíš děs na první pohled. Zamiloval jsem se, no, asi tak během hodiny."
„Já taky. Nezačala jsem se do tebe vážně zamilovávat, dokud ses pro mě nevrátil."
„Víš... původně to vlastně neměla být záchranná operace." Poněkud mírně řečeno: najali ho, aby „pokus zlikvidoval."
„Ale ty jsi z toho záchrannou misi udělal. Myslím, že si v nich libuješ. Vždycky vypadáš hrozně vesele, když organizuješ akci na něčí záchranu, i když je to třeba šílená zabíračka."
„Moje práce neskýtá jenom finanční odměny. Nepopírám, že když někoho vytahuju ze strašné kaše, dělá mi to dobře na duši. Zvlášť když si všichni ostatní myslí, že je to neproveditelné. Hrozně rád se předvádím a publikum to dokáže ocenit." No, Vorberg možná ne.

„Občas si říkám, jestli nejsi jako ten chlápek z Barrayaru, o kterém jsi mi vyprávěl, co o Zimonocích všem rozdával játrové paštiky, protože sám je měl hrozně rád. A vždycky ho děsně mrzelo, že jemu nikdy nikdo žádnou nedal."
„Mě nikdo zachraňovat nemusí. Většinou." Loňský pobyt na Jacksonu byl pamětihodnou výjimkou. Až na to, že v jeho vzpomínkách na onu dobu zela tříměsíční díra.
„No, já vlastně nemyslím zachránění. Ale následek zachránění. Svobodu. Když můžeš, rozdáváš svobodu. Je to proto, že ty sám po ní taky toužíš?"
A nemůžeš ji mít? „Ne. Mně jde o ten adrenalinový nával."
Dovezli jim večeři. Na dvou servírovacích vozících.
Miles poslal lidského stevarda pryč hned ode dveří a pak se s Taurou otáčeli jako pilné hospodyňky a hezky si prostřeli. Kajuta byla tak veliká, že stůl nebyl skládací, ale napevno přišroubovaný k podlaze. Miles uždiboval a díval se, jak Taura jí. Vždycky, když Tauru krmil, uvnitř ho to podivně blažilo. Na pohled to bylo samo o sobě dost působivé.
„Doporučuju ti ty sýrové smaženky s pálivou omáčkou," pobídl ji snaživě. „Mají určitě spoustu kalorií."
„Díky." Rozhostilo se družné ticho, přerušované jen pravidelným žvýkáním.
„Spokojená?" otázal se.
Spolkla sousto jakéhosi sytého dortíku ve tvaru hvězdy, který přímo tál na jazyku. „To si piš."
Usmál se. Ona je prostě šťastná povaha, usoudil, když se tak usilovně snaží žít v přítomnosti. Sedává jí vůbec někdy na rameni předtucha smrti jako mrchožravá vrána... ? Jasně že sedává. Ale teď si nebudeme kazit náladu.
„Vadilo ti, když jsi loni zjistila, že jsem lord Vorkosigan? Že admirál Naismith není skutečný?"
Pokrčila rameny. „Připadalo mně to v pořádku. Stejně jsem si vždycky myslela, že bys měl být nějaký přestrojený princ."
„To sotva!" rozesmál se. Před Císařstvím mě ochraňuj Pánbůh, amen. Nebo lže teď, a tehdy nelhal. Možná je skutečný admirál Naismith a lorda Vorkosigana si navléká jako masku. Naismithův monotónní beťanský akcent mu splýval ze rtů tak přirozeně. Vorkosiganovy barrayarské hrdelní hlásky teď jako by vyžadovaly čím dál víc vědomého úsilí. Do Naismithe vždycky vklouzl tak hladce, do Vorkosigana tak... bolestivě.
„Vlastně" - navázal na předchozí rozhovor u vědomí, že Taura porozumí - „svoboda je přesně to, co nechci. Ne v tom smyslu, že bych neměl cíl nebo, nebo... zaměstnání." Hlavně to zaměstnání. „Nejde mi o volný čas - s výjimkou téhle naší chvilky," dodal honem. Povzbudivě přikývla. „Chci... asi svůj úděl. Chci být co nejvíc sebou nebo se jím stát." A odtud vyplývá vynález admirála Naismithe, který měl obsahovat všechny jeho stránky, pro které nebylo na Barrayaru místo.
Bůh ví, že už o tom uvažoval snad stokrát. Uvažoval, že se navždycky zbaví Vorkosigana a stane se jenom Naismithem. Osvobodí se od finančních a vlasteneckých okovů Císařské bezpečnosti, odtrhne se a bude si ve vesmíru vydělávat na živobytí s Dendarijskou flotilou svobodných žoldnéřů. Ale odtud nebylo cesty zpátky. Vlastnit soukromou armádu znamenalo pro Vora velezradu, něco pekelně nezákonného, hrdelní zločin. Jak by jednou vykročil po téhle cestě, už by se nikdy nemohl vrátit domů.
Především to nemohl udělat otci. Můj otec hrabě, říkával jedním dechem. Dokud je starý pán naživu a vkládá do svého syna všechny tradiční barrayarské naděje, nemůže mu to udělat. Nevěděl jistě, jak by reagovala jeho matka, Beťanka až do morku kostí i po letech strávených na Barrayaru. Proti principu celé věci by nic nenamítala, ale armádu by asi tak docela neschvalovala. Přitom ne že by ji tak docela zavrhovala; jenom jasně dávala najevo, že inteligentní lidé mají v životě podle jejího názoru na práci lepší věci. A až jeho otec zemře... z Milese bude hrabě Vorkosigan s vlastním Okrskem, s důležitým hlasem v Radě hrabat a s celodenními povinnostmi... Žij, otče. Žij dlouho.
Některé jeho stránky se zas nevešly do admirála Naismithe.
„Když už mluvíme o nezapomenutelných záchranných misích" - Tauřin překrásný baryton ho vrátil zpátky do přítomnosti – „jak se teď má chudák tvůj klonový bratr Mark? Ten už svůj úděl našel?"
Aspoň že Taura o jeho jediném sourozenci nemluvila jako o sádelnatém mrňavém vometákovi. Vděčně se na ni usmál.
„Myslím, že docela dobře. Odjel s rodiči z Barrayaru, když odlétali na Sergyar, nějakou dobu bydlel u nich a pak odletěl na Betu. Moje beťanská babička ho tam matce trochu hlídá. Zapsal se na univerzitu v Silice, tam babička bydlí - studuje účetnictví, jen si to představ. Podle všeho ho to baví. Moc tomu nerozumím. Nemůžu si pomoct, ale měl jsem pocit, že dvojčata by měla mít víc společných zájmů než obyčejní sourozenci." „Možná se budete víc podobat až k stáru." „Mark už se myslím s armádou znovu nezaplete." „To ne, ale tebe možná chytne účetnictví." Podezíravě zvedl hlavu - uf. Myslela to jako vtip. Poznal to podle vráseček, které měla v koutcích očí. Ale i když se přestala usmívat, vrásečky tam zůstaly. „Hlavně ať nikdy v pase nepřiberu jako on."
Usrkl vína. Při zmínce o Markovi si připomněl Jackson a své oživení z kryostáze a všechny své tajené problémy, které teď nevítanými následky zasahovaly do přítomnosti. A připomněl si i doktorku Duronu, svou kryoterapeutku. Jestlipak se uprchlým sestrám Duronovým opravdu podařilo zařídit si novou kliniku na Escobaru, daleko od jejich nemilovaného bývalého domova? Mark by to měl vědět; podle posledních zpráv jim pořád ještě posílal peníze. A pokud ano, byly by ochotné přijmout jednoho nového, nebo spíš starého pacienta? Velice, velice potichoučku?
Mohl by si vzít dlouhou dovolenou, naoko aby navštívil rodiče na Sergyaru. Ze Sergyaru to bylo na Escobar coby kamenem dohodil. A tam by navštívil Iris Duronu... Možná by to mohl přes Illyana protlačit ještě otevřeněji a předstírat, že tam jede za milenkou. Nebo by to takhle mohl protlačit aspoň přes hraběte. Dokonce i agentům Císařské bezpečnosti se dovolovalo, byť neochotně, mít soukromý život, i když jestli měl soukromý život i Illyan, Miles o tom tedy nevěděl. Milesova aférka s Iris byla vlastně omyl, který se náhodou přihodil, když ještě Miles trpěl kryoamnézií. Ale měl za to, že se rozloučili v dobrém. Třeba ji přesvědčí, aby ho přijala jako pacienta a přitom nepořizovala žádné záznamy, které by mohla vyčenichat Císařská bezpečnost...
Dá se to zařídit... nechá si dát hlavu do pořádku, ať už ji trápí kdovíco, hezky tiše si bude dál dělat svou práci a nikdo

se nic nedozví. Je to tak?
Někde uvnitř už začínal litovat, že nezašifroval obě verze hlášení pro Císařskou bezpečnost a nepočkal s konečným rozhodnutím na později, až o tom ještě trochu popřemýšlí. Jedno by odevzdal, druhé by zlikvidoval. Ale teď už si zvolil jediný směr, a pokud si zvolil směr, potřebuje lepší plán, než se jenom spoléhat na štěstí.
Takže Escobar. Jakmile to jeho služební rozvrh dovolí. Hrozně ho zamrzelo, že přes Escobar neletí už přímo na téhle cestě domů.
Pohodlně se usadil a přelétl pohledem vítězně rozházené talíře, šálky, sklenice a misky, které se vršily na stole a připomínaly bitevní scénu poté, co... no, poté, co s nimi Taura skoncovala. Už se nemusely umývat. Přes její hedvábím zahalené rameno vrhl pohled na postel. „Inu, má paní. Šlofíčka? Nebo něco jiného?"
Sledovala jeho pohled. „Něco jiného. A pak šlofíčka," rozhodla.
„Jak poroučíte." Vsedě jí vysekl vorskou poklonu, vstal a vzal ji za ruku. „Ať si té noci užijeme."

KAPITOLA 4
Podle standardního operačního postupu pro návrat kurýrů čekalo na Milese na vojenském letišti u Vorbarr Sultany auto Císařské bezpečnosti s řidičem, který ho okamžitě dopravil na velitelství Císařské bezpečnosti ve městě. Když se za posledním rohem vynořila budova velitelství, Miles zatoužil, aby řidič zpomalil nebo aspoň párkrát objel blok. Jako by ty mučivé týdny, které strávil přemítáním o svém dilematu cestou domů na palubě vládní lodi, nějak nestačily. On už ale nepotřeboval přemýšlet, potřeboval jednat.
Řidič projel bezpečnostní kontrolou a bránou pokračoval k obrovské šedivé budově, která působila ohromně, ponuře a zle. O tento dojem se nepřičinilo pouze Milesovo rozpoložení; velitelství Císařské bezpečnosti patřilo k nejšerednějším budovám ve Vorbarr Sultaně. Turisté z venkova, kteří by se normálně takovému místu vyhnuli, projížděli kolem, jenom aby budovu uviděli na vlastní oči a uctili tak památku jejího pozoruhodného architekta, který podle pověstí po rychlém pádu svého mecenáše císaře Jurije zemřel jako šílenec. Řidič projel s Milesem kolem pochmurného průčelí a zahnul za roh k nenápadnému postrannímu vchodu, který byl vyhrazený pro kurýry, špehy, informátory, analytiky, tajemníky, vrátné a další, kteří tam opravdu měli co na práci.
Miles gestem poslal řidiče i s autem pryč, zastavil se u dveří v podzimním odpoledním chladu a naposled zaváhal. Začalo se ho zmocňovat přesvědčení, že jeho pečlivě vymyšlený plán prostě nevyjde.
A i kdyby vyšel, nadosmrti bych se musel ohlížet přes rameno, jestli po mně nejdou ex post facto. Ne. Nedovede to do konce. Odevzdá zfalšovanou šifrovací kartu, to ano, tam už si nenechal otevřená zadní vrátka, ale pak (než si Illyan tu zpropadenou věc stihne vůbec přečíst) podá Illyanovi ústní hlášení a řekne mu všechno popravdě. Mohl by předstírat, že zprávu o svých zdravotních potížích pokládal za příliš ožehavou na to, aby ji zaznamenal, byť i šifrovaně. Jako by ten problém bez okolků a spořádaně skládal Illyanovi do klína, ať rozhodne on. Stejně nebylo fyzicky možné, aby to Miles stihl domů rychleji.
Jestli tam bude dál postávat a tvářit se, že si prohlíží stylizované žulové příšery vytesané na basreliéfu zdobícím horní rám dveří - jakýsi vtipálek jim vymyslel přezdívku lisované chrliče - přijde k němu někdo ze strážných a začne se ho s pichlavou zdvořilostí vyptávat, co tam pohledává. Odhodlaně si svlékl vojenský plášť, úhledně si ho složil přes ruku, přitiskl si kufřík se šifrovaným hlášením k zelené tunice a vešel dovnitř.
Vrátný ho bez řečí zkontroloval podle běžných bezpečnostních předpisů. Obvyklá rutina. Plášť - který nepocházel z žádného armádního obchodu, neboť byl ušitý na míru podle jeho velice nestandardní velikosti - Miles odložil ve vrátnici. O stupni jeho bezpečnostní propustky svědčilo to, že ho bez doprovodu pustili, ať si cestu do Illyanovy zastrčené kanceláře najde sám. Do patřičného poschodí se jelo nahoru dvěma různými potrubními výtahy a pak dolů třetím.
Když tam dorazil a prošel posledním kontrolním zařízením umístěným na chodbě, zjistil, že dveře vnější kanceláře jsou otevřené. Illyanův tajemník vsedě u stolu hovořil s generálem Lucasem Harošem, velitelem oddělení domácích záležitostí. Generálův titul v Milesovi vždycky vyvolával představu gigola pro znuděné manželky, ale ve skutečnosti se jednalo o jednu z těch ošklivějších a nevděčnějších prací v Císařských službách - odhalování možných spiknutí a protivládních skupin, a to výlučně na barrayarské půdě. Jeho protějšek generál Allegre se na plný úvazek zaměstnával stejným úkolem na odbojném, porobeném Komarru.
Při vzácných příležitostech, kdy Miles nejednal přímo s Illyanem, jednal obvykle s šéfem pro galaktické záležitosti (což byl podle Milese mnohem exotičtější a působivější titul). Ale galaktické záležitosti sídlily na Komarru a Milese tentokrát dopravili přímo zpátky na Barrayar, bez zastávky na planetě, která střežila jediný barrayarský skokový uzel, a tedy bránu do systému červích děr. Tak to abychom předpokládali, že je to něco naléhavého. Možná to bude natolik naléhavé, že to odvrátí Illyanovu pozornost od Milesovy nedobré noviny.
„Zdravím, kapitáne. Zdravím, generále Haroši." Jako teoreticky nejníže postavený důstojník z přítomných jim Miles oběma neurčitě zasalutoval, což mu stejně ležérně oplatili, Illyanova tajemníka Miles dobře neznal; tajemník zastával své ožehavé místo asi dva roky, takže pokud šlo o blízký kontakt s Illyanem, měl Miles před tajemníkem náskok přinejmenším šesti let, pokud jste to chtěli brát takhle.
Tajemník se natáhl pro šifrovací kufřík. „Výborně, nesete hlášení. Potvrďte mi tu prosím předání."
„Já... tak trochu doufal, že to šéfovi předám sám." Miles ukázal hlavou k zavřeným dveřím Illyanovy vnitřní kanceláře.
„To dneska nejde. Není tady."
„Není tady? Myslel jsem... chtěl jsem mu k tomu něco dodat ústně."
„Já mu to rád vyřídím, jen co se vrátí."
„Vrátí se brzy? Můžu tu počkat."
„Dnes už ne. Je mimo město."

Kurňa. „No..." Miles neochotně podal kufřík náležitému příjemci a čtyřikrát přitiskl dlaň na čtečku terminálu, aby potvrdil a zaznamenal předání hlášení. „No... a nechal mi tu nějaké rozkazy? Musel vědět, kdy dorazím."
„Ano, poručíku. Máte si vzít volno, dokud vám nevzkáže."
„Myslel jsem, že je to naléhavé, proč by mě jinak horempádem hnal domů první lodí? Volna jsem si zrovna užil několik týdnů, když jsem byl zavřený na lodi."
„Co vám mám na to říct?" pokrčil tajemník rameny. „Císařská bezpečnost si občas vzpomene, že vlastně patří k armádě. Napřed by jednoho málem ztrhali a pak ho nechají čekat."
Z něj Miles žádné neoficiální informace nevypáčí. Ale pokud má tolik času nazbyt... znovu si připomněl rafinovaný plán, který nedávno odložil k ledu, že si zaletí na Escobar na tajné léčení. „Tak dovolená? Takže mám čas i dovolení navštívit rodiče na Sergyaru?"
„To bohužel ne. Máte být připraven hlásit se zde během hodiny, budete-li k tomu vyzván. Raději byste neměl odjíždět z města." Na Milesův zdrcený pohled dodal: „Je mi líto, poručíku Vorkosigane."
Mně je to líto daleko víc. Násilně se mu připomněla jeho vlastní nabubřelá průpovídka, že žádný bitevní plán nepřežije ani první kontakt s nepřítelem. „No... vyřiďte Illyanovi, že bych se s ním rád sešel, hned jak se mu to bude hodit."
„Jistě." Tajemník si to poznamenal.
„Jakpak se daří rodičům, poručíku Vorkosigane?" zeptal se generál Haroš srdečně. Haroš byl prošedivělý padesátník v poněkud pomačkané zelené uniformě. Miles měl rád Harošův hlas, hluboký, sytý a občas pobavený, s nezřetelným venkovským přízvukem západních okrsků, který docela nezmizel ani po letech strávených v hlavním městě. Haroš si svou prací získal ve vnitřních kruzích Císařské bezpečnosti úctyhodnou pověst, ačkoli z nezasvěcených o něm víceméně nikdo nevěděl, kterýžto paradox se Milesovi zamlouval. Na velitelství Císařské bezpečnosti přišel Haroš asi rok před Milesem; ale deset let práce, kterou dělal Haroš, říkal si Miles, by přivodilo šediny každému, a zkažený žaludek taky.
„Vy o nich nejspíš máte čerstvější informace než já, pane. Myslím, že moje zprávy za mnou teprve teď putují z velitelství galaktických záležitostí na Komarru."
Haroš rozhodil rukama a pokrčil rameny. „Ne, ani ne. Illyan vyřadil Sergyar z mého oddělení a vytvořil samostatné oddělení pro sergyarské záležitosti, které je na stejné úrovni s komarrským."
„Ale ta práce přece nevytíží celé samostatné oddělení," namítl Miles. „Kolonii zřídili před necelými třiceti lety. Počet obyvatel ještě nepřekročil milion, nebo ano?"
„Taktak," vmísil se tajemník.
Haroš se trochu ponuře usmál. Já měl za to, že je to předčasné, ale o co proslulý místokrál hrabě Vorkosigan požádá... to se obvykle přihodí." Přimhouřil oči, jako by vrhal na Milese význačný pohled.
Nezkoušej to na mě s nějakými kecy o protekci, Haroši Ty přece víš, co doopravdy dělám. A jak dobře to dělám. „Přijde mi to jako další teplé místečko na Císařské bezpečnosti. Kolonisté tvrdě dřou na holé živobytí, ti žádnou rebelii dělat nebudou. Možná bych si o to měl zažádat."
„Obávám se, že už ho dostal někdo jiný. Plukovník Olšanský."
„Vážně? Slyšel jsem, že je spolehlivý. Sergyar má v systému červích děr rozhodně důležitou strategickou polohu, ale myslel jsem, že v tom smyslu spadá pod galaktické záležitosti. Illyan nejspíš myslí na budoucnost." Miles si povzdechl. „No, tak snad abych šel domů. Až se v kanceláři rozhodnou, že po mně touží, najdou mě ve Vorkosiganském paláci."
Tajemník roztáhl rty do zlověstného úsměvu. „Však my si vás už najdeme, ať jste, kde jste."
To byl soukromý vtípek Císařské bezpečnosti. Miles se mu náležitě zasmál a pláchl.

***

Na zpáteční cestě k východu dorazil Miles k poslední hale u výtahového potrubí společně s kapitánem v zelené uniformě. Byl to tmavovlasý chlapík ve středních letech s pronikavýma oříškově hnědýma očima pod těžkými víčky a masitým, ostře řezaným nosem, který mu propůjčoval římský profil: Miles tu tvář znal, ale rozhodně ji nečekal.
„Duv Galeni!" řekl Miles. „Co ty tady?"
„Ale, zdravím tě, Milesi." Galeni nasadil svůj nejpodařenější úsměv, jinými slovy potěšeně zkřivil tvář. Od doby, kdy ho Miles viděl naposledy, trochu zestárl a přibral, ale vypadal uvolněně a sebevědomě. „Pracuju tu, co jiného. Zažádal jsem si, aby mě sem přeložili."
„Když jsme se viděli naposled, dělal jsi u kontrarozvědky na Komarru. Tomuhle říkáš povýšení? Začal jsi snad najednou víc než po práci v terénu prahnout po psacím stole? Přijel jsi sem, aby ses vyhříval v poněkud radioaktivní záři sálající ze středisek Císařské moci?"
„Samá trefa, a navíc..." Galeni se rozhlédl, jako by se chtěl ujistit, že jsou sami. Jaké to má asi choulostivé tajemství, že ho musí i tady, v samotném středu labyrintu, vyslovovat šeptem? „Taky je v tom jedna žena."
„Propánaboha, jako bych slyšel bratrance Ivana. Ty, ženská, a co dál?"
„Nech si to pošklebování. Copak ty už nemáš onen, ehm, záviděníhodný svazek s nedostižnou Quinnovou?"
Miles se ovládl a při vzpomínce na poslední hádku s Quinnovou se ani nezachvěl. „Víceméně." Musí se tam co nejdřív vrátit a s Quinnovou si to vyžehlit. Obměkčila se natolik, že ho přišla vyprovodit k přechodové komoře Peregrine, ale rozloučili se upjatě a nuceně.
„Tak vidíš," prohlásil Galeni tolerantně. „Je z Komarru. Z rodu Toscanů. Udělala si na Komarru doktorát z teorie obchodu a pak začala pracovat v rodinném dopravním koncernu. Působí teď ve Vorbarr Sultaně jako stálá lobbistka pro obchodní svaz, který zastupuje všechny komarrské dopravní koncerny. Zprostředkovává styk mezi nimi a Císařstvím. Nesmírně inteligentní žena."

Což z úst Galeniho, který si sám udělal doktorát z historie a pak se stal jedním z prvních Komařanů, kterým kdy dovolili vstoupit do Císařských vojenských služeb, znělo velice uznale. „Takže... s ní máš pletky, nebo ji chceš u sebe zaměstnat?"
Miles by přísahal, že se Galeni málem začervenal. „Tohle je vážné, Vorkosigane."
„A taky ambiciózní. Pokud pochází z tamtěch Toscanů."
„Já jsem kdysi pocházel z tamtěch Galenů. Tenkrát, kdy se ještě o Galenech mluvilo tímhle tónem."
„Takže uvažuješ, že obnovíš rodinné bohatství?"
„Mm... časy se změnily. A zpátky už se nevrátí. Ale mění se pořád dál. Myslím, že si teď v životě můžu dopřát trochu ambicí. Vždyť už mi táhne na čtyřicítku."
„A očividně se potácíš na hranici naprosté zchátralosti," zazubil se Miles. „No, gratuluju. Nebo mám spíš držet palce?"
„Bral bych spíš ty palce. Na gratulace je ještě brzy. Ale brzy doufám dojde i na ně. A co ty?"
Můj milostný život je v současnosti samá komplikace. Nebo v každém případě... milostný život admirála Naismithe.
„Aha! Ty myslíš v práci! Zrovna teď, ehm... nepracuju. Právě jsem se vrátil z menšího galaktického výletu."
Galeni zasvěceně nakrčil obočí; jeho vlastní setkání s dendarijskými žoldnéři a „admirálem Naismithem" před několika lety mu živě uvízlo v paměti. „Míříš nahoru a dovnitř, nebo dolů a ven?"
Miles ukázal k potrubnímu výtahu jedoucímu dolů. „Mířím domů. Mám pár dní dovolenou."
„Tak možná na viděnou ve městě." Galeni vklouzl do potrubního výtahu mířícího dolů a na rozloučenou Milesovi rozverně zasalutoval.
„To doufám. Měj se." Miles také sjel potrubním výtahem dolů a v přízemí vystoupil.
Na strážnici u postranního vchodu Milese čekalo menší dilema. Vždycky, když se vracel z Císařského velitelství po podání závěrečného hlášení z nějaké operace, buď si zavolal auto z hraběcí garáže, které řídil nějaký zbrojnoš nebo sluha, nebo ještě častěji na něj už auto čekalo, když se vynořil z Illyanova doupěte. Ale zbrojnoši, sluhové, auta i zbytek domácnosti se přesunuli s hrabětem a hraběnkou do místokrálova paláce na Sergyaru (i když matka mu suše napsala, že výraz „palác" je krajně zavádějící). Má si teď snad zrekvírovat nějaké auto z vozového parku velitelství Císařské bezpečnosti? Nebo si objednat obyčejný taxík? I když každý taxík, který by pronikl až sem, by určitě napřed prověřila ochranka. Skrovná zavazadla si poslal domů rovnou z kosmodromu.
Venku bylo sychravo a šedivo, ale nepršelo. A on zrovna strávil řadu dní zavřený na palubě stísněné (třebaže rychlé) skokové lodi. Vyzvedl si plášť a vykročil ven. Tělesného strážce si měl podle rozkazů koneckonců držet ve dne v noci pouze během svých vesmírných cest.
Z velitelství Císařské bezpečnosti to byly do Vorkosiganského paláce asi čtyři kilometry, neboť obě budovy ležely ve středu Starého města. Myslím, že to domů vezmu procházkou.

***

Když zahnul za poslední roh do ulice s průčelím Vorkosiganského paláce, odpolední šeď přešla v mrholení a on si poblahopřál, jak dobře si to načasoval. Čtyři kilometry za... no, časový rekord možná netrhl, ale aspoň nepopadal dech jako před šesti měsíci.
Na svižné procházce... se nic neudálo. Na ulicích ve středu hlavního města panovala odpolední špička a chodci, kteří pospíchali za svými záležitostmi, rázujícího mužíka v uniformě sotva zaregistrovali. Žádné civící pohledy, žádná hrubá gesta ani poznámky, dokonce se nikdo ani kradmo „neposichroval" starým čarodějným znakem na ochranu před mutací. Copak snad tím, že se zbavil kulhání, dlah a skoro úplně i zkřivených zad, se toho opravdu tolik změnilo? Anebo se změnili Barrayarané?
Domovní blok kdysi zabíraly tři starodávné paláce. Když Milesův otec působil jako regent, Císařství z bezpečnostních důvodů koupilo ten u východu z uličky. Teď tam sídlily jakési bezvýznamné kanceláře. Ten na vzdálenějším konci ulice, rozpadlejší a se zničenými okapy, strhli a místo něj vysázeli parčík. V dobách své slávy před sto padesáti lety se rozlehlé paláce musely vznešeně tyčit nad kočáry taženými koňmi a nad klusajícími jezdci. Teď je zastínily vyšší moderní budovy na protější straně ulice.
Vorkosiganský palác ležel uprostřed bloku. Od ulice ho odděloval úzký zelený pruh trávníku a zahrádka schoulená uprostřed půlkruhové příjezdové cesty. Celý ho obklopovala kamenná zeď osazená černými hroty z tepaného železa. V obrovském prastarém kolosu se tu tyčila čtyři patra ohromných šedivých kamenných kvádrů, dvě křídla a nějaké architektonické přístavby. Chyběly už jen střílny a vodní příkop. A pár netopýrů a krkavců pro ozdobu. Původní pozemští netopýři byli na Barrayaru vzácní, protože tu nežilo dost původního pozemského hmyzu, kterým se živili, a místní stvoření, kterým se nesprávně říkalo brouci, měla po požití většinou toxické účinky. Skutečnou ochranu zajišťovalo silové pole zevnitř hradeb, čímž romantické vyhlídky na netopýry padaly. Betonový domeček u brány skrýval strážné; za slavných časů Regentství se tu ve dne v noci střídaly celé tři čety vojáků z Císařské bezpečnosti, kteří se rozmístili všude po budově i po okolních blocích a pozorovali, jak dovnitř i ven spěchají význační mužové z vlády.
Teď tu zbyl jediný opuštěný strážný, mladý desátník z Císařské bezpečnosti, který při zvuku Milesových kroků vystrčil hlavu z otevřených dveří, vylezl ven a zasalutoval mu. Někdo nový, Miles ho neznal.
„Dobrý den, poručíku Vorkosigane," pozdravil ho mladík. „Čekal jsem vás. Před pár hodinami přivezli váš kufřík. Pořádně jsem ho prověřil; můžete si ho vzít dovnitř."
„Děkuji vám, desátníku," zasalutoval mu Miles vážně na oplátku. „Dělo se tu v poslední době něco mimořádného?"
„Vlastně ani ne, pane. Co hrabě s hraběnkou odjeli, tak nic. Nejvíc rozruchu jsme si užili jednou v noci, když scannerovými paprsky nějak proklouzla toulavá kočka a vběhla do záchytného pole. Netušil jsem, že kočky dokážou

spustit takový rambajs. Nejspíš si myslela, že ji někdo zabije a slupne."
Miles si letmo povšiml prázdného obalu od sendviče, který ležel na podlaze u protější zdi, a talířku s mlékem. V druhé místnůstce domku blikaly videodispleje bezpečnostních kamer a úzkými dveřmi sem vrhaly studené světlo. „A, ehm... skončila tak? Myslím zabitá."
„Ne, to ne, pane. Naštěstí."
„Dobře." Vyzvedl si kufřík, což se neobešlo bez neohrabané tahanice se strážným, který ho chtěl Milesovi se zpožděním podat. Ze stínů zpod židle strážného vedle talířku na Milese paranoicky blýskly žlutozelené kočičí oči. Uniformu mladého desátníka zepředu zdobila poutavá sbírka dlouhých černých kočičích chlupů a ruce měl poseté hlubokými, zpola zahojenými šrámy. Držet si ve službě zvířecí mazlíčky se velice vymykalo předpisům. Být devět hodin zastrčený v tomhle mrňavém bunkru... musí se nudit k zbláznění.
„Nastavili jsme pro vás všechny daktyloskopické zámky, pane," pospíšil si ochotně strážný. „Všechno jsem překontroloval. Dvakrát. Můžu vám to odnést? Víte, jak dlouho se zdržíte? Bude se... něco dít?"
„Nevím. Dám vám vědět." Ten mládenec si zjevně chtěl trošku popovídat, ale Miles byl unavený. Možná později. Miles se otočil a vykročil k domu, ale pak se vrátil. „Jak jí říkáte?"
„Cože?"
„Té kočce."
Strážnému po tváři přeletěl mírně vyděšený výraz, protože mu na mysli nepochybně vytanula vyhláška o držení mazlíčků. „Éé... Škrába, pane."
Aspoň byl upřímný. „Výstižné jméno. Tak zatím, desátníku." Miles mu na rozloučenou zasalutoval jako analytik Císařské bezpečnosti, jinými slovy si dvěma prsty neurčitě máchl někam ke spánku; analytici Císařské bezpečnosti si většinou moc nevážili nikoho, kdo měl nižší IQ než oni sami, což zahrnovalo skoro všechny ostatní z Císařské bezpečnosti. Strážný ho vděčně obdařil poněkud říznější verzí pozdravu.
Kdy nám Císařská bezpečnost začala posílat na hlídku k bráně děti? Zachmuření muži, kteří sídlo hlídávali za časů Milesova otce, by nešťastnou kočku na místě odpravili a pak by ještě její pozůstatky prohrabali, jestli tam nenajdou scannery nebo bomby. Tomu klukovi musí být teprve... přinejmenším jednadvacet, když je u Císařské bezpečnosti s touhle hodností a slouží v hlavním městě. Milese bodl pocit vyděděnosti, ale potlačil ho a po příjezdové cestě vykročil do průjezdu. Mrholení venku sílilo v déšť.
Stiskl daktyloskopický zámek napravo od hlavního vchodu; dvoukřídlé dveře se majestátně otevřely, vpustily ho dovnitř, a když překročil práh, zase za ním zapadly. Byl to divný pocit, otevírat si sám; dřív tu vždycky stával vorkosiganský zbrojnoš v rodové stříbrohnědé uniformě a dveře mu otevíral on. Kdy ty dveře předělali na automatiku?
Ve veliké vstupní hale s černobíle dlážděnou podlahou panoval chlad a šero. Všechno světlo zaplašilo podvečerní pošmourné deštivé počasí. Miles málem nahlas řekl Světla!, aby si rozsvítil, ale pak se zarazil a postavil kufřík na podlahu. Nikdy v životě neměl Vorkosiganský palác jenom sám pro sebe.
„Jednou to tady všechno bude tvoje, synu," zašeptal zkusmo do stínů. Jeho slova jako by ostrou ozvěnou zaškrabala po šachovnicové dlažbě. Lehce se otřásl. Zahnul vpravo a pomalu vykročil na obhlídku.
V další místnosti ztlumil osamělé dusání jeho bot koberec. Veškerý zbylý nábytek - asi polovina ho na první pohled chyběla - pokrývaly strašidelně bílé povlaky. Obešel celé první patro. Dům mu přišel zároveň větší i menší, než jak si ho pamatoval. Zvláštní paradox.
Podíval se do garáže, která zabírala celé východní křídlo spodního suterénu. V koutě úhledně parkovalo jeho vlastní vznášedlo. Další roh zabírala obrněná limuzína, naleštěná a luxusní, ale obstarožní. Vzpomněl si na svůj bitevní skafandr. Než se mi ta zatracená porucha v makovici nějak vyřeší, asi bych taky neměl zkoušet řídit auto ani létat. Ve vznášedle riskoval, že se při záchvatu zabije; v obrněné limuzíně riskoval, že pozabíjí všechno živé na silnici. Loni v zimě, než sám sebe přesvědčil, že se opravdu uzdravuje, jak mu slibovali, se moc dobře vytrénoval v umění, jak u druhých nonšalantně škemrat o svezení.
Po jednom ze zadních schodišť sešel do obrovské kuchyně v nižším patře. Když byl ještě dítě, skýtalo mu tohle místo hojně dobrot i společnosti, pobíhali tu zajímaví lidé jako kuchaři, zbrojnoši a sloužící, a příležitostně dokonce i vyhládlý císařský regent, který tu pátral po něčem na zub. Zařízení tu částečně zůstalo, ale jídlo odklidili. Spíže, vypnuté mrazicí komory i lednice zely prázdnotou.
Zapnul nejmenší ledničku. Pokud se tu zdrží dlouho, bude si muset obstarat jídlo. Nebo sloužícího. Jeden sloužící rozhodně stačí. Ale na druhou stranu tu nechce nikoho cizího... možná se mu podaří přesvědčit nějakého sloužícího, který nedávno odešel do penze a bydlí někde poblíž, aby se na pár dní vrátil. Třeba se ale tak dlouho nezdrží. Možná si koupí nějaká hotová jídla - ne armádní příděly, děkuju pěkně. Na druhou stranu tu zbyla úctyhodná zásobička vína a pálenek, které v klidu dozrávaly v klimatizovaném sklepě, jenž se otevíral dotekem vorkosiganské dlaně. Miles si vzal nahoru pár lahví obzvlášť výrazného červeného, které sem uložili za časů jeho dědečka.
Neobtěžoval se zapnout výtah a vlekl obě lahve i kufřík po točitých schodech do svého pokoje ve třetím patře bočního křídla s výhledem na zahradu za domem. Tentokrát si hlasovým příkazem rozsvítil, protože neproniknutelná černota s sebou nenesla jen romantickou úzkost z tápání ve tmě, ale i opravdovější rizika. Pokoj zůstal přesně tak, jak ho posledně opustil... teprve před čtyřmi měsíci? Převelice uklizený a spořádaný; doopravdy už tu dávno nikdo nebydlel.
No, lord Vorkosigan sem loni v zimě přitáhl na dost dlouho, ale to zas nebyl v stavu provádět nějaké veliké změny.
Mohl bych si sem nechat nějaké jídlo poslat. A rozdělit se o ně se strážným u brány. Ale takový hlad zas neměl.
Mohl bych dělat, co si jen zamanu. Úplně cokoliv.
Až na tu jedinou věc, kterou udělat doopravdy chtěl, totiž ještě teď večer skočit na nejrychlejší skokovou loď, jakou sežene, a odletět na Escobar nebo na jiný galaktický přístav s podobně pokročilým zdravotnictvím. Neartikulovaně zavrčel. Místo toho si vybalil kufřík a všechno úhledně uložil, shodil boty, pověsil si uniformu a navlékl si starou

pohodlnou lodní kombinézu.
Posadil se na postel a do kelímku na čištění zubů si nalil víno. Po celou poslední dendarijskou operaci se alkoholu i všemožným jiným drogám vyhýbal; na řídké a nečekaně se objevující záchvaty to ale podle všeho nemělo žádný vliv. Pokud tu ve Vorkosiganském paláci zůstane hezky o samotě, dokud se nesejde s Illyanem, a prodělá si další záchvat, aspoň to bude beze svědků.
Napřed se napiju, pak si sem dám poslat jídlo. Zítra musí promyslet další plán útoku na... na toho zatraceného sabotéra, který se mu plíží v neuronech.
Víno kouřové, plné chuti mu klouzalo do hrdla a hřálo. Měl pocit, že když se chce otupit, potřebuje teď víc alkoholu než dřív, s čímž si ale snadno poradil; ztráta citlivosti byla možná dalším vedlejším následkem oživení po kryostázi, ale on si zasmušile říkal, že to spíš bude věkem. Asi po dvou třetinách lahve usnul.

***

Druhý den v poledne nabyl problém s jídlem na naléhavosti, ačkoliv Miles posnídal pár prášků proti bolesti, a nepřítomnost kávy a čaje ho přímo přiváděla k zoufalství. Mám výcvik Císařské bezpečnosti. Tenhle problém přece vyřeším. Někdo přece musel celé ty roky chodit nakupovat... ne, pokud si vzpomíná, dodávky do kuchyně každý den přiváželo nákladní vznášedlo; vybavil si, jak ho zbrojnoši kontrolovali. Šéfkuchař vlastně musel plnit povinnosti proviantního důstojníka - staral se o přísun potravin pro hraběte, hraběnku, pár tuctů služebnictva, dvacet zbrojnošů, nejrůznější členy jejich rodin, pro vyhládlé strážné od Císařské bezpečnosti, kteří se nestyděli žebrat o něco na zub, i pro časté státní večeře, večírky i recepce, na které chodívaly i stovky hostů.
Komunikační terminál v kuchařově kancelářičce vedle kuchyně Milesovi brzy poskytl údaje, po kterých se pídil. Měli opravdu stálého dodavatele - účet byl teď uzavřený, ale jistě by šel znovu otevřít. Seznam dodávek ho svou velikostí omráčil a ceny ho omráčily ještě víc. Kolik že marek to platili za vajíčka? - aha. V kartonu bylo dvanáct tuctů vajec, ne dvanáct vajec. Miles se pokusil si představit, co by mohl podniknout se sto čtyřiačtyřiceti vajíčky. Škoda, že už mu není třináct. Některé životní šance potkáváme příliš pozdě.
Radši se uchýlil k videoadresáři. Nejbližšího dodavatele představovalo nevelké potravinářství v centru města nějakých šest bloků odtud. Další dilema: troufne si sednout za volant? Jdi tam pěšky. Zpátky si vezmi obyčejného taxíka.
Z potravinářství se vyklubal podivný zapadlý krámek, ale měli tam kávu, čaj, mléko, vejce v rozumně velkém balení, instantní krupičnou kaši a širokou nabídku balíčků s nápisem Gáblík Bezpráce! Z náhlého popudu popadl i půl tuctu aluminiových vaniček drahé patlaniny pro kočky, takového toho smrdutého žrádla, co kočky rády. Takže... měl by ho podstrčit strážnému u brány? Nebo by se mu měl pokusit kočku Škrábu odloudit? Po nehodě se záchytným polem se to zvíře asi nebude příliš ochotně potloukat Vorkosiganům u zadních vrátek.
Když pobral kořist a odnesl ji k pokladně, prodavačka si ho s podivným úsměvem přeměřila. Uvnitř se obrnil proti případné jízlivé poznámce, Aá, mutant? Měl si vzít na sebe uniformu Císařské bezpečnosti; Horovu oku na límci se nikdo pošklebovat neodvážil. Jenomže ona řekla: „Áá, starý mládenec?"
Návrat domů a odpolední snídaně mu zabraly další hodinu. Do setmění zbývalo pět hodin. A pak další hodiny, než půjde spát. O něco méně mu trvalo vyhledat si všechny kryoneurologické kliniky a specialisty na Barrayaru a seřadit seznam podle dvou kritérií: lékařský věhlas a pravděpodobnost, že o jeho návštěvě nikdo nebude informovat Císařskou bezpečnost. Na druhém požadavku to všechno vázlo. Opravdu nechtěl, aby se mu v hlavě vrtal někdo jiný než ti nejlepší, ale ty nejlepší půjde úděsně těžko přesvědčit, aby, řekněme, někoho léčili, ale nevedli si přitom žádné záznamy. Escobar? Barrayar? Nebo má počkat, až vyrazí na další galaktickou misi, co nejdál od velitelství?
Neklidně přecházel domem a hlavou se mu honily vzpomínky. Tohle býval Elenin pokoj. Tamhleta veliká komnata patřívala zbrojnoši Botharimu, jejímu otci. Tady Ivan proklouzl bezpečnostním zábradlím, spadl o půl patra níž a rozrazil si hlavu, aniž by to na jeho intelektu zanechalo patrné stopy. Všichni doufali, že mu ten pád zvedne inteligenci...
Při večeři se Miles rozhodl pro stylovost. Oblékl si zelenou uniformu, stáhl povlaky ze všech kusů nábytku ve státní jídelně, nalil si hezky víno do křišťálového poháru a usadil se v čele dlouhatánské tabule. Málem někde vyštrachal i talíř, ale pak si řekl, že pokud sní Gáblík Bezpráce! přímo z vaničky, nebude muset mýt nádobí. Pustil si tichou hudbu. Vlastní večeře mu zabrala nějakých pět minut. Po jídle zas spořádaně přikryl naleštěný dřevěný stůl i luxusní židle povlaky.
Kdybych tu měl Dendarijce, mohl jsem tu uspořádat parádní mejdan.
Elli Quinnovou. Nebo Tauru. Nebo Iris Duronu. Nebo třeba i Elenu, Baze a všechny ostatní. Bela Thorneho, po kterém se mu ještě nepřestalo stýskat. Všechny najednou. Prostě někoho. Při představě, jak se do Vorkosiganského paláce nastěhují Dendarijci, se ho zmocnila závrať, ale ti by každopádně věděli, jak to tady pořádně rozjet.

***

Druhý den večer z čirého zoufalství zavolal Ivanovi.
Ivan se mu okamžitě ozval od svého terminálu. Poručík lord Ivan Vorpatril měl na sobě pořád ještě zelenou uniformu, která se podobala té Milesově jako vejce vejci až na to, že místo znaku Císařské bezpečnosti měl na límci před rudými poručickými výložkami připíchnutý znak operační sekce. Aspoň že Ivan se nezměnil, ve dne sedával u stejného stolu na velitelství Císařských služeb a za nocí vedl příjemný život vorského důstojníka v hlavním městě.
Když Ivan uviděl Milese, hezká, milá tvář se mu upřímně rozzářila. „No ne, bratránku! Nevěděl jsem, že jsi zpátky ve městě."
„Přijel jsem před pár dny," přiznal se Miles. „Užívám si bizarního potěšení, že mám Vorkosiganský palác jenom pro

sebe."
„Panebože, to jseš v tom mauzoleu úplně sám?"
„Až na stráž u brány a kočku Škrábu, ale ti se mnou moc nepečou."
„No, ty už jsi jednou koneckonců mrtvej byl, tak by sis v tom měl přímo medit," podotkl Ivan.
Miles si sáhl na prsa. „Ani ne. Nikdy dřív jsem si nevšiml, jak to v tom starém baráku v noci skřípe. Dneska odpoledne jsem..." Nemohl dost dobře říct Ivanovi, že si celý den připravoval tajný výlet za zdravím a čekat, že se Ivan nezeptá proč; hladce navázal: „si prohlížel archiv. Začalo mě zajímat, kolik lidí v tom domě za ta staletí vlastně umřelo. Tedy samozřejmě kromě mého dědečka. Bylo jich daleko víc, než jsem čekal." To je vlastně fascinující otázka; bude se muset do archivu podívat.
„Hm."
„A... co nového ve městě? Co kdyby ses tu někdy stavil?"
„Přes den mám samozřejmě službu... nic moc se tu vlastně neděje. Máme teď pohov, císařovy narozeniny jsme si odbyli a Zimonoce teprve přijdou."
„Jaká byla letošní recepce o narozeninách? O fous jsem ji zmeškal. Byl jsem ještě na cestě, zbývaly mi tři týdny letu. Nikdo se na oslavu ani neopil."
„Jo, já vím. Musel jsem místo tebe za tvůj Okrsek odevzdat váček zlata. Byl to frmol jako vždycky. Gregor se brzo odporoučel a nad ránem to tak nějak odumřelo." Ivan stiskl rty a zatvářil se, jako by ho právě napadlo něco geniálního. Miles se vnitřně obrnil.
„Ale víš co? Pozítří má Gregor státní večeři. Přijde pár nových galaktických vyslanců a několik bezvýznamných radních, co minulý měsíc předložili pověřovací listiny a Gregor je sezval, aby si to odbyl najednou. Hostitelku mu jako vždycky dělá moje máti."
Lady Alys Vorpatrilová platila ve Vorbarr Sultaně za všeobecně uznávanou společenskou veličinu, jelikož v Císařské rezidenci po boku císaře Gregora, který neměl manželku, matku ani sestry, často plnila úlohu oficiální hostitelky.
„Potom se bude tancovat. Máti mě požádala, abych splašil pár mladších lidí, aby to v tanečním sále vypadalo k světu. Myslím, že když říká mladší, myslí tím lidi pod čtyřicet. Správný lidi, víš, jak to chodí. Kdybych věděl, že jsi ve městě, už bych tě lapil dávno."
„Chce, aby sis přivedl děvče," přeložil mu to Miles. „A nejlíp rovnou snoubenku."
Ivan se zazubil. „Jo, ale z nějakýho důvodu mi žádnej jinej kluk nechce půjčit tu svoji."
„Budu si taky muset přivést tanečnici? Už tu skoro žádné holky neznám."
„Tak přiveď některou Koudelkovou. Já to udělám taky tak. Já vím, je to jako vyrazit si s vlastní sestrou, ale dělají ohromný dojem, hlavně když se vyskytují všechny pohromadě."
„Tys asi pozval Delii?" zadumal se Miles.
„Jo. Ale jestli chceš, přepustím ti ji a půjdu s Martyou. Ale jestli budeš dělat doprovod Delii, musíš slíbit, že ji nebudeš nutit do kramfleků. Nesnáší, když ji nutíš, aby nosila vysoký kramfleky."
„Ale ona v nich vypadá tak... působivě."
„Bez nich taky."
„To jo. Hm... tak jo, dobrá." Milesovi bleskla hlavou představa jeho samého, jak ho přepadne záchvat přímo na císařském parketu, před zraky poloviny vorské smetánky z hlavního města. Ale co jiného mohl dělat? Zůstat znovu večer o samotě doma a utěšovat se jenom tím, jak si po další misi zaskočí na Escobar, vymýšlet dalších devatenáct nepravděpodobných způsobů, jak Císařské bezpečnosti překazit jeho sledování na jejím domácím hřišti, nebo si lámat hlavu, jak strážnému u brány čmajznout kočku, aby mu dělala společnost? A díky Ivanovi by se mu navíc mohl vyřešit problém s dopravou.
„Nemám auto," řekl Miles.
„A co je s tvým vznášedlem?"
„Je... v dílně. Seřizují ho."
„Mám tě vyzvednout?"
Mozek mu vypovídal službu. To by znamenalo, že bude řídit Ivan, postrach všech spořádaných cestujících, ledaže by Miles donutil Delii Koudelkovou, aby řídila ona. Miles se napřímil, protože dostal geniální nápad. „Chce tvoje máti opravdu co nejvíc lidí?"
„Aspoň to tvrdí."
„Kapitán Duv Galeni je ve městě. Tuhle jsem ho potkal na velitelství Císařské bezpečnosti. Uvázl v analytické sekci, až na to, že on to podle všeho považuje za úžasnou výsadu."
„A no jo vlastně! Byl bych si na to časem vzpomněl sám. Před pár týdny se u nás objevil v závěsu za generálem Allegrem, extra špičky si potřebovaly něco vyřídit. Chtěl jsem mu na přivítanou ve Vorbarr Sultaně něco uspořádat, ale ještě jsem se k tomu nedostal. Vy kluci od Bezpečnosti si to v Paranoický centrále pěkně hrajete na vlastním písečku."
„No, tak nebo tak, snaží se teď udělat dojem na jednu holku z Komarru," kul Miles železo, dokud bylo žhavé. „Ani ne holku, spíš ženu, nějakou významnou členku obchodní mise. Myslím, že vyniká spíš inteligencí než krásou, což mě u Galeniho nepřekvapuje. A na Komarru má zajímavé konexe. Kolik myslíš, že by si vysloužil pochvalných puntíků, kdyby ji přivedl na císařskou státní večeři?"
„Hodně," prohlásil Ivan rozhodně. „Hlavně pokud se jedná o nóbl večírek mojí máti."
„A oba mu dlužíme službičku."
„Víc než jednu. A taky jsem si všiml, že už nemluví tak jedovatě jako dřív. Možná trochu poroztál. Jasně, pozvi ho taky," souhlasil Ivan.
„Tak já mu zavolám a dám ti vědět." Miles tiše poděkoval své inspiraci a vypnul terminál.

KAPITOLA 5
Miles se vyškrábal z Galeniho auta, které zastavilo u východního sloupořadí Císařské rezidence, a otočil se, aby pomohl Delii Koudelkové, která ale sotva nějakou pomoc potřebovala. Vyhoupla z auta dlouhé vysportované nohy a vyskočila. Zpod rozevlátých sukní róby v její oblíbené modré jí vykoukly taneční střevíčky stejné barvy, střízlivé, pohodlné, a s plochou podrážkou. Ze čtyř dcer komodora Koudelky byla nejvyšší; Milesovi končila hlava dobrých deset centimetrů pod jejím ramenem. S úsměvem k ní zvedl tvář. Ona mu úsměv poněkud pokřiveně oplatila, ale byla to kamarádka a brala to sportovně.
„Nechápu, proč jsem se do toho od tebe s Ivanem nechala navézt," povzdechla si mu do ucha.
„Protože ráda tancuješ," prohlásil Miles rozhodně. „Popřej mi první dva tance a já ti pak pro zbytek večera seženu nějakého příjemného galaktického diplomata vysoké postavy, slibuju."
„O to nejde," přeměřila si očima jeho malou postavu.
„Co mi chybí na výšce, doženu rychlostí."
„No pravě," přikývla důrazně hlavou.
Galeni předal své skromné vozidlo čekajícímu císařskému sloužícímu, aby ho odvezl, a nabídl své společnici rámě. Člověk musel Galeniho trochu znát, aby si jeho podmračenou tvář dokázal dobře vyložit; Miles z ní dneska vyčetl směsici pýchy, samolibosti a rozpaků, asi jako když někdo přijde na večírek daleko okázaleji vystrojený než ostatní hosté. Pravda, Galeni byl až úzkostlivě upravený, vymydlený, oholený a vypulírovaný, ale jinak měl na sobě stejnou zelenou uniformu Služeb s lesknoucími se výložkami jako Miles, takže to tak na něj musela působit jeho dáma.
Ještě aby se necítil samolibě, pomyslel si Miles. Páni, až tohle uvidí Ivan.
Pokud Laisa Toscanová vynikala spíš mozkem než krásou, pak musela být přímo geniální. Přitom ale nešlo přesně vystihnout, čím je tak neuvěřitelně přitažlivá. Měla příjemnou, měkce modelovanou tvář, ale nebylo to nic tak omračujícího jako, řekněme, nákladně vyrobená tvář Elli Quinnové. Pravda, měla neobyčejné, zářivě modrozelené oči, ale Miles nepoznal, jestli se s tou barvou narodila, nebo si ji dala kosmeticky upravit. I na Komařanku byla malá, do Galeniho, který se výškou málem vyrovnal Delii, jí chybělo nějakých čtyřicet čísel. Pozorovatele však nejvíc upoutala její mléčně bílá pleť, která jako by přímo zářila - krev a mléko, pomyslel si Miles. Výraz kyprá byl zavádějící a rozhodně nevyzníval dostatečně pochvalně. Kromě přísně střežených cetagandských šlechtičen Miles takovouhle ženskou k nakousnutí ještě v životě nespatřil.
Bohatství nepropůjčovalo svým vlastníkům pokaždé i vkus, ale pokud ano, výsledky bývaly působivé. Měla na sobě tmavorudé volné kalhoty v komarrském stylu, hluboce vystřižený živůtek stejné barvy a přes něj rovně střižený kabátek v kombinaci smetanové a modrozelené barvy. Střízlivé šperky. Vlasy měla příliš tmavé na to, aby se jim dalo říkat plavé, příliš stříbřité na to, aby se jim dalo říkat hnědé. Měla je natočené do krátkých pramínků podle nezaměnitelně komarrské módy. Jak vzhlížela ke svému společníkovi, usmívala se potěšeně i dychtivě, ale rozhodně ne ohromeně. Jestli ji schválí i teta Alys, usoudil Miles, má to v suchu. Natáhl krok, aby stačil Delii, a s úklonou pozval svou malou společnost dovnitř, jako by jim státní večeři císaře Gregora servíroval jako osobní pozornost.
Uvnitř je zkontrolovala císařská stráž a majordomus, který usoudil, že ani nemají pláště, které by bylo zapotřebí odnést, ani díky Milesově doprovodu nepotřebují dalšího průvodce. Vzápětí skutečně narazili na lady Alys Vorpatrilovou, stojící u paty schodiště. Dnes zvolila róbu z tmavomodrého sametu se zlatými lemy, možná jako poctu vorpatrilským barvám jejího dávno zesnulého manžela. Miles si ji ze svého dětství vždycky pamatoval ve vdovské holubičí šedi, ale časem ji přece jen odložila, nejspíš v době, kdy konečně odpustila lordu Vorpatrilovi, že se během Vordarianského puče nechal zabít tak obzvlášť ohavným způsobem.
„Vítej, Milesi, Delie, zdravím vás," přivítala je. Miles se sklonil k její ruce a o něco obřadněji pak představil kapitána Galeniho a Dr. Toscanovou. Lady Alys souhlasně přikývla - Milesovi se ulevilo, že se o to Ivan opravdu postaral a podle slibu zařídil, aby jejich jména dopsali na seznam hostů, takže se to nemuselo trapně zařizovat na poslední chvíli nebo ještě později. „Gregor všechny přijímá ve Skleněném sále jako obvykle," pokračovala lady Alys. „Při večeři budete sedět u jeho stolu, hned vedle escobarské vyslankyně a jejího manžela - říkala jsem si, že bychom vesmířany tentokrát měli trochu promíchat s místními."
„Děkuju, teto Alys." Miles jí přes rameno zahlédl štíhlou, povědomou postavu v důstojnické zelené uniformě, která stála ve stínu u dveří nalevo od schodiště a tiše hovořila se strážní Císařské bezpečnosti. „Ehm, Delie, zavedla bys Duva a Laisu do Skleněného sálu? Přijdu hned za vámi."
„Jasně, Milesi." Delia se usmála na Laisu, navyklým pohybem si podebrala dlouhé sukně a vykročila před Komařany na dlouhé schodiště.
„Půvabná mladá žena," sledovala je lady Alys pohledem.
„Á, myslíš doktorku Toscanovou?" risknul to Miles. „Je doufám v pořádku, že jsem ji přivedl."
„Ale jistě. Je přece hlavní dědičkou tamtěch Toscanů. Je společensky zcela na úrovni," kteroužto chválu Alys poněkud zchladila dodatkem, „tedy na Komařanku."
Každý máme své drobné nedostatky. Císař lady Alys zaměstnával, aby dohlédla na to, že se sem pouštějí ti Správní lidé; ale Miles před chvílí zahlédl druhého člena týmu, kterého Gregor zaměstnával, aby dohlédl na to, že se sem pouštějí Bezpeční lidé. Šéf Císařské bezpečnosti Simon Illyan konečně zvedl hlavu a přerušil rozhovor se strážným od Císařské bezpečnosti, který mu zasalutoval a zmizel v nějakých dveřích. Illyan se na Milese neusmál ani si ho gestem nepřizval k sobě, ale Miles stejně proklouzl kolem lady Alys, vykročil k němu a zastavil ho, než mohl vykročit za strážným.
„Pane." Miles mu zasalutoval jako analytik; Illyan mu to oplatil ještě ledabyleji, trochu podrážděně máchl rukou, spíš jako by ho zaháněl, než zdravil. Šéf Císařské bezpečnosti nedávno překročil šedesátku, hnědé vlasy mu začínaly

šedivět, tvář měl klamně poklidnou a už provždycky si zvykl tiše splývat s pozadím. Dnes večer měl očividně službu a dohlížel na císařovu osobní bezpečnost, což dokládalo sluchátko komunikátoru v pravém uchu a nabité smrtící zbraně, které se mu houpaly na bocích. Buď to znamenalo, že se tu dnes večer děje víc, než se Miles doslechl, anebo že se nikde jinde nic moc neděje, takže Illyan neuvázl na velitelství a přenechal rutinu svému nudnému a spolehlivému zástupci Harošovi. „Předal vám tajemník můj vzkaz, pane?"
„Ano, poručíku."
„Řekl mi, že jste odjel z města."
„Odjel. Teď jsem se vrátil."
„Četl jste... mé poslední hlášení?"
„Četl."
Kruci. Ona slovíčka: Něco důležitého jsem tam vynechal, jako by se Milesovi zasekla v krku. „Musím s vámi mluvit."
Illyan byl vždycky uzavřený, ale teď se tvářil ještě bezvýrazněji než jindy. „Tohle ale není vhodný čas ani místo."
„Souhlasím, pane. Tak kdy?"
„Čekám na další informace."
Jasně. Pokud vás napřed nehonili a pak nenechali čekat, nechali vás napřed čekat a honili vás pak. Ale něco se někde musí brzy provalit, jinak by Illyan nenechal Milese přešlapovat v pozoru ve Vorbarr Sultaně s povinností se na rozkaz do hodiny hlásit. Jestli jde o nějakou novou misi, proč mě sakra nezasvětí. Aspoň bych mohl plánovat různé varianty.
„Výborně. Budu v pohotovosti."
Illyan přikývl, jako že ho propouští. Ale když Miles vykročil pryč, Illyan dodal: „Poručíku..."
Miles se otočil.
„Přijel jste sem dnes vozem?"
„Ano. Ale řídil vlastně kapitán Galeni."
„Ach tak." Illyan jako by se zahleděl na cosi zajímavého někde nad Milesovou hlavou. „Chytrý chlap, ten Galeni."
„To bych řekl." Pro tento večer se Miles vzdal snah vypáčit z Illyana víc a pospíšil si, aby dohonil přátele.
Čekali na něho v široké chodbě před Skleněným sálem; Galeni přívětivě rozprávěl s Delií, která se nijak neměla k tomu, aby šla hledat Ivana a svou sestru. Laisa se uchváceně rozhlížela po starožitných rukodělných památkách a vzorovaných kobercích v tlumených barvách, které se táhly chodbou. S Milesem po boku si vykročila prohlédnout složitou, krásně vypracovanou intarzii na vyleštěné stolní desce. Scéna představovala pádící koně vyvedené v přírodních barvách různých druhů dřeva.
„Všechno je to tak velice barrayarské," svěřila se Milesovi.
„Splnilo to vaše očekávání?"
„To skutečně ano. Jak starý ten stůl asi může být - a co táhlo myslí řemeslníkovi, který ho vyráběl? Myslíte, že třeba pomyslel na nás a na to, že na něj třeba budeme myslet?" Na pohled citlivými prsty přejela po leštěném povrchu, který voněl po jemném parfémovaném vosku, a usmála se.
„Odhadem nějakých dvě stě let, a odpověď na druhou otázku zní ne," řekl Miles.
„Hm." Usmívala se teď zádumčivěji. „Některé z našich domů jsou staré přes čtyři sta let. Ale Barrayar přesto vypadá starší, i když starší není. Mám pocit, že vy si starobylost už nesete v sobě."
Miles si krátce připomněl, jak vypadá Laisina domovina. Za dalších čtyři sta let by na Komarru díky terraformování mohli lidé pomalu začít žít venku bez dýchacích přístrojů. Prozatím Komařané obývali klenuté domy a za přežití v dusivém chladu vděčili technice právě tak jako Beťané na svém rozpáleném pouštním světě. Komarr si nikdy neprošel obdobím Izolace, nikdy neztratil kontakt s galaktickým hlavním proudem. Vlastně se živil tím, že v tom proudu lovil, a to díky svému jedinému životně důležitému přírodnímu zdroji - šesti důležitým skokovým uzlům, které ležely šikovně blízko u sebe. Díky uzlům se z komarrského místního vesmíru stala křižovatka systému červích děr, a později - naneštěstí - i strategický cíl. Barrayar měl jedinou skokovou trasu, která ho spojovala s vesmírným systémem červích děr - a ta vedla přes Komarr. Pokud vám nepatří vaše vlastní brána, podmaní si vás každý, kdo ji ovládne.
Miles zabrousil v myšlenkách na menší a soukromější lidské záležitosti. Galeni by měl svou dámu rozhodně vyvést do barrayarské přírody. Ty kilometry nekomarrské divočiny se jí určitě zalíbí. Trochu turistiky, nebo, řekněme, pokud se jí vážně líbí starobylé věci -
„Měla byste si Duvovi říct, ať vás vezme na projížďku na koni," navrhl jí Miles.
„Propána. On dovede i jezdit na koni?" vytřeštila úchvatné tyrkysové oči.
„Ehm..." Dobrá otázka. No, pokud ne, Miles ho to klidně v cukuletu naučí. „Jasně."
„Co v sobě nese starobylost, jako by v sobě..." důvěrně ztišila hlas „neslo i romantiku. Ale neprozraďte Duvovi, že jsem vám to řekla. On tak pedantsky lpí na historické přesnosti. Vždycky hned opráší romantický nános."
Miles se zazubil. „To mě nepřekvapuje. Ale myslel jsem, že vy sama jste spíš praktická obchodnice."
Její úsměv zvážněl. „Jsem Komařanka. Musím být praktická obchodnice. Bez přidané hodnoty plynoucí z naší práce, dopravy, bankovnictví a druhotné výroby by Komarr znovu klesl do zoufalého živoření, odkud vyšel, ne-li ještě níž. A nás by sedm z deseti pomřelo, tak či onak."
Miles zaujatě povytáhl obočí; měl pocit, že v číslech Laisa přehání, i když to očividně myslí upřímně. „No, neměli bychom zdržovat celé procesí. Půjdeme dovnitř?"
Znovu se s Galenim postavili po bok dámám a Miles jako první vykročil do nedalekých dvoukřídlých dveří. Skleněný sál byla dlouhá přijímací komnata, kterou po jedné straně lemovala vysoká okna a po druhé straně starobylá zrcadla, která dala sálu jméno a která byla zakoupena ještě v dobách, kdy sklo nebývalo tak lehko k mání.
Gregor dnes dělal spíš hostitele než lenního pána a postával u dveří ve společnosti několika vysoce postavených vládních ministrů, které pro tento večer zlanařil, a vítal hosty. Barrayarský císař byl štíhlý, téměř hubený muž kolem

pětatřicítky, černovlasý a tmavooký. Dnes měl na sobě kvalitně střižené civilní šaty v nejkonzervativnějším barrayarském obřadném stylu, s náznakem vorbarrských barev na lemu a prýmcích kalhot. Když se Gregorovi zachtělo, býval neuvěřitelný nemluva. Teď samozřejmě ne, teď hrál svou společenskou úlohu, kteroužto povinnost neměl rád, ale kterou i tak vykonával stejně dobře jako všechny své ostatní povinnosti.
„To je on?" šeptla Laisa Milesovi, když čekali, až si skupinka před nimi odbude výměnu zdvořilostí a pokročí dál.
„Myslela jsem, že bude mít na sobě tu výstřední vojenskou uniformu, ve které ho člověk vídá v holofilmech."
„Á, myslíte tu slavnostní rudomodrou? Tu nosí jen na letní přehlídku, na své narozeniny a o Zimonocích. Jeho dědeček císař Ezar býval opravdovým generálem, ještě než se stal císařem, ten byl v uniformách jako doma, ale Gregor se jako generál nikdy necítil, i když je titulárním velitelem Císařských ozbrojených sil. Takže pokud to etiketa dovolí, dává přednost vorbarrské rodové uniformě nebo něčemu takovému, jako má na sobě teď. Nám všem to ohromně vyhovuje, protože takhle tu zatracenou maškaru nemusíme nosit ani my. V límci se člověk dusí, o meče zakopává a střapce na botách se mu pokaždé do něčeho zamotají." Límec zelené uniformy nebyl sice o moc nižší a boty se až na střapce také moc nelišily, ale při své výšce pokládal Miles zvlášť delší z obou mečů za hotové utrpení.
„Aha," zablesklo se Laise pobaveně v očích.
„Á. Jsme na řadě." Miles popohnal své stádečko kupředu.
Delia se s Gregorem vídala celý život, a tak se s ním přivítala jen pár slovy a úsměvem a ustoupila, aby poskytla prostor nově příchozím.
„Kapitáne Galeni, o vás už jsem slyšel," pronesl Gregor vážně, když mu Miles představil důstojníka původem z Komarru. Galeni na zlomeček vteřiny zaváhal, jak si znepokojivou větičku vyložit, ale Gregor honem dodal: „Samou chválu."
Gregor se otočil k Laise a na okamžik na ní uchváceně spočinul pohledem. Rychle se však vzpamatoval, lehce se jí sklonil k ruce a zamumlal jakousi zdvořilost o tom, že Komarr představuje vítaný přínos pro budoucnost Císařství.
Když si odbyli formality, Delia je opustila, aby se v řídkém zástupu hostí v oslnivých róbách poohlédla po Ivanovi a po sestře. V sále nebylo ani zdaleka tak plno jako o císařových narozeninách nebo o Zimonocích. Laisa se přes rameno ohlédla po Gregorovi. „Dobré nebe. Jako by se div neomlouval za to, že nás dobyli."
„No, to ani ne," řekl Miles. „Když nás Cetaganďané přes vás napadli, neměli jsme moc na vybranou. On pouze vyjadřoval lítost nad nesnázemi jednotlivců, které tahle situace snad způsobila, což, uvážíme-li všechny okolnosti, už snad po pětatřiceti letech pomalu pomíjí. V multiplanetárních císařstvích se vždycky těžko udržuje rovnováha. Pravda, Cetaganďané si to svoje uchovali po celá staletí, i když zrovna je bych si jako zářný politický vzor zrovna nevybral."
„Nevypadá zrovna na toho přísného patrona, kterého z něj dělají vaše oficiální média, že ne?"
„Je spíš morous než přísný patron - na videu se tak jenom tváří. Možná naštěstí."
Na okamžik jim zastoupil cestu vyzáblý roztřesený stařík, který se opíral o hůlčičku; jeho přísně předpisová přehlídková rudomodrá uniforma, se vším všudy včetně dvojice mečů, které mu tloukly o kostnaté boky, na něm plandala a byla všelijak vybledlá. Miles popadl své hosty a chvatně staříkovi ustoupil z cesty.
Laisa to se zájmem pozorovala. „Kdopak je ten starý generál?"
„Jedna z nejznámějších pamětihodností Vorbarr Sultany," opáčil Miles. „Generál Vorparadijs je posledním žijícím Císařským Auditorem, kterého osobně jmenoval císař Ezar."
„Na auditora vypadá dost vojensky," pronesla Laisa pochybovačně.
„Je to Císařský Auditor, s velkým A," opravil ji Miles. „A s velkým C. Ehm... v každé společnosti jednou vyvstane otázka: Kdo hlídá hlídače? Císařský Auditor představuje odpověď v barrayarském stylu. Auditoři jsou takoví křížence, řekněme něco mezi beťanským zvláštním prokurátorem, generálním inspektorem a polobohem.
„Jejich práce vůbec nemusí souviset s účetnictvím, i když odtud vzešel jejich titul. První hrabata byli výběrčí daní, kteří sloužili Voradaru Tauovi. Když mezi mými negramotnými předky obíhalo tolik peněz, často je zasvrběly prsty. Auditoři na hrabata pro císaře dohlíželi. Po nečekaném příjezdu Císařského Auditora, většinou s početným oddílem císařské kavalerie, často následovaly ošklivé a neobvyklé sebevraždy. I Auditoři se tenkrát častěji stávali oběťmi vražd, ale první císaři se opravdu důsledně starali, aby po takových vraždách následovaly působivé hromadné popravy, a tak Auditoři brzy získali pozoruhodnou nedotknutelnost. Říká se, že mohli nerušeně projíždět krajinou s pytli zlata u sedla a téměř bez stráží, a lupiči tajně jeli před nimi a čistili jim cestu, jen aby Auditoři honem odjeli z jejich kraje bez rušivých zdržovaček. Já osobně si myslím, že je to jen legenda."
Laisa se rozesmála. „Ale poslouchá se to báječně."
„Má jich být devět," vmísil se do hovoru Galeni. „Tradiční číslo s několika možnými vysvětleními jeho starozemského původu. Je to oblíbené téma vysokoškolských testů z historie. Ale mám za to, že v současnosti máme jenom sedm žijících Auditorů."
„To je jmenují doživotně?" chtěla vědět Laisa.
„Někdy," přisvědčil Miles. „Jiné jmenují jenom pro určitý případ. Když byl můj otec regentem, jmenoval jenom dočasné auditory, ačkoliv Gregor po dosažení plnoletosti některé z nich v úřadu potvrdil. Ve všech věcech, které se týkají jeho vyšetřování, je Hlas Auditora vlastně Hlasem císaře. To je další barrayarské specifikum. Já jednou hovořil Hlasem svého otce hraběte, když jsem ve svém Okrsku tak trochu vyšetřoval jednu vraždu. Připadal jsem si divně."
„Ze sociologického hlediska to zní velice zajímavě," řekla Laisa. „Myslíte, že bychom mohli přepadnout generála Vorparadijse, aby nám vyprávěl o starých časech?"
„Ne, to ne!" vyděsil se Miles. „Zajímavý je ten úřad. Sám Vorparadijs je nejnudnější senilní vorský otrava ve Vorbarr Sultaně. Vždycky jenom nekonečně kafrá o tom, jak to tu od časů císaře Ezara všechno upadá," a většinou přitom významně pošilhává po mně, „a sem tam pro změnu podrobně porozpráví o svých střevních potížích."
„Jo," přitakala Delia Koudelková. „Pořád vám skáče do řeči a vykládá, jak je dnešní mládež nevychovaná. Mládež jsou

pro něj lidi pod šedesát."
„Pod sedmdesát," opravil ji Miles. „I můj otec je pro něho pořád Pjotrův mladší kluk."
„To jsou všichni Auditoři takoví dědci?"
„No takoví dědci zas ne. Ale je pravda, že pro ten úřad většinou vybírají admirály a generály ve výslužbě, hlavně když chtějí postrašit admirály a generály, kteří ještě do výslužby neodešli."
Vyhnuli se otravnému generálovi a dohonili Ivana a Martyu Koudelkovou. Majordomus je však znovu rozdělil a usadil je k jídlu v bohatě zdobené Menší jídelně. Večeře probíhala dobře, alespoň podle Milese. Miles se ze všech sil snažil klást escobarské vyslankyni návodné otázky a trpělivě snášel obvyklý příval dotazů ohledně svého proslulého otce. Laisa, sedící proti němu, se statečně držela v rozhovoru s postarším urozencem z escobarské delegace. Gregor a kapitán Galeni si vyměnili několik vybraných zdvořilostí o barrayarsko-komarrských vztazích, které dobře zněly jemným uším galaktických hostů; Miles dobře odhadl, že ke Gregorovu stolu je neposadili jenom kvůli Milesovi.
Laise zajiskřilo v očích, protože jí Galeni záměrně, jak si Miles všiml, přihrál narážku na komarrské přepravní odvětví. Naklonila se přes Escobařany a oslovila přímo Gregora: ‚Ano, pane. Syndikát komarrských přepravců, pro který pracuji, si v současné době dělá veliké starosti, jak tato záležitost dopadne v Radě ministrů. Žádali jsme o úlevu na daních ze zisků, které se obratem investují do zkvalitnění kapitálu."
Miles její odvaze v duchu zatleskal, že si takhle u předkrmu lobuje u samotného císaře - Jo, jdi do toho! A proč ne?
„Ano," pousmál se Gregor. „Ministr Racozy se mi o tom zmiňoval. Obávám se, že v Radě hrabat to narazí na tuhý odpor. Její konzervativnější členové se totiž domnívají, že na našich velikých armádních výdajích na obranu komarrských skokových uzlů by se měli proporcionálně podílet, ehm, ti v přední linii."
„Ale kapitálový růst vytvoří daleko větší základ pro daně v příštím období. Odčerpat tyto prostředky předčasně mi přijde jako... jako sníst obilí, které se mělo zasít."
Gregor povytáhl obočí. „Nesmírně trefná metafora, doktorko Toscanová. Zmíním se o ní ministru Racozymu. Na některá naše venkovská hrabata možná zapůsobí víc než poněkud složité diskuse o skokových technologiích, o kterých se jim ministr snaží přednášet."
Laisa se usmála. I Gregor se usmál. Galeni se tvářil velice samolibě. Laisa řekla, co měla na srdci, a teď měla dost rozumu na to, aby to nechala být a okamžitě v hovoru zabrousila k lehčím tématům nebo přinejmenším k escobarskému přístupu ke skokovým technologiím, kteréžto téma v sobě neskrývalo tak choulostivý potenciál jako otázky barrayarsko-komarrských daňových vztahů.
Poté zazněla v dolním sále taneční hudba, kterou jako vždy obstarával Císařský armádní orchestr, složený nepochybně z méně bojovnějších, třebaže více talentovaných barrayarských vojáků. Postarší plukovník, který orchestr dirigoval, patřil k inventáři oslav v Císařské rezidenci už celá léta. Tanec obřadně zahájil Gregor. Napřed krátce provedl po parketu lady Alys a potom, jak žádala etiketa, i další hosty z řad dam podle společenského postavení, escobarskou vyslankyní počínaje. Miles si vybral své dva tance u vysoké, plavovlasé krasavice Delie. Když se tak přihlížejícím předvedl - ale jak vlastně? -jal se po Illyanově vzoru cvičit splývání s pozadím a pozoroval cvrkot. Kapitán Galeni tančil, možná sice ne dobře, ale alespoň se zápalem. Až odslouží svých dvacet let v armádě, brousil si zuby na politickou kariéru, a tak cílevědomě trénoval všechny náležité dovednosti.
K Laise přistoupil jeden z Gregorových zbrojnošů; když ji Miles znovu spatřil, ukláněla se a přešlapovala v zrcadlovém tanci jako Gregorův protějšek. Milese zajímalo, jestli přitom stihla ještě párkrát zabodovat v otázkách obchodních vztahů. Svou skvělou příležitost rozhodně nepromarnila; Syndikát komarrských přepravců by jí měl za dnešní večer připlatit. Morouse Gregora nějakou poznámkou dokonce rozesmála.
Cestou zpátky ke Galenimu se na okamžik s rozzářenýma očima opřela o zeď vedle Milese. „Je inteligentnější, než jsem čekala," svěřovala se mu udýchaně. „Naslouchá... velice soustředěně. Budí dojem, že to všechno bere vážně. Nebo to jenom hraje?"
„Nehraje," informoval ji Miles. „Gregor o všem přemýšlí. Ale musí si hrozně hlídat, co řekne, protože jeho výrok se může stát doslova zákonem. Kdyby mohl, choval by se nesměle, ale to nemá dovolené."
„Nemá dovolené? To zní ale divně," řekla Laisa.
Než večer spořádaně a konzervativně skončil daleko před půlnocí, dostalo se jí ještě třikrát příležitosti prověřit Gregorovu odměřenost na intarzovaném tanečním parketu. Teď se mohlo zdát, že si Miles Gregorovu nesmělost vymyslel, protože Gregor zas na oplátku jednou nebo dvakrát rozesmál Laisu.
Než Miles konečně pronikl do Gregorovy blízkosti, aby si s ním mohl v klidu a soukromí promluvit, hosté už se začali rozcházet. A Gregor naneštěstí zahájil větou: „Tak jsem slyšel, žes nám přivezl našeho kurýra téměř celého. To jsi trošku slevil z obvyklého standardu, ne?"
„Aha. Takže Vorberg už je doma?"
„Aspoň jsem to slyšel. Co se přesně stalo?"
„Ale... velice trapná nehoda s automatickým plazmometem. Všechno ti budu vyprávět, ale... tady ne."
„Už se těším."
Čímž se Gregor ocitl na rostoucím seznamu lidí, kterým se Miles bude snažit vyhýbat. Hergot.
„Kdes objevil to neobyčejné komarrské děvče?" dodal Gregor s pohledem upřeným do neurčita.
„Dr. Toscanovou? Impozantní, co? Obdivoval jsem na ní jak kuráž, tak výstřih. O čem všem jste to tam mluvili?"
„Hlavně o Komarru... Nemáš její, ehm, adresu do Syndikátu přepravců? To je vlastně jedno, on mi ji Simon sežene. Nepochybně s úplným hlášením od Bezpečnosti, ať o něj budu stát nebo ne."
Miles se uklonil. „Císařská bezpečnost vám slouží celou duší, Sire."
„Přestaň," zamumlal Gregor. Miles se zazubil.

***

Když dorazili k Vorkosiganskému paláci, Miles, ještě než si uvědomil své současné zásobovací potíže, pozval oba Komařany na skleničku. Galeni užuž začal zdvořile odmítat a povídal něco o zítřejší práci, ale Laisa ve stejném okamžiku vyhrkla: „O ano, prosím. Strašně ráda bych si prohlédla vaše sídlo, lorde Vorkosigane. Je tak prodchnuté dějinami." Galeni okamžitě spolkl další komentář, pousmál se a vkročil za ní do domu.
Všechny komnaty v přízemí se zdály pro pouhé tři lidi příliš rozlehlé, šeré a zlověstné; Miles hosty raději uvedl nahoru do komnatky lidštějších rozměrů a pak pobíhal kolem a strhával povlaky z nábytku, aby se příchozí mohli usadit. Nastavil lampy na slušně romantické noční osvětlení a odpádil zas dolů - schody bral po dvou po třech - aby schrastil tři skleničky a nějaké přijatelné víno. Když zas přiběhl nahoru, parádně lapal po dechu.
Když se vrátil do komnatky, zjistil, že Galeni příležitosti nevyužil. Miles měl stáhnout povlak jenom z malého kanapátka, aby se ti dva museli smáčknout blízko sebe, a ne se rozesadit v odstupu na dvou křeslech, dlužno říci pohodlných. Usedlému Galenimu, zvyklému poslouchat příkazy, podle všeho vůbec nedošlo, že jeho dáma tajně touží po romantických ztřeštěnostech. Milesovi to podivně připomnělo Tauru, které její výška, povolání i hodnost jednou provždy nasadily na veřejnosti masku někoho, komu rozhodně není radno se pošklebovat. Laisa sice nebyla veliká, ale možná byla příliš inteligentní, příliš si uvědomovala své veřejné a společenské povinnosti. O romantiku by si nikdy přímo neřekla. V Galeniho společnosti se usmívala, ale nesmála. Mezi těmi dvěma to prostě nejiskřilo, a to dělalo Milesovi starosti. Na to, abyste provozovali sex a přitom si uchovali zdravý rozum, jste potřebovali pořádnou dávku smyslu pro humor.
Ale Miles se zrovna teď necítil povolán poučovat Galeniho, jak si zorganizovat milostný život. Znovu se mu vybavila Tauřina větička: Snažíš se rozdávat, po čem sám toužíš. Ksakru. Galeni je velký kluk, ať se do malérů naváží sám za sebe.
Snadno přiměl Laisu, aby se rozhovořila o své práci, i když tak věci nabyly poněkud jednostranného charakteru; Miles a Galeni jí přirozeně na oplátku nemohli moc vykládat o své vlastní, přísně tajné pracovní náplni. Hovor se pak stočil směrem, který jako by udával ráz celého večera, totiž ke komarrsko-barrayarským vztahům a dějinám. Po dobytí Komarru se rodina Toscanů zařadila mezi důležité stoupence nové vlády; z toho vyplynulo jejich současné význačné postavení.
„Ale nemůžete jim přece," trval Miles houževnatě na svém, když na to přišla řeč, „říkat kolaboranti. Myslím, že tenhle výraz byste si měli schovávat pro ty, kteří s námi spolupracovali před barrayarskou invazí. Tím, že se odmítli přiklonit ke spálené zemi, nebo spíš ke spáleným pozicím posledního komarrského odboje, se vlastenectví Toscanů nijak neposkvrnilo. Právě naopak." Barrayarská invaze sice neznamenala bezbolestné vítězství pro nikoho, ale ti, kdo spolupracovali, přinejmenším věděli, jak minimalizovat ztráty a jít dál. Nyní, o generaci později, dokázal úspěch obrozující se oligarchie pod vedením Toscanů, že uvažovali správně.
A na rozdíl od Galeniho, jehož otec Ser Galen zasvětil život prchavé chiméře komarrské pomsty, nezatížilo postavení Toscanů Laise život žádnými kompromitujícími konexemi. O Sera Galena v řeči nezavadil ani Miles ani Galeni; Miles přemýšlel, kolik Galeni Laise o svém zemřelém nepříčetném otci pověděl.
Někdy mezi půlnocí a ránem dopili druhou láhev výtečného vína a Miles se konečně přinutil propustit své zívající společníky domů. Zamyšleně se díval, jak Galeniho auto zahýbá z příjezdové cesty na tichou noční ulici a cestou ji zdraví osamělý strážný z řad Císařské bezpečnosti. Stejně jako Miles, i Galeni se posledních deset let života naplno věnoval kariéře; díky vší té skryté pracovní zátěži možná trochu zaostával v romantice. Miles doufal, že až přijde čas, nepřednese Galeni Laise nabídku k sňatku jako nějaký obchodní návrh, ale velice se bál, že nic jiného by si Galeni nedovolil. Galeni neměl dost žáru. Pro kancelářskou práci byl jako dělaný.
Hergot, Galeni, tahle ženská na tebe moc dlouho čekat nebude. Přijde někdo oprsklejší, čmajzne ti ji a hamounsky si ji zabere jenom pro sebe. Jako samozvaný Baba, tradiční barrayarský dohazovač, neměl Miles vůbec pocit, že tento večer popohnal věci Galeniho směrem. Miles, který sexuální frustraci obou přátel prožíval jako svou vlastní, se vrátil do domu. Dveře se za ním samy zamkly.

***

Pomalu se svlékl a pak seděl na posteli a upíral na svůj komunikační terminál stejně zlovolný pohled jako kočka Škrába na člověka nesoucího jídlo. Terminál mlčel. Krucinál, tak už pípni. Podle přirozeně zvráceného běhu věcí by mu měl Illyan zavolal právě teď, když je Miles unavený, připilý a neschopný hlášení. No tak, Illyane. Sem s mojí misí! Každá další hodina jako by ho natahovala na skřipec. Každá další uplynulá, zmařená hodina. Jestli se mu Illyan ozve až za tak dlouho, že by to mezitím stihl na Escobar a zpátky, začne kousat koberec, i když zrovna nebude mít záchvat.
Přemýšlel, jestli si sem nemá dotáhnout další láhev a zpít se opravdu pořádně, aby podle zákona schválnosti opravdu donutil Illyana zavolat. Ale při nevolnosti a zvracení se subjektivní plynutí času spíš zpomalilo než zrychlilo. Nelákavá vyhlídka. Co když na mě Illyan zapomněl.
Chabý vtip; Illyan nikdy na nic nezapomněl. Nemohl. Kdysi dávno, když ještě Illyan býval poručíkem Císařské bezpečnosti lehce před třicítkou, poslal ho tehdejší císař Ezar na dalekou Illyriku, aby mu tam do mozku voperovali pokusný eidetický paměťový čip. Starý Ezar si představoval, že se stane vlastníkem chodící holokamery, která bude poslouchat jenom jeho. Tato technická novinka se obchodně neujala, protože v devadesáti procentech případů čip svým nositelům časem přivodil iatrogenní schizofrenii. Ezar netrpěl žádnými skrupulemi a byl svolný nést devadesátiprocentní riziko za desetiprocentní odměnu, tedy přesněji řečeno, byl svolný, aby za něj riziko podstoupil snadno oželitelný mladý důstojník. Za svého působení obětoval Ezar pro své cíle tisíce vojáků jako Illyan.

Ale Ezar brzo nato zemřel a Illyan jako bludná planetka uvízl na oběžné dráze admirála Arala Vorkosigana, z nějž se vyklubala jedna z hlavních politických stálic století. Po dalších třicet let řídil Illyan tak či onak Bezpečnost pro Milesova otce.
Miles si říkal, jaké by asi bylo mít k dispozici pětatřicet let vzpomínek, ostrých a bezprostředních jako v okamžiku, kdy se něco odehrálo. Minulost by nikdy neutlumil onen požehnaný růžový opar zapomnění. Mohli byste si přehrávat každou chybu, které jste se kdy dopustili, pěkně se zvukem a v barvách... muselo se to rovnat věčnému zatracení. Není divu, že se nositelé čipu většinou zbláznili. I když pamatovat si chyby druhých možná tak nebolelo. Člověk se naučil si dávat před Illyanem pozor na pusu. Slovo od slova a s patřičnou gestikulací vám dokázal přerecitovat všechny idiotské, pitomé nebo neuvážené výroky, které jste kdy pronesli.
Kolem a kolem vzato by Miles podobný čip nebral, ani kdyby prošel zdravotními testy. I tak už míval pocit, že mu do schizoidní demence moc neschází, natož aby ho tím směrem někdo technicky popostrkoval, děkuju pěkně.
Takový Galeni vypadal přesně jako nudný typ bez představivosti, který by se k tomu hodil; ale Miles měl své důvody domnívat se, že se v Galenim skrývají netušené hloubky, stejně skryté jako teroristická minulost jeho otce Sera Galena. Ne. Ani Galeni by se jako kandidát nehodil. Galeni by se totiž zbláznil tak potichu, že by napáchal strašlivé škody, než by to někomu vůbec došlo.
Miles hypnotizoval pohledem komunikační terminál, aby se rozsvítil. Zavolej. Zavolej. Zavolej. Zatraceně, dej sem moji misi. Ať odsud vypadnu. Terminál jako by se mu svým mlčením málem vyškleboval. Miles to nakonec vzdal a došel si pro další láhev vína.

KAPIT0LA 6
Soukromý terminál v jeho ložnici znovu zapípal až večer o dva dny později. Miles, který u něj proseděl skoro celý den, div nesletěl ze židle. Schválně nechal terminál ještě jednou zapípat a mezitím se snažil uklidnit bušící srdce a popadnout dech. Bezva. Tohle je určitě ono. Chladnou hlavu, klid a rozvahu, hochu. Jen se před Illyanovým tajemníkem nezapoť.
K jeho hořkému zklamání se nad holodisplejem zhmotnila pouze tvář bratrance Ivana. Zjevně zrovna dorazil domů z práce na velitelství Císařských služeb a ještě si nesvlékl zelenou uniformu... na límci pod bronzovými odznaky operační sekce měl modré, a ne rudé obdélníčky. Kapitánské výložky? Ivan má na límci kapitánské výložky?
„Čau, bráchanče," zahlaholil Ivan vesele. „Jak se vede?"
„Vleče se to." Miles poskládal rysy do zdvořilého úsměvu a doufal, že tak zakryje sklíčenost, která se mu rozlévala útrobami.
Ivan se ještě víc zatlemil; namyšleně si prohrábl rukou vlasy. „Nevšiml sis něčeho?"
Víš zatraceně dobře, že jsem si toho všiml okamžitě. „Máš novýho kadeřníka?" předstíral Miles, že hádá.
„Cha." Ivan si poklepal na výložku nehtem, až zacvakala.
„Pokud to nevíš, Ivane, vydávat se za důstojníka se považuje za zločin. Já vím, sice tě ještě nikdy nechytili..." Ivana že povýšili na kapitána dřív než mě... ?!
„Cha," opakoval Ivan pyšně. „Ode dneška to mám úředně. Od dnešního budíčku mi začal jít novej plat. Věděl jsem, že je to na cestě, ale schválně jsem si to schovával. Říkal jsem si, že si zasloužíš malý překvápko."
„Jak to, že tebe povýšili dřív než mě? S kýms to sakra spal?" vyhrkl Miles vztekle, než to stihl spolknout. Neměl v úmyslu, aby to vyznělo tak příkře.
Ivan pokrčil rameny a ušklíbl se. „Dělám svoji práci. A taky přitom neohýbám předpisy jako papírový skládačky. Ty jsi byl kromě toho každou chvíli na nemocenský. Když tuhle dobu odečteš, mám proti tobě nejspíš odsloužíno o celý léta navrch."
Krev a kosti. Každičký okamžik nevítaných zdravotních dovolených si vykoupil krví, kostmi a nekonečnou bolestí. To všechno dobrovolně obětoval službě císaři. Krví a kostmi, a oni si povýší Ivana? Dřív než mě... ?! Dusil se vzteky, slova mu vázla v krku jako chuchvalce vaty.
Po Ivanově tváři se začalo rozlévat zklamání. No jistě, Ivan čekal, že se mu bude tleskat, tedy nějakým vhodným dvojsmyslným způsobem, čekal, že s ním Miles bude sdílet hrdou radost z úspěchu, který chutnal dost smutně, pokud ho člověk zakoušel o samotě. Miles s námahou ovládl obličej, slova i myšlenky. Pokusil se vrátit hlasem k náležitě lehkovážnému tónu. „Gratuluju, bratránku. Když ti teď hodnost a plat vystřelily do takových výšin, jak se budeš matce dál vymlouvat ze ženitby s nějakým vorským poupátkem?"
„To by mě napřed musely chytit," zakřenil se Ivan, který už zase zářil. „A to já se hned tak nenechám."
„Hm. Jen abys to s tím čekáním nepřehnal. Co třeba Tatya Vorventová, nevzdala to náhodou a nevdala se nedávno? I když tu ještě pořád zbývá Violetta Vorsoissonová."
„No, ta se vlastně vdala loni v létě," přiznal se Ivan.
„Helga Vorsmytheová?"
„Tu shrábl nějakej průmyslník, kámoš jejího tatíka, jen si to představ. Nebyl to ani Vor. Ale byl pekelně zazobanej. Brali se před třema rokama. Panebože, Milesi, ty to vůbec nesleduješ. No co. Vždycky se můžu poohlídnout po někom mladším."
„Při tomhle tempu se nakonec budeš dvořit embryím." To budeme všichni. „Začíná nás dohánět ten nepřirozený poměr novorozených kluků a holek z doby, když jsme se rodili my. No nic, dobrá práce s tou kapitánskou hodností. Vím, žes kvůli tomu makal, i když ses tvářil, že ne. Než se naděju, bude z tebe šéf operačního, to ti garantuju."
Ivan zavzdychal. „To ne, leda by vyměkli a konečně mi svěřili velení lodi, který bych si mohl zapsat do životopisu. S tím ale dneska děsně skrblí."
„Ve výcvikových kursech bohužel šetří s každým půlbodem. Všichni si na to stěžují."
„Ty jsi toho na lodi odsloužil víc než všichni, co znám, až po komodora, a to prosím svým nenapodobitelným

převráceným způsobem," dodal Ivan závistivě.
„Jo, jenomže je to všechno přísně tajné. Ty patříš k hrstce zasvěcených."
„Jde o to, že tebe nezdržujou v postupu žádný ukradený půlbody. Ani předpisy. Ani úcta k realitě, aspoň pokud já vím."
„Já nedovolím ničemu, aby mi stálo v cestě. Tak se člověk dostane tam, kam chce, Ivane. Nikdo ti nic jen tak nenaservíruje." No... nikdo nic jen tak nenaservíroval Milesovi. Ivanovi jako by odjakživa všechno padalo z nebe rovnou do klína. „Když nevyhráváš, změň pravidla hry."
Ivan povytáhl obočí. „A když nejde o hru, neztrácí pojem vyhrávání trochu na významu?"
Miles zaváhal. „Když ho používají... Ivanové. O tom... ještě budu muset popřemýšlet."
„Jen aby sis nezavařil mozek, ty náš chytrolíne."
Miles se zmohl na prázdný úsměv. Ivanovi bylo na tváři vidět, že mu z celého rozhovoru zůstává v ústech stejná pachuť jako Milesovi. Radši to dál nezhoršovat. Ivanovi to vynahradí později. Tak to dělal vždycky. „Myslím, že bych měl radši jít."
„Jasně. Máš teď takovej frmol." Ivan s pokřivenou tváří vypnul komunikátor, než Miles vůbec sáhl po tlačítku.
Miles dobrou minutu tiše seděl na židli u terminálu. Jelikož byl docela sám, zvrátil hlavu a vztekle ke stropu ložnice vychrlil ty nejpeprnější galaktické nadávky, které znal. Tím se mu trochu ulevilo, jako by si spolu se sprostými slovy zároveň vypláchl z duše nějaký jed. Vždyť on Ivanovi povýšení vlastně ani nezáviděl. Šlo jenom o to, že... že...
To opravdu jenom toužil po vítězství? Nebo pořád ještě chtěl, aby v něm ostatní vítěze i viděli? A jací ostatní? Pokud člověk kromě úspěchu bažil i po slávě, neměl sakra brát místo u Císařské bezpečnosti. Ale Illyan, Milesovi rodiče, Gregor i všichni blízcí, na kterých záleželo, přece o admirálu Naismithovi věděli, věděli, co je Miles doopravdy zač. Elena, Quinnová, všichni Dendarijci. Dokonce i Ivan. Pro koho se to ještě namáhám, když pro ně už nemusím?
Inu... pořád ještě zbýval jeho dědeček, generál hrabě Pjotr Vorkosigan, už třináct let po smrti. Milesovi padl zrak na dědečkovu obřadní dýku v ozdobné pochvě, která zaujímala čestné místo, nebo přinejmenším koutek bez harampádí, na samostatné poličce na protější zdi. Na počátku své kariéry ji Miles dokonce tvrdošíjně všude nosil s sebou. Aby dokázal... co? Komu? Teď už nic a nikomu.
Vstal, přešel k poličce, pozvedl dýku, vytáhl skvělou čepel z pochvy a díval se, jak po zdobené oceli tančí světlo. Pořád to ještě byla nádherná starožitnost, ale chybělo jí... ono kouzlo, kterým ho dřív poutala; čáry zmizely, přesněji řečeno kletba pominula. Byla to prostě dýka. Zasunul ji zpátky do pochvy, povolil ruku a nechal dýku vyklouznout z prstů zpátky na místo.
Cítil se vykolejený. Tenhle pocit ho stále silněji přepadal pokaždé, když přijel domů, ale tentokrát ho vnímal obzvlášť palčivě. Nezvyklá nepřítomnost hraběte a hraběnky mu připadala jako nějaký nácvik jejich smrti. Zakoušel teď, co by obnášelo být celé dny hrabětem Milesem Vorkosiganem. Nebyl si jistý, jestli se mu to zamlouvá.
Potřebuju... Naismithe. Vykuchaný vorský život ho deptal. Ale Naismith, to byl drahý koníček. Pokud chtěl, aby mu Císařská bezpečnost Naismithe platila, potřeboval k tomu důvod, doslova a do písmene životní poslání. Copak jsi dnes udělal k ospravedlnění své existence? Na tuhle otázku aby měl admirál Naismith raději každý den po ruce odpověď, jinak riskoval, že mu zatrhnou tipec. Účetní Císařské bezpečnosti představovali pro jeho další život stejnou hrozbu jako nepřátelská palba. No... skoro. Rukou si pod košilí přejel paprsčité jizvy na prsou.
S jeho novým srdcem bylo něco v nepořádku. Sice náležitě pumpovalo krev, všechny komory i chlopně fungovaly bez jediného zádrhele... vypěstovali ho přece z jeho vlastních tkání, ale jako by do jeho těla nepatřilo... Ty už z toho prázdného baráku začínáš cvokatět.
Mise. Prostě jen potřebuje další misi. A pak bude zas všechno v pořádku. Nikomu nepřál nic zlého, ale prahl po únosu, po blokádě, po drobnější koloniální válce... nebo ještě líp, po záchranné akci. Jo, osvobodit si tak pár zajatců.
To všechno už jsi dokázal. Pokud jsi toužil právě po tom, jak to, že nejsi šťastný?
Jako by touha po adrenalinu rostla s tím, čím se živila. Naismith, to byla závislost, posedlost, která pro stejnou úroveň uspokojení vyžadovala stále větší dávky jedu.
Vyzkoušel si pár nebezpečných sportů, aby ten hlad utišil. Nijak v nich nevynikl, mimo jiné se mu nedostávalo času, aby se je doopravdy naučil. A kromě toho... hlavní náboj tu chyběl. Riskovat jenom sebe sama, na tom nebylo nic zajímavého. A každá sportovní trofej vypadala jako laciný krám, když jindy v jediném kole vsadil a vyhrál deset tisíc životů.
Tak kde je ta moje pitomá mise. lllyane, koukej mi zavolat!

***

Když se Illyan konečně ozval, samozřejmě ho zaskočil nepřipraveného. Pípání ho prudce vytrhlo z odpoledního spánku, který si vyčerpaně dopřál po téměř bezesné noci, kdy se střídavě mučil starostmi a jalovým mudrováním. Miles odhadoval, že si v duchu probral nějakých tři sta verzí nadcházejícího rozhovoru s Illyanem. A přitom si byl jistý jedině tím, že tři sta první a skutečná verze se odehraje úplně jinak.
Nad holodisplejem se zhmotnila tvář Illyanova tajemníka.
„Už?" vyhrkl Miles, než tajemník vůbec stihl promluvit. Miles si rukou přejel spánkem zcuchané vlasy i mírně otupělý obličej.
Tajemník zamrkal, odkašlal si a začal nacvičeně odříkávat: „Dobré odpoledne, poručíku Vorkosigane. Podle rozkazu velitele Illyana se do hodiny hlaste u něj v kanceláři."
„Stihl bych to i dřív."
„Za hodinu," zopakoval tajemník. „Z velitelství vám pošlou auto."

„Aha. Díky." Přes terminál nemělo cenu vyptávat se na podrobnosti; Milesův terminál byl sice o trochu lépe zakódovaný než běžně prodávané modely, ale ne o moc.
Tajemník přerušil spojení. No, aspoň si Miles ještě stihne dát studenou sprchu a hodit se do gala.
Dopřál si toho dne už druhou koupel, vytáhl ze skříně čerstvě vyžehlenou zelenou uniformu a z naspiněné uniformy si na límec přendal stříbrné odznaky Císařské bezpečnosti, rovnou na - ehm! - ošoupané výložky poručíka, které nosil už osm mizerných let. Poručické výložky měla každá uniforma svoje, ale odznaky Horova oka, vyrobené z okem nepostřehnutelných, molekulově tenoučkých vrstev nečernajícího stříbra, se každému vojákovi vydávaly jenom v jedné sadě (na pravé a levé rameno). Vzadu měly vyryté jméno a sériové číslo, a běda muži, který je ztratil. Odznaky Císařské bezpečnosti se padělaly stejně špatně jako peníze a měly stejnou moc. Když se Miles dooblékl, vypadal tak úhledně, že by mohl jít od minuty na audienci k císaři. Ještě úhledněji. Přímou moc nad jeho osudem nemá Gregor, ale Illyan.
Šlo prostě o náhražkovou činnost. Když člověk nemá na práci nic pořádného, většinou si vybíjí přebytečnou energii na něčem nesmyslném, co po ruce má, jako třeba elegantní oblečení. I tak čekal dole připravený o deset minut dřív, než ke sloupořadí před domem přijel vůz Císařské bezpečnosti.
Když dorazil do Illyanovy kanceláře tentokrát, dveře do vnitřní místnosti byly otevřené. Tajemník mu pokynul, ať jde dál.
Illyan vzhlédl od obrovského pultu terminálu, na kterém se vršily papíry, a na Milesovo zasalutování, poněkud řídnější než pozdrav analytiků, pokývl hlavou. Natáhl se po tlačítku a dveře do vnější kanceláře se zavřely a automaticky zamkly. Obyčejně takhle nezamykal a Miles potlačil náhlou naději, že tentokrát půjde o něco zatraceně velikého, o nějakou pořádnou zabíračku.
Čekala tu na něj židle, výborně. O Illyanovi se vědělo, že když se fakt naštve, nenechá druhého sednout, dokud si neodbude řvaní. Ne že by Illyan někdy zvýšil hlas; své city spíš vyjadřoval ničivě pádnou volbou slov, kterýžto styl Miles obdivoval a snažil se ho napodobit. Ale tentokrát působil šéf Císařské bezpečnosti podivně napjatě.
Podmračeně, tedy daleko víc než obvykle. Miles se posadil a krátce kývl hlavou na znamení, že se plně soustředí na to, co mu velitel řekne: Jsem připravený. Povídejte.
Illyan se nenaklonil kupředu, ale dozadu. Zahleděl se na Milese přes široký černý stůl. „Prý jsi říkal mému tajemníkovi, že máš nějaký ústní dodatek ke svému poslednímu hlášení?"
A sakra. Teď nebo nikdy. Ale jestli se přizná ke svému zdravotnímu problémečku, určitě se tak připraví o tuhle další misi. Tak teda nikdy. Já si to vyřeším sám. Co nejdřív. „Ale, nic důležitého. A co máte vy?"
Illyan si povzdychl a zadumaně zabubnoval prsty o černou skleněnou desku stolu. „Obdržel jsem znepokojivé hlášení z Jacksonu."
Milesovi se zastavil dech. Tam jsem už jednou umřel. „Admirál Naismith je v těch končinách obzvlášť nežádoucí, ale rád si s nimi znovu změřím síly. Co ti parchanti provedli tentokrát?"
„Já nemluvím o nové misi ani o novém hlášení. Já mluvím o tvé poslední... těžko tomu můžu říkat mise, protože jsem ji nenařídil. Tvé poslední tamní dobrodružství." Illyan k němu zvedl oči.
„Ano?" hlesl Miles obezřetně.
„Konečně jsme získali úplné kopie lékařských záznamů tvé kryoterapeutky. Nějaký čas to trvalo, skupina Durona opustila Jackson poněkud narychlo, některé jejich záznamy skončily na Escobaru, jiné zůstaly v ústavu klanu Fell. Není třeba říkat, že klan Fell nám při jejich získávání nevycházel právě vstříc. Ještě déle trvalo, než záznamy dorazily ke zpracování do mé analytické sekce a než si je pak přečetl někdo, kdo pochopil jejich význam a důsledky. Vlastně to trvalo několik měsíců."
Milesovi se najednou břichem rozlil chlad jako připomínka posmrtného zmrazení. Najednou přesně věděl, jak se cítí člověk, který spadl - skočil – kterého strčili ze střechy vysokánského domu, a než dopadne na chodník, subjektivně prožívá celou věčnost. Právě jsme to pěkně podělali. Tak, tak.
„Moje největší starost," pokračoval Illyan, „nejsou ty tvoje záchvaty samy o sobě, ale to, že jsi je zatajil před lékaři Císařské bezpečnosti, kteří se tě snažili znovu uschopnit pro vojenskou službu. Tys jim lhal, a nepřímo jsi tak lhal i mně."
Miles polkl a ve svém ochromeném vědomí pátral po tom, jak obhájit neobhajitelné. Co se nedá obhájit, musí se zapřít. Představil si, jak vesele šveholí: Jaké záchvaty, pane? Ne. „Doktorka Durona... povídala, že přejdou samy od sebe."
Říkala to, hergot, říkala. „Tedy... že asi přejdou," opravil se. „A pak jsem měl dojem, že už přešly."
Illyan zkřivil tvář. Dvěma prsty zvedl ze stolu kódovanou kartu. „Tohleto," prohlásil, „je moje nejčerstvější nezávislé hlášení od Dendarijců. Včetně lékařských záznamů tvojí flotilové lékařky. Myslím ty, které měla v kajutě, ne ty v kanceláři marodky. Nezískávaly se lehko. Právě na ně jsem čekal. Dorazily včera večer."
Měl třetího pozorovatele. Měl jsem to vědět. Mělo mi to dojít.
„Chceš ještě pořád kličkovat?" dodal Illyan suše.
„Ne, pane," šeptl Miles. Přitom šeptat nechtěl. „Už žádné kličky."
„Dobrá." Illyan se lehce zhoupl na židli a hodil zas kartu na stůl. Ve tváři vypadal jako smrtka. Miles si říkal, jak asi vypadá on sám. Jako zvíře, které třeští oči do reflektorů. A to nejspíš z pohledu auta, které se k němu řítí stovkou.
„Tohleto" - ukázal Illyan na kódovanou kartu -„byla zrada podřízených, kteří na tobě záviseli, právě tak jako zrada nadřízených, kteří ti důvěřovali. A byla to vědomá zrada, jak dokazuje tělo poručíka Vorberga. Můžeš říct něco na svou obranu?"
Pokud se octneš v takticky nevýhodné situaci, změň pozici. Pokud nevyhráváš, změň pravidla. Miles se pod tlakem vnitřního napětí vymrštil ze židle a začal přecházet Illyanovi před stolem. Zvýšil hlas. „Pane, sloužil jsem vám tělem i krví - a že jsem se něco nakrvácel - plných devět let. Zeptejte se Marilačanů, jak dobře jsem vám sloužil. Zeptejte se

stovky dalších. Přes třicet misí, a jenom dvě z nich se dají svým způsobem počítat za neúspěchy. Stokrát jsem riskoval život v palbě, doslova jsem ho položil. Copak to všechno najednou nic neznamená?"
„Znamená to"- nadechl se Illyan - „hodně. Proto ti nabízím beztrestný odchod do výslužby ze zdravotních důvodů, pokud rezignuješ teď."
„Rezignovat? Odejít? Takhle si představujete milost? Císařská bezpečnost už ututlala horší skandály -vím, že se zmůžete na víc, pokud chcete!"
„Bude to tak nejlepší. Nejenom pro tebe, ale i pro čest tvého jména. Převracel jsem si to v hlavě ze všech stran. Přemýšlím o tom už celé týdny."
Proto mě zavolal domů. Žádná mise. O misi vůbec nešlo. Jenom o tohle. Od začátku jsem to měl prohrané. Nemám šanci.
„Jako člověk, který sloužil třicet let tvému otci," pokračoval Illyan, „nemůžu udělat míň. Ani víc."
Miles strnul. „O tohle vás požádal... můj otec? On o tom ví?"
„Zatím ne. Úkol mu to oznámit nechávám na tobě. Tohle poslední hlášení si dám ujít."
Což byla od Illyana vzácná ukázka zbabělosti, a hrozivý trest. „Otcův vliv," pronesl Miles hořce. „Trocha shovívavosti."
„Věř mi, bez tvých zásluh, které jsi tu oprávněně odříkal, by ti ani tvůj otec nezískal milost, kterou ti prokazuji. Tvoje kariéra skončí potichu, bez veřejného skandálu."
„Jo," lapal Miles po dechu. „To se vám hodí. Zavře mi to zobák a bere mi to možnost odvolání."
„Radím ti - celým svým srdcem - abys to nehnal k válečnému soudu. Nikdy se nedomůžeš shovívavějšího rozsudku než toho, který ti tu důvěrně nabízím. A nejde o nemístný vtip, když říkám, že tvá věc stojí na chatrných nohou." Illyan důrazně poklepal na kódovanou kartu. Opravdu se vůbec netvářil pobaveně. „Jenom na základě těchhle důkazů, o tom ostatním vůbec nemluvím, bys mohl mluvit o štěstí, kdybys dostal jenom propuštění se ztrátou cti, bez dalšího trestu nádavkem."
„Probíral jste to s Gregorem?" ptal se Miles útočné. Císařská milost, poslední zoufalý obranný prostředek, o kterém přísahal, že radši umře, než by se kdy k němu uchýlil -
„Ano. Velice podrobně. Jenom kvůli tomu jsem se s ním dnes zavřel na celé dopoledne."
„Aha."
Illyan ukázal na terminál. „Už jsem připravil tvoje záznamy, stačí, když mi je teď podepíšeš. Otisk dlaně, snímek sítnice, a bude to vyřízeno. Uniformy... jsi nedostal z armádních skladů, takže je nemusíš vracet, a podle tradice si můžeš ponechat i výložky, ale obávám se, že tě musím požádat, abys odevzdal stříbrná oka."
Miles se otočil jako na obrtlíku a v půli cesty zastavil ruce, kterýma už poplašeně vystřelil ke krku, aby si chránil límeček. „Moje oka ne! Nic z toho... není pravda, já vám to vysvětlím, já -" Hrany a stěny předmětů v kanceláři, na stole, židle, Illyanův obličej, všechno jako by nabylo ostřejších obrysů, jako by to nasáklo nějakou koncentrovanější skutečností. Svatozář ze zeleného ohně se rozprskla do barevných konfet, které ho zasypávaly, Ne!
Když se probral, ležel natažený na zádech na Illyanově koberci. Nad ním se znepokojeně a ustaraně skláněl smrtelně bledý Illyan. Ústa měl Miles něčím zaklíněná - otočil hlavu a vyplivl tenký štíhlý předmět. Illyanovo laserové pero. Límec měl povolený - rukou si ho ohmatal - ale stříbrná oka tam pořád měl. Chvíli jenom tak ležel.
„No," hlesl nakonec, „asi jsem se pěkně předvedl, co. Jak dlouho?"
„Asi tak"- Illyan se podíval na chronometr - „čtyři minuty."
„To je tak normál."
„Lež klidně. Zavolám zdravotníka."
„Krucinál, já žádného zdravotníka nepotřebuju. Udržím se na nohou." Zkusil vstát. Jedna noha se mu podlomila a už zas ležel na zemi s nosem zabořeným do koberce. Obličej měl lepkavý - při prvním pádu se zjevně uhodil do pusy, která mu teď otékala, a do nosu, ze kterého mu tekla krev. Illyan mu podal kapesník a on si ho přitiskl na obličej. Asi za minutu dovolil Illyanovi, aby mu pomohl zpátky na židli.
Illyan se bokem posadil na roh stolu a díval se na Milese. Tedy spíš dohlížel, odjakživa. „Tys o tom věděl," promluvil Illyan. „A lhal jsi. Mně. Písemně. Tím zparchantělým zfalšovaným hlášením jsi prošustroval... všechno. Předtím bych spíš přestal věřit svému paměťovému čipu než tobě. Proč, Milesi? To ses tak bál?" Do vyrovnaného hlasu se mu jako krev do podlitiny vlila bolest.
Jo. To jsem se tak bál. Nechtěl jsem přijít o Naismithe. Nechtěl jsem přijít... o všecko. „Teď už na tom nezáleží." Hmátl si na límec. Zelené sukno se na jedné straně natrhlo, jak roztřesenýma rukama rval za odznaky. Poslepu je hodil Illyanovi.
„Tumáte. Vyhrál jste."
Illyan je sevřel v ruce. „Dalších takových vítězství," řekl tiše, „ať mě Pánbůh ušetří."
„Fajn, výborně, kde je daktyloskopická čtečka. Kde je snímač sítnice. Ať to kruci máme za sebou. Z Císařské bezpečnosti je mi na blití, i z toho, jak jsem před ní jako blbec srážel paty. Jsem z toho venku. Bezva." Ne a ne se přestat třást, v horkých vlnách se mu to linulo odněkud z břicha. Děsně se bál, že se před Illyanem rozbrečí.
Illyan se zády opřel o židli. „Počkej pár minut, ať se sebereš. Počkej tu, jak dlouho chceš. Pak zajdi ke mně do koupelny a umyj si obličej. Dokud nebudeš v stavu vyjít ven, neodemknu ti."
Co to je za divné milosti, Illyane. Že mě ale vraždíš zdvořile. Ale přikývl a odpotácel se na Illyanův záchodek. Illyan za ním došel až ke dveřím, ale pak zjevně usoudil, že se Miles tentokrát udrží na nohou, a nechal ho o samotě. Tvář v zrcadle, celou zakrvácenou a ztrhanou, se opravdu nehodilo ukazovat na veřejnosti. Tuhle tvář pravděpodobně naposled viděl v den smrti seržanta Beatrice, jenomže teď zestárla o celé století. Illyan nepošpiní veliké jméno. A já bych se měl chovat stejně. Pečlivě se umyl, i když se mu nepovedlo vyčistit všechny krvavé skvrny z roztrženého límce a smetanové polorozepnuté košile, kterou měl pod uniformou.
Vrátil se, poslušně se posadil a nechal Illyana, aby mu podal daktyloskopickou čtečku pro otisk dlaně, udělal snímek

sítnice a nahrál jeho stručnou oficiální rezignaci. „Tak, hotovo. Nechte mě jít," požádal tiše.
„Milesi, vždyť se pořád třeseš."
„To ještě nějakou chvíli budu. To přejde. Prosím, nechte mě jít."
„Zavolám ti auto. A doprovodím tě k němu. Neměl bys zůstávat o samotě."
Ale měl. „Tak dobře."
„Chceš jet rovnou do nemocnice? Měl bys. Jako náležitě propuštěný veterán máš nárok na léčení v Císařské vojenské nemocnici za svou osobu, nejenom jako syn svého otce. Říkal jsem si... že to bude důležité."
„Ne. Chci domů. O tamto se postarám... později. Je to chronické, nic akutního. Teď to dá nejspíš na měsíc pokoj, jestli se to bude vyvíjet podle dosavadního vzorce."
„Měl bys jet do nemocnice."
„Vy" - upřel na něj Miles pohled - ‚jste nad tím, co dělám, právě ztratil moc. Smím vám to připomenout. Simone."
Illyan ustaraně, nicméně souhlasně rozhodil rukama. Vrátil se zas za stůl a tlačítkem odjistil dveře. Rukou si okamžik mnul obličej, jako by z něj chtěl setřít všechny city. A slzy z očí. Miles to věděl. Když se k němu Illyan zas otočil, měl tvář stejně bezvýraznou a uzavřenou, jak ji Miles dosud znával.
Panebože, to mě ale bolí srdce. A hlava. A břicho. A všechno ostatní v těle. Zvedl se ze židle a vykročil ke dveřím. Setřásl ruku, kterou ho Illyan váhavě podepřel v lokti.
Dveře se se sykotem otevřely a za nimi se objevili tři muži, kteří u nich znepokojeně postávali: Illyanův tajemník, generál Haroš a kapitán Galeni. Když Galeni spatřil Milese, povytáhl obočí; Miles přesně poznal, ve které chvíli si kapitán všiml límce bez odznaků, protože zděšeně vytřeštil oči.
Krucinál, Duve, co tě to napadá? Že si to s Illyanem kromě řvaní taky rozdali na pěsti? Že rozzuřený Illyan serval Milesovi odznaky Císařské bezpečnosti z tuniky násilím? Nepřímé důkazy často působí přesvědčivě.
Znepokojený Haroš překvapeně zalapal po dechu. „Co to sakra... ?" Rukou udělal směrem k Illyanovi tázavé gesto. „Omluvte nás." Illyan se na nikoho nedíval a protlačil se mezi nimi. Přítomní důstojníci Císařské bezpečnosti se jen otočili a zírali za dvojicí, která vyšla na chodbu a zahnula doleva.

KAPITOLA 7
Miles věděl, že ho řidič Císařské bezpečnosti sleduje, a tak se při procházení dveřmi do Vorkosiganského paláce ovládal. Ramena mu poklesla, až když za ním bezpečně zapadly dveře. Zhroutil se na první židli, ke které došel, ani nestáhl povlak. Až za hodinu se přestal třást.
Na nohy ho nakonec nevyhnalo rostoucí šero, ale tlak v měchýři. Naše těla jsou našimi pány, my jsme jejich vězni. Osvoboďte vězně. Jakmile vstal a dal se do pohybu, toužil jedině po tom, aby zas mohl nehybně spočinout. Měl bych se opít. V podobných situacích se to přece dělá tradičně, ne? Ve sklepě sebral láhev brandy. Víno mu nepřišlo jako dostatečná jedovatina. Jeho výbuch činorodosti dozněl v nejmenším kamrlíku, který našel, v komnatce ve třetím patře, která sice měla okno, ale jinak se jí klidně dalo říkat šatník. Býval to pokoj pro sloužící, ale teď tam stál starý ušák. Miles vyplýtval veškerou energii hledáním brandy, takže na otevření lahve už mu nezbývala. Krčil se ve velikánském křesle jako hromádka neštěstí.
Když příště podnikl výlet na záchod, to bylo někdy po půlnoci, sebral po cestě dědečkovu dýku, vzal si ji s sebou a položil ji vedle zavřené lahve brandy na stoleček po své levici. Dýka ho lákala stejně málo jako pití, ale když si s ní pohrával, alespoň se na pár minut zabavil. Nechal po čepeli klouzat světlo, přitiskl si ji na zápěstí, na krk, vedle tenoučkých jizev, kde mu krk proťali před kryostází. Jestli někam, tak rozhodně do krku. Všechno nebo nic, žádné hračičky.
Ale on už přece jednou umřel, a nepomohlo to. Ve smrti se neukrývalo ani tajemství, ani naděje. A taky tu byla příšerná možnost, že ti, kdo toho posledně tolik obětovali, aby ho oživili, by si to ochotně zopakovali. A zpackali by to. Tedy přesněji řečeno by to zpackali víc než posledně. V minulosti viděl výsledky zpola úspěšných oživení z kryostáze, vědomí na úrovni rostlin nebo zvířat, zničeně skučící v tělech, která patřívala lidem. Ne. Umřít nechce. Přinejmenším ne nikde, kde by jeho tělo mohl někdo objevit. Jenom zrovna teď nesnesl být naživu.
Ono požehnané útočiště mezi oběma organickými stavy, spánek, se odmítal dostavit. Ale jestli tu bude sedět dost dlouho, nakonec přece musí usnout.
Vstávej. Vstávej a upaluj odtud, jako by ti za patami hořelo. Zpátky k Dendarijcům, než mu v tom Císařská bezpečnost nebo někdo jiný zabrání. Teď se mu nabízí šance, šance pro Naismithe. Naismithova poslední šance. Běž. Běž. Běž.
Seděl dál, svaly celé zkroucené, a v hlavě mu bušila litanie, pobízející ho k útěku.
Zjistil, že když nebude pít vodu, nebude muset tak často vstávat. Pořád ještě nespal, ale nad svítáním začínal myslet zpomaleně. Tempem jedna myšlenka za hodinu. To bylo v pořádku.
Oknem zas do komnatky proudilo světlo a záře lampy jako by pobledla a pohasla. Přes ochozený vzorovaný koberec se sunul čtvereček slunečního světla, stejně pomalu jako Milesovy myšlenky, zleva doprostřed, pak doprava, a pak byl pryč.
Hluk města za oknem s nadcházejícím soumrakem opadl. Ale Milesova bublinka soukromé temnoty ho izolovala od světa stejně spolehlivě jako kryobox.

***

Nějaké hlasy v dálce volaly jeho jméno. To je Ivan. Bléé. S Ivanem mluvit nechci. Neodpovídal. Jestli tu bude sedět jako myška, třeba ho nenajdou. Třeba zas odejdou. Vyprahlýma očima zíral na prasklinu v zašlé omítce, kterou měl v zorném poli už celé hodiny.

Ale vychytralý plán mu nevyšel. Na chodbě před komnatkou zaduněla bagančata. Pak se ozval Ivan, křičel hrozně nahlas, až Milese bolelo v uších: „Tady, Duve! Našel jsem ho!"
Další kroky, rychlý, těžký krok. V zorném poli se mu objevil Ivanův obličej a zakryl mu výhled na zeď. Ivan se zašklebil. „Milesi! Jseš při sobě, hochu?"
A pak Galeni: „Panebože."
„Neděs se," uklidňoval ho Ivan. „Jenom se opil, to mu schvaluju." Zvedl nenačatou láhev. „No... možná ne." Šťouchl prstem do dýky, která ležela bez pochvy vedle lahve. „Hm."
„Illyan měl pravdu," zamumlal Galeni.
„Možná... ne," odporoval Ivan. „Když už to vidíš po pětadvacátý, přestaneš se vzrušovat. On to prostě... občas dělá. Kdyby se chtěl zabít, udělal by to už před lety."
„Ty už jsi ho takhle někdy zažil?"
„No... možná ne přímo v takovýmhle stavu..." Ivanův znepokojený obličej Milesovi znovu zakryl výhled na omítku. Ivan zamával Milesovi před očima rukou.
‚Ani nemrkl," poznamenal Galeni nervózně. „Možná... bychom na něj neměli sahat. Neměli bychom zavolat na pomoc doktora?"
„To jako myslíš psychiatra? Tak to teda ne. Fakt blbej nápad. Jak by ho cvokaři jednou dostali do drápů, už by ho nepustili. Ne. Tohleto zůstane v rodině." Ivan se odhodlaně napřímil. Já si vím rady. Jdeme."
„To ho tu můžeme nechat samotného?"
„Jasně. Jestli se den a půl nepohnul, tak daleko neuteče." Ivan se odmlčel. „Ale tu kudlu mu radši vem. Jen tak pro jistotu."
Zase oddusali pryč. Miles si to pomalu přebíral v hlavě rychlostí jedna myšlenka za čtvrt hodiny.
Jsou pryč.
Fajn.
Třeba se už nevrátí.
Ale pak se bohužel zas objevili.
„Já ho vezmu za ramena," nařizoval Ivan, „ty ho čapni za nohy. Ne, radši mu napřed zuj boty."
Galeni poslechl. „Aspoň že není ztuhlý."
Ne, úplně vláčný. Nějaké tuhnutí, to by se musel namáhat. Boty mu žuchly na podlahu. Ivan si svlékl tuniku uniformy, vykasal si rukávy košile s kulatým límcem, rukama Milesovi vklouzl do podpaží a zabral. Galeni vzal Milese podle instrukcí za nohy.
„Je lehčí, než jsem čekal," poznamenal Galeni.
„To jo, ale měl bys teď vidět Marka," odpověděl Ivan.
Snesli ho po úzkém schodišti pro služebnictvo ze třetího do druhého patra. Možná ho uloží do postele. To by mu ušetřilo kapku námahy. Třeba tam usne. Třeba, jestli bude mít štěstí, se probudí až za sto let, kdy jeho jméno dávno upadne v zapomnění a z jeho světa zbude jenom zmatená pověst v lidské paměti.
Ale oni dveře Milesovy ložnice minuli a dotáhli ho až do staré koupelny na konci chodby, kterou nikdo nikdy nezmodernizoval. Stála v ní prastará, železná, nejmíň stoletá vana, ve které mohli malí kluci klidně plavat.
Tak oni mě chtějí utopit. To je ještě lepší. Bránit se nebudu.
„Raz, dva, tři, na tři?" zeptal se Ivan Galeniho.
„Rovnou tři," řekl Galeni.
„Tak jo."
Přehoupli ho přes okraj; až v tu chvíli Miles zahlédl, co na něj dole čeká. Pokusil se vzepřít, ale ztuhlé svaly ho nechaly na holičkách a rozhořčený výkřik mu uvázl ve vyprahlém hrdle.
Dobrých sto litrů vody. A v ní asi padesát kilo ledových kostek.
Žbluňkl do té příšerné ledárny. Ivan ho tam dlouhýma rukama pěkně přidržel.
Vynořil se s řevem: Ledová vo-" Ivan ho zas potopil.
Při příštím nádechu: „Ivane, ty zatracenej par-"
Při třetím vynoření ze sebe vydával neartikulovaný řev.
„Ahá!" jásal Ivan. „Já věděl, že tě to postaví na nohy!" Koutkem úst dodal směrem ke Galenimu, který uhnul, aby ho zápolící dvojice nepocákala: „Co dělal meteorologickýho důstojníka v táboře Permafrost, ze všeho nejvíc nesnáší zimu. A znova šup pod vodu, hochu."
Miles se vyprostil z Ivanova sevření, vyprskl ledovou vodu, vyškrabal se na nohy a přepadl přes okraj vany. V záhybech promáčené tuniky od uniformy mu uvázly ledové kostky a pár mu jich zajelo za krk. Sevřel ruku v pěst, rozmáchl se a vystřelil pěstí vzhůru do bratrancova šklebícího se obličeje.
Trefil Ivana do brady. Uspokojivě to mlasklo; bolest ho přímo blažila. Poprvé v životě se mu podařilo Ivana praštit.
„Hele!" vyjekl Ivan a ucukl. Milesova druhá rána ho minula, protože si ho teď Ivan prozíravě držel od těla na délku natažených paží, takže Miles nedosáhl. „Já myslel, že při něčem takovým se ti lámou ruce!"
„Už ne," oddychoval Miles. Přestal sebou házet a jenom stál a třásl se.
Ivan si s povytaženým obočím mnul čelist. „Už se cítíš líp?" zeptal se za chvíli.
Miles mu odpověděl přívalem kleteb, z tuniky si přitom vybíral poslední ledové kostky a s nadávkami je metal po Ivanovi.
„To rád slyším," prohodil Ivan bodře. „Teď ti řeknu, co uděláš, a ty mě pěkně poslechneš. Napřed půjdeš k sobě do pokoje a svlíkneš si mokrou uniformu. Pak si vydepiluješ to odporný strniště a osprchuješ se. A pak se oblíkneš. A potom tě vyvedem někam na večeři."

„Nechci jít ven," zabrumlal Miles trucovitě.
„Ptal jsem se tě na názor? Slyšel jsi snad, že jsem chtěl beťanský hlasování, Duve?"
Galeni, který fascinovaně přihlížel, zavrtěl hlavou.
„Přesně tak," pokračoval Ivan. „Já o tvý názory nestojím a ty nemáš na vybranou. Dole v mrazáku mám dalších padesát kilo ledu, a nemusím ti říkat, že ho klidně použiju."
Z Ivanovy tváře Miles snadno vyčetl naprostou, ba dokonce nadšenou upřímnost bratrancovy hrozby. Jeho zlostná slova se rozplynula v protivném, ale nikoli protivícím se sykotu. „Ty ses v tom vyžíval," zabrblal nakonec. „To si piš," souhlasil Ivan. „A teď se jdi oblíknout."

***

Pak Ivan přestal Milese zasypávat příkazy a odvlekl ho do nedaleké restaurace. Tam mu sotto voce vyhrožoval, dokud si Miles nestrčil do pusy pár soust, nerozkousal je a nespolkl. Jak se jednou pustil do jídla, zjistil, že má hrozný hlad, a Ivan, spokojený s jeho výkonem, mu už dal pokoj.
„No," nabral si Ivan poslední sousto moučníku. „Co se to s tebou sakra děje?"
Miles zvedl pohled k oběma kapitánům, ke Galeniho odznakům Horova oka. „Napřed vy. To vás Illyan poslal oba?"
„Požádal mě, abych tě zkontroloval," vysvětlil Galeni, „měl myslím pocit, že jsme kamarádi či co. Strážný u brány hlásil, že jsi vešel dovnitř, ale už jsi nevyšel, nehlásil ses na terminálu, i když jsem ti každou chvíli volal a nechával zprávy, a tak jsem si řekl, že to radši omrknu osobně. Vpadnout bez průvodce do Vorkosiganského paláce, to se mi... značně příčilo, a tak jsem zverboval Ivana, protože jsem odhadoval, že ten má aspoň rodinné právo tam vstoupit. Na základě pověření, které mi dal Illyan, nám strážný odblokoval tvoje zámky a pustil nás dovnitř, abychom se tam nemuseli dobývat oknem." Galeni zaváhal. „Taky se mi nezamlouvala myšlenka, že bych měl bez cizí pomoci sundavat odněkud z trámu tvoji mrtvolu."
„Říkal jsem ti, že to neudělá," řekl Ivan. „Takový není. Jestli se jednou odkrágluje, vsadím se, že při tom bude spousta parádních výbuchů. A nejspíš i hromada nevinných přihlížejících."
Miles s Ivanem se na sebe zazubili.
„Já... si tak jistý nebyl," nedal se Galeni. „Tys ho neviděl, Ivane, když vyšel z Galeniho kanceláře. Naposled jsem takhle otřeseného člověka viděl, když jsem jednoho chlápka pomáhal tahat ze zříceného vznášedla."
„Já vám to vysvětlím," vzdychl Miles, „ale ne tady. Někde v soukromí. Dost toho souvisí s prací." Odvrátil pohled z Galeniho stříbrných odznaků oka. „S mojí bývalou prací."
„Dobře," souhlasil Galeni neutrálně.
Usadili se pak v kuchyni ve Vorkosiganském paláci. Miles tak trochu doufal, že mu bratránek pomůže se opít, ale Ivan místo toho uvařil čaj a přiměl ho vypít dva hrnky, aby si doplnil tekutiny. Pak se posadil obráceně na židli, ruce zkřížil přes opěradlo a vyzval Milese: „No tak. Vyklop to. Víš, že musíš."
„Jo. Já vím." Miles na okamžik zavřel oči a přemýšlel, kde začít. Nejlíp na začátku. Hlavou mu vířily výmluvy a vytáčky, které si tak pečlivě nacvičil. Když si je ale poválel na jazyku, chutnaly odporněji než úplné doznání, a jejich chuť doznívala déle. Nejkratší cesta mezi dvěma body je přímka. „Loni, když mě oživili z kryostáze... se dostavily komplikace. Začal jsem mít záchvaty. Křeče, vždycky tak dvě až pět minut. Vypadalo to, že se vždycky spustí při velkém nervovém vypětí. Moje doktorka tvrdila, že časem samy odeznějí, stejně jako ztráta paměti. Míval jsem je jen zřídka a vážně to vypadalo, že postupně mizí. A tak, když jsem přijel domů... zatajil jsem je před doktory od Císařské bezpečnosti."
„Kurňa," zamumlal Ivan. „Už vím, kam míříš. Řekl jsi o tom vůbec někomu?"
„Mark to věděl."
„Markovi jsi to řekl, a mně ne?"
„Markovi jsem mohl věřit... že udělá, oč ho požádám. Tobě jsem mohl věřit jedině to, že uděláš, co sám budeš považovat za správné." Skoro totéž řekl Quinnové. Panebože.
Ivanovi zacukaly rty, ale nepopřel to.
„Chápeš, proč jsem se bál, že to bude jednosměrná jízdenka k propuštění ze zdravotních důvodů, tedy přinejhorším. A přinejlepším práce v kanceláři, už žádní Dendarijští žoldnéři, žádná práce v terénu. Ale já si říkal, že jestli to dokážu dát v tichosti do pořádku, tedy moje dendarijská doktorka, Illyan se nemusí nic dovědět. Dala mi na to léky. Myslel jsem, že zabraly." Ne. Přestaň se vymlouvat, krucinál.
„A Illyan ti na to přišel a vyhodil tě kvůli tomu? Není to trochu přehnaný, po tom, co jsi pro něj všechno udělal?"
„To není všechno."
„Aha."
„Při mojí poslední misi... jsme měli vysvobodit kurýra Císařské bezpečnosti z rukou nějakých únosců až za Zoave Twilight. Na záchrannou akci jsem chtěl dohlížet osobně. Měl jsem na sobě bitevní skafandr. Pak... jsem dostal záchvat, přímo v akci. Samočinně se mi zapnul plazmomet. Chudáka kurýra jsem málem rozčísl vejpůl, ale měl štěstí. Uřízl jsem mu jenom nohy."
Ivanovi spadla brada, pak zas zavřel pusu. „Aha... chápu."
„Ne, nechápeš. Ještě ne. To byla jenom nebetyčná blbost. Zpečetil jsem si to až pak. Zfalšoval jsem hlášení z akce. Prohlásil jsem, že Vorbergovu nehodu způsobilo selhání výzbroje."
Galeni se ostře nadechl. „Illyan povídal... že jsi rezignoval na základě žádosti. Ale neřekl už, na čí žádost ani proč, a já si netroufal se zeptat. Já tomu nevěřil. Myslel jsem, že to je začátek nějaké další tajné akce, nějaké vnitřní vyšetřování nebo tak něco. Až na to, že ten výraz, co jsi měl ve tváři, bys myslím nesvedl zahrát ani ty."
Ivan si to pořád ještě přebíral. „Tys lhal Illyanovi?"

„Jo. A pak jsem tu lež zdokumentoval. Když už člověk něco dělá, má to dělat pořádně, že jo? Já nerezignoval, Ivane. Dostal jsem padáka. Na celém Barrayaru nikdo takového padáka nedostal."
„On ti fakt oškubal stříbrný oka?" vyvalil Ivan oči.
„A to tvrdí kdo?"
Galeni zamručel: „Vypadalo to tak. Haroš měl ten dojem."
Bylo to ještě horší. On brečel, Ivane. Za celý život Miles nikdy neviděl Illyana plakat. „Ne. To jsem udělal sám. Všechno jsem si to udělal sám." Zaváhal. „Poslední záchvat jsem měl v jeho kanceláři. Přímo před jeho očima. Už jsem myslím říkal, že je pravděpodobně působí stres."
Ivan se zatvářil chápavě.
Galeni si hlasitě oddechl. „Haroš tomu taky nemohl věřit. Všichni na velitelství Císařské bezpečnosti si myslí, povídal, že si tě Illyan hledí, jako bys kadil zlato."
Jó, Naismith býval borec. „Po operaci na Dagule IV bych se mu nedivil." Ale záchranná operace na Dagule se odehrála skoro před čtyřmi lety. A co jsi pro mě nakadil v poslední době? „Předpokládám, že jsi Haroše citoval doslovně."
„Hm, on si při řeči nebere servítky. K pitomcům není právě nejshovívavější. Slyšel jsem, že se nahoru vypracoval vlastním přičiněním. Povídal, že si tě Illyan pěstuje jako nástupce."
Miles užasle povytáhl obočí. „To není možné. Kancelářská práce vyžaduje úplně jiné kvality než práce agenta v terénu. Diametrálně odlišný postoj k předpisům, to jen tak pro začátek. Na Illyanovu práci nejsem... nebyl jsem zdaleka připravený."
„To Haroš říkal taky. Podle všeho jsi měl brzy nastoupit jako Harošův asistent. Pět let na domácí půdě a byl bys právě tak zralý na postup, až by se Illyan blížil k důchodu."
„Pitomost. Žádné oddělení domácích záležitostí. Jo, kdybych už měl dělat kancelářskou krysu, taková sekce galaktických záležitostí na Komarru by i docela dávala smysl. Tam už jsem nasbíral nějaké zkušenosti."
„Když tě chtěli zapřáhnout pod Harošem, mířili tím právě na mezeru ve tvých zkušenostech. Illyan mi jednou řekl, že když pracoval Haroš pro oddělení domácích záležitostí jako agent, připsal si na konto osobních zásluh likvidaci nejméně čtyř vážných spiknutí ukládajících o život císaři. A to nemluvím o případu Řebříček, kterým si vysloužil šéfovský post. Možná Illyan doufal, že Harošův talent přeskočí i na tebe."
„Já nepotřebuju -" nakousl Miles, ale pak zavřel pusu.
„Co je to zač, ten případ Řebříček?" chtěl vědět Ivan. „A pokud je tak důležitej, jak to, že jsem o něm neslyšel?"
„Učebnicový příklad boje proti terorismu," řekl Galeni. „Illyan nutí všechny nové analytiky, aby ho studovali."
„Ten případ je proslulý jenom uvnitř Císařské bezpečnosti," vysvětlil Miles. „Ale protože skončil úspěchem, mimo Císařskou bezpečnost se o něm víceméně neví. To už je v povaze věci. Úspěchy se odehrají v skrytu a bez díků, neúspěchy se rozmáznou a každý vás za ně viní." Vemte si kupříkladu moji kariéru...
„Vyšlo to o vlásek," začal vyprávět Galeni. „Hyperizolacionistická frakce napojená na hraběte Vortrifraniho připravovala sebevražedný útok pomocí starého skokového nákladního raketoplánu jménem Řebříček, který měl nabourat přímo do Císařské rezidence. Zničil by celý palác, i kdyby ho nebyli naložili výbušninami. S těmi výbušninami se dopustili jediné chyby, protože právě po téhle stopě je Harošův tým vysledoval. Vortrifrani zapíral jako zjednaný, ale i tak mu to rozdrobilo řady následovníků, a od té doby byl Impériu, ehm, méně na obtíž."
Ivan zamrkal. „Moje máti nemá byt daleko od Rezidence..."
„Ano, člověk si říká, kolik lidí ve Vorbarr Sultaně by teroristé zabili, kdyby minuli cíl."
„Tisíce," zamumlal Miles.
„Příště, až Haroše uvidím, musím mu poděkovat," pronesl Ivan obdivně.
„Já tenkrát lítal někde po vesmíru," vzdychl Miles. „Jako obvykle." Potlačil nesmyslný osten žárlivosti. „O tom navrhovaném povýšení se mi nikdo ani slůvkem nezmínil. Na kdy... pro mě tohle ošklivé překvápko chystali?"
„Myslím někdy během tohohle roku."
„Já měl za to, že jsem z Dendarijců vypěstoval takový poklad, že Císařskou bezpečnost ani nenapadne použít mě k něčemu jinému."
„Tak jsi asi odvedl až moc dobrou práci."
„Šéfem Císařské bezpečnosti v pětatřiceti. Hu. Chválabohu, přinejmenším tomuhle jsem unikl. No jo. Haroš se asi taky neradoval, že bude muset zasvěcovat do papírování nějaké vorské štěně jenom proto, aby mu to štěně časem dělalo nadřízeného. Ten si teď nejspíš oddechl."
Galeni prohodil omluvně: „Musím říct, že docela ano."
„Hm," zabrblal Miles zasmušile. Po chvilce dodal: „Mimochodem, Duve, je doufám jasné, že co jsem vám tu povídal, je důvěrné. Oficiální verze, pro velitelství Císařské bezpečnosti i všechny ostatní, zní, že jsem byl propuštěn do výslužby ze zdravotních důvodů bez ztráty cti."
„To Illyan taky řekl, když se ho Haroš ptal. Illyan byl po čertech nesdílný. Ale bylo poznat, že v tom je i něco jiného."
Ivan se odporoučel. Miles se chmuřil do hrnku s čajem. Říkal si, že teď už snad usne. Po tom vlastně toužil ze všeho nejvíc. Ivan se vrátil až moc brzy a vedle kuchyňského stolu pohodil cestovní tašku.
„Co je to?" ptal se Miles podezíravě.
„Moje věci," objasnil mu Ivan. „Na pár dní."
„Ať tě ani nenapadne se sem stěhovat!"
„Co je, nemáš snad dost místa? Máš tu víc pokojů než v hotelu, Milesi."
Miles znovu ochabl, poznal, že tuhle při nevyhraje. „To je nápad, zahájím další kariéru. Penzion Vorkosigan."
„Laciný pokoje?" povytáhl Ivan obočí.
„Kruci, to ne. Budu si účtovat vysoko." Odmlčel se. „Tak kdy se zas odstěhuješ?"

„Až si k sobě někoho seženeš, dřív ne. Než ti dají hlavu do pořádku, rozhodně budeš potřebovat řidiče, to přinejmenším. Tvoje vznášedlo jsem mimochodem zahlíd dole v garáži. Prej že je v dílně na seřízení, to ti tak sežeru. A někoho, kdo ti bude vařit a pak nad tebou stát a dohlížet, že to fakt sníš. A někoho, aby po tobě uklidil."
„Já nejsem takový bordelář…"
„A uklidil po všech těch ostatních lidech," pokračoval Ivan neúprosně. „Tenhle barák potřebuje personál, Milesi."
„Jako ostatní muzea, co? Já nevím."
„Jestli mi chceš tvrdit, že nevíš, jestli o ně stojíš, víš, co ti řeknu? Nemáš na vybranou. Jestli mi chceš tvrdit, že nevíš, jak je najmout... má ti to zařídit moje máti?"
„Éé... myslím, že personál si radši vyberu sám. Ona by to všechno provedla až moc správně a náležitě, abych citoval seržanta Bothariho."
„Takže ujednáno. Zařiď to, nebo jí řeknu, aby to zařídila za tebe. Jak na tebe takováhle hrozba působí?"
„Účinně."
„Tak fajn."
„Nemyslíš, že s jedním člověkem bych si vystačil? Všechno by obstaral, řízení, vaření..."
Ivan si pohrdlivě odfrkl. „- a honil tě, abys bral tu nedobrou meducínu? To by sis musel najmout dohazovače Babu, ať ti najde manželku. Proč si pro začátek prostě neobstaráš řidiče a kuchařku a pak se uvidí."
Miles se unaveně zašklebil.
„Heleď," prohlásil Ivan. „Jseš přece Vor ve Vorbarr Sultaně, krucinál. Nám tohle město patří. Tak se chovej podle toho! Užívej si pro změnu trochu!"
„Pomátl ses nebo co, Ivane?"
„Ty nejsi ve Vorkosiganském paláci jako host, Milesi. Jsi jediným dítětem rodu, nebo jsi jím aspoň byl, než se objevil Mark, ale ten má vlastní soukromý majetek. Tak si aspoň trochu rozšiřuj obzory! Nějak se ti scvrkly, jak jsi pořád makal pro Illyana. Jako bys v poslední době ani nežil."
To máš úplnou pravdu. Žil jedině Naismith. Ale Naismith je teď mrtvý - jehličkový granát na Jacksonu ho přece jen zabil, i když trvalo celý rok, než mu to pořádně došlo.
Miles čítával o mutantech, dvojčatech, která se narodila se srostlými těly a nedala se oddělit. Někdy, to bylo příšerné, jedno umřelo jako první a to druhé zůstalo připoutané k mrtvole, dokud za několik hodin nebo dní také nezemřelo. Lord Vorkosigan a admirál Naismith, dvojčata se srostlými těly. Už na to nechci myslet. Vůbec nechci myslet.
„Pojď... spát, Ivane. Už je pozdě, co?"
„Až až," souhlasil Ivan.

KAPITOLA 8
Druhý den spal Miles až do pozdního dopoledne. Když prošel bludištěm chodeb dolů do kuchyně, našel tam ke svému zděšení Ivana, který seděl a pil kávu. Nádobí od snídaně už navršil do dřezu.
„Copak ty nemusíš do práce?" otázal se Miles a nalil si z kávovaru do hrnku hustou sedlinu.
„Mám pár dní osobního volna," oznámil mu Ivan.
„Kolik dní?"
„Kolik budu potřebovat."
Jinými slovy, kolik bude potřebovat, aby se přesvědčil, že Miles už bude sekat dobrotu. Miles nad tím zauvažoval. Takže... pokud si najme služebnictvo, o které nestojí, Ivan tu přestane držet vigilie a odporoučí se do svého útulného bytečku - kde se mu mimochodem nepletou pod nohama žádní sloužící a všechno obstarává diskrétní úklidová služba. Pak by Miles svoje sloužící zase mohl vyházet... tedy znovu je propustit s náležitě zářným doporučením a hezkou sumičkou. Jo. To by šlo.
„Už jsi to dal vědět rodičům?" chtěl vědět Ivan.
„Ne. Ještě ne."
„To bys ale měl. Než k nim z jiného zdroje dorazí nějaká zkomolená verze."
„Já vím, že bych měl. Není to... lehké." Zvedl k Ivanovi oči. „Ty bys asi nemohl... ?"
„Ani nápad!" vykřikl Ivan zděšeně. Po chvilce mlčení se trochu obměkčil: „No... jestli to fakticky nezvládneš. Ale radši bych se tomu vyhnul."
„Ještě... si to promyslím."
Miles si chrstl do šálku zbytek zelenkavé kávy, dovlekl se zpátky nahoru a oblékl si volnou vyšívanou halenu ve venkovském stylu a tmavé kalhoty, které objevil zastrčené vzadu ve skříni. Naposledy je měl na sobě před třemi lety. Aspoň že mu nebyly těsné. Honem, než přijde Ivan, vytáhl Miles ze skříně všechny své barrayarské uniformy i vojenské boty a nacpal je do komory v nepoužívaném pokoji pro hosty na konci chodby, aby se na ně nemusel dívat pokaždé, když otevře skříň. Po dlouhém váhání odsoudil do vyhnanství i uniformy Dendarijských žoldnéřů. Těch pár svršků, které ve skříni zůstaly, vypadalo opuštěně a ztraceně.
Usadil se v ložnici u komunikačního terminálu. Dát vědět rodičům, ach Bože. A měl by se ozvat i Elli Quinnové. Jestlipak ještě bude mít někdy příležitost se s ní udobřit? Tváří v tvář, tělo s tělem? Pokoušet se o to přes komunikační terminál bylo příšerně těžké; jenom jeho drobounký elektronický přízrak, který bude pronášet špatně volená nebo špatně vyložitelná slova, týdny časového posunu. A všechny jeho zprávy Dendarijcům monitorují cenzoři Císařské bezpečnosti.
Na tohle teď nemám sílu. To obstarám až někdy jindy. Brzy. Slibuju.
Místo toho se zaměřil na méně skličující problém služebnictva pro Vorkosiganský palác. Jaký má pro tenhle projekt vlastně rozpočet? Jeho poloviční nemocenský plat poručíka ve výslužbě by stěží pokryl plat a stravu jednoho

sloužícího na plný úvazek, i kdyby mu dal pokoj zadarmo, přinejmenším takového nóbl sloužícího, jaké si většinou najímají šlechtici v hlavním městě - na onom pracovním trhu by si konkuroval s šedesáti dalšími domácnostmi okrskových hrabat, hordou méně významných šlechticů a oněmi novými průmyslnickými zbohatlíky, nepocházejícími z řad Vorů, kteří v současnosti unášeli znepokojivě vysoký počet vorských panen na vdávání, aby jim vedly dům ve stylu, o jaký usilovali.
Miles vyťukal na terminálu kód. Na holodispleji se překvapivě rychle objevil příjemný, usměvavý obličej obchodního ředitele Vorkosiganů, Tsipise - hned jak se Milesův hovor spojil do Tsipisovy kanceláře v Hassadaru. „Dobrý den přeji, lorde Vorkosigane! Nevěděl jsem, že jste se vrátil z mimoplanetámí služby. Jak vám mohu být k službám?"
Ani on ještě zjevně nevěděl o Milesově zdravotním vyhazovu. Miles se cítil příliš unavený, než aby mu podal verzi událostí upravenou pro veřejnost, a tak jen řekl: „Ano. Dorazil jsem před několika týdny. Vypadá to... že se na planetě zdržím déle, než jsem předpokládal. Jaké fondy mám k dispozici? Nechal vám otec nějaké pokyny?"
„Všechno," řekl Tsipis.
„Pardon? Nerozuměl jsem."
„Než hrabě s hraběnkou odcestovali na Sergyar, zpřístupnili vám jako spolumajiteli všechna konta i fondy. Jen tak pro všechny případy. Jste vykonavatelem závěti vašeho otce, jak doufám víte."
„To ano, ale..." Netušil, že Sergyar představuje tak divoké pohraničí. „Ehm... co s tím můžu dělat?"
„Daleko snáz vám řeknu, co s tím dělat nemůžete. Nemůžete prodat vázané nemovitosti, jmenovitě Hassadarskou rezidenci a Vorkosiganský palác. Můžete si samozřejmě koupit, co se vám zamane, či prodat cokoliv, co váš dědeček odkázal jmenovitě vám."
„Takže... si můžu dovolit najmout řidiče na plný úvazek?"
„Ale jeminářku, jistěže, mohl byste si dovolit vybavit Vorkosiganský palác plně služebnictvem. Prostředky tu k tomu máte, neustále narůstají."
„Nepotřebují je náhodou pro místokrálovský palác na Sergyaru?"
„Hraběnka Vorkosiganová si vybrala jistou částku ze svého soukromého účtu na jakési domovní úpravy, ale váš otec si v současnosti drží pouze svých dvacet zbrojnošů. Všechno ostatní na Sergyaru se platí z císařova rozpočtu."
„Aha."
Tsipis se rozzářil. „Uvažujete, že znovu otevřete Vorkosiganský palác, můj pane? To by bylo báječné. Loni o Zimonocích, když jsem večeřel, to byl tak nádherný pohled."
„Prozatím... ne."
Tsipis posmutněl. „Aha," zamumlal zklamaně. Pak se mu ve tváři opožděně rozsvítilo. „Můj pane... potřebujete peníze?"
„Eé... ano. Tak nějak jsem to myslel. Abych si mohl, řekněme, najmout řidiče, možná kuchařku, platit účty, sem tam si něco koupit... přiměřenou apanáž, abych tak řekl." Předtím mu vždycky bohatě vystačil plat od Císařské bezpečnosti, který se mu za dlouhých pracovních nepřítomností hromadil. Přemýšlel, o kolik si má Tsipisovi říct.
„Ale samozřejmě. Jak byste to chtěl? Poukázkou každý týden, řekněme, na váš účet u Služeb?"
„Ne... chtěl bych nový účet. Oddělený. Vedený pouze... na jméno lord Vorkosigan."
„Výtečný nápad. Váš otec vždy pečlivě odděluje své osobní a císařské prostředky. Toho je dobré se držet od začátku. Tedy ne že by se na něj někdy pokusil zaútočit byť ten nejztřeštěnější Císařský Auditor. A také by pak vypadal jako blázen, až by se mu předložily všechny účty." Tsipis poklepal na terminál a pohlédl stranou na nějaké údaje. „Řekněme, že vám jako základní jmění převedu na nové konto veškeré nahromaděné nečerpané prostředky na údržbu domácnosti. A pak vám každý týden pošlu další náležitou sumu."
„Výborně."
„A když budete náhodou potřebovat víc, ihned mi zavolejte."
„Ovšem."
„Během hodiny vám po kurýrovi pošlu kartu k novému účtu."
„Děkuju." Miles se natáhl, že vypne terminál, a pak ho něco napadlo: „Kolik to dělá?"
„Pět tisíc marek."
„Á, dobře."
„A osmdesát tisíc marek do začátku," dodal Tsipis.
Miles si to v hlavě rychle přepočítal. „Tenhle barák schlamstl pět tisíc marek za týden?"
„Ó, ještě daleko víc, se zbrojnoši a s výdaji z hraběnčina soukromého konta. A to nemluvím o větších opravách, které se účtují zvlášť."
„Á... aha."
„Pokud by vás to zajímalo, velice rád bych s vámi prošel vaše finanční záležitosti daleko podrobněji," dodal Tsipis horlivě. „S poněkud agresivnějším, podnikavějším, a - troufám si říci - méně konzervativním a pozornějším přístupem by se toho dalo tolik podniknout."
„Jestli... mi někdy vyjde chvilka. Děkuji vám, Tsipisi." Miles vypnul terminál daleko uctivěji než předtím.
Panebože. Mohl by si koupit... hergot, skoro všechno, co se mu zachce. Zkusil si vybavit něco, co chce.
Dendarijce.
Jo. To už víme. Ale jejich cena se pro něj neměřila penězi. Co dalšího?
Kdysi, ve svém stále vzdálenějším mládí, krátce zatoužil po vznášedle, které by bylo rychlejší a červenější než to Ivanovo. Obzvlášť skvělý model, i když teď už měl za sebou pár let, mu stál dole v garáži. Teď ho samozřejmě nemůže pilotovat vůbec.
Moje srdce se nikdy neupínalo na něco, co se dalo koupit. Vždycky jen na něco, čím jsem chtěl být.
A to bylo co? Inu, samozřejmě admirál, opravdový barrayarský, v pětatřiceti letech, tedy o rok mladší než jeho otec,

když se stal nejmladším admirálem v historii od období Izolace ve věku šestatřiceti let. Přes Milesův vzrůst, navzdory handicapům. Ale i kdyby se narodil s normálním tělem, v jeho době se nevyskytovaly příhodné veliké války, které by mu uspíšily kariéru. Nic lepšího než tajné operace u Císařské bezpečnosti se mu naskytnout nemohlo; nejenže ho v jiných složkách Služeb nechtěli, ale také ho jedině tady mohli nasadit do první linie v jediném druhu významných vojenských operací, které byly k dispozici. Jak jste se mohli stát Velikánem, když vám dějiny neskýtaly žádné Veliké události nebo vás k nim přistrčily ve špatný čas - když jste byli příliš mladí nebo příliš staří? Nebo příliš poničení.
Přešel k seznamu pěti vorkosiganských zbrojnošů na odpočinku, kteří bydleli ve Vorbarr Sultaně a okolí. Zbrojnoš, třebaže obstarožní, a jeho manželka coby kuchařka představovali přímo ideální řešení Milesova problému. Nemusel by je učit nic o každodenní rutině ve Vorkosiganském paláci a jim by nevadilo, kdyby si je najal jen nakrátko. Začal vyťukávat čísla. Možná budu mít štěstí hned napoprvé.
Jeden už byl tak sešlý, že vůbec neřídil. Manželky zbývajících čtyř řekly ne, nebo spíš Ne!
Nemohl právě tvrdit, že je ve válečném plameni; nemohl se tudíž odvolávat na jisté pradávné přísahy věrnosti. Pohrdlivě si odfrkl, vzdal to a šel si do kuchyně pro nějaké zbytky od večeře, kterými hodlal podpořit své neutuchající snahy přesvědčit kočku Škrábu, aby jídlo nechňapala nabroušenými drápy, neutíkala se schovat pod židli a tam jídlo s vrčením nezhltala, ale aby žrala způsobně, seděla při tom člověku na klíně a pak vděčně předla, jak se na správnou vorskou kočku sluší. Škrába Milesovi vlastně v mnohém připomínala klonového bratra Marka, a s Markem k sobě nakonec našli cestu. Také neuškodí, když dá strážnému u brány vědět o kurýrovi od Tsipise.

***

Když Miles dorazil k bráně, strážný měl zrovna návštěvu, vysokého plavovlasého mladíka, který se mu nápadně podobal, i když jeho rysy byly měkčí než ostře řezané rysy desátníka Kostiho. Zjevně s sebou přinesl velikou lakovanou krabici. „Dobré jitro, tedy spíš odpoledne, pane," zasalutoval mu strážný skoro stejně nedbale jako nějaký analytik od Císařské bezpečnosti, ale opožděně pozdrav uťal, když si všiml, že Miles nemá uniformu. „Ehm... smím vám představit svého mladšího bratra Martina?"
Ty nemáš co mít mladšího bratra, na to nejsi dost starý. „Těší mě," natáhl Miles ruku.
Plavovlasý mladík mu jí bez váhání potřásl, i když při pohledu dolů na Milese trochu vykulil oči. „É... těší mě. Poručíku. Lorde Vorkosigane."
Takže Kostimu podle všeho taky nikdo nic neřekl. Možná že desátník stojí v hierarchii příliš nízko. Miles odvrátil pohled od stříbrných odznaků oka na tuhém límci Kostiho staršího. No, ať to máme za sebou. „Obávám se, že poručík už ne. Právě jsem nadobro opustil Službu. Penzionován ze zdravotních důvodů."
„Aha. To je mi líto, pa- můj pane." Strážný mluvil docela upřímně. Ale nedožadoval se žádného trapného vysvětlování. Při pohledu na Milese by nikdo o historce o propuštění ze zdravotních důvodů nezapochyboval.
Zpod židle ve strážnici se vyplížila Škrába a tiše na Milese zavrčela. Už ho začínala poznávat. „Ta chlupatá šelma moc nekrotne, co?" poznamenal Miles. „Jenom tloustne."
„Ani se nedivím," odpověděl desátník Kosti. „Vždycky, když střídáme směny, snaží se přesvědčit toho, kdo nastupuje službu, že ji ten předchozí mořil hlady."
Miles nabídl Škrábe nějaký zbyteček, ta ho milostivě přijala svým obvyklým způsobem a uchýlila se pod židli, aby kořist zhltla. Miles si mezitím sál škrábanec na palci. „Očividně trénuje na hlídací kočku. Jenom kdybychom ji mohli naučit, jak rozeznat přátele od nepřátel." Zvedl se na nohy.
„Jenom na dva měsíce mě nikdo nechce zaměstnat," postěžoval si Martin bratrovi. Zjevně navázal na rozhovor, ze kterého je Miles vyrušil.
Miles povytáhl obočí. „Hledáš práci, Martine?"
„Čekám jen, až mi bude osmnáct, a pak požádám o vstup do Služeb," odvětil Martin chrabře. „Zbývají mi už jen dva měsíce. Ale maminka povídala, že pokud si pro tu dobu nenajdu nějaké zaměstnání, najde mi ho sama. A já mám strach, že to bude nějaké uklízení."
Jen počkej na svého prvního seržanta, hochu. To se o uklízení ještě něco dozvíš. „Já jednou čistil stoky na Kyrilském ostrově," zavzpomínal si Miles. „Docela mi to šlo."
„Vy, můj pane?" vykulil Martin oči.
Miles se pousmál. „Bylo to vzrůšo. Našel jsem tam mrtvolu."
„Aha," ztratil Martin zájem. „Akce Císařské bezpečnosti, že jo?"
„Ehm... tehdy ne."
„První seržant, kterého potká, mu napraví hlavu," prohodil desátník důvěrně k Milesovi.
Chová se ke mně jako k čestnému veteránovi. Kdyby tak věděl. „To tedy ano." Oba zasvěcení se na natěšeného zelenáče zlomyslně zašklebili. „Dneska si nováčky do Služeb víc vybírají... doufám, žes ve škole nelajdal."
„Ne, můj pane," ujišťoval Martin.
Jestli mluví pravdu, vezmou ho všemi deseti. Se svou postavou a vzezřením se mohl dát k čestné stráži; jeho bratr měl očividně hlavu na to, aby dělal opravdového strážného. „No, hodně štěstí." Víc štěstí než mám já. Ne, nebylo by fér vyplýtvat každodenní příděl vzduchu na stížnosti o vlastním osudu. „No, Martine... umíš řídit?"
„Samozřejmě, můj pane."
„Vznášedlo taky?"
Drobné zaváhání. „Tak trochu."
„Náhodou potřebuju na přechodnou dobu řidiče."
„Vážně, můj pane? Myslíte, že bych - mohl bych -?"

„Možná."
Desátník mírně zděšeně svraštil čelo. „Mám v popisu práce starat se o jeho přežití, Martine. Ty bys mě neztrapnil, že ne?"
Martin se na něj bratrsky uculil, ale kupodivu na narážku nezareagoval. Oči upíral na Milese. „Kdy můžu začít?"
„Vlastně kdykoliv. Třeba dnes, jestli chceš." Ano, přinejmenším si potřebuje zajet do krámku s potravinami a koupit si další karton Gáblíků Bezpráce! „Ze začátku toho asi moc nebude, ale nevím dopředu, kdy tě budu potřebovat, tak bych rád, kdybys bydlel tady. Ve volném čase by ses mohl připravovat na vstupní testy do Služeb." A k tomu by samozřejmě držel zdravotní dozor. Jestlipak bude Martin, který je patrně mírnější, stačit, aby nahradil Ivana? O téhle drobné pracovní povinnosti bude muset Martinovi říct až někdy později.
Ne. Dřív. Další záchvat ho může přepadnout kdykoliv. Nebylo by fér přihrát tomu klukovi zaměstnavatele s křečemi a ani ho nevarovat. Elli Quinnová by souhlasila. „Já sám řídit nemůžu. Trápí mě záchvaty. Následek akutní smrti, která mě loni potkala díky... dobře mířenému jehličkovému granátu. Oživení z kryostáze málem proběhlo bez komplikací."
Desátníkovi jako by to zodpovědělo nevyslovenou otázku. „Já si vždycky říkal, že kurýři asi nemají tak měkce ustláno, jak si lidi představují."
Martin na něj shlížel naprosto fascinovaně, udělalo to na něj skoro takový dojem, jako když se Miles přiznal k čištění stok. „Vy jste byl mrtvý, můj pane?"
„Tak mi to řekli."
„Jaké to bylo?"
„Já nevím," odsekl Miles. „Já to propásl." Pak se trochu obměkčil. „Ale když jsem znovu ožil, bolelo to."
„Tý-jo." Martin přistrčil k bratrovi lakovanou krabici. Škrába vyjela z úkrytu, s divokým předením a máchajícími prackami se desátníkovi pozpátku překulila přes nablýskané boty a upřela na krabici dravý pohled.
„Klídek, Škrábo, ještě spustíš alarm," uklidňoval ji desátník pobaveně. Položil krabici na prťavý stoleček a zvedl víko. Poněkud nepřítomně strhl obal z vaničky se standardním obědem z vojenských přídělů a položil ji na podlahu; Škrába k ní přičichla a pak mu zas packou začala škrábat botu a toužebně pokukovala po lakované krabici.
Víko krabice se proměnilo v chytrý tácek či dílkovaný talíř. Kosti na něj vyložil dva termodžbánky, misku a poháry. Pak následovaly všelijaké sendviče na dvou druzích chleba s pomazánkami různých barev, nakrájené na kolečka, hvězdičky a čtverečky a s okrojenou kůrkou, pak kousky ovoce ozdobně napíchnuté na špejli, máslové cukroví a kulaté koláčky s křehoučkou, pocukrovanou kůrčičkou, nasáklé hustým ovocným sirupem. Kosti si z jednoho džbánu nalil do misky narůžovělou krémovou polévku; z druhého nějaký horký kořeněný nápoj. Z obojího se v chladném vzduchu kouřilo. Pro kočku Škrábu tam byl úhledně převázaný balíček ze zelených listů, ve kterém se ukrývala jakási masová pomazánka, vyskytující se zjevně i v jednom ze sendvičů. Jakmile Kosti položil balíček na podlahu, Škrába se po něm vrhla. Vzrušeně při tom vrněla a pošvihávala ocasem.
Miles uchváceně přihlížel a polykal sliny. „Co to prosím vás je, desátníku?"
„Můj oběd," prohlásil Kosti stručně. „Máma mi ho posílá každý den." Odrazil bratrskou tlapu, která užuž sahala po sendviči. „Hele. Ty máš doma. Tohleto je moje." Trošku nejistě zvedl zrak k Milesovi.
Technicky vzato měli zaměstnanci Císařské bezpečnosti ve službě jíst pouze příděly vydané Císařskou bezpečností, aby jim nikdo nemohl do jídla přimíchat drogy nebo jed. Ale komu už máte věřit, když ne vlastní matce a bratrovi? Kromě toho... prosazovat v nemožných situacích předpisy Císařské bezpečnosti, téhle důstojnické povinnosti je už Miles zbaven. „To všechno dělá vaše maminka? Každý den?"
„Skoro pokaždé," potvrdil Kosti. „Sestry už se vdaly"
To se nedivím.
„- doma už zbyl jenom Martin, a tak myslím, že se máma trochu nudí."
„Desátníku Kosti. Martine." Miles se zhluboka nadechl, aby nasál ty lahodné vůně. „Myslíte, že by vaše maminka chtěla práci?"

***

„Už se to lepší," pronesl Ivan uvážlivě druhý den u oběda. Máti Kostiová složila ve Žlutém salonu svou uměleckou obětinu a odešla, pravděpodobně pro další dávku. Za pár minut Ivan zahuhlal s plnou pusou: „Kolik jí platíš?"
Miles mu to řekl.
„Zvedni to na dvojnásobek," prohlásil Ivan rozhodně. „Nebo o ni po první večeři pro hosty přijdeš. Někdo ti ji přeplatí. Nebo unese."
„To těžko, strážného u brány mi dělá její syn. Kromě toho žádné večeře pro hosty neplánuju."
„To by byla věčná škoda. Mám nějakou zorganizovat za tebe?"
„Ne." Miles se obměkčil, možná díky jemným a zároveň ničivým účinkům kořeněného broskvového koláče, který se mu rozpouštěl na jazyku. „Aspoň ne teď." Lenivě se usmál. „Ale v oddělení velikých dějinných vůdců... můžeš aspoň všem vykládat, a bude to úplná pravda, že lord Vorkosigan jí stejnou stravu jako jeho strážný i řidič."

***

Smlouva s Ivanovou úklidovou firmou, že sem dvakrát týdně někoho pošlou, dovršila počet služebnictva ve Vorkosiganském paláci k Ivanově spokojenosti. Ale Milesovi došlo, že pokud si máti Kostiovou zchytrale najal, aby se zbavil Ivana, trochu se přepočítal. Na to si měl najmout špatnou kuchařku.
Kdyby tak jenom chtěl Ivan odejít, aby se Miles zas v klidu mohl věnovat černým myšlenkám. Takhle se nemohl

zamknout v ložnici a neodpovídat na klepání, to by jen Ivana podnítilo, aby dveře vyrazil; a vrčet a trucovat dle libosti taky nemohl, to riskoval další ledovou koupel.
Aspoň by Ivan mohl začít přes den chodit do práce, říkal si Miles. Při večeři vyrukoval s nepokrytou narážkou.
„Většina lidí,'" ocitoval, „„se v životě uplatní jenom jako stroje, které mění potravu na výkaly.'"
Ivan nadzvedl obočí. „To řekl kdo? Tvůj dědeček?"
„Leonardo da Vinci," opáčil Miles škrobeně. Cítil se však povinen dodat: „Ale dědeček mi ho citoval."
„To jsem si myslel," prohlásil Ivan spokojeně. „To mi ke starýmu generálovi přesně sedí. Ve svý době to byl pěknej neřád, co?" Ivan si strčil do pusy další sousto pečeně polité vinnou omáčkou a pustil se do žvýkání.
Ivan... mu lezl na nervy. Když už jste neřád, nestojíte o to, aby za vámi někdo celý den chodil se zrcadlem.

***

Beztvaré dny splynuly v celý týden, než se Milesovi na terminálu objevila zpráva z venkovního světa. Zmáčkl přehrávací tlačítko a nad holodisplejem se zhmotnila ušlechtile řezaná tvář lady Alys Vorpatrilové.
„Zdravím, Milesi," spustila. „Slyšela jsem o tvém propuštění ze zdravotních důvodů, moc mě to mrzí. Vím, jak hrozně jsi jistě zklamaný, tolik ses přece snažil."
Ivan, budiž mu všechna čest, jí rozhodně nevyprávěl všechny podrobnosti, jinak by slova útěchy formulovala úplně jinak. Jeho naprostou zkázu odbyla lehkým máchnutím ruky a přešla ke svým vlastním záležitostem. „Gregor mě požádal, abych mu zítra odpoledne dělala hostitelku při soukromém obědě v jižní zahradě Rezidence. Požádal mě, abych tě pozvala. Chce, abys přišel o hodinu dřív kvůli soukromému rozhovoru. Být tebou, vykládala bych si to první jako Naléhavě žádá tvou přítomnost, spíš než jenom Zve. Tak jsem to alespoň vyčetla mezi řádky, i když on to naplno neřekl, víš jaký občas bývá. Odpověz prosím okamžitě, jakmile dostaneš tenhle vzkaz." Přerušila spojení.
Miles se shrbil a opřel si čelo o chladivou hranu terminálu. Věděl, že tahle chvíle musí přijít; neodmyslitelně patřila k jeho rozhodnutí žít. Gregor mu dává příležitost se oficiálně omluvit. Dřív nebo později si musí pročistit vztah. I jenom jakožto hrabě svého Okrsku stráví Miles ve Vorbarr Sultaně ještě drahný čas. Zalitoval, že omluvu nemůže provést starobylým způsobem a probodnout si břicho. In absentia. Bylo by to snazší a tolik by to nebolelo.
Když už jsem jednou umřel, proč mě tak prostě nenechali?
Povzdechl si, narovnal se a vyťukal na terminálu číslo lady Alys.

KAPITOLA 9
Pancéřová limuzína hraběte Vorkosigana dosupěla k chodníku pod východním sloupořadím Císařské rezidence. Martin se nervózně ohlédl zpátky k bráně, kde se tlačili strážní a máchali rukama. „Vážně to bude v pořádku, můj pane?"
„Nedělej si s tím starosti," uklidňoval ho Miles, usazený vedle něj v oddíle pro řidiče. „Ten kousek tepaného železa nejspíš stihnou narovnat a přelakovat, ještě než budu připravený k odvozu."
Martin se chystal odklopit střechu, přesněji řečeno v zářivé změti před sebou statečně lovil správné tlačítko. Miles mu ho ukázal. „Díky," zamumlal Martin.
Střecha se zvedla; Miles unikl do bezpečí. „Martine... víš co? Já se tu nějakou dobu zdržím, tak proč zatím nevyvezeš tenhle koráb na cvičnou jízdu do města." Vytáhl z auta komunikátor a hodil si ho do kapsy. „Zavolám, až tě budu potřebovat. Pokud" -Miles spolkl se navezeš do- „se vyskytne problém, zavolej mi... ne." Sice cítil v kloubech, že se zakrátko bude modlit, aby ho z nadcházející rozpravy s Gregorem něco vyrušilo, ale nebude podvádět a zařizovat si to předem. „Zavolej na tohle číslo." Naklonil se a vyťukal na složitém palubním terminálu kód. „Ozve se ti velice schopný pán jménem Tsipis, moc milý člověk, a ten ti poradí, co dělat."
„Ano, můj pane."
„Hlídej si setrvačnost. Je to silná mašina a člověka to mate. Těžké palivové články jí přidávají na váze skoro tolik jako pancéřování. Může člověku vyvádět ošemetné kousky. Vyvez ji někam, kde budeš mít dost místa, a všechno si vyzkoušej, aby tě už příště nezaskočila."
„Uch... děkuju, pane." Střecha se sykotem zapadla; polarizovaným polopropustným zrcadlem Miles viděl, jak si Martin soustředěně skousl ret. Pak auto nastartovalo a znovu vyrazilo kupředu. Na levé zadní hraně nemělo ani škrábnutí, což Milese nepřekvapilo. Tak tak, další začátečník. Mít všech pět pohromadě, byl by kluka nechal trénovat celý minulý týden a nepříjemné epizodce s Gregorovou bránou by byl předešel. Ale Martin si povede dobře, jen co nasbírá nějaké zkušenosti, a pokud vedle něj přitom nebude sedět jeho mrňavý urozený zaměstnavatel a znervózňovat ho, tím líp.
U dveří Rezidence přivítal Milese sloužící v livreji a doprovodil ho do severního křídla; aha, takže jdou do Gregorovy soukromé kanceláře. Severní křídlo představovalo jedinou část rozlehlé Císařské rezidence mladší než dvě stě let. Během Vordarianského puče, v roce, kdy se Miles narodil poškozený soltoxinem, lehlo popelem a následně bylo přestavěno. Císařova přízemní kancelář představovala jednu z mála skutečně soukromých a osobních prostor, které měl Gregor k dispozici. Byla střídmě zařízená, nečetná umělecká díla všechna pocházela od slibných mladých umělců, kteří pořád ještě žili. Nebyla tu jediná starožitnost.
Když Miles vešel, Gregor stál u vysokého okna lemovaného těžkými závěsy a vyhlížel na zahradu. To předtím přecházel po kanceláři? Dnes měl na sobě vorbarrskou rodovou uniformu a vypadal velice elegantně; Miles, který byl v poslední době na uniformy alergický, měl na sobě nějaké nikterak módní každodenní oblečení, které vyhrabal odněkud ze skříně, a pro návštěvu v Rezidenci vypadalo trochu ošuměle.
Sloužící ohlásil: „Lord Vorkosigan," a s úklonou se odporoučel. Gregor přikývl a gestem Milesovi nabídl židli. Miles mu opětoval poněkud strnulý úsměv a Gregor se posadil proti němu, naklonil se kupředu a ruce sevřel na kolenou.
„Tohle je pro mě stejně těžké jako určitě i pro tebe," začal Gregor.

Miles se suše usmál. „Asi... ne tak docela, řekl bych," utrousil.
Gregor zkřivil tvář; mávl rukou, jako by chtěl ten vtípek zaplašit. „Lituju, žes to udělal."
„Já taky lituju, že jsem to udělal."
Gregor nesouvisle pokračoval: „Co se stalo, nedá se odestát. I kdybychom si to přáli sebevíc."
„Hm. Ani kdybych mohl - takové to kdyby - ani nevím, jestli bych o to stál. Možná bych se radši vrátil až ke smrti seržanta Bothariho a vymazal tu, hned pěkně na začátku. Nevím... možná by to nakonec nedopadlo o nic líp. Nejspíš ne. Ale to byla nevinnější chyba, i když vražednější. Když dělám pitomosti dneska, už víc kalkuluju." Hlas mu zněl škrobeně.
„A přitom tě čekaly tak veliké věci."
„Jako třeba kancelář v oddělení domácích záležitostí? To bych si vyprosil." Z celého toho nadělení ho tohle pálilo asi nejvíc: že obětoval všechno včetně vlastní cti pro záchranu identity, kterou se mu během jednoho roku stejně chystali sebrat. Kdyby to byl věděl, byl by... co? No, co?
Gregor velice nemilostivě sevřel rty. „Celý život se mi o moje záležitosti starali samí stařešinové. Tys byl první člověk mého věku, o kterém jsem si myslel, že bych mu s úspěchem mohl svěřit funkci obnášející skutečnou moc a zodpovědnost v nejvyšších kruzích orgánu, kterému ironií osudu říkám moje vláda."
A já to podělal, Gregore, jo, to už víme. „Musíš jim aspoň přiznat, že když ti začali sloužit, staří nebyli. Illyana za pochodu povýšili na výkonného šéfa Císařské bezpečnosti v kolika, ve třiceti? A mě chtěl nechat čekat až do pětatřiceti, pokrytec jeden."
Gregor vrtěl hlavou. Jestli teď řekne, „Milesi, Milesi, co s tebou jen uděláme?", jdu pryč. On však místo toho řekl: „Tak co teď hodláš dělat?"
Skoro stejně hrozné. Miles se ale nezvedl. „Nevím. Potřebuju... nějaký čas volno, dost naléhavě. Čas na rozmyšlenou. Zdravotní dovolená a čas strávený cestováním nejsou tak docela totéž."
„Já tě... žádám, aby ses nepokoušel nezávisle navázat spojení s Dendarijskými žoldnéři. Dobře vím, že ani já a Císařská bezpečnost dohromady bychom tě pravděpodobně nedokázali zastavit, pokud by ses rozhodl je sebrat a pláchnout. Ale pak už bych tě v žádném případě nemohl zachránit před obviněním z velezrady."
Miles se ovládl, aby provinile nepolkl, a přikývl, že naprosto chápe. Vždycky věděl, že z takového výletu by nevedla cesta zpátky. „Velitel se záchvaty by neprospěl ani Dendarijcům. Dokud si nedám hlavu do pořádku - pokud ji někdo dokáže dát do pořádku – tohle pokušení mě absolutně nebere." Možná naštěstí. Zaváhal a pak si tak neutrálními slovy, jaká jen shledal, dovolil vyjádřit svou největší obavu: „Jaký teď bude status Dendarijské flotily?"
„To bude záležet na novém veliteli. Jak by si to Quinnová představovala?"
Takže Gregor neplánuje, že šmahem zlikviduje všechny výsledky Milesovy tvořivosti. Miles si v duchu oddechl a pečlivě volil další slova: „Byla by blázen, kdyby jen tak zahodila náš - svůj - císařský honorář. A ona blázen není. Nevidím důvod, proč by flotila pod jejím velením nemohla i nadále sloužit Císařské bezpečnosti, jako když jsem jí velel já."
„Jsem ochotný počkat a přesvědčit se, jestli to bude fungovat. Přesvědčit se, jestli Quinnová dokáže odvádět úspěšnou práci. Nebo ne."
Pánbůh s tebou, Quinnová. Ale Dendarijci by i bez Milese mohli dál sloužit císaři, ano, to je to hlavní. Nezůstanou na holičkách. „Hergot, Quinnová byla skoro deset let mojí žačkou. Teď je jí mezi třicítkou a čtyřicítkou, je na vrcholu sil. Je kreativní, má odhodlání, v nebezpečných situacích jí to úžasně myslí, a že jsem ji zavedl do celé řady nebezpečných situací. Pokud ta není zralá na služební postup... pak nejsem takový velitel, jak jsem si o sobě myslel."
Gregor přikývl. „Výtečně." Nadechl se, téměř viditelně změnil přístup; uvolnil se ve tváři. „Připojíte se teď ke mně na oběd, lorde Vorkosigane?"
„Oceňuju tvé gesto, Gregore. Ale musím opravdu zůstat?"
„Chci, aby ses s někým seznámil. Nebo ho spíš pozoroval."
On si pořád cení mého názoru? „V poslední době nebyl můj úsudek takový, abych se jím někde chlubil."
„Hm... když už jsme to nakousli... už jsi o tom dal vědět rodičům?"
„Ne," řekl Miles a obezřetně dodal: „Ty snad ano?"
„Ne..."
Na okamžik se rozhostilo ponuré ticho.
„Je to tvoje povinnost," pronesl Gregor nakonec nesmlouvavě.
„Já se nehádám."
„Vážně si rychle zařiď léčení, Milesi. Pokud to bude nutné, jsem připraven ti to jako císař rozkázat."
„To... nebude nutné, sire."
„Dobře." Gregor se zvedl; Miles se volky nevolky zvedl taky.
Málem už došli ke dveřím, když ze sebe Miles vypravil tichoučké: „Gregore?"
„Ano... ?"
„Promiň."
Gregor zaváhal a pak mu malounko pokynul hlavou. Ven vyšli společně.

***

V travnatém zákoutí jižní zahrady, obklopeném stromy a kvetoucími keři, čekal pod třásnitým mušelínovým slunečníkem stůl prostřený pro čtyři. Počasí jim přálo, podzimní slunce házelo odlesky do stínu, který díky jemnému vánku příjemně chladil. Zvuk okolního města se ozýval tlumeně a vzdáleně, jako by se zahrada ocitla v nějakém snu. Když se Miles

usazoval po Gregorově levici, trochu znepokojeně si stůl prohlížel. Přece to nedělá na moji počest. To by byl zrovna teď hotový výsměch. Gregor gestem ruky zaplašil horlivého sloužícího v livreji, který přinesl nabídku aperitivů; očividně se na někoho čekalo.
Poznání se dostavilo společně s lady Alys Vorpatrilovou, korektně oblečenou dle odpolední módy vorských dam do modrého bolerka a sukně se stříbrným lemováním, které jako by jí - úmyslně? - zvýrazňovalo stříbrné nitky v tmavých vlasech. Doprovázela dr. Laisu Toscanovou, která v komarrských kalhotách a kabátku působila upraveně a elegantně. Sloužící se vymrštili, aby ženy usadili, a pak opět diskrétně zmizeli z dohledu.
„Dobré odpoledne, doktorko Toscanová," pozdravil ji Miles při všeobecném vítání. „Tak se znovu setkáváme. Takže dnes jste v Rezidenci podruhé?"
„Počtvrté," usmála se. „Gregor byl tak laskav, že mě minulý týden pozval na pracovní oběd s ministrem Racozym a jeho podřízenými, kde jsem měla možnost přednést některé názory obchodní skupiny, kterou zastupuji. A pak jsem tu byla na oficiální recepci pro okrskové úředníky, kteří odcházeli do výslužby, a to bylo prostě fascinující."
Gregor? Miles po očku mrkl na Alys Vorpatrilovou, která mu seděla po levici; ta na něj na oplátku pohlédla velice neproniknutelně.
Sloužící začali nosit jídlo a rozhovor začal, nijak překvapivě, několika banalitami na téma komarrské záležitosti. Téměř okamžitě však nabral úplně jiný směr, jelikož Gregor s Laisou si začali porovnávat svou rodinnou historii a příběhy z dětství; oba byli jedináčci, kterážto skutečnost je naprosto uchvátila a shledali ji hodnu hlubokého rozboru a srovnávání. Miles měl silný dojem, že se dostavil do druhého, případně čtvrtého dílu nekonečného seriálu. Milesova role jako by se omezila na příležitostné souhlasné mručení na potvrzení všelijakých historek z dávné minulosti, které si sotva pamatoval. Alys, obvykle upovídaná, mluvila skoro stejně málo.
Gregor se ze všech sil snažil Laisu zpovídat; ale ona se nedala a jemně trvala na tom, že si informace budou vyměňovat pěkně rovným dílem. Miles už celé věky neslyšel, že by toho Gregor tolik namluvil.
Když jim donesli šlehačkové dortíky spolu s pěti druhy dezertní kávy a čaje, Gregor plaše prohodil: „Přichystal jsem vám malé překvapení, Laiso." Nenápadně někde u pasu pokynul rukou, očividně smluvené znamení, na které jeden pozorný sloužící v livreji zmizel za křovím. „Říkala jste, že jste nikdy neviděla živého koně, jenom v holovizi. Kůň je veliký symbol vorství, a tak mě napadlo, že byste se možná ráda svezla."
Na tu narážku se sloužící v livreji vrátil a vedl tak úchvatnou bílou klisničku, jakou Miles v životě nespatřil ani v dědečkových stájích s drahými plemeníky. Veliké oči, delikátní krok... kopyta měla černě vyleštěná a do dlouhé stříbřité hřívy a rozevlátého ohonu měla vpletené šarlatové stuhy, které barvou ladily s čabrakou, už vůbec nemluvě o šarlatové vyšívané lonži, připevněné k pozlacené uzdě.
„Och." Laisa úplně ztratila dech a jenom klisnu zamilovaně hltala očima. „Můžu si ji pohladit? Ale vůbec netuším, jak se jezdí!"
„Ale jistě." Gregor ji doprovodil ke klisně; Laisa ji se smíchem oběma rukama hladila po lesklé šíji a probírala se jí zářící hřívou. Klisnička netečně přivřela oči a klidně si vychutnávala zaslouženou pozornost. „Sám vás povedu," řekl Gregor. „Jenom krokem. Je velice mírná." Spíš klimbá i za chůze, říkal si Miles; Gregor očividně nehodlal riskovat, že mu jeho parádní číslo naruší nějaké koňské nehody.
Laisa ze sebe vydávala nejisté, uchvácené zvuky typu ‚no tak mě k tomu přemluv.' Miles se naklonil k lady Alys a šeptl: ‚Kde Gregor tu kobylu splašil?"
„Až ve třetím Okrsku," zamumlala. „Včera ji letadlem přivezli do stájí Rezidence. Sloužící už z Gregora čtyři dny šílí, tenhle oběd si naplánoval do posledního puntíku."
„Pomůžu vám nasednout," pokračoval Gregor, zatímco sloužící držel vyšívanou lonž. „Pojďte, ukážu vám jak. Skrčte nohu, já vám ji rukou takhle podepřu..."
Padly na to tři pokusy a notně smíchu, ale nakonec se Laisa ocitla nahoře. Pokud Gregorovi šlo o nějaký ten kradmý dotyk, prováděl to s ohromnou společenskou grácií. Laisa se usadila v sametem potaženém sedle. Tvářila se nadšeně, rozpačitě a taky malinko pyšně. Gregor převzal od štolby lonž, gestem ho poslal pryč a vykročil na túru po zahradních cestičkách. Mluvil přitom a gestikuloval.
Miles s očima navrch hlavy polkl doušek vařícího čaje. „Tak, teto Alys... to si hraješ na dohazovače Babu nebo co?"
„Začíná to tak vypadat," utrousila suše a pohledem sledovala nevelkou, očím lahodící kavalkádu.
„Kdy se to semlelo?"
„Já vlastně ani nevím. Jednou jsem se otočila, a... šup, bylo to tady. Od té doby se snažím dohonit vývoj událostí."
„Ale Alys... Komařanka, za císařovnu?" Protože Gregorovi muselo jít o císařovnu; Alys by se nikdy nepropůjčila k tomu, aby mu dělala kuplířku. „Vorové z konzervativního křídla se z toho podělají, ne? A to už nemluvím o přežívajících radikálních komarrských revolucionářích. Ti se podělají tuplem."
„Milesi, u stolu si prosím odpusť to kasárenské výrazivo. Abych však zodpověděla tvoji otázku... snad. Ale Centristické koalici se to bude zamlouvat. Nebo by se k tomu dala přesvědčit."
„To bys je přesvědčila ty? Nebo jejich manželky, tvým prostřednictvím, to mi chceš říct? Ty to schvaluješ?"
Zamyšleně přimhouřila oči. „Když to všechno uvážím... ano, myslím, že to schvaluji. Jelikož se tvá matka nehodlala v této záležitosti exponovat, dohlížela jsem v posledním desetiletí na hledání nevěsty pro Gregora já. A úkol to byl frustrující. Představ si, on tam jenom seděl a zíral na mě, ve tváři příšerně zkormoucený výraz typu Proč mně to děláš? Postupně jsem mu předvedla snad všechny vysoké štíhlé vorské krasavice z celé planety, za cenu nemalého rozruchu v jejich životech i v zavedeném pořádku jejich rodin; ukázala jsem mu tucty rodokmenů... nic nefungovalo. Přísahám, že Gregor se mě natrápil víc než Ivan, a Ivan promarnil tolik dobrých partií... Jistý vtipálek, či spíše nedovtipa, jmenovat ho nebudu, dokonce naznačoval, že bych to měla začít zkoušet s chlapci, ale já ho upozornila, že tím by se problém z dědicem, kvůli kterému jedinému jsem se tak namáhala, stejně nevyřešil."

„Bez nevídaných zásahů genetického inženýrství asi ne," souhlasil Miles. „Ne, chlapci ne, ne v Gregorově případě. Ale ani ne Vorky. Mně to došlo už před lety- škoda, že ses mě nezeptala. Gregor je ještě bližší příbuzný Šíleného Jurije než já. A taky... ehm... myslím, že o svém otci, zesnulém neoplakávaném korunním princi Sergovi, toho ví víc, než by mým rodičům bylo milé. A tak má historicky opodstatněný paranoický strach z genetické - no - paranoie. A z příbuzenských sňatků mezi Vory. Nikdy by si nedovolil zamilovat se do Vorky."
Alys svraštila tmavé obočí. „To s těmi Vorkami mi nakonec došlo taky. Jak si dovedeš představit, ocitla jsem se v prekérní situaci."
„A... co si myslíš, že vidí na doktorce Toscanové? Tedy kromě inteligence, krásy, milé povahy, smyslu pro humor, společenské grácie, bohatství a nevorské genetické výbavy?"
Alys si jemně, dámsky odfrkla. „Myslím, že to je ještě jednodušší a základnější, i když pochybuji, že si to Gregor uvědomuje. Nechci tu imitovat tvou matku a její protivné psychoanalytické rozklady na počkání v beťanském stylu, ale... Gregorovu matku zavraždili, když mu bylo pět." Rudé rty se jí nakrátko zkřivily starou bolestí; lady Alys se s princeznou Kareen znávala. „Podívej se, jakou má doktorka Toscanová postavu. Dočista... mateřskou. Nikde nečouhá ani kostička. Toho času, co jsem vyplýtvala, když jsem mu předváděla vysoké štíhlé krasavice. Měla jsem mu shánět malé a buclaté. Jeden by brečel." Místo toho se razantně zakousla do šlehačkového dortíku.
Miles si nezávazně odkašlal. Zpoza rohu se vynořil Gregor s Laisou, otočili se jiným směrem a vydali se umělecky sestříhanou tisovou alejí. Vysoký, hubený Gregor rázoval u Laisina třmenu, živě rozhazoval rukama a s úsměvem jí něco povídal. Laisa se k němu nakláněla přes hrušku sedla s rozzářenýma očima a pootevřenými rty a naslouchala mu... celým svým srdcem, jak se Miles obával.
„No, Milesi," pokračovala lady Alys o něco klidněji, „pověz mi o tom svém kapitánu Galenim. Není mi úplně jasné, jak do toho zapadá on."
„Není to můj kapitán," opravil ji Miles. „Je to Gregorův kapitán."
„Ale podle Ivana je to tvůj přítel."
„Ivan s ním pracuje mnohem déle než já."
„Přestaň kličkovat. Já cítím, že to je důležité, nebo by mohlo být. Já mám za úkol potírat pro Gregora domácí katastrofy právě tak, jako mu Simon potírá ty bezpečnostní, nebo jako mu tvůj otec - teď to má asi na starosti ministr Racozy - potíral katastrofy politické. Podle Simonova hlášení Císařské bezpečnosti nejsou Galeni a doktorka Toscanová milenci."
„Já... ne. Já taky myslím, že nejsou. Ale dvořil se jí. Proto jsem je tenkrát vůbec pozval na císařskou státní večeři. Abych mu pomohl." Císařský oběd začínal Milesovi těžknout v žaludku.
„Ale formálně se nezasnoubili?"
„Myslím, že ne."
„Mluvili spolu o manželství?"
„Mě se neptej. Říkám ti, že se s Galenim zas tak důvěrně neznáme. Jenom jsme spolu... pracovali, jednou jsme se náhodou oba zapletli do toho poprasku, co se na Zemi strhl kvůli Markovi, a pak nás jednou oba přidělili k vyšetřování, které Císařská bezpečnost vedla kvůli jistému ošklivému incidentu na Komarru. Myslím, že Galeni na sňatek pomýšlel, to ano. Ale je to velice uzavřený člověk a má k tomu spoustu dobrých důvodů. Myslím, že sblížení s Laisou mu dělalo problémy. Ne kvůli tomu, kým Laisa je, ale kvůli tomu, jaký je on, nebo jakého ze sebe udělal. Pomalý, uvážlivý a opatrný."
Lady Alys poklepala dlouhým nalakovaným nehtem na krajkový ubrus, který na její straně nehyzdily ani drobečky ani nic vylitého. „Potřebuju vědět jedno, Milesi.
Je možné, že v téhle věci bude kapitán Galeni představovat problém? Nestojím o žádná další překvapení."
„Co myslíš pod pojmem problém? Že bude problém, nebo že bude dělat problémy?"
Alysin měkce modulovaný hlas zazněl ostře. „Přesně na to se ptám já tebe."
„Já... nevím. Myslím, že by ho to mohlo zranit. Mrzí mě to." Krucinál, Galeni dostane šíleně na frak, takové to bude. Bože, Duve... tohle jsem ti provést nechtěl. Promiň, promiň, dneska se všem omlouvám jako vůl, no a co mám taky dělat jiného.
„No, je to koneckonců Laisina volba," pronesla Alys uvážlivě.
„Jak se může chudák Galeni měřit s císařem?"
Vrhla na něj mírně soucitný pohled. „Pokud Laisa miluje Galeniho... žádná soutěž se nekoná. Pokud ho nemiluje... tak tu není žádný problém. Chápeš?"
„Myslím, že mě bolí hlava."
Lady Alys se pousmála, že s ním v hloubi duše souhlasí; ale okamžitě zas nasadila obvyklý vyrovnaný, příjemný výraz, protože se k nim znovu blížil Gregor s koňským cirkusem. Gregor pomohl Laise sesednout, přičemž se mu podařilo cosi, co se podezřele podobalo objetí. Předal zas koně štolbovi a další sloužící přinesl stříbrná umyvadla, aby si dvojice z rukou smyla koňský pach, pokud na nich nějaký ulpěl. Přehnané gesto; ráno to zvíře určitě málem ušamponovali k smrti. Miles by se na lesknoucím se koňském zadku klidně naobědval.
Alys se okázale podívala na hodinky. „Nerada vám ruším příjemné odpoledne, Gregore, ale už za dvacet minut se máte sejít s hrabětem Vortalou a ministrem Vannem."
„Och," zarděla se Laisa a s provinilým výrazem se honem zvedla ze židle, na které se právě usadila. „Já vás zdržuji od práce."
„Nezdržujete, když je tu lady Alys, aby mi ji připomínala," blýskl Gregor očima po Alys, čemuž se lady Alys na oplátku pousmála. Ale Gregor se poslušně zvedl a sklonil se k Laisině ruce - to se ji chystá... ? Ano. Chystal se ji políbit. Přesněji řečeno ji otočil a zavadil rty o její dlaň. Miles zkřížil ruce, přikryl si pusu rukou a kousal se do jazyka. Laisa

sevřela rukou políbené místečko, jako by chytala motýla, a usmála se. Vlastně se zaculila. Gregor se na oplátku taky zaculil. Tvářil se rozjařeně. Alys si odkašlala. Miles si ještě silněji skousl jazyk. Gregor a Laisa si vyměnili dlouhý, pozoruhodně připitomělý pohled. Alys jim to nakonec uťala, popadla Laisu za ruku a odvedla ji. Přitom cosi vesele šveholila o tom, že se projdou dolními salony a cestou si prohlédnou intarzie.
Gregor se našikmo vrhl do židle, jednu nohu si přehodil přes opěradlo a pohupoval jí. „No. Tak co jí říkáš?"
„Doktorce Toscanové?"
„Na tetu Alys jsem se asi ptal těžko."
Miles se zkoumavě zahleděl na Gregorův dychtivý úsměv. Ne... tenhle člověk nestojí o nějakou kritiku. „Rozkošná."
„Že ano?"
„Velice inteligentní."
„Geniální. Měl jsi být na poradě Racozyho štábu. Její prezentace, to byl vzor přehlednosti."
Není divu, všichni experti, které obchodní asociace vlastnila, nepochybně probděli celou noc a dřeli na prezentaci jako zjednaní... ale i tak, Miles sám ve své době vedl pár štábních porad. Vynaložené úsilí uměl ocenit. Ale Gregor ani tak nestál o Milesův názor, jako po něm chtěl, aby mu potvrdil ten jeho. Přitakávám mně nikdy nešlo.
„Veliká vlastenka," horoval dál Gregor, „přesně v tom prozíravém, spolupracujícím duchu, jaký chtěl tvůj otec na Komarru vždycky zanítit."
„Ano, sire."
„Překrásné oči."
„Ano, sire," vzdychl Miles. „Velice, ehm, modrozelené." Proč mně to dělá? Možná proto, že tu nejsou hrabě a hraběnka Vorkosiganovi. Dělá si z Milese náhražku Milesových rodičů, kteří dělali koneckonců adoptivní rodiče i sirotku Gregorovi. Bože dobrý, co tomuhle všemu řeknou?
„Pohotová..."
„Ano, sire. Velmi."
„Milesi?"
„Ano, sire?"
„Přestaň."
„Hm." Miles se zase zkusmo kousl do jazyka, třeba to pomůže.
Gregor přestal pohupovat nohou; tvář mu zvážněla, překryl ji stín. Potichu dodal: „Strašlivě se bojím."
„Že tě odmítne? Já nejsem takový odborník na ženy, jak o sobě tvrdí Ivan, ale... všechny signály, které vysílala, bych si vyložil jako pobídky."
„Ne. Bojím se toho, co... by se mohlo stát někdy v budoucnu. Tuhle práci bych mohl zaplatit životem. A moji nejbližší taky."
To stín princezny Kareen, a ne závan větříku, náhle ochladil vzduch. Pro Gregorovu příčetnost, o kterou se tolik bál, možná bylo dobře, že severní křídlo, kde jeho matka zemřela, shořelo na popel a po přestavbě v něm nic nestrašilo.
„Obyčejní muži a ženy... umírají každý den. Z nejrůznějších příčin, náhodou i neúprosným působením času. Císaři nemají na smrt monopol."
Gregor na něj pohlédl. „To nemají," řekl potichu. Rozhodně pokývl hlavou, jako by Miles právě řekl něco užitečného. Co?
Miles se pokusil změnit téma. „Co budeš probírat na poradě s Vortalou a Vannem?"
„Ale, to co obvykle. Jejich Komise pro rozdílení císařských pozemků chce všelijaké milodary pro přítelíčky. Já chci, aby jejich přítelíčci předložili důkaz, že pozemky využijí zodpovědně."
„Aha." To všechno spadá do záležitostí Jižního světadílu, Vorkosiganského okrsku se to přímo netýká. Miles zapřemýšlel, jestli by neměl vzkázat otcovu zástupci, že nadešel nadmíru vhodný týden k tomu, aby u Gregora loboval za výsady pro Okrsek. Ve svém současném stavu zasněného blbství a sexuálního oparu by láskou zasažený Gregor mohl schválit cokoliv. Ne... Císařství lépe poslouží, pokud se toto přechodné šílenství ututlá jakožto státní tajemství. V manželství se Gregor rychle vykurýruje.
Císařovna z Komarru. Panebože. Pro Císařskou bezpečnost to bude zlý sen. Illyana klepne pepka, tím už Illyan beztak celá léta vyhrožuje. „Už jsi varoval Illyana?"
„Říkal jsem si, že pokud se věci budou vyvíjet nadějně, pošlu za ním lady Alys, ať ho zpraví ona. Dost brzo. Myslím, že si to zařizování zabrala pro sebe."
„Je to nejlepší spojenkyně a prostřednice, na jakou jsi mohl padnout. Chovej se způsobně - a ona tě podpoří. Ale pomyslel jsi na politický dopad tohohle... manželství?" Miles si uvědomil, že to je poprvé, co to slovo padlo nahlas.
„Poslední týden nemyslím na nic jiného. Víš, Milesi, mohlo by to být jenom k dobrému. Symbol jednoty Císařství a tak dále."
Komarrský odboj by si to spíš vyložil jako symbol toho, že Komarr znovu dostal od Barrayaru na frak. Miles si představil, jaké se tu nabízí pole působnosti pro sžíravou politickou satiru, a škubl sebou. „V to moc nedoufej."
Gregor zavrtěl hlavou. „V konečném důsledku... na ničem z toho nezáleží. Konečně jsem našel něco pro sebe. Opravdu pro sebe, ne pro Císařství, dokonce ani pro císaře ne. Jenom pro sebe."
„Tak to popadni oběma rukama. A nenech si to od těch parchantů sebrat."
„Děkuju ti," vydechl Gregor.
Miles se s úklonou odporoučel. Přemýšlel, jestli jeho nový řidič už někoho zabil a jestli je hraběcí auto ještě provozuschopné. Ale ze všeho nejvíc přemýšlel, jak se na příštích pár týdnů nejlíp zašít před Duvem Galenim.

KAPITOLA 10

Milesovi trvalo několik dnů, než se vymanil Ivanovi ze spárů a sám, nebo skoro sám, unikl na jih do Vorkosiganského okrsku. Nakonec dal Ivanovi obřadně slovo Vorkosigana, že se na výletě aktivně ani pasivně nepokusí o sebevraždu. Ivan slib váhavě přijal, ale z Martinovy nově zažehlé ostražitosti bylo zřejmé, že si s ním Ivan po straně promluvil o tom, jaké jiné problémy kromě záchvatů má u svého zaměstnavatele hlídat. Pravděpodobně mu dal také nějaká čísla komunikačních terminálů, kam volat v případě nouze nebo pokud se Miles bude chovat příliš podivně. A teď si kluk myslí, že jsem cvok. Tedy přinejmenším že mě propustili kvůli cvokatění, a ne že jsem se zcvokl kvůli propuštění. Díky, Ivane. Ale po pár dnech v klidu a míru ve Vorkosigan Surleau třeba Milesovi odlehne, a Martinovi taky.
Když před nimi na obzoru vyskočily první modré stíny Dendarijského pohoří, které se z mihotavého vzduchu vynořily náhle jako fata morgana, poznal Miles, že překročili severní hranici jeho domovského okrsku. „Tady zahni na východ," přikázal Miles Martinovi. „Rád bych se proletěl nad Okrskem. Přeletíme těsně na sever od Hassadaru. Už jsi v těchhle končinách někdy byl?"
„Ne, můj pane." Martin poslušně stočil vznášedlo k rannímu slunci; záři utlumila polarizovaná střecha. Jak Miles tušil, Martin pilotoval vznášedlo ještě hůř, než řídil auto. Ale díky bezpečnostním systémům se vznášedlo, malý, výtečně ovladatelný a odlehčený kříženec mezi levitačními saněmi a letadlem, téměř nedal nabourat. I když během pětiminutového záchvatu by se to možná povedlo.
Nejlepší cesta přes čtverec někdy vede po jeho třech stranách... Vorkosiganský okrsek sice nebyl čtverec, spíš spláclý nepravidelný rovnoběžník, na výšku měl nějakých tři sta padesát kilometrů od severního pásma nížin k jižním horským průsmykům a na šířku, tedy od západu na východ, nějakých pět set kilometrů; táhl se podél pohoří kolem jeho nejvyšších hřebenů. Pouhou severní pětinu zabíraly úrodné pláně, a z nich se dala samozřejmě využít jenom polovina. Po pravici se jim objevil Hassadar; Miles navigoval Martina širokým obloukem kolem rušnějších oblastí, aby se vyhnuli nesnázím s městským počítačově řízeným navigačním systémem pro vznášedla.
„Hassadar celkem ujde," pronesl Vorbarr Sultanou odkojený Martin s pohledem na město, které se vážně snažilo o urbanistický rozvoj.
„Je právě tak moderní jako ostatní barrayarská města," nedal se Miles. „Modernější než Vorbarr Sultana. Skoro celý ho postavili až po cetagandské invazi, když si ho můj dědeček zvolil za nové hlavní město."
„Jo, ale kromě Hassadaru v Okrsku není nic," namítl Martin. „Teda chci říct, že už tu je sotva něco dalšího."
„No... pokud něčím dalším myslíš města, tak ne. Je to tu odříznuté od pobřežního obchodu. Vždycky to byla zemědělská oblast, tedy pokud hory dovolily."
„V horách asi není do čeho píchnout, když si vzpomenu, kolik horalů chodí za prací do Vorbarr Sultany," poznamenal Martin. „Vykládáme si o nich vtipy. Třeba, jak se říká mladý dendarijský horalce, která běhá rychlejc než její bráchové? Panna," zakuckal se Martin smíchy.
Miles se nepřidal. V kabině vznášedla se rozhostilo mrazivé ticho. Martin po Milesovi po očku pohlédl a skrčil se na sedadle. „Omlouvám se, m'pane," zamumlal.
„Ten už znám. Všechny je znám." Otcovi zbrojnoši, všichni původem z Okrsku, si je dokonce vymýšleli, ale to bylo něco jiného. Někteří z nich sami pocházeli z hor a na vtipu jim to rozhodně neubralo. „Lidé z Dendarijských hor možná nemají takovou hromadu předků jako vy peciválové z Vorbarr Sultany, ale to je taky proto, že se hned nepřekulili packami do vzduchu a nevzdali se Cetaganďanům." To mírně přeháněl; Cetaganďané zabrali nížiny, čímž ze sebe udělali příhodný terč pro horaly, kteří je přepadali pod vedením strašlivě mladého generála hraběte Pjotra Vorkosigana. Místo aby se Cetaganďané snažili prorazit do zrádných kopců, měli s liniemi o padesát kilometrů couvnout. Vorkosiganský okrsek pak za ostatními zaostával ve vývoji, protože ho válka rozervala z celého Barrayaru skoro nejvíc.
Nu... před dvěma generacemi to jako výmluva znělo dobře, ba i před generací. Ale dnes?
Císařství nás Vorkosigany pěkně vydloubne z našeho Okrsku, dočista nás vyždíme a nikdy nám nevrátí, co si půjčilo. A pak o naší zbídačelosti vtipkuje. Podivné... nikdy dřív na horlivou službu své rodiny Císařství nemyslel jako na skrytou daň, kterou platí Okrsek.
Miles vyčkal o deset minut déle, než původně zamyslel, a pak řekl: „Tady zahni na jih. Ale zvedni nás o tisíc metrů výš."
„Ano, můj pane." Vznášedlo se naklonilo doprava. Za několik minut je zachytil automatický pozemský maják a vyslal do komunikátoru vznášedla standardní vzkaz, nahraný mektavým hlasem: „Pozor, pozor. Vlétáte do oblasti se silnou radioaktivitou..."
Martin pobledl. „Pane? Mám pokračovat tímhle směrem?"
„Ano. V téhle výšce se nám nic nestane. Nad středem pustiny jsem už ale celé roky neletěl. Vždycky je zajímavé pozorovat, jak se věci tam dole vyvíjejí."
Obdělávaná půda už před mnoha kilometry ustoupila lesu. Teď les prořídl, nabyl podivných a šedavých odstínů, na některých místech byl střapatý a zničený, na jiných podivně hustý. „Víš, ono mi to skoro všechno patří," pokračoval Miles s pohledem upřeným dolů. „Tedy mně osobně. Nemyslím metaforicky, jakožto synovi okrskového hraběte. Dědeček to odkázal mně. Ne mému otci jako většinu ostatního majetku. Vždycky jsem si lámal hlavu, co mi tím chtěl naznačit." Zmrzačená země pro zmrzačený výhonek rodu, to chtěl okomentovat Milesovo dětské znetvoření? Nebo chtěl odevzdaně naznačit, že život hraběte Arala dohasne dávno předtím, než se země po atomovém bombardování vzpamatuje? „Nikdy jsem tam nevkročil. Plánuju, že si jednou navléknu antiradiační skafandr a půjdu se tam podívat, tedy až poté, co se mi narodí nějaké děti. Povídá se, že tam člověk narazí na prapodivné rostliny i zvířata."
„Ale lidi tam snad nejsou?" pohlédl Martin dolů s očividným neklidem. Bez příkazu vyletěl ještě o pár set metrů výš.
„Pár vandráků a banditů, kteří nečekají, že budou žít tak dlouho, aby si pořídili děti nebo rakovinu. Okrskoví strážci je čas od času obklíčí a vyženou. Některá místa jako by se až podezřele zotavovala. Jenom za mého života dokonce poklesla radioaktivita v některých oblastech na polovinu. Až zestárnu, bude to tu pomalu zase k žití."

„Tak za deset let, můj pane?" zeptal se Martin.
Miles se zašklebil. „Já mluvil spíš tak o padesáti, Martine," řekl šetrně.
„Aha."
Po pár minutách natáhl krk a za Martinovými zády vyhlédl průhlednou střechou. „Tamhle nalevo. Jak je ten veliký flek, tam stával Vorkosigan Vashnoi, staré hlavní město Okrsku. Hu. Teď je celý šedozelený. Když jsem byl kluk, by ještě celý černý. Jestlipak ve tmě pořád ještě svítí?"
„Můžem se sem za tmy vrátit a omrknout to," navrhl Martin po kratší odmlce.
„Ne... ne." Miles se znovu usadil na sedadle a upřel oči na hory, které se zvedaly na jihu. „To už stačilo."
„Mohl bych na to trochu šlápnout," navrhl Martin za chvilku, kdy plesnivé barvy krajiny vystřídala zdravější zelená, hnědá a zlatá. „Ať vidíme, co tahle mašina dokáže." Znělo to jednoznačně toužebně.
„Já vím, co dokáže," odbyl ho Miles. „A dnes nemám, proč bych spěchal. Snad až někdy jindy."
Martin už předtím utrousil celou řadu podobných narážek, cestovatelské chutě jeho zaměstnavatele mu očividně přišly usedlé a nudné. Milese svrběly prsty, že převezme řízení a předvede Martinovi parádní jízdu smrti Dendarijskou roklí. Střemhlavý průlet s trojí otočkou přes divoké stoupavé i klesavé vzdušné proudy kolem hlavního vodopádu, no, bojácnější pasažér se z toho mohl i pozvracet.
Bohužel, ani kdyby si Miles odmyslel záchvaty, už se na to tělesně ani duševně - ani morálně - necítil, aspoň ne na to, jak to prováděli s Ivanem, když jim bylo o něco míň než teď Martinovi. Jenom zázrakem se tenkrát nezabili. Tehdy byli přesvědčeni, že je chrání jejich nadřazené vorské schopnosti, při zpětném pohledu se to jevilo spíš jako ruka Páně.
Hru si vymyslel Ivan. Při průletech hlubokou křivolakou roklí se bratránci střídali u řízení tak dlouho, dokud ten druhý po vzoru bojových umění nezabouchal na přístrojovou desku na znamení, že se vzdává, nebo dokud nevyhodil, co měl naposledy k snědku. Abyste si průlet opravdu užili, museli jste ve vznášedle napřed vypnout několik bezpečnostních okruhů, ale tenhle trik Miles Martinovi zatím radši zamlčel. Miles brzy získal před Ivanem náskok díky prostému opatření, totiž že vynechal snídani, ale Ivan se toho brzy domákl a trval na tom, že budou snídat společně, aby to bylo fér.
Poslední kolo vyhrál Miles. Vymyslel si, že se poletí v noci. Při prvním průletu řídil Ivan a dostal je z toho živé, ale když se konečně přehoupli přes poslední okraj rokle a nabrali rovnováhu, byl bílý jako smrtka a zpocený jak myš.
Pak se k průletu připravil Miles a vypnul světla. Ivan, jeho nervům budiž čest, se nesesypal a nedrápal se s jekem po (vypnutém) tlačítku nouzového katapultu; tedy aspoň dokud si nevšiml, že bratránek navíc prolétá roklí se zavřenýma očima.
Miles se mu samo sebou neobtěžoval zmínit, že v posledních třech dnech si to úplně stejnou rychlostí a stejnou cestou proletěl za denního světla nejmíň šedesátkrát a postupně zatemňoval střechu, až ji docela zakryl.
Tak skončilo poslední kolo téhle hry. Ivan už ho pak nikdy znovu nevyzval.
„Čemu se usmíváte, můj pane?" chtěl vědět Martin.
„Ále... ničemu, Martine. Tady zahni a leť tamhle přes tu zalesněnou plochu. Jsem zvědavý, jak si vede můj les."
Nepřítomní vorkosiganští praotcové silně upřednostňovali ty formy zemědělství, o které se nemuselo moc pečovat. Po padesáti letech lesničení byly pěkné stromy s jakostním dřevem téměř připravené na rozumnou probírku. Řekněme tak za deset let? Dubové, javorové, jilmové, ořešákové a březové hájky se v podzimním slunci předháněly v barvách. Tu a tam zazářily příkré stráně ušlechtilou tmavou zelení. Tam vysázeli geneticky upravený, mrazu odolný ebenovník, kteroužto novou odrůdu - alespoň pro Barrayar byla nová - sem dovezli teprve před nějakými třiceti lety. Miles si říkal, kde to všechno jednou skončí: v nábytku, domech a ostatních obyčejných věcech? Zadoufal, že aspoň trošku toho dřeva poslouží kráse. Třeba jako hudební nástroje nebo sochy či intarzie.
Miles se zamračil na sloupec kouře, který se zvedal za několika horskými hřebeny. „Zaleť tam," ukázal Martinovi prstem. Ale když tam dorazili, zjistil, že se nic neděje; byla to jenom jeho parta terraformovacích dělníků, kteří na stráni vypalovali jedovaté původní keříky, než půdu ošetří organickým odpadem vypěstovaným z pozemské DNA a vysázejí tam malé semenáčky.
Martin nad nimi zakroužil a muži v dýchacích přístrojích, asi půl tuctu, zvedli hlavy a srdečně jim mávali, aniž by věděli, kdo se to na ně dívá. „Zamávej jim taky křídly," požádal Miles Martina a ten poslechl. Milese napadlo, jaké by to asi bylo, den za dnem dělat bez přestání tuhle práci, terraformovat Barrayar postaru, skoro bez techniky, metr za metrem. Ale člověk by se aspoň mohl ohlédnout a vědět, kolik toho za život udělal.
Lesní plantáž nechali za sebou a pokračovali na západ přes rozeklané rudohnědé kopce, celé záplatované a vyšívané barvami pozemského původu, které označovaly lidská obydlí nebo divoký porost. Po jejich levici se stále výš zvedaly šedé hory se sněhovým popraškem. Miles se pohodlně usadil a na chvilku zavřel oči. Byl unavený, a neměl proč; jedl a spal tak vydatně, jako už dlouho ne. Martin se nakonec tlumeně na něco zeptal, Miles otevřel oči a v dálce uviděl třpytivé Dlouhé jezero u Vorkosigan Surleau, které se vlnilo nějakých čtyřicet kilometrů na západ mezi strakatými kopci. Přeletěli nad vesnicí u jezera a nad vypálenou hradní zříceninou tyčící se nad ní. To kvůli hradu původně vesnici stavěli. Miles Martina požádal, ať doletí až na konec jezera a zpátky, a pak už opsali kruh a přistáli na vorkosiganském pozemku. Dál podél břehu, za zakřiveným pobřežním pásmem o šíři několika kilometrů, které patřilo Milesově rodině, lemovalo jezero nejmíň sto nových zámečků, které teď patřily lidem z Hassadaru nebo Vorbarr Sultany. Zde byl zdroj populační exploze... no, přinejmenším tuctu člunů, které hyzdily, případně zdobily - podle toho, jak jste se na to dívali - modrou jezerní hladinu. I vesnice se rozrůstala a rekreantům i penzistům sloužila stejně dobře jako několika málo statkům vorských starousedlíků.
Letní sídlo Vorkosiganů byla původně dlouhá jednopatrová kasárenská budova pro hradní posádku. Teď ji přestavěli na elegantní zámeček s překrásným výhledem na jezero. Martin se podle Milesových instrukcí snesl se vznášedlem na přistávací plošinu u garáží za hrází.

„Mám to zanést dovnitř, můj pane?" začal Martin vykládat zavazadla.
Aspoň že v tomhle domě žil domovník s manželkou, aby udržovali dům i veliký pozemek; člověk si tu nebude připadat v takové hrobce jako v paláci ve městě.
„Ne... zatím je nech tady. Napřed se chci podívat do stájí."
Miles vykročil po cestičce vedoucí do prvního údolíčka směrem od jezera, ke shluku hospodářských budov a pozemsky zelených pastvin. Mladičká venkovanka, která pečovala o hrstku zbylých koní, jim vyšla vstříc, a Martin, který se očividně odevzdaně smířil s tím, že bude snášet několik dnů nebetyčné venkovské nudy, se okamžitě rozzářil. Miles je nechal, ať se seznamují, a odešel k brance na pastviny.
Milesův kůň, kterému Milesův dědeček v prvních týdnech jeho hříběcího života vybral poněkud nešťastné jméno Tlustý Šiml, na Milesovo zavolání zaržál a přiběhl ho přivítat a Miles ho věrně odměnil peprmintovými bonbony, které vytáhl z kapsy. Hladil velikého grošáka po širokých sametových nozdrách. Kůň, kterému už táhlo na... už na třiadvacet? - měl mezi rezavou srstí víc šedivých chlupů a po klusání se celý zadýchal. No... jestlipak se Miles se svými záchvaty odváží k projížďce? Asi ne na několikadenní vyjížďku s tábořením v kopcích, které míval nejradši. Pokud by Martina vyškolil, aby na něj dával pozor, mohl by si možná troufnout pár koleček po pastvinách. Kdyby spadl, syntetické kosti si pravděpodobně nezláme, a Šimlovi věřil, že na něj nešlápne. Plavání, druhé největší lákadlo života ve Vorkosigan Surleau, nepřipadalo v úvahu. Výlet plachetnicí měl svá úskalí; Miles by musel mít na sobě pořád plovací vestu a vzít s sebou Martina. Dokázal by Martin vůbec doplavat ke břehu, natožpak si hrát na záchranáře muže spadlého přes palubu zápolícího se záchvatem, a k tomu ještě držet plachetnici, aby neuplavala? To vypadalo trošku náročně. No... jezero je teď začátkem podzimu stejně studené.

***

Ne náhodou připadly na příští týden, kdy ještě prodléval v tiché nudě u jezera, Milesovy třicáté narozeniny. Tady onu událost mohl nejsnáze ignorovat, na rozdíl od hlavního města, kde by ho nejspíš mořili známí a příbuzní, přinejmenším Ivan, utahovali by si z něj na toto téma, anebo ještě hůř, připravili by mu večírek. I když Ivan by se nepochybně držel trochu zpátky - s vědomím, že za pár měsíců je na řadě on. Tak či onak, Miles by radši prostě jen o den zestárl, jako každý jiný den. Jasné?
Po melancholických deštích, které tak dobře ladily s Milesovou náladou, se ve zmíněný den rozednívalo vlhce a mlhavě, ale vysoká bleděmodrá obloha nad hlavou slibovala teplé, krásné počasí se slabým oparem. Navíc se ukázalo, že mu nebude dovoleno celou věc jen tak přejít, protože na domácím komunikačním terminálu už se mu objevila první upjatě pobavená gratulace od lady Alys. Může být Ivan daleko? Jestli se Miles někam honem neschová, riskuje, že u té zatracené mašiny uvízne na celý den.
Cestou z kuchyně ještě před snídaní uzmul rohlík a po pěšince vyšel strání na zahradní hřbitov. Dřív sloužil jako místo posledního odpočinku pro strážné z kasáren, ale když Vorkosigan Vashnoi padl za oběť zkáze, zabrali si ho Vorkosiganové jako rodinné pohřebiště. Miles chvilku družně poseděl u hrobu seržanta Bothariho, ukusoval z rohlíku a díval se, jak ranním oparem nad Vorkosigan Surleau rudě probleskuje vycházející slunce.
Pak přešel k hrobu starého generála Pjotra a dlouho na něj se skloněnou hlavou hleděl. Bývaly doby, kdy na ten posměšně mlčící kámen s dupáním křičel, šeptal a doprošoval se ho. Ale teď jako by už si s tím starcem neměli co říct. Proč ne?
Protože mluvím do nesprávnýho hrobu, zatraceně, tím to je, rozhodl se Miles najednou. Otočil se a nemilosrdně vykročil do domu probudit Martina, který by jinak klidně vyspával až do oběda. Miles věděl o místě, kam ho terminál pronásledovat nebude. A zoufale si tam potřeboval promluvit s jednou maličkou dámou.

***

„Tak kam se jede, můj pane?" vyptával se Martin, když se usazoval na pilotní sedadlo vznášedla a protahoval si prsty.
„Zaletíme si do horské dědinky jménem Lesní údolí." Miles se naklonil a do holomapy napojené na navigační program zadal instrukce. Holomapa jim ukázala trasu v barevném trojrozměrném grafu. „Chci, abys přistál přesně tady - v údolíčku hned nad úzkou rozeklanou strží. Je to vlastně hřbitov. Mezi stromy by ses se vznášedlem měl právě tak vejít. Alespoň minule se mi to povedlo. Je to utěšené místečko, teče tam potok. Mezi stromy svítí slunce... možná jsem nám měl zabalit něco na piknik. Odsud jsou to čtyři dny chůze nebo dva a půl na koni. Vznášedlem slabá hodinka."
Martin přikývl a nahodil motor; zvedli se nad hřeben kopce a zatočili na jihovýchod. „Vsadím se, že bych to zvládl za míň," zkusil to Martin.
„Ne..."
„Poletíme zase oklikou?"
Miles zaváhal. Teď, když byl ve vzduchu, jeho neklid ustupoval a vystřídal ho plíživý strach. A to ti bylo kdovíjak zatěžko omlouvat se císaři. „Ano. Chtěl jsem ti předvést pár ukázek létání v horských klesajících proudech. Tady zahni na jih a pak na západ, k tamtěm horám."
„Jak si přejete, pane," zkusil Martin odpovědět ve stylu sluhy vorského lorda, ale pak ten dojem hned pokazil, protože dodal: „Kruci, to je daleko lepší než další rajťácká lekce." Martin a Šiml spolu nevycházeli tak dobře, jak by si byl Miles přál. Martin zjevně dával předost vznášedlům.
Následovala zajímavá hodinka v Dendarijské rokli i kolem ní. Miles s potěšením zaznamenal, že vznešenost okolní přírody zapůsobila i na městského kluka jako Martin. Létali podstatně pomaleji než kdysi Miles s Ivanem; při cvičení pociťovali pouze mírnou lítost, že snídali, nikoliv však naléhavou potřebu se snídaně zbavit. Nakonec však Miles

neměl, čím by dál zdržoval, a zamířili zase k východu.
„Tak proč že letíme do toho Lesního údolí?" vyzvídal Martin. „Kvůli kámošům? Kvůli přírodě?"
„Ne... proto ne. Když mi bylo asi tolik co tvému bratrovi - vlastně jsem zrovna absolvoval Císařskou vojenskou akademii - můj otec hrabě mi poručil, tedy pověřil mě, abych hovořil jeho Hlasem v případu, který se dostal před hraběcí soud. Poslal mě do Lesního údolí, abych vyšetřil a rozsoudil vraždu. Vraždu novorozence kvůli mutaci, tedy velice starou tradiční záležitost."
Martin se zašklebil. „Horalové," pronesl s odporem.
„Hm. Ukázalo se, že je to složitější, než jsem si myslel, i když jsem nakonec dokázal ukázat na správného podezřelého. Ta holčička - zabili totiž čtyřdenní holčičku, protože se narodila se zaječím pyskem - se jmenovala Raina Čuriková. Kdyby teď byla naživu, táhlo by jí na desátý rok. Chci si s ní promluvit."
Martin povytáhl obočí. „Vy si, éé... často povídáte s mrtvými, můj pane?"
„Někdy."
Martin roztáhl pusu do nejistého úsměvu typu děláte si doufám legraci'. „A už vám někdy odpověděli?"
„Někdy... počkej, ty si s mrtvými nikdy nepovídáš?"
„Já žádné mrtvé neznám. Teda kromě vás, můj pane," poopravil se Martin.
„Já na mrtvolu jenom kandidoval." Dopřej tomu čas, Martine. Však ono jich určitě hodně přibude. Miles znal spousty mrtvých lidí.
Ale i na tak dlouhém seznamu zaujímala Raina zvláštní místo. Když setřel všechno císařské pozlátko a vymyšlenosti, když vyčerpal veškerou touhu po povýšení, když se prohrabal všemi idiotskými předpisy a temnými ošklivými zákoutími vojenského života... když už to nebyla jenom nějaká mizerná hra, když se jednalo o skutečné věci, ze kterých šel strach, za které se platilo životy a také duší... Raina jako jediný symbol Milesovy služby neztratila smysl. Zmocnil se ho strašlivý pocit, že v poslední době, v celém tom nadělení, tak nějak ztratil kontakt i s Rainou.
To se tak zažral do předvádění Naismithe a do snahy vyhrát, že zapomněl, o co hraje? Zajatkyni Rainu, už deset let uvězněnou pod zemí, Naismith nikdy nevysvobodí.
O Milesově předkovi hraběti Seligu Vorkosiganovi se vyprávěla pravděpodobně smyšlená historka o tom, jak vybíral - nebo se spíš pokoušel vybírat - daně od okrskových poddaných, kterým se to nezamlouvalo o nic víc než dnes. Jedna zchudlá vdova, které po manželovi budižkničemovi nezbylo nic než dluhy, nabídla hraběti všechno, co měla - synovo bubenické umění, syna nevyjímaje. Vyprávělo se, že Selig bubnování přijal, ale syna vdově vrátil. Nepochybně prospěchářská vorská propaganda. Naismith byl tím nejlepším, co mohl obětovat Miles, jeho úplně všechno, co shledal, když se samou námahou div neobrátil naruby. Barrayarské galaktické zájmy najednou v horském rozbřesku vypadaly velice vzdálené, ale on měl v popisu role těm zájmům sloužit. Naismith, to byla písnička, kterou hrál na bubínek, ale bubnoval Vorkosigan.
Takže to, jak přišel o Naismithe, věděl. Přesně znal jeden nepodařený krok za druhým. Dokázal by přesně vyhmátnout a pojmenovat každý článek v katastrofálním řetězci událostí. A kde k čertu přišel o Vorkosigana?
Až přistanou, pošle Martina, ať se jde projít nebo si ještě trochu zalétá. U tohohle rozhovoru s mrtvými nestál o svědka. Zklamal Gregora, a přece mu stanul tváří v tvář, zklamal svou rodinu, a přece jí brzy bude muset stanout tváří v tvář. Ale stanout tváří v tvář Raině...
Och, Raino. Dámo maličká. Prosím. Co si teď mám počít? Skrčeně se odtáhl od Martina, byl velice zamlklý, čelem se opíral o střechu vznášedla, oči měl zavřené a hlavu bolavou.
Ze stále bolestnějšího přemítání ho vytrhl Martinův hlas: „Můj pane? A co teď? V tom údolí, jak jste říkal, přistát nemůžu, je zaplavené."
„Cože?" napřímil se Miles, otevřel oči a ohromeně je vytřeštil.
„Tam je snad jezero nebo co," řekl Martin.
A taky že bylo. Na konci úzkého údolí, kde cestou z kopců stékaly dvě říčky, teď stála nevelká hydroelektrárna. V údolí za ní se mezi příkrými srázy vlnila vodní hladina a v ní se odrážel ranní namodralý opar. Miles znovu zkontroloval holomapu, jen tak pro jistotu, a pak datum na mapě. „Mapa je jenom dva roky stará. Ale tohle tu tehdy rozhodně nebylo, krucinál. Ale... jsme tady správně, to vím určitě."
„Vy i tak chcete přistát?"
„Ano, ehm... zkus přistát tamhle na východním břehu, co nejblíž k původnímu cíli."
Nebyl to snadný úkol, ale Martin nakonec objevil vhodné místečko a prokličkoval se vznášedlem mezi stromy. Odklopil střechu, Miles vylezl ven, stoupl si na strmý břeh a zadíval se do průzračné nahnědlé vody. Dohlédl jenom do několika metrů. Roztroušené bílé kmeny stromů čněly z hlubiny jako kosti. Martin šel ze zvědavosti za ním a teď stál vedle něj, jako by mu chtěl pomoci s pátráním.
„Hm... je hřbitov pořád tam dole, nebo lidi z Lesního údolí hroby přestěhovali? A pokud ano, tak kam?" zamumlal Miles.
Martin pokrčil rameny. Bezvýrazné, poklidné vodní zrcadlo jim také nic neřeklo.

KAPITOLA 11
Když Martin vykličkoval se vznášedlem mezi stromy zase vzhůru, asi o kilometr dál uviděl Miles paseku, po které pátral. Přikázal Martinovi, ať přistane na dvorku před srubem postaveným z větrem ošlehaných stříbřitých klád. Srub se známou verandou, která se táhla po celé délce a poskytovala krásný výhled na údolí a nové jezero, se podle všeho nezměnil, i když níž na svahu přibylo několik hospodářských stavení.
Nějaký muž se vyšel na verandu podívat, kdo mu to přistává na dvorku. Nebyl to ale plešatící jednoruký mluvčí Karal. Byl to úplně cizí, vysoký chlapík s úpravně zastřiženými černými vousy. Ale zaujatě se opíral o zábradlí verandy

sroubené z oloupaných stromků, jako by mu to tu patřilo. Miles vystoupil ze vznášedla a na chvilku se nejistě zastavil, se zakloněnou hlavou si muže prohlížel, přemýšlel, co mu říct, a tajně byl rád, že je Martin taková vazba. Možná si s sebou měl vzít vycvičeného tělesného strážce.
Ale to už cizinec Milese poznal a nadšeně rozjasnil tvář. „Lorde Vorkosigane!" vykřikl. Seběhl honem z verandy, schody bral po dvou, vykročil k Milesovi s napřaženýma rukama a širokým úsměvem. „Tak rád vás zase vidím!" Úsměv mu pohasl. „Doufám, že je všechno v pořádku?"
No, tenhle člověk si pamatuje Milese ze soudu před téměř deseti lety. „Ne, jedná se čistě o společenskou návštěvu," ujistil ho Miles, když k němu muž došel a horlivě si s ním na přivítanou potřásl rukou - tedy oběma. „Nic úředního."
Muž ustoupil, podíval se dolů na Milese a lišácky se pousmál. „Copak nevíte, kdo jsem?"
„Ehm..."
„Jsem Zed Karal."
„Zed?" Zed Karal, prostřední syn mluvčího Karala, tenkrát mu bylo dvanáct... Miles si to rychle přepočítal. Dvacet dva, nebo tak nějak. Ano. „Když jsem vás viděl naposled, byl jste menší než já."
„No, máma dobře vařila."
„To ano. Však si vzpomínám." Miles znejistěl. „Vařila? Snad vaši rodiče, ehm..."
„Ale ne, mají se dobře. Jenom tu nejsou. Můj starší bratr se oženil s děvčetem z nížin od Seligradu, našel si tam práci a přestěhoval se tam. Máma a táta bydlí přes zimu u nich, poněvadž tady nahoře už zimu přece jen hůř snášejí. Máma jim pomáhá s děckama."
„Takže... Karal už nedělá Lesnímu údolí mluvčího?"
„Ne, už asi dva roky máme nového mluvčího. Mladého bouřliváka, plného pokrokových idejí, kterými nasákl, když bydlel v Hassadaru, přesně váš typ. Myslím, že se na něj budete pamatovat. Jmenuje se Lem Čurik." Zed se usmíval na celé kolo.
„Ale!" řekl Miles. Za celý dnešek se i jemu poprvé zvedly koutky v úsměvu. „Nepovídejte. Rád bych... se s ním viděl."
„Já vás k němu doprovodím třeba hned, jestli mě svezete. Dneska nejspíš pracuje na klinice. Tam vy netrefíte, je úplně nová. Momentíček." Zed se rozběhl do srubu, aby tam něco uklidil, v běhu se pořád trochu podobal dřívějšímu dvanáctiletému klukovi. Milesovi se chtělo bušit hlavou do střechy vznášedla, aby mu vířící mozek zas správně naskočil.
Zed se vrátil, vyskočil si na zadní sedadlo vznášedla a vychrlil na Martina celou řadu pokynů, promíšených s vysvětlujícími poznámkami. Vznesli se do vzduchu a přeletěli nad dalším horským hřebenem. Podle instrukcí přistáli asi o dva kilometry dál před zvedající se kostrou šestipokojového domu, největší stavby, kterou kdy Miles v Lesním údolí viděl. Už tu byly rozvedené elektrické kabely, které napájely celou sadu nabíječek pro elektrické nástroje. Muži, asi půl tuctu, přestali pracovat a dívali se, jak vznášedlo přistává.
Zed vylezl ven a zamával. „Leme, héj, Leme! Hádej, kdo přijel!" Miles šel za ním ke staveništi; Martin zůstal sedět u řízení a jen se zmateně rozhlížel.
„Můj pane!" I Lem Čurik ho poznal okamžitě; ale Milesovo vzezření bylo přece jen, ehm, osobité. Miles by ale na oplátku také dokázal Lema rozpoznat mezi ostatními, možná po chvilce pozorování. Pořád to byl stejný šlachovitý horal asi v Milesově věku, jak si ho Miles pamatoval, i když teď samo sebou vypadal daleko šťastněji než onoho dne před deseti lety, kdy ho křivě obvinili z vraždy, a dokonce i sebevědoměji, než když se s ním Miles letmo setkal v Hassadaru před šesti lety. I Lem si s ním na přivítanou potřásl oběma rukama.
„Mluvčí Čuriku. Gratuluju," oplatil mu pozdrav Miles. „Vidím, že máte napilno."
„A to jste ještě zdaleka neviděl všechno, můj pane! Pojďte se podívat. Budeme mít vlastní kliniku – bude sloužit pro celou oblast. Všechny prohánim, abychom ji do prvního sněhu měli pod střechou, a do Zimonoc aby byla úplně hotová. To přijede doktor, opravdový, žádný zdravotní technik, který to jednou za týden všechno obletí. Doktor je jedním z těch, kdo studovali na stipendium vaší paní matky v nové hassadarské škole; oplátkou za školné nám tu bude léta doktorovat. O Zimonocích má absolvovat. Už mu stavíme srub, nahoře ve stráni; bude tam mít vážně krásný výhled -"
Lem představil Milesovi své muže a vzal Milese na prohlídku kliniky, nebo prozatímního snu o klinice, který v jeho představivosti sálal tak žhavě, že Milesovi už tenounké obrysy dostavěné kliniky vyvstávaly před očima.
„Cestou sem jsem v údolí zahlédl hydroelektrárnu," řekl Miles, když Lemovi konečně došel dech. „Odkud se tu vzala ta?"
„Postavili jsme ji," hlásil Lem pyšně. „Byla to strašná rasovina, to mi věřte, měli jsme děsně málo elektrických nástrojů. A pro jejich pohon jsme samozřejmě museli vyrábět elektřinu. Cekali jsme a čekali na elektrosatelitní receptor, který nám na Okrsku slíbili, ale byli jsme na seznamu tak dole, že bychom čekali ještě dnes. Tak jsem začal trochu přemýšlet. Zajel jsem si do Dos'tovaru a omrkl jejich hydroelektrárnu, kterou mají už roky. Technicky není nic moc, ale funguje. Pár chlapů od nich jsem přivezl zpátky, aby nám pomohli s přehradou, vybrali pro ni nejlepší místo a tak, a v Hassadaru jsem splašil inženýra, kterému jsem pomáhal stavět barák, aby nám přišel pomoct s elektrickými rozvody. Na oplátku má v létě k dispozici srub nad novým jezerem. Ještě dlužíme za generátory, ale to je tak všechno."
„Vybrali jste nejlepší místo, co?"
„No jasně. Nejužší údolí a největší spád, a taky největší průtok. Časem nám bude malá, ale o to právě šlo. Když jsme neměli ani základní elektřinu, všechno tu stálo na místě. Teď se můžeme rozrůstat. Tak kupříkladu, kdybychom neměli na klinice elektřinu, nikdy bychom nevyhráli okrskovou loterii o doktora."
„Překonali jste každou překážku, co?"
„No, můj pane, však vy víte, kdo mě naučil zrovna tohle."
Harra, jeho manželka. Samozřejmě. Rainina matka. Miles přikývl. „Když už přišla řeč na Harru, kdepak dneska je?"

Původně sem přijel, aby tiše postál u mrtvé, ale teď v něm začínala růst chuť popovídat si s Harrou.
„Učí ve škole. Přistavěl jsem tam další místnost -máme teď totiž dvě učitelky. Harra vyškolila jednu holčinu, ta teď učí mrňousy, a Harra učí starší děcka."
„Můžu se tam, ehm, podívat?"
„Harra by mě zaživa stáhla z kůže, kdybych vám dovolil odejít a ani se za ní nestavit! Pojďte, hned vás tam zavedu."
Když teď Zed předal Milese zodpovědné osobě, zamával jim na rozloučenou, vykročil domů a brzy zmizel mezi stromy. Lem si promluvil s dělníky a usadil se místo Zeda na zadním sedadle vznášedla v roli domorodého průvodce.
Další krátký let je dopravil ke staršímu, tradičnějšímu stavení: k dlouhému srubu, který měl dvoje dveře a na obou koncích ohniště z neopracovaných kamenů. Nad verandou visel ručně vyřezávaný ozdobný nápis hlásající Škola Rainy Čurikové. Lem vstoupil s Milesem do levých dveří; Martin se nejistě zastavil venku. V ručně tesaných dřevěných lavicích s přenosnými komunikačními terminály sedělo asi dvacet dospívajících hochů a děvčat a naslouchali temperamentně gestikulující ženě před sebou.
Harra Čuriková byla pořád tak vysoká a štíhlá, jak si ji Miles pamatoval. Rovné slámové vlasy měla po horalském způsobu úhledně svázané v týle a na sobě měla ženské horalské šaty, sice prosté, ale čisté a kvalitně ušité. Stejně jako většina jejích studentů i ona byla v mírném počasí bosa. Ale nápadné šedé oči měla živé a vřelé. Jakmile uviděla Milese a Lema, okamžitě přednášku uťala.
„Lorde Vorkosigane! No to je mi překvapení!" Vrhla se na něj stejně nadšeně jako Zed a Lem, ale nespokojila se s potřesením rukou a objala ho. Aspoň že ho rovnou nezvedla ze země. Miles skryl ohromení, sebral se dost rychle, aby jí stihl objetí oplatit, a když ho pustila, popadl ji za obě ruce.
„Zdravím vás, Harro. Vypadáte báječně."
„Od setkání v Hassadaru jsem vás neviděla."
„Ano. já... měl jsem se tu stavit daleko dřív. Ale pořád mě honili do práce."
„Víte, řeknu vám, když jsem dostudovala na učitelku, byla to pro mě ohromná pocta, že jste se mi přišel v Hassadaru podívat na promoci."
„Ano, šťastným řízením osudu jsem byl tenkrát na planetě. Mojí zásluhou to nebylo."
„No, v tom se názory různí. Pojďte, podívejte..." Odtáhla ho do čela třídy. „Podívejte, děcka, kdo se na nás přišel podívat! Sám náš lord Vorkosigan!"
Spíš než podezíravě nebo s odporem si ho prohlíželi se zájmem a pohledy jezdili sem a tam, aby podivného živého mužíka před sebou porovnali s jeho obrazem, který visel na čelní stěně třídy. Nad holoprojektorem visely vedle sebe tři portréty. Dva byly povinné: císař Gregor ve velkolepé, křiklavé přehlídkové uniformě a okrskový hrabě, Milesův otec, který přísně vyhlížel z límečku té nejupjatější stříbrohnědé vorkosiganské uniformy. Třetí portrét předpisy nevyžadovaly - po veřejných úřadech se obvykle nechtělo, aby vystavovaly i portrét hraběcího dědice, ale tady se na Milese samolibě uculoval jeho vlastní portrét. Miles na něm byl dost mladý a toporný, měl na sobě zelenou císařskou uniformu s bleděmodrými výložkami podporučíka na límci. Museli ho pořídit někdy kolem jeho promoce na Akademii, protože na límci se ještě netřpytily stříbrné odznaky Horova oka. Kde ho Harra u všech čertů splašila?
Předváděla ho studentům stejně pyšně jako žáček, hrající hru ‚ukaž a vypravuj', nadšením si nezadala se šestiletým prckem, který předvádí sklenici od marmelády se svými oblíbenými brouky. Miles nečekal, že se při výletu do Lesního údolí s někým potká, natož že bude mít proslov na veřejností, a ve venkovské tunice a ošoupaných černých kalhotách, které mu zbyly od pracovní uniformy, si rozhodně nepřipadal vhodně oblečený, nemluvě o okopaných vojenských botách, které si u přehrady celé zablátil. Ale zmohl se na několik srdečných poznámek typu Výtečně, výtečně, které podle všeho udělaly všem radost. Harra ho po přední verandě zavedla do sousední třídy a celé představení zopakovala ještě jednou, čímž mladičkou učitelku uvrhla do smrtelných rozpaků a u mladšího žactva zvýšila kvocient neposednosti na hranici výbuchu.
Když se po verandě vraceli zpátky, Miles chytil Harru za ruku, aby ji zarazil v rozletu. „Harro - já jsem sem proboha nepřijel na nehlášenou inspekci. Přijel jsem jenom, abych... no, po pravdě řečeno jsem chtěl Raině zapálit na hrobě malou obětinu." Trojnožku, koš na oheň i vonné dřevo měl připravené vzadu ve vznášedle.
„To je od vás hezké, můj pane," řekla Harra. Miles udělal skromné odmítavé gesto, ale ona zavrtěla hlavou, aby jeho odmítnutí odmítla.
Miles mluvil dál: ‚Ale teď to vypadá, že bych k tomu potřeboval člun, a nechci riskovat, že bych podpálil člun, ve kterém budu sedět. Nebo jste hřbitov přestěhovali?"
„Ano, než ho zatopili, lidé, kteří o to stáli, některé hroby přestěhovali. Našli jsme moc hezké nové místo na horském hřebeni s výhledem na starý hřbitov. Hrob mé matky jsme samozřejmě nepřestěhovali. Tu jsem nechala tam dole. Ať je pohřbený i její hrob, pro tu žádný oheň hořet nebude." Harra zkřivila tvář; Miles chápavě přikývl. „Rainin hrob... no, nejspíš to bylo tím, jak byla půda dole u potoka promáčená, a Raina měla místo rakve jenom narychlo stlučenou bedýnku, a navíc byla tak maličká... nepřestěhovali jsme ji, protože jsme ji prostě nenašli. Asi si ji země vzala zpátky. Mně to nevadilo. Když jsem se nad tím zamyslela, přišlo mi to tak v pořádku. Beztak si myslím, že nejlepším pomníkem je pro ni tahle škola. Každý den, kdy sem přijdu učit, je pro mě jako pálení obětiny, ale lepší. Protože jde o tvoření, a ne o ničení." Důrazně, klidně kývla hlavou.
„Rozumím."
Pozorněji se na něj zadívala. „Jste v pořádku, můj pane? Vypadáte vážně unaveně. A hrozně bledě. Snad jste nestonal, nebo tak něco?"
Tři měsíce smrti, říkal si, se asi počítají za nemoc, kterou někdo hned tak netrumfne. „Vlastně ano. Tak něco. Ale už se sbírám."
„Aha. To je dobře. A máte dneska ještě někam namířeno?" „Ani ne. Jsem vlastně... na dovolené." „Ráda bych vám

ukázala děcka, moje a Lemova. Když učím, stará se o ně Lemova máma nebo sestra. Nezajdete k nám na oběd?"
Na oběd se chtěl původně vrátit do Vorkosigan Surleau. „Děcka?"
„Už máme dvě. Čtyřletého kluka a roční holčičku."
Děložní replikátory se tady v horách ještě nepoužívaly; odnosila ty děti ve vlastním těle, stejně jako svou prvorozenou dceru, o kterou přišla. Panebože, ta žena ale dře. Takové pozvání se prostě neodmítá. „Bude mi ctí."
„Leme, proveď lorda Vorkosigana na chvilku kolem -" Harra se vrátila dovnitř, aby si promluvila s učitelkou a s žáky, a Lem poslušně vyvedl Milese na architektonickou prohlídku školy zvenčí. O minutku později vyrazily děti ze školy a se šťastným křikem nad předčasným koncem vyučování se rozprchly na všechny strany.
„Já vám tu nechtěl dělat zmatky," protestoval Miles, ale bezvýsledně. Teď už byl se vším svolný. Za nic na třech světech by nezradil úsměvy, které ho tu uvítaly.
Bez ohlášení se vznášedlem přepadli Lemovu sestru, která se úkolu hladce zhostila. Připravila jim díkybohu lehký oběd. Miles se náležitě přivítal s Čurikovými dětmi, neteřemi a synovci a vyslovil jim svůj obdiv. Děti si ho zabraly pro sebe, vyvedly ho na procházku lesem a ukázaly mu svou oblíbenou tůň, kam chodily plavat. Bez bot se s nimi brodil po hladkých kamenech, až mu chladem dřevěněly nohy, a se vší vorskou autoritou prohlásil, že to je opravdu báječná tůň, možná nejlepší z celého Okrsku. Děti ho zjevně braly jako fascinující anomálii - dospělák jejich velikosti.
Jedno se sešlo s druhým, a tak se ke škole vrátili až pozdě odpoledne. Miles vrhl jediný pohled na davy, které proudily na rozlehlou náves a přinášely mísy, košíky a květiny, hudební nástroje, konvice a džbány, židličky a lavičky a dřevěné kozy a prkna, dřevo na zátop a ubrusy, a poklesl na mysli. Ačkoli se dnes tolik snažil podobným věcem uniknout, zdálo se, že ho přece jen nemine neplánovaná oslava.
Věty typu Měli bychom vyrazit před setměním, Martin není zvyklý létat v horách mu odumřely na rtech. Budou si moct gratulovat, jestli se odsud dostanou zítra ráno. Nebo - všiml si kameninových džbánů javorové medoviny z Dendarijských hor, nejvražednějšího alkoholického nápoje, který kdy člověk vynalezl - zítra odpoledne.
Potřeboval k tomu večeři, západ slunce, táborák a spoustu opatrně odměřených doušků javorové medoviny, ale nakonec se přece jen uvolnil a začal se bavit. Pak spustila muzika a zábava se rozproudila naplno. Martin sice ze začátku nad venkovským domáckým duchem trochu ohrnoval nos, ale teď kousek opodál učil hlouček nadšených výrostků městské tance. Miles spolkl moudré rady typu Javorová medovina možná sladce klouže do krku, ale když stoupá do hlavy, ničí buněčné stěny. Na některé věci si člověk v jistém věku musí přijít sám. Miles si postaru zatancoval s Harou a s dalšími ženami, až to přestal počítat. Přes jeho poskakování mu pár starých vesničanů, kteří byli u jeho soudu před deseti lety, uctivě kynulo hlavou. Tahle oslava koneckonců nepatří jemu, i když na něj ze všech stran prší gratulace a žerty. Oslava patří Lesnímu údolí. A jestli Miles posloužil jako záminka, no, líp už celé týdny nikomu neposloužil.
Ale jak oslava dohasínala spolu s uhlíky z ohně, v Milesovi vzrůstal pocit neúplnosti. Přijel sem, aby... co? Snad aby svou vleklou depresi přivedl k vrcholu, jako když se prořízne nežit. Bolí to, ale pak se vám uleví. Nechutná metafora, ale Milesovi bylo ze sebe samého na zvracení. Měl chuť popadnout džbánek medoviny a dokončit rozpravu s Rainou. Ale to je asi špatný nápad. Třeba by se u nádrže opilecky rozbrečel a utopil by svůj žal i sebe. To by se Lesnímu údolí špatně odvděčil za hezkou oslavu a porušil by tak slovo, dané Ivanovi. Hledá uzdravení, nebo zkázu? Na tom nesejde. Nesnesitelný je jen beztvarý stav mezi oběma možnostmi.
Nakonec někdy po půlnoci u nádrže přece jen skončil. Ale nebyl sám. Lem a Harra šli s ním a také si sedli na klády. Oba měsíce stály vysoko, vyšívaly na vlnkách matné hedvábné vzorce a měnily mlhu stoupající z roklin ve stříbrný kouř. O džbán s medovinou pečoval Lem, který trošku podnapile mlčel, a rozděloval ji uvážlivě.
Milesovi tam v temnotě došlo, že nepotřebuje mluvit s mrtvými. Ale se živými. Mrtvým nemá význam se zpovídat; ti vám nemohou dát rozhřešení. Ale tvému Výroku budu důvěřovat, Harro, stejně jako jsi kdysi ty důvěřovala mému.
„Musím vám něco říct," obrátil se Miles na Harru. „Já věděla, že se něco děje," řekla. „Doufám, že neumíráte nebo tak něco."
„Ne."
„Bála jsem se, že třeba půjde o něco takového. Spousta muťáků moc dlouho nežije, i když jim náhodou nikdo nepodřízne krk."
„Vorkosigan to dělá naopak. Mně krk prořízli, ale to abych přežil, ne abych umřel. Je to dlouhá historie a podrobnosti jsou tajné, ale loni jsem v jednom galaktickém zapadákově skončil v kryoboxu. Když mě rozmrazili, měl jsem nějaké zdravotní komplikace. Pak jsem provedl takovou pitomost. A pak jsem provedl nebetyčnou pitomost, totiž že jsem o té první lhal. A pak mi na to přišli. A pak mě vyhodili ze služby. Nevím, co přesně jste na mých úspěších obdivovala, co jste si brala za příklad, ale teď je to všechno pryč. Třináct let budování kariéry sletělo jedním spláchnutím do odpadní jámy. Dejte sem ten džbánek." Polkl doušek sladkého ohně a vrátil džbánek Lemovi. Ten ho podal Haře a pak si přihnul sám. „Ale když jsem dřív přemýšlel, čím asi ve třiceti budu," pokračoval Miles, „civilista na seznamu chyběl."
Na hladině tančilo měsíční světlo. „A mně jste přitom řekl, že mám přede všemi říct pravdu," pronesla Harra po dlouhém mlčení. „Znamená to, že teď budete trávit víc času v Okrsku?"
„Možná."
„To je dobře."
„Harro, vy neznáte slitování," zaúpěl Miles.
V lesích tiše muzicírovali cvrčci, vyhrávali svou malou měsíční sonátu. „Mužíčku" - Hařin hlas ve tmě sladce vraždil stejně jako medovina - „vlastní matka mi zabila dceru. A mě za to soudili před celým Lesním údolím. Myslíte si snad, že nevím, co je to veřejná hanba? Nebo pocit zmaru?"
„A proč si myslíte, že to všechno vykládám právě vám?"
Harra mlčela tak dlouho, že Lem stihl naposledy podat dokola kameninový džbánek, jak tam seděli mezi stíny a ve

slabém svitu měsíce. Pak Harra řekla: „Jdete dál. Prostě jdete dál. Nic víc na tom není a neexistuje žádná finta, jak to usnadnit. Prostě jdete dál."
„A co najdete na druhé straně? Když jdete dál?"
Pokrčila rameny. „Najdete zas svůj život. Co jiného?"
„Slibujete?"
Zvedla oblázek, poválela ho v prstech a hodila ho do vody. Měsíční odraz se rozprskl a roztancoval. „Nevyhnete se tomu. Žádná finta. Žádná volba. Prostě jdete dál."

***

Miles dostal Martina i se vznášedlem do vzduchu v poledne následujícího dne. Martin měl červené, naběhlé oči a jeho tvář nabyla bledězeleného odstínu, jako by si dával rychlostní závod Dendarijskou roklí. Letěl velice jemně a opatrně, což Milesovi přesně vyhovovalo. Martinovi nebylo moc do řeči, ale zmohl se na: „Tak co, našel jste, co jste hledal, můj pane?"
„Tady v horách je daleko jasnější světlo než v ostatních koutech Barrayaru, ale... ne. Kdysi to tu bylo, ale teď je to pryč." Miles se zkroutil v bezpečnostních pásech a přes rameno se zahleděl na rozeklané zmenšující se kopce. Zdejší lidé potřebují fůru věcí. Ale hrdinu nepotřebují. Aspoň ne hrdinu jako admirál Naismith. Spíš hrdiny jako Lem a Harra. Martin přivíral oči, možná to jasné světlo zrovna v tomhle okamžiku nedokázal tak ocenit.
Po nějakém čase se Miles zeptal: „Kolik let je střední věk, Martine?"
„No..." Martin pokrčil rameny. „Tak asi třicet, ne?"
„To jsem si vždycky myslel taky." I když jednou slyšel od hraběnky definici, že to je o deset let víc, než kolik vám právě je; takový posuvný svátek.
„Pamatuju jednoho profesora z Císařské vojenské akademie," pokračoval Miles, když se kopce pod nimi začaly zaoblovat, „vedl přípravný kurs taktického inženýrství. Říkal, že mu nestojí za to měnit každý semestr písemky, aby zabránil studentům v opisování, protože i když otázky zůstávají stejné, odpovědi se mění. Tehdy jsem si myslel, že si dělá legraci."
„He?" udělal Martin zdvořile.
„To neřeš, Martine," vzdychl Miles. „Prostě leť dál."

KAPITOLA 12
Po návratu do vily u jezera a po skrovném obědě, ze kterého se Martin omluvil, se Miles zavřel v pracovně s komunikačním terminálem, a připravoval se na příval gratulací, které mu přeposlali z Vorbarr Sultany. Každá zpráva něco vypovídala o svém autorovi; vážná a upřímná od Gregora, umírněně jízlivá od Ivana, a někde uvnitř tohoto spektra zprávy od té hrstky známých, kteří věděli, že je Miles na planetě.
Markova nahrávka, poslaná laserovou poštou z Kolonie Beta, byla... markovská. Jeho jízlivé vtípky neobratně napodobovaly ty Ivanovy, ale byly nabroušenější a rozpačitější. Z afektované prostořekosti si Miles vyvodil, že to není nepřipravená nahrávka. Ale po kratší úvaze Milesovi došlo, že Mark možná poprvé v životě vůbec někomu nahrával gratulaci k narozeninám. Jen tak dál, Marku, však ty se ještě naučíš chovat jako člověk.
Rozšafné rozumování Milese přešlo, když si uvědomil, že na gratulaci bude muset odpovědět. Mark se očividně ještě nedoslechl o Milesově změněné situaci. Jak to má Markovi krucinál podat, aby si to jeho klonový bratr nevyložil jako výčitky? Prozatím tenhle problém odložil k ledu.
Přání od rodičů si nechal na konec. Poslali ho laserem, ne lodní poštou. Takže ze Sergyaru odcestovalo po vládním datovém paprsku a expresně ho posílali z receptoru na receptor přes bariéry v červích děrách. Na cestě strávilo něco málo přes jeden den; disky se zprávami, které se posílaly po lodích, cestovaly mezi oběma světy stejně dlouho jako lidé, skoro čtrnáct dnů. Takže tohle byla nejnovější nahrávka, ve které budou reagovat na nejčerstvější zprávy, které dostali. Zhluboka se nadechl a zprávu otevřel.
Trochu si odsedli od holokamery, aby se do záběru vešli oba. Nad holodisplejem se tak objevili jako dvě usměvavé postavičky, zobrazené od pasu nahoru. Hrabě Aral Vorkosigan byl podsaditý bělovlasý muž těsně po sedmdesátce. Měl na sobě stříbrohnědou uniformu rodu Vorkosiganů; zprávu musel nahrávat někdy během pracovního dne. Hraběnka měla na sobě zelenou sukni a kabátek podle odpolední módy vorských dam, takže o té práci to u ní platilo stejně jako u hraběte. Rudé prokvetlé vlasy, podobné Šimlově srsti i v tom, že v nich přibylo šedin, měla sčesané z širokého čela a upevněné okrasnými hřebeny, jak to většinou nosívala. Výškou se vyrovnala manželovi a v šedých očích jí pobaveně jiskřilo.
Oni nic nevědí. Nikdo jim to ještě neřekl. Na Milese ta jistota dolehla, ještě než rodiče vůbec promluvili.
„Ahoj, synáčku," začala hraběnka. „Gratulujeme, že ses třicítky vůbec dožil."
„Ano," přizvukoval jí hrabě. „Mnohokrát jsme si skutečně dělali starosti, jestli to zvládneš. Ale vydrželi jsme všichni. Někteří sice trochu pošramocení, ale když pořádně zvážíme alternativní možnost, zaplaťpámbu za to. Tady na Sergyaru jsem sice od tebe daleko, ale každé ráno, když se podívám do zrcadla, moje šediny mi tě připomenou."
„Vymýšlí si, Milesi," namítala s uličnickým úsměvem hraběnka. „Šedivěl, už když jsme se seznámili, to mu bylo něco po čtyřicítce. Ale já začala šedivět až potom."
„Chybíš nám," pokračoval hrabě. „Příště, až tě pošlou na misi, trvej na tom, ať cesta vede přes Sergyar -cesta tam, zpátky nebo obě - a naplánuj si aspoň krátké mezipřistání. Děje se tu tolik věcí, které mají význam pro budoucnost Císařství. Vím, že by ses na některé rád podíval."
„Udělám Simonovi ze života peklo, jestli tě sem nepošle," dodala hraběnka. „To mu můžeš vyřídit jako mou soukromou

výhrůžku. Alys mi říkala, že už jsi doma několik týdnů. Pročpak ses nám neozval? To si s Ivanem tak bouřlivě užíváte života, že sis nenašel deset minutek, aby sis promluvil se stařičkými rodiči?"
Takže lady Alys se podle všeho taky nehodlala stát nositelem ani veřejné verze oné špatné zprávy, a to prosím hraběnce obyčejně sloužila jako hlavní zdroj klípků o všem vorském, co se šustlo ve Vorbarr Sultaně nebo na Gregorově dvoře.
„Když už přišla řeč na Alys," pokračovala hraběnka, „říkala mi, že Gregor poznal Jednu Dívku - z toho, jak mluvila, člověk přímo slyšel velká písmena. Co o tom víš? Setkal ses s ní? Máme se radovat, bědovat, nebo co?"
„Císařský sňatek s Komařankou," pronesl hrabě Vorkosigan - jeho političtí nepřátelé, z nichž většinu přežil, mu kdysi přezdívali Komarrský řezník - „s sebou nese potenciální komplikace. Ale pokud Gregor po všech těch letech prostě učiní povinnosti zadost a nějak nám vyrobí legitimního korunního prince, udělám všechno, co je v mých silách, abych jeho záměry podpořil. A všichni mí vrstevníci, kteří patřili mezi případné následníky, si zhluboka oddechnou. Ujisti Gregora o mé plné podpoře. Já jeho úsudku důvěřuji." Hraběti se do tváře vkradl zvláštní melancholický výraz. „Je to podle tebe milé děvče? Gregor si v soukromí zaslouží trošku štěstí, aby si vynahradil všechny nesmysly na té druhé, veřejné straně, které snáší pro nás pro všechny."
„Alys říkala, že to to děvče zvládne," převzala slovo hraběnka, „a já jejímu úsudku věřím. Ačkoliv nevím, jestli si ta mladá dáma uvědomuje, co to všechno to pro ni bude obnášet. Ujisti prosím doktorku Toscanovou o mé plné podpoře, Milesi, ať už se rozhodne jakkoliv."
„Jestli ji Gregor požádá o ruku, tak to přece přijme," řekl hrabě.
„Jenom pokud se tak bláznivě zamilovala, že naprosto ztratila pud sebezáchovy," přela se hraběnka. „Věř mi, pokud se chce někdo provdat za barrayarského Vora, musí napřed přijít o rozum. Doufejme, že ona o něj přišla." Milesovi rodiče si vyměnili zvláštní úsměv.
„Tak schválně," pokračoval hrabě. „Copak jsme dělali, když nám bylo třicet? Dokážeš ještě zavzpomínat tak daleko do minulosti, Cordelie?"
„Taktak. Pracovala jsem pro Beťanský Astronomický Výzkum a zpackala jsem svou první šanci dostat povýšení na kapitánku. Za rok nato jsem se ale vrátila a popadla jsem to všemi deseti. Nebýt toho, nikdy bych se nesetkala s Aralem v čase a na místě, kde se to odehrálo, a ty bys nikdy nepřišel na svět, Milesi, takže ani dnes bych nic z toho neměnila."
„Já to dotáhl na kapitána v osmadvaceti," zavzpomínal si hrabě trošinku samolibě. Hraběnka se na něj zapitvořila.
„Služba na lodi mi vyhovovala. Ještě další čtyři pět let jsem neuvázl v kanceláři, to až pak, když Ezar a horké hlavy z velitelství začali plánovat připojení Komarru." Tvář mu znovu zvážněla. „Tolik Gregorovi v té jeho záležitosti držím palce. Doufám, že uspěje tam, kde já... neuspěl tak, jak jsem doufal. Díky Bohu za novou generaci a začátky s čistým stolem." S hraběnkou na sebe pohlédli a hrabě domluvil: „Nashle, chlapče. Ozvi se nám, kruci."
Hraběnka dodala: „Opatruj se, ano, synáčku? Ozvi se nám, kruci." Jejich podoby zablikaly a rozplynuly se.
Miles si povzdychl. Tohle už nemůžu dlouho odkládat, už fakt ne.

***

Povedlo se mu to odložit o další den, protože druhý den ráno přikázal Martinovi, ať ho odveze zpátky do Vorbarr Sultany. Máti Kostiová naservírovala Milesovi oběd v liduprázdném Žlutém salonku; máti se očividně ze všech sil snažila, aby všechno bylo, jak se patří. Snad se na novou práci připravovala četbou příruček o etiketě nebo sbírala rozumy od vorských sloužících v okolí. Miles vše spořádaně snědl, i když se mu hrozně chtělo posbírat si talíře a přisednout si k Martinovi a jeho mamince do kuchyně. Jisté aspekty role vorského lorda mu občas připadaly nebetyčně pitomé.
Pak šel k sobě do pokoje, aby konečně vypotil nějakou zprávu rodičům. Tři pokusy nahrál a vymazal -jednou to vyšlo moc pochmurně, podruhé moc prostořece, potřetí to překypovalo ohavným sarkasmem -a pak ho z dalšího snažení vytrhl příchozí hovor. Milesovi přišel vhod, i když to by Ivan. Měl na sobě uniformu, možná využil polední přestávky.
„Ahá, tak ses vrátil do města. Výborně," začal Ivan. Ono výborně šlo opravdu od srdce, podle všeho z více důvodů.
„Doufám, že se po výletě do hor cítíš líp?"
„Tak trochu," odpověděl Miles ostražitě. Jak se Ivanovi tak rychle povedlo zjistit, že se Miles vrátil?
„Výborně," opakoval Ivan. „Tak k věci. Zajímalo by mě, jestli sis už nějak zařídil prohlídku hlavy? Byl jsi u doktora?"
„Ještě ne."
„Objednal ses někde?"
„Ne."
„Hm. Máma se mě na to ptala. Jí se ptal podle všeho Gregor. Hádej, kdo stojí na nejnižší velitelský příčce a koho komandujou, aby s tím něco udělal? Já jim říkal, že podle mě jsi ještě nic nepodnikl, ale že se tě zeptám. Proč jsi nic nepodnikl?"
„Já..." Miles pokrčil rameny. „Přišlo mi, že to nespěchá. Od Císařské bezpečnosti mě nevyrazili kvůli záchvatům, od Císařské bezpečnosti mě vyhodili, protože jsem zfalšoval hlášení. A to ne hlášení o nějaké malichernosti. I kdyby mě felčaři dokázali dát do zítřka sakumprásk dohromady, a to by byla moje dendarijská doktorka udělala už dávno, kdyby to bylo v něčích silách, nic by to... nezměnilo." Illyan mě zpátky nevezme. Nemůže. Jde přece krucinál o zásady a Illyan je jeden z nejzásadovějších lidí, které znám.
„Já si jen říkal... jestli to třeba není proto, že se chceš vyhnout Císařský vojenský nemocnici," řekl Ivan. „Že nestojíš o vojenský doktory. Jestli jde o to, tak to myslím chápu - teda mezi náma si myslím, že děláš blbost, ale chápu to. A tak jsem ti našel tři kliniky pro civily, který se specializujou na případy oživení z kryostáze a který mají dobrou pověst. Jedna je tady ve Vorbarr Sultaně, druhá až ve Weienovyi ve Vordaianským okrsku, a třetí na Komarru, pokud bys

myslel, že bližší kontakt s galaktickou medicínou ti vyváží riziko, že tam tvoje jméno možná pořád ještě nemají moc rádi. Chceš, abych tě někde objednal?" Miles si říkal, že na základě svého předchozího pátrání zná všechny tři kliniky podle jména. „Ne. Díky."
Ivan se trochu odtáhl a překvapeně zkřivil rty. „Víš... já si říkal, že hned jak tě ta ledová voda trochu probere, o tohle se postaráš ze všeho nejdřív. Že se postavíš na nohy a rozběhneš se, jako vždycky předtím. Když jsi narazil na zeď, kterou jsi nedokázal přelízt, nikdy jsem nezažil, že by ses nesnažil najít cestu kolem ní, skrz ni, pod ní, nebo ji nezkoušel podminovat a vyhodit do vzduchu. Anebo do ní bušit hlavou, dokud nespadne. A oni by pak poručili mně, abych tě honil. Jako dřív."
„Kam bych měl běžet, Ivane?"
Ivan se zašklebil. „No přece zpátky k Dendarijcům."
„Dobře víš, že to udělat nemůžu. Bez mého oficiálního postavení u Císařské bezpečnosti, náležitě podléhajícího císařskému velení, se moje velení Dendarijců rovná situaci, kdy si vorský lord, hraběcí dědic, propánaboha, vydržuje soukromou armádu. Velezrada, Ivane, hrdelní velezrada. To všechno už jsme probírali. Pokud bych odešel, už bych se nikdy nemohl vrátit. Dal jsem své slovo Gregorovi, že to neudělám."
„Jo?" prohodil Ivan. „Pokud se nevrátíš, tvoje slovo Vorkosigana už v tom přece nebude hrát žádnou roli, ne?"
Miles ztichl. Aha. Takže když se mu Ivan motal ve Vorkosiganském paláci, nedržel tam jenom vigilie. Taky ho hlídal, aby neutekl.
„Vsadil bych prachy, že zdrhneš," pokračoval Ivan, „kdyby někdo další věděl tolik, abych se s ním mohl vsadit. Teda až na Galeniho, ale toho sázení moc nebere. Proto i když mě Gregor a máti honili, dvakrát se mi nechtělo tě otravovat, ať si dáš spravit hlavu. Proč si koledovat o malér? Ale jsem mimochodem rád, že bych tu sázku prohrál. Tak kdy se někam objednáš?"
„... Brzo."
„To je moc mlhavý," odmítl nabídku Ivan. „Chci přímou odpověď. Něco jako, dneska. Nebo možná zítra dopoledne."
Ivan nedá pokoj, dokud z Milese nevymáčkne uspokojivou odpověď. „Do... konce týdne," dostal ze sebe Miles.
„Fajn." Ivan krátce přikývl. „Koncem týdne tě zase zkontroluju a doufám, že mi všechno povíš. Tak čau -prozatím."
Přerušil spojení.
Miles seděl a zíral do prázdného holodispleje. Ivan měl pravdu. Co Milese vyhodili, nehnul kvůli léčení prstem. Když už ho přestala svazovat nutnost uchovat své záchvaty v tajnosti před Císařskou bezpečností, jak to, že se na svou zdravotní poruchu ještě nevrhl a necupuje ji na kousky, nebo přinejmenším nerajtuje na nějakém chudáku felčarovi stejně tvrdě, jako kdysi rajtoval na Dendarijských žoldnéřích, aby je donutil úspěšně plnit mise?
Abych získal čas.
Věděl, že to je správná odpověď, ale i tak jeho samotného zmátla. Čas? K čemu?
Dokud je na zdravotní dovolené, kterou si sám přivodil, nemusí zpříma čelit jistým nepříjemným skutečnostem. Jako například zprávě, že se záchvaty vyléčit nedají a že naděje navždycky a doopravdy umřela; tuhle mrtvolu nečeká po kryostázi žádné oživení, jenom teplý, hnijící pohřeb.
Jo? Fakt?
Nebo... se právě tak bojí toho, že by mu hlavu mohli vykurýrovat - což by ho logicky donutilo sebrat Dendarijské žoldnéře a prásknout do bot? Zpátky ke svému skutečnému životu, který se vznášel daleko, daleko odtud v jiskřící galaktické noci, kde by unikl všem malicherným hlinožroutským starostem. Zpátky k hrdinskému živobytí.
Toho se bojí víc.
Copak po strašlivé příhodě s jehličkovým granátem úplně ztratil kuráž? V paměti mu jasně uvázl obrázek, zabíraný z podivného úhlu jeho vlastníma očima, jak se mu vlastní hrudník rozlétá na všechny strany v pršce rudých chuchvalců, pamatoval si i nesmírnou bolest a nevýslovné zoufalství. A když se pak probudil, také to nebyla žádná sláva. Tahle bolest se táhla celé týdny a nebylo úniku. Když si zas navlékl skafandr a s mužstvem vyrazil za Vorbergem, bylo to těžké, to bezpochyby, ale vedl si dobře, dokud se nedostavil záchvat...
Takže... šlo snad při tom všem - od záchvatu přes zfalšování hlášení až po vyhazov - o pochybné kličkování, chtěl se snad Miles spasit před okamžikem, kdy by znovu musel hledět do ústí granátometu, ale přitom se mu nechtělo moc nahlas říct Jdu od toho?
Jasně že se bojí, krucinál. Musel by být úplný magor, aby se nebál. Každý by se bál, ale Miles si smrtí prošel. Věděl, jak je zlá. Umírání bolelo, smrt byla prostě nicota, ale každý příčetný člověk se oběma vyhnul. A přece se Miles vrátil. I jindy se vždycky vrátil, po těch malých smrtích, když měl nohy na maděru, ruce na maděru, po všech těch zraněních, která mu na celém těle od hlavy až po paty zanechala mapu tenkých bílých jizev. Znovu a znovu a znovu. Kolikrát musí člověk umřít, aby dokázal, že není zbabělec, kolik bolesti musí snést, aby prošel zkouškou?
Ivan měl pravdu. Miles si vždycky našel nějakou cestu, jak zeď překonat. Představil si celý scénář až do konce. Řekněme, že by si dal vyléčit hlavu, buď tady, nebo na Komarru, nebo na Escobaru, na tom nesejde. A řekněme, že by utekl a Císařská bezpečnost by odmítla zavraždit zběhlého Vora a uzavřeli by jakousi nevyřčenou dohodu, že se napříště budou navzájem ignorovat. A z něj by byl Naismith, skrz naskrz.
A co dál?
Pak se postavím palbě. Přelezu zeď.
A co pak?
Pak to udělám znovu.
A co pak?
Znovu.
A co pak?

Je logicky nemožné dokázat zápor.
Hrát si na zeď už mě nebaví.
Ne. Nemusí palbě ani čelit, ani se jí vyhýbat. Pokud si ho palba najde, vypořádá se s ní. Hergot, ať už s ním mává cokoliv, zbabělost to není.
Tak proč jsem si ještě nedal vyléčit hlavu?
Promnul si tvář a oči, posadil se a naposledy se pokusil admirálovi a jeho dámě, kterou jeho otec obyčejně oslovoval Drahá kapitánko, nahrát souvislou zprávu o svém novém postavení civilisty a o tom, jak k němu přišel. Měl strach, že vyznělo velice škrobeně a bezvýrazně, dokonce hůř než Markova gratulace k narozeninám, ale on to v žádném případě nechtěl odkládat o další den. Nahrál zprávu a odeslal ji.
I když ne laserovou poštou. Poslal ji pomalu, obyčejnou poštou, i když na ni napsal Důvěrné. Aspoň že už odcestovala a on ji nebude moci přivolat zpátky.
Quinnová mu také poslala gratulaci k narozeninám, cudně stylizovanou, aby neměli cenzoři Císařské bezpečnosti důvod k veselí. Ale nenuceným tónem probleskoval nádech silné úzkosti. Ve druhé zprávě už strach skoro nezakrývala.
Hrozně neochotně nahrál pro Quinnovou zkrácenou verzi zprávy rodičům, omáčku vynechal a šel přímo k výsledkům, které předvídala. Zasloužila si lepší zacházení, ale Miles se v tu chvíli na nic lepšího nezmohl. Nezasloužila si, aby mlčel a zanedbával ji. Promiň mi to, Elli.

***

Druhý den se Ivan pozval na večeři. Miles se bál, že bude znovu muset čelit tažení s cílem vyřešit Milesovy zdravotní problémy, v kterézto věci po pravdě řečeno ještě nic nepodnikl, ale Ivan místo toho přinesl máti Kostiové pugét a během příprav večeře se motal v kuchyni a rozesmíval ji, až ho nakonec vyhnala. To už se Miles začal bát, že Ivan zahájil tažení s cílem přeplatit mu kuchařku, třebaže si nebyl jistý, jestli to Ivan dělá pro sebe, nebo pro lady Alys.
Snědli už půlku moučníku - na Ivanovu žádost se opakoval kořeněný broskvový koláč - když je vyrušil hovor na terminálu, nebo spíš Martin, který nakoukl dovnitř a ohlásil: „Lorde Vorkosigane, máte na terminálu nějakého suchara z Císařské bezpečnosti."
Illyan ? Proč by mi Illyan volal ? Ale když se zvědavým Ivanem v patách doběhl k nejbližšímu komunikačnímu terminálu na patře, který se nacházel v dědečkově starém obýváku s výhledem na zahradu za domem, a stiskl tlačítko, nad holodisplejem se zhmotnila tvář Duva Galeniho.
„Ty podlejzavý zatracený kuplíři," pronesl Galeni smrtelně klidným hlasem.
Milesovo jasné, nevinné, poplašené: „Ahoj, Duve, co se děje?" o Galeniho první slova zakoplo a teď tam jen leželo a skomíralo pod Galeniho pohledem. Galenimu tvář ani nezrudla, ani nezbledla, ale zešedla, přímo zesinala vzteky. Asi jsem měl ve Vorkosigan Surleau zůstat o týden déle.
„Tys to věděl. Tys to narafičil. Tys to na mě narafičil."
„Hm... jenom tak pro kontrolu," polkl Miles. „O čem se tu bavíme?"
Galeni se ani nenamáhal s odpovědí, jenom ho dál vraždil pohledem a rty ohrnul nad dlouhými zuby ve výrazu, který neměl nic společného s úsměvem.
„Snad ne o Gregorovi a Laise?" odvážil se Miles. Ticho ještě zhoustlo, přerušoval ho jen Galeniho dech. „Duve... já nevěděl, že to takhle dopadne. Kdo to mohl po všech těch letech čekat? Krucinál, já ti chtěl přece pomoct!"
„Jediná dobrá věc, která mě kdy potkala. Vzali mi ji. Ukradli. Vor vážně znamená zloděj. A vy všichni barrayarský zlodějové držíte pěkně při sobě. Ty a ten tvůj vypečenej císař a celá ta vaše zatracená smečka."
„Ehm," vložil se to toho ze strany Ivan, „je ten terminál kódovaný, Milesi? Promiň, Duve, ale pokud se hodláš vyjadřovat tak, ehm, otevřeně, neměl bys to radši udělat osobně? Chci říct, nemluvíš teď doufám přes kanál Císařský bezpečnosti. Oni mají uši úplně všude, fakt."
„Císařská bezpečnost si může sebrat svý uši i tupou hlavu mezi nima a nacpat si je do svý kolektivní zadnice."
Normálně měl Galeni nevýrazný městský přízvuk, ale teď mluvil nejenom s výrazně komarrským, ale přímo s komarrským pouličním přízvukem.
Miles Ivanovi gestem naznačil, ať sklapne. Miles si pamatoval, co se přihodilo dvěma chudákům Cetaganďanům, když naposledy viděl Galeniho takhle rozzuřeného, a tak mu osobní návštěva zrovna teď připadala jako obzvlášť špatný nápad. Na ochranu tu měl sice desátníka Kostiho, ale dokáže si Kosti poradit se svým nadřízeným? Ve vražedném amoku? To by Miles od chudáka desátníka vyžadoval trochu moc.
„Duve, mě to mrzí. Já jsem nechtěl, aby to dopadlo takhle. Já to takhle neplánoval. Všechny to naprosto zaskočilo, včetně lady Alys. Zeptej se Ivana."
Ivan pokrčil rameny a rozhodil rukama. „To je fakt."
Miles si opatrně odkašlal. „Jak, ehm... ses to dozvěděl?"
„Zavolala mi."
„Kdy?"
„Asi před pěti minutama."
Prostě mu dala kopačky. No výborně.
„Oba mně zavolali," zavyl Galeni. „Řekla mi, že jsem její zdejší nejlepší přítel, a že chce, abych byl první Komařan, který se to dozví."
Takže Gregor to vážně udělal. „A, ehm... co jsi na to řekl?"
„Jasně že jsem jim pogratuloval. Co jinýho jsem měl říkat? Když tam oba seděli a tlemili se na mě?" Miles si oddechl

úlevou. Zaplať pámbu. Galeni se nepřestal úplně ovládat. Zavolal Milesovi jenom proto, aby se někomu mohl vyvztekat na rameni. Viděno v určitém světle je to vlastně známkou nesmírné důvěry. Úžasný. Dík, Duve.
Ivan si masíroval krk. „Tys tu ženskou uháněl pět měsíců a jedinej výsledek je, že v tobě vidí přítele? Duve, cos kruci celou tu dobu prováděl?"
„Je přece Toscanová," řekl Galeni. „Podle měřítek její rodiny jsem jenom zchudlý kolaborant. Musel jsem ji přesvědčit, že mám takovou budoucnost, abych jí byl hoden, tedy v současnosti nic moc, ale časem... a pak se dostavil on a dostal ji, ani nehnul prstem."
Miles, který byl svědkem, jak se Gregor div nepřetrhl, jen aby se Laise zalíbil, udělal jen: „Hm."
„Pět měsíců je děsně dlouhá doba," pokračoval Ivan upřímně kritickým tónem. „Panebože, Duve, proč sis ode mě hned ze začátku nedal poradit?..."
„Je to Komařanka. Co vy barrayarští přeslazení cínoví rekruti víte o komarrských ženách? Inteligentní, vzdělaná, na úrovni -"
„Táhne jí na třicítku..." nadhodil Miles zamyšleně.
„Vypracoval jsem si rozvrh," bránil se Galeni. „Až bychom se znali přesně šest měsíců, požádal bych ji o ruku."
Ivan sebou škubl.
Galeni se podle všeho uklidňoval, nebo aspoň začal klouzat z bezprostředního vzteku a bolesti do energeticky méně náročného zoufalství. Tentokrát se jeho překypující city možná dostatečně vybijí agresivními slovy a na agresivní činy nedojde. „Milesi..." tentokrát aspoň před jménem nevychrlil řadu nadávek -„ty jsi přece skoro jako Gregorův adoptovaný bratr."
To skoro bych vynechal. „Hm?"
„Myslíš, že... mohl bys ho nějak přesvědčit, aby se vzdal... ne." Galeni úplně zvadl.
Ne. „Dlužím Gregorovi... tolik věcí i z minulosti. Na osobní i politické úrovni. Záležitost s dědicem má zásadní význam pro mé další zdraví a bezpečnost a Gregor si s tím dával tak zatraceně načas. Až doteď. Já ho můžu jedině podpořit. A kromě toho" - vybavil si, co mu říkala teta Alys - „se takhle rozhodla Laisa, a ne ty, ani já, ani Gregor. Pokud jsi o svém rozvrhu zapomněl informovat jí, já za to nemůžu. Promiň."
„Do prdele." Galeni přerušil spojení.
„No," hlesl Ivan do ticha, které se rozhostilo. „Tak tohle bychom měli."
„Takže ty ses mu taky vyhýbal?"
„Jo."
„Srabe."
„Kdo se posledních čtrnáct dnů zašíval v horách?"
„To byl strategický ústup."
„Mno. Myslím, že nám v jídelně osychá dezert."
„Nemám hlad. Myslím, že jestli se Gregor a Laisa dnes večer rozhodli, že dají vědět přátelům, než to oznámí oficiálně... tak tu rovnou můžu zůstat o minutku déle."
„Aha." Ivan přikývl, přitáhl si židli a usadil se.
Terminál pípl za tři minuty. Miles stiskl tlačítko přijímače.
Gregor byl elegantně oděn v tmavých, výrazně civilních šatech; Laisa, v nepokrytě komarrském oděvu, byla půvabná jako obvykle. Oba se usmívali, oči jim zamilovaně zářily.
„Zdravím, Milesi," začal Gregor a Laisa dodala: „Tak se zas vidíme, lorde Vorkosigane."
Miles si odkašlal: „Ahoj, lidi. Co pro vás můžu udělat?"
„Chtěl jsem, aby ses to dozvěděl mezi prvními," řekl Gregor. „Požádal jsem Laisu o ruku. A ona řekla ano." Gregor vypadal značně ohromeně, jako by ho rychlý souhlas zaskočil. Laisa, popravdě řečeno, se usmívala přinejmenším stejně zaskočeně.
„Gratuluju," vymáčkl ze sebe Miles.
Ivan se mu naklonil přes rameno do záběru, aby výrok schválil, a Gregor řekl: „Á, fajn, ty jsi tu taky. Tobě jsme chtěli volat jako dalšímu." To Gregor jede podle oficiálního seznamu následníků, kteří si teď můžou zhluboka oddechnout? No... takhle se to na Barrayaru dělá. Laisa něco zamumlala Ivanovi na pozdrav.
„Dozvídám se to jako první?" hodil Miles udičku.
„To ne," přiznal Gregor. „Brali jsme to po řadě. První byla samozřejmě lady Alys; ta u toho byla od začátku, nebo skoro."
„Rodičům jsem poslala zprávu včera. A řekla jsem to kapitánu Galenimu," dodala Laisa. „Za tolik mu vděčím. Jemu i vám." ‚A co, éé, říkal?"
„Souhlasil, že to prospěje shodě obou planet," řekl Gregor, „což mi vzhledem k jeho původu přijde velice povzbudivé." Jinými slovy ses ho bez obalu zeptal, a on řekl, Ano, sire. Ubohý, skvělý Duv. Není divu, že mi zavolal. Jinak by se rozletěl na kusy. „Galeni... je složitý člověk."
„Ano, já vím, že ho máš rád," řekl Gregor. „Poslal jsem taky zprávu tvým rodičům, měli by ji dostat dnes večer. Čekám, že mi zítra odpovědí."
„Aha," rozpomněl se Miles. „Myslím, že teta Alys tě předběhla. Otec mě požádal, ať ti tlumočím ujištění o jeho osobní podpoře. A matka mě požádala, ať za ni tlumočím totéž zejména vám, doktorko Toscanová."
„Těším se, až se setkám s legendární Cordelií Vorkosiganovou," prohlásila Laisa s nelíčenou upřímností. „Myslím, že bych se od ní mohla mnohému přiučit."
„Já si myslím totéž," připustil Miles. „Propánaboha. Oni sem kvůli tomu přiletí, nemám pravdu?"
„Nenapadá mě nikdo jiný, koho bych mezi nejbližšími svatebními hosty viděl raději, tedy kromě tebe," řekl Gregor.

„Půjdeš mi doufám za svědka?"
Jako na souboji. „Jistě. Ehm... jak si časově představuješ veřejnou část celého cirkusu?"
Gregorovi trochu poklesla ramena. „Lady Alys má v tom ohledu podle všeho velice rigidní představy. Já chtěl, aby zasnoubení proběhlo okamžitě, ale ona trvá na tom, že se i vlastní oznámení musí zdržet, dokud se nevrátí z Komarru. Posílám ji k Laisiným rodičům, aby tam hovořila mým Hlasem, víš, se všemi náležitostmi. A oficiální zasnoubení až za dva měsíce. A svatba skoro až za rok! Se zasnoubením jsme se shodli na kompromisu, měsíc po jejím návratu, a o tom druhém se pořád ještě chce dohadovat. Říká, že pokud nedám vorským dámám dost času, aby se jaksepatří naparádily, nikdy mi to neprominou. Nechápu, proč by jim oblékání mělo trvat dva měsíce."
„Hm. V tomhle bych jí na tvém místě poskytl volnou ruku. Dokázala by přinutit konzervativní vorskou frakci, aby ti zobali z ruky, a přitom by si vůbec nevšimli, co je k tomu přimělo. Což by ti vyřešilo půlku problému. Nemůžu bohužel mluvit za radikální komarrskou půlku."
„Alys si myslí, že bychom měli mít dvě svatby, jednu tady, druhou na Komarru," řekl Gregor. „Dvojnásobné utrpení."
Pohlédl stranou a stiskl Laise ruku. „Ale stojí za to."
Při pohledu na společenské povinnosti, které se před nimi s rostoucími komplikacemi rozevíraly, se oba tvářili, jako by pomýšleli na útěk. „Však vy to oba přežijete," ujistil je Miles srdečně. „Všichni vám pomůžeme, nemám pravdu, Ivane?"
„Máti už mě zrekrutovala jako dobrovolníka," přiznal se Ivan zasmušile.
„Už jste to, ehm, řekli Illyanovi?" zeptal se Miles.
„Poslal jsem lady Alys, aby ho zpravila nejdřív ze všech," odpověděl Gregor. „Přišel za mnou osobně, aby mě ujistil o své osobní i profesionální podpoře -o podpoře mluví všichni. To vypadám na omdlení nebo co? Nepoznal jsem, jestli má radost nebo je zděšený, ale v Illyanovi se člověk občas těžko vyzná."
„Tak těžko zas ne. Hádám, že osobně měl radost, a profesionálně se zděsil."
„Ale navrhl mi, abych se ze všech sil snažil urychlit příjezd tvé matky před zasnoubením, aby, řečeno jeho slovy, propůjčila lady Alys svůj vliv. Říkal jsem si, jestli by ses v té věci za nás nepřimluvil, Milesi. Ona tak nerada nechává tvého otce o samotě."
„Pokusím se. Ale řekl bych, že tentokrát by ji v příletu zabránila jenom blokáda červí díry."
Gregor se zazubil. „I tobě musíme poblahopřát, Milesi. Tvůj otec před tebou k tomu potřeboval celou armádu, ale ty jsi změnil dějiny Barrayaru pouhým pozváním na večeři."
Miles bezmocně pokrčil rameny. Panebože, to z toho všichni budou vinit mě? A za všechno, co bude následovat? „No, z téhle události radši žádné dějiny budovat nebudeme, co říkáš? Myslím, že bychom měli spíš usilovat o nebetyčnou domácí nudu."
„Z celého srdce souhlasím," prohlásil Gregor. Vesele jim zasalutoval a přerušil spojení.
Miles položil hlavu na stůl a zasténal. „Já za to nemůžu!"
„Ale můžeš," řekl Ivan. „Celé to byl tvůj nápad. Já u toho byl, když jsi s tím vyrukoval."
„To teda ne. Byl to tvůj nápad. To ty jsi mě přece zverboval na tu zatracenou státní večeři."
„Já pozval jenom tebe. Galeniho jsi pozval ty. A vůbec, mě zverbovala máti."
„Aha. Takže za všechno může ona. Fajn. S tím se dá žít."
Ivan pokrčil rameny na souhlas. „No, co takhle připít šťastnýmu páru? Některý flašky v tvým sklepě mají na sobě víc prachu než vorskej stařešina."
Miles se nad tím zamyslel. „Jo. Jdem to prozkoumat."
Když se ocitli dole u polic, Ivan napřed zuřivě odmítl Milesův ostýchavý návrh, že nejlepší jedovatinou po večeři by byla javorová medovina, a pak ze sebe vysoukal: „Myslíš, že se Galeni pokusí o něco, čeho pak bude litovat? Nebo čeho budeme litovat my?"
Miles dlouho váhal, ale pak řekl: „Ne."

KAPITOLA 13
Ivan nedostál své hrozbě a neobtěžoval nadále Milese kvůli léčení nebo kvůli tomu, že si ho ještě nezařídil, protože ho lady Alys zverbovala, aby jí pomáhal s přípravami k odjezdu na Komarr. Alys se letmo zastavila i ve Vorkosiganském paláci, přivezla několik kilogramů historických pramenů o císařských svatbách v minulosti a přikázala Milesovi, ať si to prostuduje. Po návratu se Alys bezpochyby vytasí se sáhodlouhým seznamem povinností pro všechny, Ivanem počínaje. A Miles byl na ráně hned po Ivanovi.
Miles trochu zdrceně listoval starými knihami. Kolikpak zaprášených ceremonií hodlají z toho muzea vytáhnout? Od poslední císařské svatby mezi princem Sergem slavné, ač pochybné paměti, a nešťastnou princeznou Kareen uplynulo už čtyřicet let. To byla monumentální podívaná, a to byl Serg pouze následník, a ne vládnoucí císař. Ale co, Miles si říkal, že obnovení vorských tradic stmelí drolící se identitu vorské třídy. Dobře připravená a provedená ceremonie třeba poslouží jako jakýsi společenský imunosupresant, který Vory přiměje přijmout transplantovanou komarrskou tkáň.
Alys si to rozhodně myslela, a ta by to měla vědět; snad žádný vorský rod nelpěl na tradicích víc než Vorpatrilové.
Zasmušile dumal, jaké povinnosti ho v budoucnu čekají. Předpokládal, že jít císaři za svědka na svatbu má politický i společenský význam, vzhledem k tomu, jak bylo obojí ve Vorbarr Sultaně promíchané, ale i tak měl pořád pocit, že skýtá asi tolik užitku jako sádrová zahradní socha, do které se zastrkují pochodně. No... povinnost mu v minulosti ukládala i podivnější úkoly. Nebo by radši znovu čistil zamrzající stoky pod táborem Permafrost? Nebo by pobíhal po Jacksonu se zabijáckými četami nějakého pomateného místního barona v patách?
Na tohle radši neodpovídej, hochu.
Lady Alys si za sebe našla dočasnou náhradnici pro roli Gregorovy oficiální matrony v Drou Koudelkové, komodorově manželce a Deliině matce. Miles se to dozvěděl, když mu madam Koudelková zavolala a vyřídila mu pozvání-rozkaz, aby

se dostavil jakožto vorská ozdoba na další Gregorův milostný piknik. Miles dorazil k východnímu sloupořadí Rezidence o něco dřív, takže narazil na zástup mužů v přehlídkových rudomodrých uniformách, kteří právě odcházeli z nějaké superoficiální ranní ceremonie. Ustoupil stranou, aby uniformovaní důstojníci mohli projít, a snažil se z tváře zaplašit nepokrytou závist.
Jeden z mužů scházel ze schodů pomalu a opatrně a opíral se o zábradlí. Miles ho okamžitě poznal a potlačil chuť ukrýt se za nejbližším ozdobně zastřiženým keříkem. Poručík Vorberg. Vorberg admirála Naismithe nikdy neviděl, jenom jeho podměrečný bitevní skafandr. Gregor dnes zjevně rozdával různá císařská vyznamenání, protože Vorbergovi se na hrudi skvěla nová medaile za zranění v Císařských službách. Miles měl doma v zásuvce půl plechovky podobných medailí; Illyan mu je pak přestal dávat, snad se bál, že Miles jednou opravdu dostojí svým výhrůžkám a vezme si je na sebe všechny najednou. Ale pro Vorberga to očividně bylo první významné ocenění, kterého se mu kdy dostalo, protože ho nesl se zaujatým, sebestředným výrazem.
Miles to nevydržel. „Á - Vorberg, že ano?" pronesl zkusmo, když ho poručík míjel.
Vorberg na něj nejistě zamžoural a pak vyjasnil tvář. „Vorkosigan, že ano? Párkrát jsem vás myslím zahlédl na velitelství pro galaktické záležitosti na Komarru." Srdečně přikývl na pozdrav, jako kurýr Císařské bezpečnosti a Vor svému soukmenovci.
„Kdepak jste přišel k tomu smolnému metálu?" ukázal Miles hlavou k Vorbergově hrudi. „Nebo bych se neměl ptát?"
„Není to zas tak tajné. Vyslali mě na rutinní - víceméně rutinní - cestu až za Zoave Twilight. Banda nějakých zatracených únosců zajala loď, na které jsem letěl."
„Snad ne naši kurýrní loď! O tom bych přece něco zaslechl. Kolem toho by se nadělal ukrutný rozruch."
„Kéž by to tak bylo. To by pro mě třeba Císařská bezpečnost poslala normální vojáky. Ale já letěl civilní dopravní lodí, zapsanou v zoavském rejstříku. Tak nebo tak, Císařská bezpečnost ve své nezměrné moudrosti a bezpochyby na radu nějakých lakomců účetních, kteří mě tou zatracenou lodí předtím poslali, někde splašila lacinou žoldnéřskou partu, aby mě z toho zkusili vysekat. Naprosto to podělali." Důvěrně ztišil hlas. „Jestli se někdy ocitnete ve stejné kaši, hlavně se vyhněte sbírce komediantů, kteří si říkají Dendarijská flotila svobodných žoldnéřů. Jsou hotový postrach."
„Nejde snad právě o to?"
„Ano, ale ne pro vaše vlastní lidi."
„Ach tak." Někdo musel Vorbergovi prozradit, že ho zasáhla palba z vlastních řad. Nejspíš doktorka; ta trpěla nevyléčitelnou pravdomluvností. „Ale já o Dendarijcích už slyšel. Chci říct, že mají mezi sebou určitě nějaké zběhlé Barrayarany, jinak by se nepojmenovali po hlavním geografickém útvaru mého Okrsku. Ledaže mají mezi sebou nějakého fandu do vojenské historie, na kterého udělaly dojem partyzánské akce mého dědečka."
„Ano, výkonného důstojníka jim dělá nějaký barrayarský odpadlík, s tím jsem se setkal. Šuška se, že jejich velitel je Beťan. Zjevně unikl beťanské terapii."
„Myslel jsem, že Dendarijci jsou docela dobří."
„Nijak zvlášť."
„Jste přece tady, nebo ne?" opáčil Miles nedůtklivě. Rychle se ovládl. „Takže... se vracíte do služby?"
„Po dnešku mě na pár týdnů zavřou do nějaké kanceláře na velitelství," kývl Vorberg hlavou. „Jenom abych něco dělal. Nechápu, proč se mi nohy nemůžou doléčit někde na cestě, ale doktoři si evidentně myslí, že bych měl být v stavu uhánět plnou rychlostí, kdyby na to došlo."
„To mi mluvíte z duše," připustil Miles truchlivě. „Kdybych já sám byl o něco rychlejší..." Zbytek věty spolkl.
Vorberg si v tu chvíli poprvé všiml Milesova střízlivého civilního oděvu. „Vy jste taky na zdravotní dovolené?"
Miles odsekl: „Mě ze zdravotních důvodů propustili."
„Aha." Vorberg měl tolik slušnosti, že se zatvářil rozpačitě. „Ale - já myslel, že máte nějaké extra výsady, ehm, seshora."
Vorberg možná neměl tak docela jasno, kdo je Miles, ale moc dobře věděl, kdo je Milesův otec.
„Ty už jsem přečerpal. Díky jehličkovému granátu."
„Uf," vzdychl Vorberg. „To zní ještě nepříjemněji než plazmomet. To mě mrzí. Co budete dělat dál?"
„To vážně nevím."
„Vrátíte se do svého Okrsku?"
„Ne... mám jisté, ehm, společenské povinnosti, kvůli kterým se nějaký čas zdržím ve Vorbarr Sultaně." Gregorovo zasnoubení ještě nebylo veřejně ohlášeno; někdo to jistě vyslepičí předem, ale Miles se zařekl, že on to nebude. Jakmile pořádně odstartují svatební přípravy, bude na velitelství Císařské bezpečnosti pěkně živo. Kdyby tam Miles pořád pracoval, nastala by teď ideální doba vypravit se na dlouhou misi do nejzazších koutů galaxie. Ale Vorberga dost dobře varovat nemohl. „Ve Vorkosiganském paláci... se cítím skoro doma."
„Tak to se třeba někdy potkáme. Hodně štěstí."
„Vám taky." Miles mu zasalutoval jako analytik a pokračoval v cestě. Civilistovi Vorberg rádoby vojenský pozdrav samozřejmě neoplatil a pouze zdvořile pokývl hlavou.
Gregorův majordomus zavedl Milese na další zahradní slavnost, tentokrát bez koně a s větší společností. Byl tu Gregorův blízký přítel hrabě Henry Vorvolk se svou hraběnkou a pár starých Gregorových kamarádů. Zdálo se, že náplní odpoledního společenského programu je představit budoucí nevěstu o něco širšímu kroužku císařských známých, kteří přišli na řadu hned po adoptované rodině, tedy Alys, Milesovi a Ivanovi. Gregor dorazil s malým zpožděním, zjevně se zrovna převlékl z přehlídkové uniformy, kterou měl na sobě o dopoledním rozdílení vyznamenání. Drou Koudelková, Deliina matka, vesele předsedala společnosti místo nepřítomné Alys. Než se Drou provdala za Koudelku, dělala Gregorovi v dětství tělesnou strážkyni a také pracovala jako velitelka bezpečnosti u Milesovy matky. Miles poznal, že Gregor úzkostlivě sleduje, jestli spolu Drou a Laisa budou vycházet.
Gregor si nemusel dělat starosti. Madam Koudelková, která byla na společenské scéně ve Vorbarr Sultaně jako doma,

vyšla dobře s každým. Jakožto neVorka, která Vory zblízka pozorovala, mohla Laise prospět mnoha soukromými radami, o což zřejmě Gregorovi šlo.
I Laisa si jako obvykle vedla dobře. Měla instinkty hodné velvyslance í pozorovací talent a nikdy se téže chyby nedopustila dvakrát. Čekat, že by přežila někde v barrayarském městském slumu nebo ve vesnickém zapadákově, by asi bylo přehnaně optimistické, ale bylo jasné, že barrayarské styky s vesmírem zvládne zcela hladce.
Přes společenské cíle se Gregorovi podařilo snoubenku na chvíli uchvátit pro sebe, protože na císařovu nepokrytou narážku se společnost po jídle rozešla na procházku po zahradě. Miles a Delie Koudelková se ulili na lavičce s výhledem na oficiální část zahrady a pozorovali krkolomný taneček, jak se poslušní korzující poddaní velkodušně snažili na větvemi stíněných cestičkách vyhnout Gregorovi a Laise.
„Jak se má tvůj táta?" zeptal se Miles, když se uvelebili. ‚Asi bych za ním měl zajít."
„Jo, on si lámal hlavu, proč se mu během téhle dovolené vyhýbáš. Pak jsme se doslechli o tvém zdravotním vyhazovu. Mám ti od něj vyřídit, že mu to bylo strašně líto. Tehdy, jak jsme šli na státní večeři, už jsi věděl, že se to chystá? Vůbec jsi to nedával najevo. Ale pro tebe to přece nemohlo být překvapení."
„Pořád jsem zoufale doufal, že z toho nějak vyváznu." Což nebyla tak docela pravda; spíš si to vůbec nepřipouštěl, odmítal na to myslet. Při zpětném pohledu se to jevilo jako závažná chyba.
„Jak se má tvůj kapitán Galeni?"
„Třebaže všichni předpokládají opak, Duv Galeni nepatří k mému osobnímu vlastnictví."
Netrpělivě stiskla rty. „Víš, jak to myslím. Jak vzal Laisino zasnoubení s Gregorem? Tenkrát večer jsem si byla jistá, že na ni bere."
„Moc dobře to nevzal," připustil Miles, „ale dostane se z toho. Myslím, že si prostě hrozně dával načas s namlouváním. A ona usoudila, že o ni zas tak moc nestojí."
„Byla by to příjemná změna oproti hulvátům, kteří se člověka hned snaží oblézat," povzdechla si Delia.
Miles si představil sebe sama ověšeného cepíny a sáhodlouhým lanem, jak se pokouší zlézt Mount Delii. Velice nebezpečný výstup. „A jak teď vycházíš s Ivanem? Tehdy večer jsem nevěděl, jestli se ti mám omluvit, že jsem mu tě vyfoukl."
„No jo, Ivan."
Miles se pousmál. „Těšíš se na císařskou svatbu?"
„No, máma tím hrozně žije, přinejmenším kvůli Gregorovi. Už nám všem začala plánovat šaty a láme si hlavu, jestli sem na tu slávu bude moct z Bety přiletět moje sestra Kareen. Tak si říkám, jestli máma nedoufá, že svatby jsou nakažlivé. Máma s tátou pořád trousí narážky, že by jednou chtěli mít dům zas sami pro sebe. Nebo aspoň koupelny."
„A co ty?"
„No, bude se tancovat." Rozjasnila tvář. „Třeba tam budou nějací ucházející chlapi."
„Ivan není ucházející chlap?"
„Říkala jsem chlapi, ne kluci."
„Je mu málem třicet. A tobě je kolik, čtyřiadvacet?"
„Nejde o věk, ale o přístup. Klukům jde jenom o postel. Chlapi se chtějí oženit a někam to v životě dotáhnout."
„Jsem si úplně jistý, že chlapům jde taky o postel," pronesl Miles poněkud omluvně.
„To jo, ale nemyslí jenom na to. Pár mozkových buněk jim zbývá na jiné funkce."
„Neříkej mi, že ženské nejsou stejné."
„Možná jsme vybíravější."
„Tenhle argument nemáš statisticky podepřený. Skoro všichni se nakonec vdají nebo ožení. Takže tak vybíravé zas být nemůžou."
Zatvářila se zamyšleně, očividně jí něco došlo. „Jenom v naší kultuře. Kareen povídala, že na Betě se to dělá jinak."
„Na Betě se všechno dělá jinak."
„Třeba je to prostě nakažlivé."
Tak jak to, že já jsem nejspíš imunní? „Divím se, že vás holky ještě někdo neuhnal."
„To je myslím tím, že jsme čtyři," svěřila se mu Delia. „Kluci se připlíží ke stádu a pak se nemůžou rozhodnout, kterou ulovit."
„To docela chápu," připustil Miles. En masse dokázaly Koudelkovic plavovlásky člověka velice znervóznit. „Takže všude radši bez sester, co?"
„Přesně tak," vzdychla Delia.
Kolem šli zrovna Vorvolkové a zastavili se na kus řeči; Miles s Delií se pak za nimi doloudali k madam Koudelkové a společnost se rozešla. Miles se vrátil do Vorkosiganského paláce a pilně se pídil po jakékoliv práci, aby se vyhnul domácím úkolům, kterými ho při odjezdu zavalila lady Alys.

***

Po večeři si Miles hověl ve Žlutém salonku, podrobně si pročítal Tsipisovu měsíční finanční zprávu, dělal si poznámky a pořád ještě ignoroval hromadu v kůži vázaných zaprášených svazků v rohu. Najednou dovnitř vpadl Martin.
„Někdo přišel ke vchodu," hlásil poněkud užasle. Jakožto učedník na majordoma, kteroužto funkci si tak nějak přibral k povinnostem řidiče a příležitostného umývače nádobí, obdržel Martin pokyny ohledně náležitých způsobů, jak vítat návštěvníky a jak je domovním bludištěm doprovázet k žijícímu obyvateli domu. Možná nadešel čas, aby si ony principy v krátkosti zopakovali.
Miles položil čtečku. „No... takže jsi ho, ji, nebo to pustil dovnitř? Doufám, že to není nějaký cesťák; ale ty většinou

zadrží už stráž u brány..."
Za Martinem vešel Duv Galeni. Milese rázem přešla výřečnost. Galeni měl na sobě pořád ještě zelenou uniformu, jakou nosil v kanceláři. Nevypadal ozbrojeně. Ze všeho nejvíc vlastně vypadal unaveně. A trochu neklidně, ale chyběl tam onen maniakální nádech, na který se Miles naučil dávat pozor. „Á," začal Miles. „Pojď dál. Posaď se."
Galeni suše pokynul rukou na znamení, že pozvání přijímá, přestože už vlastně vešel předtím. Strnule se posadil na židli s rovným opěradlem.
„Nedal by sis... něco k pití?"
„Ne, díky."
„Aha, tak to bude všechno, Martine. Děkuju." Martin po chvilince pochopil narážku a odporoučel se.
Miles naprosto netušil, co se bude dít dál, a tak jenom nadzvedl obočí.
Galeni si rozpačitě odkašlal. „Myslím, že ti dlužím omluvu. Byl jsem trochu vykolejený."
Miles si oddechl. Snad to všechno přece jen dobře dopadne. „Ano, a ještě jednou ano. Ale to bylo pochopitelné. Není snad třeba o tom dál mluvit."
Galeni přikývl, už se zas choval střízlivě jako obvykle.
„Ehm... doufám, že ten večer jsem tvým jediným důvěrníkem byl já."
„Ano. Ale to je jenom předehra k tomu, kvůli čemu jsem přišel. Stalo se něco o dost vážnějšího."
Co zas máš?, Prosím, už ne další milostné komplikace. …„Ale? A o co kráčí?"
„Tentokrát je to profesionální dilema, nic osobního."
Já už pro Císařskou bezpečnost nepracuju. Tuhle připomínku Miles pečlivě spolkl. Zvědavě vyčkával.
Galeni se ještě víc zakabonil. „Řekni mi... už jsi někdy Simona Illyana přistihl při nějaké chybě?"
„No, přece mě vyhodil," prohodil Miles jízlivě.
Galeni škubl rukou na znamení, že tady končí všechna legrace. „Ne. Myslel jsem při omylu."
Miles zaváhal. „Není to nadčlověk. Zažil jsem, že se dal zavést na špatnou stopu, že uvažoval špatným směrem. I když moc často to nebylo. On si své teorie většinou pořád srovnává s novými informacemi." „Nemyslím složité chyby. Jednoduché."
„Tak to ne." Miles zaváhal. „A ty?"
„Nikdy předtím ne. Ale chápej, já s ním nespolupracuju tak úzce. Jednou týdně mu moje oddělení podává hlášení a on nás občas požádá o zvláštní informace. Jenomže za poslední tři dny se odehrály čtyři... podivné incidenty."
„Incidenty, jo? Jaké přesně?"
„Při tom prvním... mě požádal o přehled, na kterém jsem zrovna pracoval. Dopsal jsem ho a poslal nahoru, a on mi za dvě hodiny volal dolů a žádal o něj znovu. Nastal trochu zmatek, ale jeho tajemník pak z kancelářských záznamů potvrdil, že jsem přehled poslal, a řekl, že už ho Illyanovi předal. Illyan pak na svém stole našel kódovou kartu a omluvil se. A já už na to dál nemyslel."
„Byl... netrpělivý," nadhodil Miles.
Galeni pokrčil rameny. „Druhá věc, to byla jen taková maličkost, prostě vzkaz z jeho kanceláře s nesprávným datem. Zavolal jsem jeho tajemníkovi, ať datum opraví. Bez problému."
„Hm."
Galeni se nadechl. „Do třetice to byl nesprávně datovaný vzkaz mému předchůdci, který už tam pět měsíců nepracuje. Ve vzkazu Illyan žádal o poslední hlášení o jisté spojené komarrsko-barrayarské obchodní flotile, která vyrazila na dlouhou výpravu až za Tau Ceti. A která se před půl rokem vrátila na domácí orbit. Když jsem mu zavolal, abych zjistil, co přesně po mně chce za informace, tvrdil, že o nic takového nežádal. Tak jsem mu vzkaz přeposlal zpátky a on ztichl jako pěna a přerušil spojení. To bylo dneska ráno."
„To jsou tři."
„A dneska odpoledne mu moje oddělení podávalo týdenní hlášení, bylo nás tam pět analytiků na komarrské záležitosti a generál Allegre. Víš, jak Illyan normálně mluví. Dělá dlouhé pauzy, ale když mluví, mluví velice promyšleně. Tentokrát... dělal pauzy častěji. A když mluvil, jako by přeskakoval mezi tématy, občas i zmateně. Propustil nás předčasně, neprobrali jsme toho ani půlku."
„Hm... co se dneska probíralo?"
Galeni zavřel pusu.
„Jasně, já rozumím, ty o tom správně nesmíš mluvit, ale jestli se mluvilo o Gregorově nadcházejících svatebních plánech - možná že něco vynechával, aby tě šetřil, tak nějak automaticky nebo co."
„Pokud by mi nedůvěřoval, tak mě tam vůbec neměl zvát," odsekl Galeni. Neochotně dodal: „Teorie je to dobrá. Jenomže tak docela ne... Škoda, žes tam nebyl."
Miles stiskl zuby, aby mu neunikl nějaký vtípek, který se přímo nabízel. „Co napadá tebe?"
„Já nevím. Císařská bezpečnost investovala spoustu peněz a času, aby mě vyškolila jako analytika. Hledám změny v zaběhaných modelech. A tohle je změna. Ale jsem ve městě nový, a ještě k tomu Komařan. Ty znáš Illyana celý život. Už jsi ho takhle někdy zažil?"
„Ne," připustil Miles. „Ale všechno mi to přijde jako normální lidské omyly."
„Kdyby se odehrály ve větším časovém odstupu, asi bych si jich vůbec nevšiml. Nepotřebuju - ani nechci -znát podrobnosti, ale neprožívá Illyan třeba ve svém osobním životě zrovna teď nějaký zvláštní stres, o kterém nikdo z nás v kanceláři neví?"
Jako ty, Duve? „Myslím, že Illyan žádný osobní život nemá. Nikdy se neoženil... patnáct let bydlel ve stejném bytě šest ulic od práce, dokud dům nezbourali. Pak se provizorně přestěhoval do jednoho z bytů pro svědky na nižším podlaží velitelství. To bylo před dvěma lety a ke stěhování se ještě nerozhoupal. O jeho dřívějším životě moc nevím, ale v

poslední době se v něm nevyskytovaly žádné ženy. Ani muži. Ani ovce. I když ovce bych možná dokázal pochopit. Ovce nemluví, dokonce ani pod fastpentou. To byl vtip," dodal, když se Galeni neusmál. „Illyanův život je pravidelný jako hodinky. Má rád hudbu... nikdy netančí... všímá si parfémů, silně vonících květin a vůní vůbec. Tenhle smyslový vjem mu nejde přes čip. Myslím, že čip neuchovává ani somatické vjemy jako hmat, jenom sluchové a zrakové."
„Ano. Právě na čip jsem myslel. Víš něco o psychóze, kterou čip prý působí?"
„Já myslím, že to čipem nebude. Sice přesně neznám technické podrobnosti, ale všichni ti lidé se prý zbláznili do jednoho či dvou let po zavedení čipu. Pokud by se měl Illyan zcvoknout, už by ho to potrefilo před několika desetiletími." Miles zaváhal. „Ale člověk si říká, co třeba... stres? Drobné mrtvice? Je mu přes šedesát... hergot, třeba je prostě utahaný. Dělá tu zatracenou práci už třicet let. Vím, že za pět let plánoval odejít do důchodu." Miles radši nevysvětlil, jak to ví.
„Císařskou bezpečnost bez Illyana si nedokážu představit. Jedno a druhé jsou synonyma."
„Nejsem si jistý, jestli má svou práci opravdu rád. Jenom ji dělá hrozně dobře. Nasbíral tolik zkušeností, že je ho téměř nemožné překvapit. Nebo zmást."
„Při vedení se vždycky opírá o jedince," poznamenal Galeni. „To je vlastně docela vorské. Většina nebarrayarských organizací se snaží rozdílet úkoly tak, aby lidé, kteří je vykonávají, byli nahraditelní. Organizaci to zajišťuje kontinuitu."
„A ničí to inspiraci. Illyanův styl velení není moc okázalý, to přiznávám, ale Illyan se dokáže přizpůsobit a je naprosto spolehlivý."
Galeni povytáhl obočí. „Naprosto?"
„Většinou spolehlivý," opravil se Miles rychle. Milese poprvé v životě napadlo, jestli Illyan není třeba nudný od přírody. Vždycky si říkal, že tak Illyan reaguje na vysoké bezpečnostní nároky své práce - život s žádnými pákami, které by mohl ovládnout nepřítel. Ale možná se svým bezbarvým přístupem vypořádal s oním problémem v paměťovém čipu, který ostatní sklátil?
Galeni si složil ruce na kolena. „Řekl jsem jen, čeho jsem si všiml. Napadá tě nějaké řešení?"
Miles si povzdechl. „Dívej se. Vyčkávej. Zatím nemáš ani teorii. Jenom vodu v dlani."
„Mám teorii, že s tou vodou v dlani je něco zásadně v nepořádku."
„To je intuice. Což mimochodem nemyslím jako urážku. Já se intuicí naučil hluboce respektovat. Ale nesmíš si ji plést s důkazy. Nevím, co ti mám říct. Jestli se u Illyana vyvíjejí nějaké drobné mentální potíže, je na velitelích všech oddělení, aby..." Co? Aby se vzbouřili? Aby si šli na Illyana stěžovat nadřízeným? Jediné dvě tak vysoké šarže na planetě byl ministerský předseda Racozy a císař Gregor. „Pokud je to vážně tak, ostatní si toho časem všimnou taky. A líp, když na to jako první poukáže kdokoliv jiný v Císařské bezpečnosti, jenom ne ty. Kromě mě. To by bylo horší."
„Co když ten pocit mají všichni?"
„Já... " Miles si promnul čelo., Jsem rád, že sis o tom promluvil se mnou."
„Jenom proto, že ty jsi jediný můj známý, o kterém vím, že zná Illyana opravdu dlouho. Jinak... si nejsem jistý, že bych o tom měl vůbec mluvit. Ne mimo rámec Císařské bezpečnosti."
„Uvnitř Císařské bezpečnosti taky ne. I když je tu Haroš. Ten pracoval přímo pod Illyanem skoro stejně dlouho jako já."
„Proto mi možná přišlo zatěžko jít s tím za ním."
„No... zas se mi ozvi, jo? Kdyby ti ještě něco dělalo starosti."
„Třeba je to všechno jenom prázdná bublina," pronesl Galeni nijak optimisticky.
V těchhle dnech Miles na sto metrů ucítil, když si někdo nechce něco připustit. „Jo. Ehm... nechceš si to s tím pitím ještě rozmyslet?"
„Jo," vzdychl Galeni.

***

Ráno o dva dny později se Miles hluboce zabral do inventury svého omezeného civilního šatníku. Psal si seznam, co chybí, a říkal si, jestli by si spíš neměl najmout komorníka a nakázat mu: „Prostě se o to postarej." Vtom mu v ložnici zapípal komunikační terminál. Minutku ho nebral na vědomí, pak se zvedl z podlahy od hromady vyřazeného šatstva a odšoural se přijmout hovor.
Objevil se Illyanův přísný obličej a Miles se automaticky napřímil. „Ano, pane?"
„Kde jseš?" zavrčel Illyan.
Miles vytřeštil oči. „Ve Vorkosiganském paláci. Právě jste mi sem zavolal."
„To vím!" vyštěkl Illyan popuzeně. „Proč jsi nebyl tady, v 09,00, jak zněl rozkaz?"
„Omluvte mě. Jaký rozkaz?"
„Můj rozkaz. ‚Dostav se přesně v 09,00 s poznámkovým blokem. Tohle se ti bude zamlouvat. Jde o útěk z vězení.' Myslel jsem, že dorazíš ještě dřív."
Když Illyan doslovně citoval sebe sama, Miles v tom rozpoznal jeho obvyklý styl, to bylo v pořádku. Ale obsah vzkazu mu byl matně povědomý. Podezřele povědomý. „O co vlastně kráčí?"
„Upekli to moji analytici z oddělení cetagandských záležitostí a už celý týden se mi to snaží podstrčit. Mohla by to být laciná ukázka taktického džuda s ohromným výsledkem. Existuje jistý džentlmen jménem plukovník Tremont, který se podle nich ideálně hodí k tomu, aby upadajícímu marilackému odboji vlil trochu krve do žil. Je tu jenom jediný háček. V současnosti je hostem cetagandského vězeňského tábora na Dagule IV. Kterážto zkušenost by ho měla silně motivovat, pokud by ho někdo osvobodil. Samozřejmě anonymně. Co do metody ti hodlám poskytnout víceméně volnou ruku, ale chci po tobě následující výsledky: nového vůdce pro Marilak a žádnou spojitost s Barrayarem."
Miles nejenže poznal, o jakou misi jde, ale přísahal by, že mu ji Illyan tehdy popsal přesně těmito slovy. Při přísně tajné

ranní poradě na velitelství Císařské bezpečnosti, kdysi dávno...
„Simone. Operace na Dagule proběhla před pěti lety. Loni Marilačané vyhnali ze své planety poslední Cetaganďany. Mě jste před víc než měsícem vyhodil. Už pro vás nepracuju."
„Zcvokl ses nebo co?" rozčilil se Illyan a pak náhle zmlkl. Chvíli na sebe zírali.
Illyan změnil výraz. Ztuhl. „Omluv mě," zamumlal a přerušil spojení.
Miles tam jenom seděl a zíral na prázdný holodisplej. Nikdy předtím, když jen úplně klidně seděl v prázdné místnosti, nepamatoval, že by mu tak bušilo srdce. To, co mu pověděl Galeni, mu předtím dělalo starosti.
Teď ho přepadl děs.

KAPITOLA 14
Miles seděl deset minut bez hnutí. Galeni měl pravdu. Hergot, Galeni to neuhádl ani z poloviny. Nejenže Illyan zapomíná věci, které existují, on si taky připomíná věci, které neexistují. Záblesky minulosti?
Hele, jestli ten chlapík neví, co máme za rok, našel jsem myslím způsob, jak tě dosadit na staré místo...
Moc ho to nepobavilo.
Co teď? Jestli se někdo na Barrayaru neodváží proti Illyanovi pronést ani slůvko kritiky, je to právě Miles. Všichni by v tom okamžitě viděli nervozitu způsobenou vyhazovem, nebo ještě hůř, pokus o pomstu.
Ale nemůže to nechat plavat, ne s tím, co teď ví. Z Illyanovy kanceláře se valí rozkazy a lidé je poslouchají. S důvěrou. Třicet let nahromaděné důvěry, takový kapitál by se rozházel až za dlouho. Kolik škody by Illyan za tu dobu napáchal? Zvlášť za současné situace? Co když by Illyan v myšlenkách skočil zpátky do nějaké ošklivější chvilky z Komarrského povstání?
A jak dlouho už to trvalo, než si toho všiml Galeni? Vypadalo to jako náhlá změna, ale třeba se jenom najednou projevila nápadněji. Kolik týdnů - měsíců -nahlodávala tahle nespolehlivost rozkazy? Někdo bude muset projít všechny zprávy, které vyšly z Illyanovy kanceláře, až - až po kdy? Někdo. Ale já ne.
A co přestává fungovat - čip, nebo Illyanova vlastní nervová tkáň? Nebo jde o nějakou drobnou kombinovanou dysfunkci? To je lékařská a bioinženýrská otázka a zodpovědět by ji mohl pouze odborník na techniku. Takže zase ne já.
Nakonec se uchýlil ke stejnému řešení, pokud se tomu tak dalo říkat, k jakému dospěl i Galeni. Hoď informaci na krk Někomu Jinému a modli se, aby něco podnikl. Jak dlouho asi potrvá spolku neklidných Illyanových pozorovatelů, než si ho přestanou přehazovat jako horký brambor a společně účinně zasáhnou? O tom já nerozhoduju. Ale chtěl bych, kruci.
Zdráhavě vyťukal na komunikačním terminálu kód. „Tady lord Vorkosigan. Spojte mě s oddělením pro domácí záležitosti, prosím," požádal desátníka Císařské bezpečnosti, který hovor přijal.
Generál Haroš nebyl přítomen. „Ať mi zavolá, hned jak mu předáte tenhle vzkaz," požádal Miles úředníka. „Spěchá to."
Při čekání se vrátil k hromadě šatstva. Sotva se dokázal soustředit na to, které kusy vyhodit a které vrátit zpátky do skříně. Haroš se neozval. Miles mu ještě dvakrát volal do kanceláře, než ho konečně zastihl.
Haroš se na něj z obrazovky holodispleje netrpělivě zakabonil. „Ano? Oč kráčí, lorde Vorkosigane?"
Miles se pořádně nadechl. „Před malou chvílí mi volal Simon Illyan. Myslím, že byste se na ten hovor měl podívat."
„Co prosím?"
„Jděte do Illyanovy kanceláře a požádejte jeho tajemníka, ať vám hovor přehraje. Vlastně byste se na něj měli podívat oba. Vím, že se nahrál; to je běžný operační postup."
„Proč?"
To je fakt. Proč by měl Haroš poslouchat nějakého bezpečnostního vyděděnce, kterého před jeho očima jeho vážený nadřízený Illyan nejenom propustil, ale osobně vyprovodil z velitelství? „Generále, opravdu je to důležité, opravdu je to naléhavé a opravdu bych radši, abyste to posoudil sám."
„Nechte si to teatrální tajnůstkaření, lorde Vorkosigane." Haroš se nedůtklivě, káravě zamračil.
„Omlouvám se." Miles hovořil klidně a vyrovnaně,-„Až uvidíte nahrávku, pochopíte."
Haroš nadzvedl obočí. „Ale? Inu dobrá, třeba pochopím."
„Děkuji." Miles přerušil spojení. Nemělo cenu žádat Haroše, aby mu po shlédnutí nahrávky zavolal; pak už to rozhodně nebude v Milesových rukou.
Tak. Vyřídil to, zachoval se správně, tedy tak správně, jak okolnosti dovolovaly.
Udělalo se mu docela zle.
Tak: měl by teď zavolat Gregorovi? Nebylo fér nechat císaře v téhle věci tápat ve tmě, ale panebože...
Však on mu brzy zavolá Haroš, říkal si Miles. Hned jak Haroš zhodnotí stav věcí a předá Illyana do náležité lékařské péče, stane se v Illyanově nepřítomnosti i podle hodnosti úřadujícím šéfem Bezpečnosti, a jako bezprostřední následující povinnost bude muset o nepříjemném zvratu událostí uvědomit Gregora a zjistit, co si císař přeje v této věci podniknout. Všechno se odbude během jediného dne.
Možná za Illyanovým zmateným chováním stojí něco prostého, co se dá snadno vyléčit; třeba se za pár dnů vrátí do služby. Řekněme zkratovaný čip. V tom čipu nic prostého není. Však ona se Císařská bezpečnost o své lidi postará.
Miles vzdychl a vrátil se k seznamu drobných povinností, které si sám uložil, ale sotva vnímal, co dělá. Pokoušel se číst, ale nemohl se soustředit. Illyan přece po sobě nemůže v téhle věci zahlazovat stopy, že ne? Co když si šel Haroš nahoru poslechnout ten záznam, a on už v počítači nebyl? Ale pokud si Illyan natolik uvědomuje, co se děje, měl se na léčení dostavit sám.
Den se nekonečně táhl. Večer to Miles nevydržel a zavolal Gregorovi i Harošovi, ale ani jednomu se nedovolal. Třeba už spolu řeší nastalou krizi. Nechal jim vzkazy, ať mu zavolají, ale oni se neozvali. Spal špatně.

***

Nesnášel, když se ho nikdo nenamáhal informovat. Následujícího večera byl Miles v stavu jít osobně bušit na zadní dveře sídla Císařské bezpečnosti a dožadovat se tajných hlášení, která absolutně neměl právo vidět, ale vtom se ve Vorkosiganském paláci objevil Galeni. Zjevně šel rovnou z práce, pořád měl na sobě uniformu, a vypadal ponuře i na svá obvyklá morousi měřítka.
„Něco k pití?" Milesovi stačil jediný pohled na Galeniho tvář, když ho Martin uvedl do Žlutého salonku. Tentokrát ho i náležitě ohlásil. „Večeři?"
„Pití." Galeni se vrhl do nejbližšího křesla a zvrátil hlavu, jako by ho bolela záda od krku až ke kostrči. „S večeří si to ještě rozmyslím. Zatím nemám hlad." Čekal, dokud Martin neodešel, a pak dořekl: „Je po všem."
„Mluv. Co se stalo?"
„Dnes odpoledne, při poradě všech oddělení, se Illyan naprosto sesypal."
„Dnes odpoledne? Chceš říct, že ho generál Haroš včera nepředal lékařskému oddělení Císařské bezpečnosti?"
„Cože?"
Miles mu pověděl o znepokojivém hovoru s Illyanem. „Okamžitě jsem uvědomil Haroše. Prosím tě, neříkej mi, že ten chlap neudělal, o co jsem ho žádal."
„To já nevím," řekl Galeni. „Můžu popisovat jenom to, co jsem viděl." Jakožto školený analytik, o historikovi už ani nemluvě, si Galeni vypěstoval ostrý smysl pro rozdíl mezi očitým svědectvím, informací z doslechu a domněnkou. Když něco vyprávěl, vždycky jste věděli, do které ze tří kategorií to spadá.
„Ale teď je Illyan v lékařské péči, nebo ne?" staral se Miles.
„No to si piš, že je," vzdychl Galeni. „Porada začala skoro normálně. Velitelé oddělení přednesli týdenní souhrnná hlášení a sepsali všechny choulostivé body, na které mají dávat pozor i ostatní oddělení. Illyan vypadal nervózně, neobvykle neklidně, hrál si s věcmi na stole... přelomil datovou kartu, na omluvu pak něco zamumlal. Potom vstal, aby všem jako obvykle zadal úkoly, a vysypal to ze sebe... věty spolu vůbec nesouvisely. Byl úplně mimo mísu. On si nemyslel, že je nějaké jiné nesprávné datum, on jako by byl ve dvaceti nesprávných dnech naráz. Všechny věty byly gramaticky naprosto v pořádku, ale naprosto zmatené. A on jako by si to ani neuvědomoval, jenomže pak si postupně všiml, že na něj všichni civíme s pusou dokořán, a došla mu pára. Pak se zvedl Haroš - přísahám, že odvážnější čin jsem v životě neviděl. A povídá, Pane, mám za to, že byste se měl okamžitě dostavit k lékařskému vyšetření A Illyan štěkl, že není nemocný, a řekl Harošovi, ať se krucinál posadí... až na to, že v očích se mu střídal vztek a zmatek. Třásl se. Kde máš toho přerostlého puberťáka s pitím?"
„Asi zas špatně zahnul a ztratil se někde v protějším křídle. Však on se časem najde. Pokračuj, prosím tě."
„Ach." Galeni si promasíroval krk. „Illyan nechtěl jít. Haroš zavolal zdravotníka. Illyan ten rozkaz zrušil, že prý nemůže odejít uprostřed krize, jenomže si podle všeho myslel, že krize, uprostřed které se nacházíme, je cetagandská invaze na Vervain, která se odehrála před deseti lety. Haroš, který už byl tou dobou bílý jako křída, ho chytil za ruku a pokusil se ho odvést - a to byla chyba, protože Illyan se s ním začal rvát. Haroš zařval, Do prdele, tak sežeňte zdravotníka, fofrem! Což od něj bylo chytré. Hergot, že se ale Illyan rve jak ďas, když se rve. V životě jsem něco takového neviděl."
„Já taky ne," hlesl Miles, zvráceně fascinovaný.
„Než dorazil zdravotník, další dva chlapi potřebovali ošetřit. Napumpovali do Illyana sedativa a na klinice velitelství Císařské bezpečnosti ho přivázali k posteli. A tak skončila tahle porada. A já prosím dřív kveruloval, že se na nich člověk nudí."
„Ach Bože." Miles si přitiskl ruce na oči a promnul si obličej. Hůř se to odehrát nemohlo, ani kdyby to někdo schválně narafičil s cílem způsobit co největší zmatek a Illyana co nejvíc ponížit.
„Nemusím ti říkat, že Haroš dneska zůstane v práci do noci," pokračoval Galeni. „Celý barák je vzhůru nohama, ale tutlá se to. Haroš nám všem samozřejmě rozkázal, že o tom nesmíme s nikým mluvit."
„Kromě mě?"
„Z nějakého důvodu ti zapomněl udělit výjimku," utrousil Galeni suše. „Takže ode mě ses to nedozvěděl. Prostě ses to nedozvěděl, tečka."
„Jasně. Chápu. Předpokládám, že už to oznámil Gregorovi."
„Taky doufám."
„Krucinál, Haroš měl Illyanovi zařídit lékařskou péči už včera před koncem pracovní doby!" „Vypadal dost vyděšeně. Jako my všichni. Zatknout šéfa Císařské bezpečnosti uprostřed velitelství Císařské bezpečnosti není... snadný úkol."
„Ne. Ne... asi bych neměl kritizovat muže v přední linii. Určitě potřeboval čas, aby se přesvědčil na vlastní oči. Pokud si člověk cení vlastní kariéry, neodváží se v takovýchhle záležitostech dopustit omylu. A Haroš si ji cení." Sesadit Illyana tak veřejně mu připadalo zbytečně kruté. Aspoň že mě Illyan vyhodil v soukromí. Ale na druhou stranu to bylo naprosto jasné, nebyla tu žádná dvojznačnost, nezbyl žádný prostor pro zmatek, pověsti či narážky. Nebo pro dohadování. „Prostě to bylo špatně načasované," pokračoval Miles. „I když pro biokybernetickou poruchu asi vhodná doba neexistuje. Zajímalo by mě... jestli to třeba nezpůsobilo vypětí ze všech nadcházejících, ehm... císařských požadavků? I když to asi sotva. Illyan už přestál horší krize než nějakou svatbu."
„Poslední vypětí nemusí být nejhorší," podotkl Galeni. „Tahle věc už mohla viset na vlásku nevímjak dlouho." Galeni zaváhal. „Myslíš, že už se to mohlo dát do pochodu, ještě než tě vyhodil? Chci říct... mohl bys doložit, že už mu to tehdy ovlivnilo úsudek?"
Miles polkl, nebyl si jistý, jestli je Galenimu vděčný, že vyslovil to, na co se Miles málem ani neodvažoval pomyslet. „Kéž bych mohl. Ale ne. Tenkrát uvažoval naprosto správně. Vyplynulo to zcela logicky z jeho zásad." „Tak kdy to

začalo? To je zásadní otázka." „To je. Na to jsem se ptal i sám sebe. A všichni ostatní se budou ptát na totéž. Asi budeme muset všichni počkat, co nám řeknou doktoři Císařské bezpečnosti. A když už na to přišla řeč, už se ví, co přesně problém způsobilo?"
„Ke mně se nic nedostalo. Ale pochybuju, že už problém začali zkoumat. Napřed sem asi budou muset svézt všelijaké podivné odborníky."
Konečně dorazil Martin s pitím a Galeni se rozhodl, že se zdrží na večeři, při kteréžto zprávě Martin protáhl obličej. Jelikož máti Kostiová oba muže elegantně a štědře obsloužila bez nejmenšího prodlení, Miles se dohadoval, že Martin byl nucen vzdát se kvůli hostu své porce a spokojit se místo toho s obloženými chleby. Jelikož Miles už viděl, jak si máti Kostiová představuje rychlou přesnídávku, necítil se kvůli tomu nijak provinile, ačkoliv kvůli Milesově a Galeniho roztržitosti dnes kuchařka své umění vyplýtvala poněkud naplano.
Ale na druhou stranu... Illyan má to nejhorší za sebou a větší nebezpečí jsou zažehnána. Teď se to musí jenom dořešit.

***

Miles si říkal, že lisované chrliče na římse nad postranním vchodem velitelství Císařské bezpečnosti vypadají toho rána obzvlášť zmokle, jako by je tížil zármutek a jako by se měly v příští chvíli rozletět pod vnitřním tlakem svých zlověstných tajemství. A výrazy ve tvářích některých mužů, které míjel, mírně připomínaly tváře jejich žulových maskotů. Recepční u bezpečnostní přepážky v hale na něj ztrápeně zamžikal. „Přejete si, pane?" „Jsem lord Vorkosigan. Jdu za Simonem Illyanem." Recepční zkontroloval komunikační terminál. „Nemám vás na rozpisu, můj pane." „Ne. Jenom jsem se stavil na krátkou návštěvu."
Recepční, stejně jako všichni ostatní, musel přinejmenším vědět, že Illyan není ve službě, protože je přece museli informovat, že jejich úřadujícím šéfem je teď Haroš. „Na klinice. Dejte mi visačku a pusťte mě dál, prosím."
„To nemůžu, můj pane."
„Jistěže můžete. Je to vaše práce. Který důstojník má dnes službu?"
„Major Jarlais, můj pane."
„Výborně. Ten mě zná. Zavolejte mu, aby mou návštěvu schválil."
Za několik minut se na recepčního komunikačním terminálu objevil Jarlaisův obličej. „Ano?"
Recepční mu objasnil Milesovu žádost.
„To asi nebude možné, můj pane," oznámil Jarlais nejistě Milesovi, který se přes rameno recepčního nakláněl do záběru holokamery.
Miles si povzdechl. „Zavolejte svému šéfovi... ne, kruci, než se propracuju všemi šaržemi, zabere mi to půl hodiny. Ty uprostřed vynecháme, jo? Strašně nerad ho otravuju, když má tolik práce, kolik jí dnes ráno určitě má, ale prostě zavolejte generálovi Harošovi."
Jarlais očividně svého nadřízeného taky strašně nerad otravoval, ale když máte v předsíní vorského lorda, vyhodíte ho jen těžko, a ignorovat ho taky nemůžete. Na Harošův terminál se dovolali během deseti minut, což Miles za daných okolností ocenil.
„Dobré ráno, generále," pozdravil Miles Harošův obraz nad holodisplejem recepčního. „Přišel jsem za Simonem."
„Nemožné," zaburácel Haroš.
Miles promluvil ostřeji. „Nemožné je to jenom v případě, že je mrtvý. Vy se ale myslím snažíte říci, že to nechcete dovolit. Pročpak?"
Haroš zaváhal. „Desátníku, zapněte si prosím krycí clonu a pusťte lorda Vorkosigana na chvilku na své místo k terminálu."
Recepční se poslušně odsunul stranou; bezpečnostní generátor nad kancelářským křeslem vytvořil kolem Milese a Harošova obrazu stín.
„Kde jste se o tom dozvěděl?" vyptával se Haroš podezíravě, jakmile měli zajištěné soukromí.
Miles povytáhl obočí a bez zaváhání přepnul na správný myšlenkový kanál. „Dělal jsem si starosti. Když jste se mi po našem předvčerejším hovoru neozval a neodpovídal na vzkazy, nakonec jsem zavolal Gregorovi."
„Aha," řekl Haroš. Z podezíravosti zbyla pouhá podrážděnost.
Tak tohle bylo o vlásek, říkal si Miles. Pokud by Haroš Gregora ještě neuvědomil, Miles se právě málem dopustil zásadní chyby a také velice ohrozil Galeniho. Raději aby dal pozor a o době, kdy údajně hovořil s císařem, hovořil jen velice neurčitě, dokud si s císařem opravdu nepromluví. „Chci Illyana vidět."
„Illyan vás nejspíš ani nepozná," řekl Haroš po dlouhé odmlce. „Sype ze sebe přísně tajné informace rychlostí jednoho metru za minutu. Musel jsem k němu přidělit strážné s bezpečnostní propustkou nejvyššího stupně."
„No a? Já takovou bezpečnostní propustku mám." Jo, sakra, on dokonce je přísně tajná informace.
„To jistě ne. Illyan musel vaše povolení zrušit, když vás... propustil."
„Ověřte si to." A kruci. Haroš má teď přístup k Illyanovým složkám; pokud by našel volnou chvilku, hned by si mohl vyhledat pravdivou nezkrácenou historii Milesova propuštění. Miles zadoufal, že za poslední den se Harošovi tolik volných chvilek, které by podobnému pátrání mohl věnovat, nenaskytlo.
Haroš vrhl na Milese pohled zpod přimhouřených víček a vyťukal na komunikačním terminálu kód. „Vaši propustku máme pořád v záznamech," řekl poněkud překvapeně.
„Tak vidíte."
„Illyan určitě zapomněl změnit záznam. To už se tehdy začínal chovat zmateně? Nu..." Ťukal dál do klávesnice. „Tak propustku ruším teď."
To nemůžete! Miles spolkl rozhořčený výkřik. Haroš to rozhodně udělat mohl. Miles na něj hleděl s bezmocným

vztekem. Tak co si počne teď? Uraženě odkráčí z Císařské bezpečnosti a bude naštvaně povykovat: To se ještě uvidí! Řeknu to na vás svýmu velkýmu bráchovi! Ne. Kartu Gregor se odvážil zahrát jenom jednou, a to v případě krajní nouze. V pečlivě umírněném povzdechu ze sebe vypustil vzduch i vztek. „Generále. Obezřetnost je jedna věc. Paranoia, která nerozlišuje přítele od nepřítele, je něco zcela jiného."
„Lorde Vorkosigane," odpověděl Haroš stejně odměřeně. „Ještě nevíme, čemu tu čelíme. Já dnes ráno nemám čas přijímat zahálčivé zvědavé civilisty, ať to jsou přátelé, nebo ne. Už mi prosím neobtěžujte personál. Je na císaři, jaké informace se mu zlíbí vám sdělit. Mou jedinou povinností je hlásit všechno jemu. Přeji hezký den." Rezolutním gestem přerušil spojení; tlumící clona kolem Milese zmizela a on se zas ocitl ve vstupní hale. Recepční na něj ustaraně hleděl. Tohle se moc nevydařilo.

***

Když se vrátil do Vorkosiganského paláce, ze všeho nejdřív se zamkl v ložnici a zavolal Gregorovi. Spojili ho až za čtyřicet pět minut. Ale i kdyby to trvalo pětačtyřicet hodin, stejně by se od terminálu nehnul.
„Gregore," přešel Miles hned k věci, když se na holodispleji objevila císařova tvář. „Co se hergot děje s Illyanem?"
„Odkud ses to dozvěděl?" napodobil Gregor nevědomky Haroše a zatvářil se ustaraně.
Miles mu v krátkosti vylíčil, jak mu Illyan před dvěma dny zavolal a jak pak on zas zavolal Harošovi. Galeniho z toho opět vynechal. „A co se stalo pak? Něco se očividně semlelo."
Gregor mu stručně pověděl, jak se Illyan zhroutil, i když bez mučivých detailů, které mu vylíčil Galeni. „Haroš ho dal uložit přímo na klinice Císařské bezpečnosti, což za daných okolností dává smysl."
„Ano, dneska ráno jsem se chtěl za Illyanem podívat. Haroš mě nepustil dovnitř."
„Můžou tam dopravit veškeré potřebné zařízení i odborníky. Osobně jsem Harošovi udělil fondy i povolení zrekvírovat všechno, co uzná za nutné."
„Gregore, poslouchej mě na moment. Haroš mě nepustil dál. Za Illyanem."
Gregor bezmocně rozevřel dlaně. „Milesi, dej tomu chudákovi pokoj. Neví, kam dřív skočit, najednou přebírá Illyanovy povinnosti, svoje oddělení převádí pod správu svého zástupce - dopřej mu pár dnů, ať se rozkouká, a nemotej se mu pořád pod nohama, prosím. Až bude mít pocit, že drží věci pevněji v rukou, určitě se zklidní. Musíš připustit, že Simon sám by jako první v podobné krizové situaci schválil obezřetný postup."
„Pravda. Simon by to radši všechno svěřil lidem, kterým opravdu záleží na bezpečnosti. Ale já bych pomalu radši viděl nějaké náznaky, že je v rukou lidí, kterým opravdu záleží na Simonu Illyanovi." Připomněl si vlastní vleklé noční můry, když po oživení trpěl kryoamnézií. Naprostá ztráta vzpomínek i osobnosti patřila k nejstrašnějším obdobím jeho života... co když teď Illyan prožívá něco podobného? Nebo něco ještě bizarnějšího? Miles byl tenkrát ztracený mezi cizími lidmi. Illyan, jak se zdálo, byl ztracený mezi lidmi, kteří měli být jeho přáteli.
Miles vzdychl. „Tak jo, nechám chudáka Haroše na pokoji. Pámbuví, že mu jeho práci nezávidím. Ale budeš mi posílat hlášení lékařů? Všechno mě to nějak... nečekaně zdrtilo."
Gregor se zatvářil chápavě. „Illyan byl vlastně tvým učitelem, co?"
„Ano, svým vlastním jízlivým, náročným způsobem. Při zpětném pohledu zvolil výborný způsob. Ale i předtím... sloužil mému otci třicet let, celý můj život. Do svých osmnácti jsem mu říkal „strýčku Simone," ale když mě pak přijali na Vojenskou akademii, začal jsem ho oslovovat prostě „pane". To už nikdo z jeho rodiny nežil, a jeho práce - a začínám si myslet, že i ten zatracený čip v hlavě - ho připravily o veškeré příležitosti, jak si založit vlastní rodinu."
„Já si neuvědomil, že ho považuješ za jakéhosi adoptivního otce, Milesi." Miles pokrčil rameny. „Přinejmenším za adoptivního strýčka. Je to... rodinná záležitost. A já jsem Vor." „To jsem rád, že to připouštíš," utrousil Gregor. „Člověk si někdy říká, jestli si to vůbec uvědomuješ." Miles se začervenal. „Já mám vůči Illyanovi závazky jednak jako k adoptivnímu strýčkovi, jednak jako k rodinnému družiníkovi... a v současnosti jsem jediný Vorkosigan na planetě. Mám pocit, jako by to byla... ne, ona to je moje povinnost."
„Vorkosiganové," připustil Gregor, „vždycky kladli věrnost na první místo."
„Časem se z toho stane zvyk."
Gregor si povzdechl. „To víš, že tě budu informovat."
„Jednou denně? Vím, že Haroš ti bude podávat zprávy jednou denně, v rámci ranního hlášení o Císařské bezpečnosti."
„Ano, Illyan a má ranní káva dorazili skoro vždy společně. Někdy, když se dostavil osobně, mi kávu přinesl sám. Vždycky jsem měl pocit, že mi tak zdvořile naznačuje, Posaď se a dobře mě poslouchej.“
Miles se usmál. „To je celý on. Takže jednou denně?"
„Ale ano, proč ne. Podívej, teď už musím jít."
„Díky, Gregore."
Císař přerušil spojení.
Miles se pohodlněji usadil. Teď už byl spokojenější. Musel dopřát věcem i lidem čas se ustálit. Vzpomněl si, jak sám Galenimu rozšafně kázal, aby rozlišoval mezi intuicí a důkazem. Takže jeho čertík intuice se klidně může vrátit zpátky do krabičky - představil si, jak cpe prťavého trpajzlíka v podobě Naismithe do kufru a přitahuje víko řemeny. A zevnitř se ozývá tlumené pištění a bušení... Já se nestal Illyanovým špičkovým agentem proto, že bych ze všech nejlíp dodržoval předpisy. Ale teď ještě nemůže začít říkat Něco mi tu tak docela nesedí, ani si to jen velice hlasitě myslet. Císařská bezpečnost se o své lidi postará; to ona vždycky. A on se už znovu veřejně neznemožní. Počká.

KAPITOLA 15

Týden se hrozivě vlekl. Každodenní stručná hlášení, které mu přes terminál posílal Gregor, mu napřed vyhovovala, ale

jak se jedno kupilo na druhé a nepřinášelo žádné pokroky, přišlo Milesovi, že kvůli ostražitosti Císařské bezpečnosti se všechno táhne hlemýždím tempem. Stěžoval si na to Gregorovi.
„Ty nikdy nemáš strpení, Milesi," podotkl Gregor. „Pro tebe se nikdy nic nehýbe dost rychle."
„Illyana by doktoři neměli nechat čekat. Jiní lidé se tomu možná nevyhnou, ale ne Illyan. Copak ještě nic neobjevili?"
„Mrtvici vyloučili."
„Mrtvici vyloučili už první den. A co pak? Co ten čip?"
„Zdá se, že se objevily stopy opotřebení nebo poruchy čipu."
„To už jsme uhodli taky. V čem vězí problém? Jak? Kdy? Co tam sakra pořád provádějí?"
„Pořád se snaží vyloučit další neurologické problémy. A psychologické. Zjevně to není jednoduché."
Miles se mrzutě přihrbil. „Teorie iatrogenní psychózy mi nesedí. Nosil ten čip kdovíjak dlouho a nikdy podobné problémy neměl."
„No... zdá se, že právě o to jde. Tenhle konkrétní přídatný neurosystém v aktivním stavu v sobě neměl nikdo déle než Illyan. Nemáme srovnávací měřítka. On je mezní případ. Nikdo neví, co pětatřicet let nahromaděných kybernetických vzpomínek jednomu provede s osobností. Možná na to teď začínáme přicházet."
„Pořád si myslím, že bychom to měli zjišťovat rychleji."
„Dělají všechno, co je v jejich silách, Milesi. Prostě budeš muset počkat jako my ostatní."
„No jo..."
Gregor přerušil spojení; Miles nepřítomně zíral do prázdného prostoru nad holodisplejem. Problém stručných výtahů spočíval v jejich mlhavosti. Jádro pudla vězelo v podrobnostech, v nepřežvýkaných informacích; v nich se skrývaly všechny drobné stopy, kterými se čertík intuice živil, sílil a tloustl a někdy vyrostl až do skutečné Teorie nebo dokonce Důkazu. Od skutečnosti dělily Milese přinejmenším tři vrstvy; doktoři z Císařské bezpečnosti ji zestručnili pro Haroše, ten ji převařil pro Gregora, a ten ji pak přecedil pro Milese. V přefiltrované šťávičce nezůstalo ani tolik faktů, aby někomu podbarvily názor.

***

Druhý den ráno se z oficiální cesty na Komarr vrátila lady Alys Vorpatrilová; odpoledne zavolala na komunikační terminál Milesovi. Vnitřně se obrnil proti záplavě společenských úkolů; jakýsi potlačený vnitřní hlášek vykřikl: Už se to valí! a vrhl se do úkrytu, ač bezúspěšně. Člověčka uvnitř bude Miles prostě muset zase vytáhnout za nohy ven a postavit zpříma, aby mohl pochodovat, jak lady Alys poručí. Ale ona místo toho jako první řekla: „Milesi, jak dlouho už víš o tom strašlivém poprasku kolem Simona?"
„Ehm... pár týdnů."
„A to vám třem nevychovaným klackům nedošlo, že bych se to ráda dozvěděla i já?"
Tři nevychovaní klackové - Ivan, Miles a... Gregor? Vážně je naštvaná.
„Stejně jsi nemohla nic dělat. Byla jsi na půl cestě na Komarr. A mělas vlastní mimořádně důležitý úkol. Ale ne, přiznám se, že jsem na to nepomyslel."
„Moulové," vydechla. V hnědých očích jí vřela zlost.
„Ehm... mimochodem, jak jsi pořídila? Myslím na Komarru."
„Moc dobře ne. Laisiny rodiče to dost rozrušilo. Dělala jsem, co jsem mohla, abych jejich strach trochu ukonejšila, vzhledem k tomu, že některé z jejich obav mi přijdou dosti opodstatněné. Požádala jsem tvou matku, aby se tam cestou zastavila a ještě si s nimi promluvila."
„Matka už se vrací domů?"
„Doufám, že brzy."
„A... víš určitě, že moje matka se pro ten úkol hodí nejvíc? Své názory na Barrayar dokáže vyjadřovat děsně neomaleně. A nejedná pokaždé zrovna diplomaticky."
„Ne, ale je naprosto otevřená. A nějakým zvláštním trikem dokáže, že i ty nejbizarnější věci vypadají naprosto rozumně, alespoň dokud s tebou ona mluví. Lidé jí nakonec dají za pravdu a další měsíc si pak lámou hlavou, jak se to sběhlo. Já jsem v každém případě splnila veškeré náležité úkony a ceremonie Gregorova dohazovače Baby."
„Takže... se Gregorova svatba koná, nebo nekoná?"
„Ale jistěže se koná. Je však rozdíl, jestli se věci narychlo zflikují, nebo jestli se dělají pořádně. Přinese to s sebou spoustu rozporů, se kterými já nic nenadělám. Nehodlám opomenout žádné, které odstranit můžu. Dobrá vůle bude vzácné zboží." Zuřivě svraštila obočí. „A když mluvíme o tom, kdo má dobrou vůli a kdo ne - řekli mi, že Simon leží na klinice na velitelství Císařské bezpečnosti, takže jsem se za ním samozřejmě okamžitě vypravila. Ten pitomec generál jak-se-jen-jmenuje mě nepustil dovnitř!"
„Haroš?" nadhodil Miles.
„Ano, ten. Ten chlap není Vor, a je to poznat. Milesi, nemůžeš něco udělat?"
„Já! Já k tomu nejsem oprávněný."
„Ale tys přece s těmi, těmi, těmi... muži léta pracoval. Ty jim rozumíš, aspoň předpokládám."
Císařská bezpečnost, to jsem já, řekl jednou Elli Quinnové. Tenkrát se s onou mocnou organizací ztotožňoval docela hrdě, jako by splynuli do podoby nějakého vyššího kyborga. No, teď ho od ní amputovali a Císařská bezpečnost se naprosto netečně belhá dál bez něj. „Já už u nich nepracuju. A i kdybych pracoval, byl bych stejně jenom bezvýznamný poručík. Poručici nerozkazují generálům, dokonce ani poručici z řad Vorů ne. Mě Haroš taky nepustil dovnitř. Myslím, že si musíš promluvit s Gregorem."
„S tím jsem právě mluvila. Mluvil o tom všem tak mlhavě, div mě nepřivedl k šílenství."

„Možná nechtěl, aby sis dělala starosti. Mám pocit, že zrovna teď je na tom Illyan psychicky dost hrozně, nikoho nepoznává a tak."
„A jak má asi někoho poznat, když k němu žádné známé nepouštějí?"
„Hm. To je fakt. Podívej, já před tebou rozhodně nehodlám Haroše bránit. Já sám mám na něj taky pořádnou pifku."
„Pořádnou asi ne," odsekla lady Alys. „Haroš měl dokonce tu drzost mi říct - mně! - že to není pohled pro dámy. Tak jsem se ho zeptala, co během války o vordarianský trůn dělal on." Hlas jí přešel do sykotu - Miles si nebyl úplně jistý, ale měl pocit, jako by zaslechl tlumené kasárenské výrazivo. „Chápu, Gregor si asi říká, že s Harošem bude možná muset ještě dlouho pracovat. Gregor mi to přirozeně neřekl naplno, ale já mám pocit, že Haroš Gregora přesvědčil, že jeho postavení výkonného šéfa Císařské bezpečnosti je ještě příliš čerstvé a choulostivé a nesnese zpochybňování od tak nebezpečně neoprávněných osob - ještě k tomu ženského pohlaví - jako jsem já. Simon si s takovými věcmi nikdy hlavu nedělal. Kdyby tu tak byla Cordelia. Ta vždycky věděla líp než já, jak užvaněným chlapům přistřihnout křidýlka."
„Aby se tak řeklo," podotkl Miles, který si vzpomněl, jak se v rukou jeho matky vedlo Vordarianovi. Ale lady Alys měla rozhodně pravdu v tom, že Illyan se k ní vždycky choval jako k cennému, i když trochu jinde stojícímu členu Gregorova týmu. Harošův nový, přísnější profesionální pořádek ji musel trochu zaskočit. Miles pokračoval: „Haroš zaujímá ideální postavení, ze kterého může na Gregora působit. Naprosto ovládá veškerý tok informací, které se ke Gregorovi dostanou." I když tomu se nedalo říkat změna rutiny; takhle to bývalo vždycky, jenomže dokud kohoutek držel Illyan, Miles se nad tím kupodivu nikdy nevzrušoval.
Alys svraštila tmavé obočí; nahlas neřekla nic. Jen se zamyšleně mračila, až ticho začalo být... nápadné.
Miles ve snaze přerušit trapný okamžik, který svou nedomyšlenou poznámkou přivodil, lehce prohodil: „Mohla bys začít stávkovat. Žádná svatba, dokud Gregor nedonutí Haroše, ať udělá, co budeš chtít."
„Jestli někdo brzy nepodnikne něco rozumného, třeba to udělám."
„Já si dělal legraci," řekl honem Miles.
„Já ne." Úsečně mu pokynula a přerušila spojení.

***

Druhý den ráno brzy po svítání třásl Martin obezřetně Milesem, dokud se nevzbudil.
„Ehm... můj pane? Máte dole návštěvu."
„V tuhle nekřesťanskou hodinu?" Miles si promnul spánkem otupělý obličej a zívl. „Koho?"
„Představil se jako poručík Vorberg. Asi další suchar z té vaší Císařské bezpečnosti."
„Vorberg?" zamžikal Miles. „Teď? Tady? Proč? "
„Chce s vámi mluvit, tak snad abyste se radši zeptal jeho."
„Přesně tak, Martine. Ehm... nenechals ho stát za dveřmi, že ne?"
„Ne, zavedl jsem ho do toho velkého pokoje v přízemí ve východním křídle."
„Druhý přijímací salon. To je v pořádku. Řekni mu, že budu za minutku dole. Udělej kávu. Dej ji na tác, přidej dva šálky a obvyklé náležitosti a přines to do salonu. Jestli v kuchyni zbyly nějaké maminčiny koláčky nebo bochánky, naskládej je do košíčku nebo něčeho podobného a přines je taky, rozumíš? Výborně."
Miles hořel zvědavostí, a tak si natáhl první košili a kalhoty, na které padl, bosky odťapal dvě patra dolů po zatočeném předním schodišti, zahnul doleva, prošel dalšími třemi pokoji a vstoupil do Druhého přijímacího salonu. Martin pro hosta stáhl bílý ochranný povlak z jednoho křesla a pohodil ho zchumlaný na podlahu. Těžkými záclonami sem natahovalo prstíky slunce, takže stín, ve kterém seděl Vorberg, jako by zhoustl. Poručík měl na sobě zelenou uniformu, ale tvář s rašícím strništěm měl šedivou. Unaveně se na Milese zakabonil.
„Dobré jitro, Vorbergu," řekl Miles s ostražitou zdvořilostí. „Co vás přivádí do Vorkosiganského paláce tak časně ráno?"
„Pro mě je pozdě večer," řekl Vorberg. „Právě se vracím z noční." Svraštil obočí.
„Takže vám našli práci?"
„Ano. Velím noční hlídce, která střeží kliniku."
Miles se posadil na židli přikrytou potahem, úplně se probudil i bez kávy. Mezi Illyanovy strážné že patří Vorberg? Ale jistě, jako kurýr měl požadovanou bezpečnostní propustku. Neměl zrovna co dělat, snadno mu mohli přidělit tělesně nenáročnou, ač duševně těžkou práci. A... na velitelství dřív nepracoval. Nemá tam žádné staré přátele, se kterými by mohl drbat. Miles se i nadále snažil o klidný, nezávazný tón. „Ale? Co se děje?"
Vorberg prudce, skoro hněvivě vyhrkl: „Vážně si myslím, Vorkosigane, že je to od vás nevychovanost. Skoro hulvátství, za daných okolností. Illyan vašemu otci sloužil celá léta. Vzkazoval jsem vám nejmíň čtyřikrát. Proč jste nepřišel?"
Miles ztuhl. „Omluvte mě. Asi jsem něco propásl. Co, ehm... mohl byste mi přesně říct, co se tam děje? Jak dlouho už tam máte službu?"
„Od prvního večera, co ho tam přivezli. Je to dost škaredé. Když není pod sedativy, blábolí. Když je pod sedativy, to když se předtím zas zkusil prát, blábolí dál, jenom že nerozumíte, co říká. Zdravotníci ho skoro pořád drží přivázaného. Jako by se mu mozek potuloval v minulosti, ale čas od času projde i přítomností. A to se pak ptá po vás. Napřed jsem si myslel, že chce hraběte, vašeho otce, ale on chce rozhodně vás. Milesi, říká, a sežeňte mi toho kluka pitomýho, a Vy jste ho ještě nenašel, Vorbergu? Toho mrňavýho neposednýho prevíta přece poznáte na první pohled. Pardon," dodal Vorberg se zpožděním, „ale takhle přesně to říkal."
„Ten styl znám," zašeptal Miles. Odkašlal si a promluvil hlasitěji. „Je mi to líto. Dozvěděl jsem se to až teď od vás."
„To není možné. Předal jsem to dál ve všech svých nočních hlášeních, tedy celkem čtyři- nebo pětkrát."

Gregor by mu takový vzkaz určitě vyřídil. Gregor o tom nemá tušení. Ve velícím řetězci to cestou od Vorberga uvázlo někde jinde. Přijdeme na to. Však my na to přijdeme. „Jak ho léčí, jaké testy mu dělají?"
„Nevím. Během mé směny se nic moc neděje."
„To je asi... rozumné."
Oba ztichli, protože Martin přinesl kávu a rohlíčky na kuchyňském plechu, který použil jako improvizovaný podnos - Poznámka, probrat v šesté lekci, předmět Komornictví, kapitola Jak nalézt servírovací náčiní - uzmul si rohlíček pro sebe, vesele se zaculil a zase se odklátil pryč. Vorberg nad pozoruhodnými servírovacími manýrami jenom zamžikal, ale kávu vděčně vyzunkl. Znovu se na Milese zamračil, tentokrát hloubavěji. „Za hlubokých nocí jsem od toho člověka vyslechl spoustu divných věcí. Ve mezidobí mezi chvílí, kdy mu přestanou působit sedativa, a chvílí, ehm, než začne dělat kravál a vykoleduje si další dávku."
„Ano. To si dovedu představit. Nevíte náhodou, proč se po mně Illyan ptá?"
„To přesně nevím. I v jasnějších chvilkách mluví dost z cesty. Ale začínám mít zatraceně nepříjemný pocit, že problém zpola vězí ve mně. Protože nevím, co je za tím. Nedokážu rozluštit, co by jinému přišlo jako naprosto jasné výroky. Ale přišel jsem na to, že vy jste nikdy nebyl žádný mizerný kurýr."
„Ne. Tajné operace." Přes opěradlo křesla se mu kradl sluneční paprsek, až káva v tenkém šálku, kterou tam měl postavenou, rudě zazářila.
„Tajné operace na vysoké úrovni," upřel na něj Vorberg pohled mezi stíny a paprsky světla.
„Na té nejvyšší."
„Nevím tak docela, proč vás vyhodil -"
„A." Miles se ponuře usmál. „To vám jednoho dne vážně musím vyprávět. S tím jehličkovým granátem je to pravda. Ale ne celá."
„Chvílemi jako by nevěděl, že vás vyhodil. Ale chvílemi to ví. Jenomže i tehdy se po vás ptá."
„Hlásil jste to někdy přímo generálu Harošovi?"
„Ano. Dvakrát."
„A co říkal?"
„Děkuji, poručíku Vorbergu."
„Chápu."
„Já ne."
„No... já vlastně taky ne tak docela. Ale myslím, že to teď můžu zjistit. A... myslím, že by bylo lépe, kdyby se tenhle rozhovor neodehrál."
Vorberg přimhouřil oči. „Ee?"
„Pokud se někdo bude ptát, úplně postačí rozhovor, který jsme měli na schodech před Rezidencí."
„Aha. A co přesně máte s Dendarijskými žoldnéři, Vorkosigane?"
„Teď už nic."
„No... vy kluci od tajných operací jste vždycky byli nejhorší krysácká banda, na jakou jsem kdy narazil, takže vlastně ani nevím, jestli vám mám věřit, ale jestli se mnou hrajete na rovinu... tak jsem za Vory rád, že jste otcova družiníka prostě neodepsal. Už nás nezbývá moc, komu ještě záleží na tom, aby, aby... nevím, jak to říct."
„Komu ještě záleží na tom, aby vorství nevymizelo ze světa," navrhl Miles.
„Jo," přijal to vděčně Vorberg. „Přesně tak."
„To kruci přesně sedí, Vorbergu."

***

O hodinu později nakráčel Miles šedivým ránem k postrannímu vchodu velitelství Císařské bezpečnosti. Z východu se stahovala mračna a zaplašila tak předchozí příslib slunce; ve vzduchu cítil Miles déšť. Žulové chrliče se ve světle beze stínů tvářily netečně a nevlídně. Budova tyčící se nad nimi vypadala ohromně, nepřístupně a hranatě. A šeredně. Haroš se ze všeho nejdřív postaral, aby Illyana obklopil strážnými s bezpečnostní propustkou nejvyššího stupně. Ani slovo o doktorech s nejvyšší propustkou, nebo o zdravotnících, nebo, Bůh uchovej, o nejlepších odbornících, co jsou k mání, ať už jsou prověření nebo ne. Nezachází s Illyanem ani tak jako s pacientem jako spíš s vězněm. Vězeň ve vlastní organizaci - jestlipak Illyan tuhle ironii oceňuje? Miles měl podezření, že ne.
Je snad Haroš paranoik a zabedněnec od přírody, nebo z čerstvě nabyté zodpovědnosti jen dočasně zpanikařil? Kdyby byl Haroš hloupý, nevypracoval by se tam, kde je, ale nová nelehká práce mu spadla do klína nečekaně a bez varování. Haroš začal kariéru u Armádní bezpečnosti jako vojenský policista. Jako asistent a pozdější šéf oddělení domácích záležitostí ve velké míře jednal s lidmi pod sebou a uvnitř své organizace, s předvídatelnými armádními podřízenými. Illyan stál v Císařské bezpečnosti nad ním a vystupoval tak i na veřejnosti, hladce rozprávěl s císařem, s vorskými lordy, vyznal se v nepsaných a často neuznávaných pravidlech celého na hlavu postaveného vorského soukolí. Kupříkladu s Alys Vorpatrilovou jednal Illyan přímo geniálně, čímž si zajistil bohatý přísun informací o soukromém životě vorské společnosti ve velkoměstě a nejednou tak získal i nesmírně cenné dodatky k oficiálním jednáním. Když se s ní poprvé setkal Haroš, tuto potenciální spojenkyni hluboce urazil, jako by skutečnost, že nebyla zapsaná v přehledu vládních struktur, znamenala, že nemá moc. Udělej si veliký puntík ve prospěch hypotézy zabedněnosti.
Ale pokud jde o paranoiu - Miles musel uznat, že Illyan má hlavu tak přecpanou nejchoulostivějšími barrayarskými tajnými informacemi z posledních tří desetiletí, až jeden žasne, že se mu už dávno nerozskočila. Pokud teď Illyan najednou neví, který se píše rok, člověk ho nemůže jen tak vypustit na ulici. Harošova ostražitost je ve skutečnosti chvályhodná, ale měla by ji víc prostupovat... co? Úcta? Zdvořilost? Lítost?

Miles se nadechl a rázně vešel. Martin, kterému se nečekaně poštěstilo objevit poblíž dost velké parkovací místo pro hraběcí pancéřovanou limuzínu, se nejistě šoural za ním. Přes rodinné pouto v něm ponurá budova očividně vzbuzovala posvátnou hrůzu. Miles se pevně postavil před vstupní přepážku a zamračil se na recepčního, téhož, který měl službu minulý týden.
„Opět přeji dobré ráno. Jdu za Simonem Illyanem."
„Ehm..." Recepční něco naťukal do terminálu. „Pořád vás nemám na seznamu, lorde Vorkosigane."
„Ne, ale máte mě na prahu. A hodlám tu zůstat, dokud nezaznamenám výsledky. Zavolejte šéfovi."
Recepční zaváhal, ale pak zvítězilo nutkání přenechat úkol čelit vorskému lordu, i tak malému a podivnému jako Miles, nějaké vyšší šarži. Nakrátko uvízli na úrovni Harošova, dříve Illyanova tajemníka, ale Miles zahnal recepčního z kancelářské židle a tvrdošíjně se probojoval až k samotnému Harošovi.
„Dobré jitro, generále. Jdu za Illyanem."
„Už zas? Myslel jsem, že to už jsme si vyjasnili. Illyan není v stavu přijímat návštěvy."
„To jsem ani nečekal. Žádám o povolení ho navštívit."
„Žádost se zamítá." Haroš se natáhl, aby ukončil hovor.
Miles se ovládl a honem hledal vlídná slova a zchytralé argumenty. Klidně bude mluvit celý den, dokud si slovy neprobojuje cestu dovnitř. Ne, žádná vlídná slova - Haroš dává přednost neomalenosti, i když vlastní výslovnost pečlivě vypiloval na úroveň, jakou ve Vorbarr Sultaně mluvily vyšší vrstvy. „Haroši! Mluvte se mnou! Už se začínáte opakovat. Co se sakra děje? Já se jen snažím pomoct, krucinál."
Haroš se trochu přestal kabonit, ale pak mu tvář zase zpřísněla. „Vorkosigane, vy tu teď nemáte co dělat. Opusťte prosím budovu."
„Ne."
„Tak vás dám vyvést."
„Tak se vrátím."
Haroš stiskl rty. „Předpokládám, že vzhledem k tomu, kdo je váš otec, vás nemůžu dát zastřelit. Kromě toho se ví, že máte... duševní problémy. Ale pokud nepřestanete obtěžovat, mohl bych vás dát zatknout."
„Za jaké obvinění?"
„Jenom za neoprávněné vniknutí do střežené budovy byste klidně dostal rok vazby. Myslím, že bych k tomu mohl přihodit i něco dalšího. Skoro bych sázel na vzpírání se zatčení. Ale neváhal bych rozkázat, aby vás paralyzovali."
To by se neodvážil. „Kolikrát?"
„Kolikrát to podle vás bude nutné?"
Miles procedil mezi zuby: „Vy byste nenapočítal do dvaadvaceti, ani kdybyste si zul boty, Haroši." Narážka na přebytečné prsty se na mutacemi poznamenané planetě pokládala za nesmírnou urážku. Martin i naslouchající recepční s rostoucími obavami pozorovali, jak slovní přestřelka nabývá na obrátkách.
Haroš zbrunátněl. „Tím jste to zpečetil. Illyan byl měkkota, že vás propustil - já bych vás pohnal před válečný soud. A teď vypadněte z mého úřadu."
„Ne, dokud nenavštívím Illyana."
Haroš přerušil spojení.
Asi za minutu vyšli zpoza rohu dva ozbrojení strážní a vykročili k Milesovi, který otravoval recepčního, ať znovu zkusí zavolat Harošovu tajemníkovi. Hergot, přece se Haroš neopováží - nebo se opováží... ?
Opovážil se. Strážní ho bez cavyků popadli každý pod jedním ramenem a začali ho strkat ke dveřím. Přitom se nijak nestarali, jestli ještě nohama dosáhne na zem. Martin se za nimi táhl jako dychtivé štěně, které neví, jestli štěkat, nebo kousat. Dveřmi ven. A pak bránou. Složili ho na chodník za vnější zdí, taktak že dopadl na nohy.
Velící důstojník oznámil strážným u brány: „Generál Haroš právě vydal přímý rozkaz, že pokud se tento muž pokusí znovu proniknout do budovy, má být paralyzován."
„Ano, pane." Velící důstojník zasalutoval a nejistě se zadíval na Milese. Miles, brunátný ve tváři, lapal po dechu. Hruď se mu svírala pokořením a vztekem. Strážní se otočili na patě a odpochodovali dovnitř.
Přes ulici se nacházel poněkud holý parčík s lavičkami s výhledem na architektonicky neblaze proslulou budovu Císařské bezpečnosti. Teď, ve sbírající se sychravé mlze, byl opuštěný. Miles otřeseně došel přes ulici k lavičce a posadil se. Upíral oči na budovu, která už ho podruhé porazila. Martin ho nejistě následoval, opatrně se posadil na krajíček na druhý konec lavičky a čekal na rozkazy. Neodvážil se ani hlesnout.
Milesovi vířily hlavou divoké představy tajného přepadu v Naismithově stylu. Představil si sám sebe v čele žoldnéřů v šedých uniformách, kteří se jako nindžové spouštějí podél zdi velitelství Císařské bezpečnosti... prdlajs. To by si vážně vykoledoval kulku. Pohrdavě si odfrkl. Vězně Illyana jako jediného Naismith osvobodit nedokáže.
Jak se mi Haroš opovažuje vyhrožovat, zuřil Miles v duchu. A proč by se kruci Haroš neopovážil? Vždyť Miles sám, posedlý touhou, aby ho posuzovali pouze podle jakýchsi jeho zásluh, se posledních třináct let snažil lorda Vorkosigana bagatelizovat. Chtěl, aby ho ostatní viděli jako jeho samotného, ne jako syna svého otce, jako vnuka svého dědečka, ani jako potomka žádného jiného Vorkosigana za posledních jedenáct generací. Snažil se tak usilovně, až není divu, že se mu povedlo všechny včetně sebe přesvědčit, že lord Vorkosigan... nic neznamená.
Naismith byl posedlý touhou vyhrávat za každou cenu a dát se při vítězství vidět.
Ale Vorkosigan... Vorkosigan se nedokázal vzdát.
To ale není přesně totéž, že?
Nedokázat se vzdát patřilo k rodinné tradici. Lordy Vorkosigany v minulosti probodávali, stříleli, topili, udupávali koňmi a upalovali zaživa. Nedávno, to bylo zvlášť" působivé, jednoho div nepřestřelili vejpůl, pak ho rychle zmrazili, rozmrazili, sešili a vystrčili do světa, ať se zpitoměle dál potácí životem. Miles si říkal, jestli legendární umíněnost

Vorkosiganů neřídí částečně náhoda, jenom nevěděl, jestli šťastná, nebo nešťastná. Třeba se jeden či dva ve skutečnosti chtěli vzdát, ale propásli příležitost, jako v anekdotě o generálovi, jehož poslední slova údajně zněla: Žádný strach, poručíku, na tuhle vzdálenost nás nepřítel rozhodně netre-
O Dendarijském okrsku kolovala anekdota, že se ve skutečností vzdát chtěli, ale nemohli najít nikoho dost vzdělaného, kdo by rozluštil cetagandskou nabídku amnestie, a tak bojovali dál až do zmateného vítězství. Je ve mně víc horala, než jsem si myslel. Co jiného taky čekat od člověka, kterému javorová medovina v skrytu duše chutná.
Naismith by prokazatelně mohl Vorkosigana zabít. Mohl by malého lorda vytěžit až na holé, obnažené dendarijské podloží, studené a sterilní. Naismith mu kradl energii, vyraboval z něj čas, odvahu, vtip, odsával mu zvuk hlasu, dokonce mu uzmul i sexuální život. Ale tady už se musel zastavit i Naismith. Horal, tupý jako kamení, mezi kterým žije, prostě nevěděl, jak přestat. Jsem ten, komu patří Vorkosigan Vashnoi.
Miles zvrátil hlavu a rozchechtal se. Cítil kovovou pachuť drobného deštíku, který se mu snášel do otevřených úst.
„Můj pane?" zneklidněl Martin.
Miles si odkašlal a zkusil si ze tváře setřít podivný úsměv. „Promiň. Jenom jsem přišel na to, proč jsem si ještě nedal dát do pořádku hlavu." A to si myslel, že ten mazanější z nich je Naismith. Takže Vorkosiganův poslední boj? „Přišlo mi to k smíchu." Vlastně k popukání. Zvedl se a div se znovu neuchechtl.
„Nechcete se tam doufám vrátit?" zeptal se Martin poplašeně.
„Ne. Aspoň ne hned. Napřed do Vorkosiganského paláce. Zavez mě domů, Martine."

***

Znovu se osprchoval, aby smyl dopolední déšť a městskou špínu, ale hlavně aby ze sebe vydrhl nepříjemný, vlezlý pocit hanby. Vzpomněl si i na křest, národní obyčej jeho matky. S ručníkem kolem pasu prošel několik šaten a zásuvek a šatstvo si pak rozložil, aby si ho prohlédl.
Uniformu Domu Vorkosiganů už na sobě několik let neměl, ani na císařových narozeninách či zimním plese. Odložil ji ve prospěch skutečných císařských vojenských uniforem, zelené nebo přehlídkové rudomodré, protože měl pocit, že znamenají něco víc. Teď si na postel vyložil hnědé sukno, prázdné jako svlečená hadí kůže. Pečlivě prohlížel švy i stříbrně vyšívaný znak Vorkosiganů na límci a ramenou, jestli nejsou ošoupané nebo poničené, ale nějaký starostlivý sluha všechno uložil vyčištěné a zabalené a všechno bylo v naprostém pořádku. I tmavohnědé boty, které vytáhl z úložného vaku, se pořád ještě měkce leskly.
Hrabata i jejich dědicové, kteří se ctí odešli z aktivní Císařské služby, měli podle prastarého zvyku dovoleno nosit na rodových uniformách vojenská vyznamenání jako uznání oficiálního a historického postavení Vorů jakožto - jak se jim říkalo v té praštěné průpovídce? „Šlachy Císařství, Císařova Pravá Paže." Miles si sarkasticky pomyslel, že jim nikdo neříkal Mozek Císařství. A jak to, že se nikdo neprohlašoval, řekněme, za Žlučník Císařství nebo za Císařovu Slinivku? Některé metafory je lepší nerozebírat.
Miles svá početná vyznamenání nikdy nenosil, zčásti proto, že čtyři pětiny dostal za tajné operace, a jak si má člověk užít metál, o kterém nemůžete dát k lepšímu nějakou historku, a zčásti proto, že... proč? Protože patřila admirálu Naismithovi?
Obřadně je rozložil na hnědou tuniku v náležitém pořadí. Půldruhé řady zabraly smolné metály, jako právě získal Vorberg. Úplně první vyznamenání dostal od vervainské vlády. Nejčerstvější vyznamenání dorazilo poněkud opožděně, skokovou poštou, od vděčných Marilačanů. Tajné operace dřív miloval; díky nim se podíval na velice zvláštní místa. Rozložil si nejméně pět barrayarských Císařských hvězd různého stupně, který se řídil spíš tím, kolik soli Illyan vypotil na velitelství během misí, za které byly řády uděleny, než tím, kolik krve Miles vycedil v boji. Bronzové hvězdy symbolizovaly, že si Milesův velitel okousal nehty jenom ke druhému kloubu; zlaté naznačovaly, že se hryzalo až k zápěstí.
Zaváhal a pak si kolem límce tuniky naaranžoval zlatý cetagandský Řád za zásluhy, náležitě zavěšený na barevné stuze. Na omak byl studený a těžký. Asi jenom hrstku vojáků v dějinách vyznamenaly v téže válce obě strany... i když po pravdě řečeno dorazil Řád za zásluhy o něco později a tentokrát byl pro změnu určen lordu Vorkosiganovi, a ne maličkému admirálovi.
Když je tam všechny poskládal, výsledek hraničil se šílenstvím.
Dokud je měl rozestrkané v tajných přihrádkách, neuvědomil si, kolik jich nasbíral, to až když je zas rozložil všechny společně. Jaképak zas. Poprvé.
A teď to všechno vsadíme do hry. S pochmurným úsměvem si je všechny připíchl na tuniku. Oblékl si bílou hedvábnou košili, která se nosila pod uniformu, stříbrně vyšívané šle, hnědé kalhoty se stříbrnými postranními švy, naleštěné jezdecké boty. A nakonec těžkou tuniku. K pasu si na příslušný opasek zavěsil dědečkovu dýku v emailem zdobené pochvě a se znakem Vorkosiganů na drahokamy vykládané rukojeti. Učesal se a ustoupil, aby si svůj zářný zjev prohlédl v zrcadle.
Tak se v nás probudil domorodec? Sarkastický hlásek už slábl.
„Když jdeš otvírat pikslu s červy," promluvil poprvé nahlas, „radši si s sebou vem otvírák."

***

Martin, zabraný do ruční čtečky, zvedl při zvuku Milesových jezdeckých bot hlavu a k Milesově radosti se podíval ještě jednou, jako by nevěřil svým očím.
„Přijeď autem k přednímu sloupořadí," poručil mu odměřeně Miles.

„Kam jedeme? Můj pane."
„Do Císařské rezidence. Mám tam schůzku."

KAPITOLA 16
Gregor přijal Milese v poklidném soukromí své pracovny v severním křídle Rezidence. Seděl u komunikačního terminálu, prohlížel si jakýsi holosnímek a zvedl hlavu, až když majordomus ohlásil Milese a vzdálil se. Gregor stiskl tlačítko, holosnímek zmizel a za ním, proti Gregorovi, se objevil nevelký, vzteky rozpálený mužík v hnědé uniformě.
„Tak dobře, Milesi, co se zas dě- panebože." Gregor se ohromeně napřímil; jak si začal všímat podrobností, vytahoval obočí stále výš. „Ještě nikdy jsem myslím nezažil, že by ses dostavil jako Vor s odhodláním."
„V tuhle chvíli," řekl Miles, „mi odhodlání div nesyčí z uší. Vsadím se" - dřív se vždycky zaklínal Vsadím stříbrná oka Císařské bezpečnosti - „o co chceš, že s Illyanem je to daleko horší mela, než ti Haroš hlásil."
Gregor pomalu řekl: „Svoje hlášení nutně zestručňuje."
„Ha. Tak ty sis toho taky všiml, že jo. Jestlipak ti Haroš jedinkrát hlásil, že Illyan chce, abych za ním přišel?"
„Ne... to že chce? A jak to víš ty?"
„Mám to, jak bych to řekl, ze spolehlivého anonymního zdroje."
„Jak spolehlivého?"
„Kdybych si myslel, že na mě šije boudu se smyšlenou historkou, připisoval bych ducha na samé hranici výstřednosti člověku, který je podle mého názoru až bolestně upřímný. A taky tu je problém motivace. Řekněme jednoduše, že pro praktické účely je to zdroj spolehlivý."
Gregor pomalu řekl: „Pokud je mi známo, chová se Illyan v současnosti... no, bez obalu řečeno, jako nebezpečný šílenec. Požaduje spoustu neproveditelných věcí. Doneslo se mi cosi o nájezdu skokovými loděmi na Hegen, aby prý se odrazila imaginární invaze."
„Kdysi to bylo skutečné. Vždyť jsi tam byl."
„Před deseti lety. Jak víš, že když tě chce vidět, není to prostě součást jeho pomatených halucinací?"
„Přesně o to jde. Nemůžu to posoudit, protože mě k němu nepustili. Nikoho k němu nepustili. Lady Alys se ti jistě zmínila."
„Eé, zmínila."
„Haroš mě teď zastavil už dvakrát. Dnes ráno se vyjádřil, že když ho nepřestanu otravovat, dá mě omráčit paralyzérem."
„Jak moc jsi ho otravoval?"
„Nepochybně si můžeš vyžádat - já bych si ho vyžádal rozkazem, být tebou - záznam z Harošova komunikačního terminálu s nahrávkou našeho posledního rozhovoru. Možná tě to dokonce pobaví. Jenomže, Gregore - já mám na návštěvu u Illyana právo. Ne jako jeho bývalý podřízený, ale jako syn svého otce. Vorský závazek, který zcela obchází armádní hierarchii Císařské bezpečnosti a má původ úplně jinde. Císařskou bezpečnost to nepochybně zarmoutí, ale to je jejich problém. Mám podezření... vlastně nevím, koho mám z čeho podezírat. Ale nemůžu jen sedět a nic nepodnikat, dokud na to nepřijdu."
„Ty myslíš, že tu něco nehraje?"
„Ne... nutně," pronesl Miles velice zvolna. „Ale lidská pitomost někdy může napáchat stejné škody jako zlý úmysl. Jestli se selhání čipu aspoň trochu podobá mé kryoamnézii, prožívá si teď Illyan hotové peklo. Člověk ztratí sám sebe uvnitř vlastní hlavy... nikdy v životě jsem se necítil tak opuštěný jako tehdy. A nikdo mě nepřicházel vysvobodit, to až Mark se tam probojoval. V nejlepším případě to Haroš kvůli nervozitě a nezkušenosti nezvládá moc dobře a někdo ho musí jemně nebo možná ne tak jemně usměrnit. A v nejhorším případě - i tebe přece muselo napadnout, že jde možná o záměrnou sabotáž. I když ses o tom se mnou moc nebavil."
Gregor si odkašlal. „Haroš mě požádal, abych to nedělal."
Miles zaváhal. „Tak si konečně přečetl mé záznamy, co?"
„Obávám se, že ano. Haroš má ohledně loajálnosti... přísné zásady."
„Jo, no... vždyť já taky nezpochybňuji jeho zásady ve věcech loajálnosti. Ale jeho úsudek. Pořád ještě chci na velitelství."
„Navštívit Illyana? To nejspíš můžu prostě nařídit. Podle mého odhadu už začíná být načase."
„Ne, víc než to. Chci si do posledního ždibce projít všechny nezpracované informace, lékařské i jiné, které se případu týkají. Chci si udělat přehled."
„To Haroše nepotěší."
„Čekám, že se Haroš bude zpěčovat. A já ti nemůžu každou čtvrt hodinu volat, abys mu znovu říkal, že za mnou stojíš. Chci nějakou skutečnou autoritu. Chci, abys mi přidělil Císařského Auditora."
„Cože?!"
„Císařskému Auditorovi musí být po vůli i Císařská bezpečnost. Auditor má právo vyžádat si cokoliv, a Haroš a všichni ostatní se klidně můžou vzteknout -a vydat Auditorovi, o co žádal. Musí ho poslouchat. Nemůžeš se tvářit, že tahle záležitost není tak důležitá, aby si nezasloužila pozornost Auditora."
„To opravdu ne, ale... co tam chceš hledat?"
„Kdybych to věděl, nemusel bych to hledat. Teď jedině vím, že celá záležitost..." - rozhodil rukama -„tak nějak nesedí. Třeba se ukáže, že za tím stojí něco triviálního. Nebo ne. Nevím. Musím to zjistit."
„Na kterého Auditora jsi pomýšlel?"
„Hm... můžeš mi dát Vorhovise?"
„Můj nejlepší."
„Já vím. Myslím, že by se s ním dalo pracovat."

„Naneštěstí zrovna cestuje na Komarr."
„Ale. Nic vážného, doufám."
„Preventivní opatření. Posílám ho spolu s lordem a lady Vorobjevovými, aby u komarrské oligarchie trochu připravili půdu pro oznámení mého nadcházejícího sňatku. Má značný diplomatický talent."
„Hm." Miles zaváhal. Když ho předtím napadlo tohle řešení, vážně myslel přímo na Vorhovise. „Vorlaisner, Valentine a Vorkalloner, ti všichni jsou trošičku... konzervativní."
„Bojíš se, že by se proti tobě Haroše zastávali?"
„Hm."
Gregorovi blýsklo v očích. „Vždycky ještě zbývá generál Vorparadijs."
„Panebože. Toho mě ušetři."
Gregor se zamyšleně drbal na bradě. „Už dopředu vidím problémy. Ať ti přidělím jakého chci Auditora, je tu padesátiprocentní pravděpodobnost, že další den ráno ke mně naklušeš a budeš škemrat o dalšího, aby hlídal toho prvního. Ty ve skutečnosti nechceš Auditora; ty chceš štít ve tvaru Auditora, který by ti kryl záda, zatímco vyšetřovat budeš ty sám."
„No... ano. Já nevím. Možná... možná bych přece jen něco mohl podniknout s Vorparadijsem." Při tom pomyšlení poklesl na duchu.
„Auditor," pronesl Gregor, „není jen mým Hlasem. Slouží také jako mé oči a uši, a to víceméně doslovně. Naslouchá za mě. Je mou sondou, ale rozhodně ne nemyslící, kterou vysílám tam, kam sám nemůžu, a pak mi podává hlášení na základě naprosto samostatně utvořeného názoru. Ty" - Gregor se maličko ušklíbl - „uvažuješ nejsamostatněji ze všech lidí, které jsem kdy poznal."
Milesovi se málem zastavilo srdce. Snad Gregor nepomýšlí na to, aby...
„Myslím," řekl Gregor, „že si ušetříme spoustu práce, když prostě jako výkonného Císařského Auditora jmenuju tebe. Samozřejmě s obvyklou šíří kompetencí Devátého Auditora; všechno, co podnikneš, musí aspoň matně souviset s událostí, kterou jsi dostal za úkol prověřit, tedy v tomto případě s Illyanovým zhroucením. Nesmíš dát nikoho popravit a v nepravděpodobném případě, že někoho nařídíš zatknout... no, rád bych, kdybys to podložil dostatečnými důkazy pro následné trestní řízení. Při vyšetřování, které vede Císařský Auditor, se očekává jisté, ehm, tradiční dekorum a náležitá svědomitost."
„Když už něco stojí za to, aby to člověk dělal," ocitoval Miles hraběnku Vorkosiganovou, „stojí to za to, aby to dělal pořádně." Jestlipak mu začínají zářit oči. Měl pocit, že má místo nich žhavé uhlíky.
Gregor poznal původ citátu a usmál se. „Přesně tak."
„Ale Gregore - Haroš pozná, že to je bouda."
Gregor ztišil hlas. „Pak se Haroš šeredně přepočítá." Pak dodal: „Mně se taky nelíbilo, jak se věci vyvíjejí, jenomže jsem nevěděl, co podniknout, ledaže bych se tam vypravil osobně. Teď už si rady vím. Vyhovuje vám to - lorde Vorkosigane?"
„Ach, Gregore. Ty si vůbec nedokážeš představit, jak mi to vyhovuje. Posledních třináct let, kdy jsem pracoval někde ve velícím řetězci, jsem se cítil, jako bych se snažil tancovat se slonem. To zvíře je pomalé, těžkopádné, každou chvíli hrozí, že tě zašlápne, až po tobě zbude jen mastný flek. Máš vůbec ponětí, jaká paráda bude si jednou jedinkrát zatancovat na tom zatraceném slonovi, a ne pod ním?"
„Říkal jsem si, že budeš mít radost."
„Radost? Spíš přímo orgasmus."
„Nenech se moc unést," naskákaly Gregorovi kolem očí vrásečky.
„Ne." Miles popadl dech. „Ale... myslím, že všechno proběhne hladce. Děkuju ti. Přijímám váš úkol, můj lenní pane."
Gregor zavolal majordoma a poslal ho do pokladnice Rezidence pro symbolický auditorský řetěz a velice nesymbolickou elektronickou pečeť, která k němu patřila. Zatímco čekali na majordomův návrat, Miles nadhodil: „Podle tradice přichází Auditor na první inspekci neohlášený." Zamyšleně dodal: „Asi si to děsně užívají."
„Z toho už je dlouho podezřívám," souhlasil Gregor.
„Ale já bych radši, aby mě na Císařské bezpečnosti neparalyzovali hned u první brány. Nemyslíš, že bys měl Harošovi osobně zavolat a dojednat mi první návštěvu?"
„Chceš, abych to udělal?"
„Hm... já vlastně nevím."
„Tak v tom případě... se drž tradice." Gregorův hlas nabyl chladně vědeckého tónu. „A uvidíme, co se bude dít."
Miles se podezřívavě zarazil: „Tohle jsi řekl přesně jako moje matka. Víš snad něco, co já nevím?"
„Právě teď vím míň než ty, to mi je čím dál víc jasné. Ale... trochu teď o Harošovi přemýšlím. Pozoruju ho. Až na tu záležitost s Illyanem, ze které je z pochopitelných důvodů vynervovaný, přebírá rutinní záležitosti Císařské bezpečnosti hladce. Pokud se Illyan... nezotaví, dřív nebo později budu stát před rozhodnutím, jestli mám Haroše v jeho postavení definitivně schválit, nebo jestli mám jmenovat někoho jiného. Rád bych se mu podíval na zoubek. Ty bys pro něj mohl představovat zkoušku hned na několika úrovních."
„Chceš říct, že mu chceš dát šanci, aby něco zmršil?"
„Radši dřív než později."
Miles udělal kyselý obličej. „Platí to taky naopak? Mně dáváš taky šanci, abych něco zmršil?"
Gregor se maličko pousmál. „Řekněme prostě, že... pohled na problém z více úhlů může mnohé odhalit." Dodal: „A mimochodem jsem opravdu přemýšlel nad teorií sabotáže versus teorii o přirozené poruše v Illyanově přídatném neurosystému."
„A?"

„Za sabotáží by okamžitě měl následovat nějaký útok, myslím během zmatku těsně poté, co se Illyan zhroutil."
„Anebo ještě líp, těsně předtím, než se zhroutil," řekl Miles.
„Správně. Ale nic nezvyklého se nestalo, tedy kromě Illyanovy, nevím přesně, jak to nazvat... nemoc, indispozice?"
„Indispozice je vhodný výraz," schválil to Miles. „Nemoc naznačuje vnitřní příčinu. Úraz naznačuje vnější příčinu. A já nevím, jestli to teď s jistotou můžu vyjádřit jedním, nebo druhým slovem."
„Přesně tak. Tak či onak, kromě Illyanovy indispozice se nic neobvyklého nestalo."
Kromě Illyanovy zkázy. „Pokud jsme viděli," dodal Miles. „Pokud za tím ale nestálo něco jiného, řekněme osobní pomsta. Žádný úder na dvě doby, prostě jen úder."
„Nezačal už sis náhodou sestavovat seznam případných podezřelých?"
Miles zasténal. „Pokud si připustíš osobní motivy, kromě politických - mohlo jít o odvetu za cokoliv, co Císařská bezpečnost komu provedla za posledních třicet let. Nemusí to ani být příčetné - někdo mohl chovat zášť zcela nepřiměřenou původní újmě. Z tohohle konce se na to jít nedá, to je děsně bezbřehé. Já bych radši začal u čipu. Ten je jenom jeden." Odkašlal si. „Pořád tu ještě zbývá problém, aby mě neparalyzovali hned u dveří. Neplánoval jsem, že si Císařskou bezpečnost podám úplně sám. Počítal jsem s tím, že s sebou budu mít opravdického Auditora, za kterého se schovat, řekněme jednoho z těch tělnatých penzionovaných admirálů - a i teď si myslím, že bych u toho rád měl svědka. Jistě, bude si říkat asistent, ale ve skutečnosti to bude svědek. Někdo, komu můžu věřit, komu můžeš věřit i ty, někdo, kdo má potřebnou bezpečnostní propustku, ale přitom stojí mimo rámec Císařské bezpečnosti." „Napadá tě někdo?" zeptal se Gregor.

***

„Panebože," vyhrkl Ivan a nevědomky tak napodobil Gregora. Vytřeštil na Milese oči. „To je opravdický?" Prstem škrtl o těžký zlatý řetěz, odznak úřadu a moci Císařského Auditora, který teď visel Milesovi na krku. Mezi silnými články řetězu byly zavěšené veliké hranaté emailové plakety s vyrytým erbem a znakem rodu Vorbarra. Řetěz se táhl Milesovi přes ramena a spadal mu na hruď a Miles odhadoval, že váží nejmíň kilo. Uprostřed řetězu visela na zlaté sponě, taktéž zdobené vyrytým Gregorovým znakem, elektronická pečeť.
„Chceš z toho oloupat staniol a zblajznout čokoládu?" otázal se Miles suše.
„Uf." Ivan se rozhlédl po Gregorově pracovně. Císař seděl na hraně pultu s terminálem a pohupoval nohou. „Když se za mnou na velitelství přihnal chlap v Gregorově livreji a odvlekl mě od práce, myslel jsem, že hoří Rezidence nebo že máti měla infarkt nebo něco podobnýho, kruci. A mezitím jsi to byl jenom ty, bratránku?"
„Pro tebe Lord Auditor bratránek, aspoň dočasně."
Ivan se škemravě otočil na Gregora: „Řekni mi, že si jen děláte srandu."
„Ne," řekl Gregor. „Je to myšleno vážně. Audit, přesně o to mi jde. Mně, nebo abych se vyjádřil oficiálněji, Nám se nezamlouvá současné tempo vývoje událostí. Jak víš, Císařský Auditor může žádat o všechno, co se mu zlíbí. Jako první požádal o asistenta. Gratuluju."
Ivan protočil panenky. „Chtěl osla, co by mu tahal bagáž, a jako na prvního osla si vzpomněl na mě. Dík, Lorde Auditore bratránku. Bude mi vážně potěšením, fakt."
Miles tiše řekl: „Ivane, jdeme auditovat Císařskou bezpečnost, jak si vede ve věci Illyanova zhroucení. Ještě nevím, co přesně ti naložím, ale je tu přinejmenším možnost, že to bude nebezpečně výbušné. Potřebuju osla, na kterého se můžu absolutně spolehnout."
„Aha." Ivana okamžitě přešla ironie. Napřímil se. „Aha. Tak Illyan, jo?" Zaváhal a pak dodal: „Fajn. Už bylo načase, aby kvůli tomu někoho pořádně postavili do latě. Máti bude mít radost."
„To doufám," řekl Gregor od srdce.
Ivan se znovu zašklebil, i když oči mu zvážněly. „Teda, Milesi. Musím říct, že ti sluší. Vždycky jsem si říkal, že potřebuješ pořádnej obojek."

***

Miles Martinovi přikázal, aby tentokrát zajel k hlavní bráně Císařské bezpečnosti. Napřed nechal vystoupit dva císařské zbrojnoše v livreji rodu Vorbarra, které si vypůjčil od Gregora, pokynul jim, ať se mu postaví po boku, a s nimi vykročil ke strážným. Ivan se fascinovaně táhl za nimi. Miles nechal oba zbrojnoše a Ivana, aby si dali načíst a potvrdit průkazy jako první.
„Dobré odpoledne, pánové," oslovil Miles srdečně strážné, jakmile rituál skončil a na přístrojích jim naskočila zelená světélka. Nejistě přimhouřili oči a napřímili se. Miles zadoufal, že zpytují vlastní svědomí. Miles se zaměřil na velícího seržanta. „Zavolejte prosím z komunikačního terminálu generálu Harošovi a oznamte mu, že je zde Císařský Auditor. Žádám a rozkazuji, aby se za mnou osobně dostavil k hlavní bráně. Teď hned."
„Nejste náhodou ten samej chlápek, co jsme ho odsud ráno vyhodili?" otázal se seržant neklidně.
Miles se pousmál sevřenými rty. „Ne tak docela." Od té doby jsem se trochu změnil. Ukázal prázdné ruce. „Všimněte si, prosím, že se nesnažím vstoupit do vaší budovy. Naprosto nemám v úmyslu postavit vás před dilema, zda máte neuposlechnout přímého rozkazu, nebo se dopustit zločinu velezrady. Vím však, že z velitelské kanceláře člověk dojde k hlavní bráně přibližně za čtyři minuty. Pak se tím už vy trápit nemusíte."
Velící seržant se uchýlil do strážní budky a naléhavě začal hovořit do komunikátoru. Zajímavě, dramaticky při tom gestikuloval. Když opět vyšel ven, pohlédl Miles na chronometr. ‚A teď uvidíme, co se bude dít, jak by řekl Gregor."
Ivan si hryzal spodní ret a mlčel jako zařezaný.

Konečně se u jedné strany předimenzovaného předního schodiště Císařské bezpečnosti vyrojilo hejno uniforem; Haroš rázně vykročil přes dlažbu kluzkou deštěm a za ním následoval významný podřízený, Illyanův tajemník. „Čtyři minuty, dvacet devět vteřin," prohodil Miles tlumeně k Ivanovi. „To ujde."
„Můžu si vlízt do keříčků a vyzvracet se?" zamumlal Ivan na oplátku při pohledu, jak se na ně snáší drtivá moc Císařské bezpečnosti.
„Ne. Přestaň uvažovat jako podřízený."
Miles zaujal přehlídkový postoj a čekal, až Haroš dosupí až k němu. Dopřál si kratičký, vítězoslavný pohled na generálův zděšený výraz, když si Haroš postupně všímal všech podrobností, a pak si ho uložil do paměti. Však tu vzpomínku může vylovit z paměti později a ještě se jí pokochat. Teď ho poháněl vnitřní obraz zdravotně trpícího Illyana. „Dobré odpoledne, generále."
„Vorkosigane. Říkal jsem vám, ad se sem nevracíte."
„Zkuste to jinak," poradil mu Miles zlověstně.
Haroš třeštil oči na řetěz, který se Milesovi blyštěl na hrudi. Ačkoli oba vorbarrské strážné, kteří Milesovi stáli po boku, osobně znal, vypravil ze sebe přiškrceně: „Ten nemůže být opravdový."
„Padělání odznaků Císařského Auditora," promluvil Miles bezvýrazně, „se trestá smrtí."
Miles téměř slyšel, jak se Harošovi v hlavě se skřípotem otáčejí kolečka. Uplynulo několik nekonečných vteřin a pak se Haroš poněkud chraplavě opravil: „Lorde Auditore."
„Děkuji," zachrčel Miles. Teď už jeli podle scénáře, jeho nové postavení bylo oficiálně uznáno a přijato, takže mohli pokračovat. „Můj císařský pán Gregor Vorbarra žádá a přikazuje, abych provedl audit toho, jak Císařská bezpečnost řeší současnou situaci. Žádám a přikazuji, abyste při vyšetřování úplně spolupracoval. Budeme pokračovat ve vaší kanceláři?"
Haroš svraštil obočí; v očích mu probleskla nezřetelná ironie. „Ach ano, myslím, že bychom měli. Lorde Auditore."
Miles propustil svou vorbarrskou eskortu, aby ji Martin zavezl zpátky do Rezidence, a před Harošem vkročil dovnitř.

***

Bezvýrazný přefiltrovaný vzduch v Illyanove pracovně byl nabitý vzpomínkami. Miles tu nejmíň stokrát stál či seděl a přijímal rozkazy či předával výsledky. Zažil tu fascinaci, dychtivost, nejeden slovní útok, občas vítězoslavný pocit, někdy vyčerpání, jindy porážku či bolest. Někdy velkou bolest. Tahle místnost bývala středem, kolem nějž se jeho život otáčel. To všechno teď zmizelo. Miles stál proti Illyanově pracovnímu stolu s terminálem jako jindy, ale tok moci se obrátil. Bude si muset hlídat zažité reflexy.
Haroš mu vlastnoručně přitáhl od stěny židli; Ivan si po chvilce přitáhl židli pro sebe a posadil se vedle Milese. Haroš složil mohutné tělo na Illyanovu židli, sepjal ruce na černém skle a ostražitě vyčkával.
Miles se naklonil kupředu a pravou rukou začal vypočítávat položky. Prsty pokládal na chladnou desku stolu. „Tak dobře. Jak už jste se nepochybně dovtípil, Gregor je vážně nespokojen se způsobem, jakým tato organizace řeší zhroucení Simona Illyana. Takže budu chtít následující, a to v tomto pořadí. Napřed chci vidět Illyana. Pak si chci promluvit s veškerým zdravotnickým personálem, který ho ošetřuje. Chci, aby si přinesli záznamy o všem, co dosud zjistili, a seznámili mě s tím. Pak... pak jistě budu vědět, co dalšího potřebuji."
„Máte mou plnou podporu. Lorde Auditore."
„Když konečně diskutujeme pracovně, můžete formality nechat stranou."
„Ale způsobil jste mi dilema."
A málem taky infarkt, zadoufal Miles zlomyslně. Ale ne. Teď není čas na osobní nepřátelství. „Ano?"
„Bylo, a je, předčasné obviňovat kohokoli ze sabotáže Illyanova čipu, dokud se neprokáže, proč čip selhal. To by potenciálně bylo velice trapné, pokud se ukáže, že se tak stalo samovolně."
„To si uvědomuji i já."
„Ano... nepochybně. Ale já musím myslet i dopředu. Je to koneckonců moje práce. Takže jsem si vypracoval takový malý seznam, se kterým zatím nic nepodnikám, dokud se mi nedostanou do ruky nějaké informace, které by poskytly oporu ve skutečnosti."
„Jenom malý seznam?"
„Illyan si vždycky vedl jeden krátký seznam a jeden dlouhý. Podle důležitosti, řekl bych. Přijde mi to jako dobrý systém. Ale na mém krátkém seznamu - jste velice nahoře."
„Á," vypadlo z Milese namísto odpovědi. Najednou mu došlo, proč se Haroš tolik zdráhal spolupracovat.
„A teď jste se postaral, abyste byl nedotknutelný," dodal Haroš.
„Celá fráze zní nedotknutelný vorský otrava," řekl Miles. „Já... chápu." Když se pustil do zachraňování Illyana, přesně takovýchhle pokořujících podezření se bál nejvíc. No... smůla.
Upřeně se na sebe dívali přes černé sklo. Haroš pokračoval: „Takže ze všeho nejméně se mi chce pustit vás k Illyanovi, kde byste mohl znovu využít příležitosti. Teď, jak se zdá, nemám na vybranou. Ale chci úředně zaznamenat, že se tak děje proti mé vůli. Lorde Auditore."
„Zaznamenáno." Milesovi vyschlo v puse. „Máte i motiv, který byste si na seznam zapsal vedle mých příležitostí a stále ještě neexistující metody?"
„Copak to není zřejmé?" rozhodil Haroš rukama. „Illyan vás propustil, a to velice nahonem. Zničil vám kariéru."
„Illyan mě pomáhal stvořit. Měl právo mě zničit." Za daných okolností - o kterých byl teď Haroš plně zpraven, to mu Miles viděl na očích - to byla téměř jeho povinnost.
„Propustil vás za to, že jste falšoval svá hlášení. Což je zdokumentovaný fakt, který bych také chtěl úředně zaznamenat,

lorde Auditore." Haroš vrhl pohled na Ivana, který si zachoval báječně neutrální výraz, kterýžto obranný prostředek trénoval celý život.
„Jedno hlášení. Jednou. A Gregor už o tom všechno ví." Miles div necítil, jak mu zem ujíždí pod nohama. Jak jen kdy mohl tohohle chlapa považovat za zabedněnce? Ztrácel tempo skoro tak rychle, jak ho nabral. Ale stiskl zuby a potlačil veškeré pokušení hájit se, vysvětlovat, omlouvat se či se jinak dát odvést od cíle.
„Já vám nedůvěřuji, lorde Vorkosigane."
„No, musíte to se mnou vydržet. Odvolat mě může pouze císařův Hlas, který mě tímto úkolem pověřil, nebo obžaloba schválená tříčtvrteční většinou hlasů v Radě hrabat a Radě ministrů, kteří se společně sejdou v plném počtu, ale myslím, že tohle asi zařídit nesvedete."
„Pak by asi nemělo smysl, abych chodil za Gregorem a žádal, ať na tento případ přidělí jiného Auditora."
„Můžete to zkusit."
„Chm. To je taky odpověď. A i kdybyste byl vinen... začínám se ptát sebe sama, jestli bych s tím něco mohl podniknout. Jedinou odvolací instancí je císař, a toho už máte podle všeho pod palcem. Kdybych se vás pokusil dostat, zničil bych si nenávratně kariéru?"
„No... kdybychom si vyměnili místa, já bych se nevzdal, dokud bych vás nepřibil na zeď těmi největšími skobami." Po chvilce Miles dodal: ‚Ale pokud po mé návštěvě Illyana dojde k dalšímu útoku... můžete se spolehnout, že budu velice pečlivě zjišťovat, odkud přišel."
Haroš si dlouze povzdechl. „To předbíháte. Mně se uleví ze všech nejvíc, pokud lékaři stanoví diagnózu na základě přirozených příčin. Ušetřili bychom si tak moře problémů."
Miles se zdráhavě usmál na souhlas. „To máte úplnou pravdu, generále."
Navzájem se pozorovali s jistým klidným odstupem. Celkově cítil Miles spíš úlevu než nepokoj. Haroš rozhodně hovořil tak bez obalu, jak si jen Miles mohl přát, aby se pročistil vzduch. Možná s tím člověkem přece jen půjde spolupracovat.
Jak Haroš očima zkoumal Milese, utkvěl pohledem na stračí sbírce vojenských medailí na tunice. Promluvil nečekaně žalostným hlasem: „Vorkosigane, povězte mi - to je opravdu cetagandský Řád za zásluhy?"
„Je."
„A ty ostatní?"
„Nevybrakoval jsem otci šuplík, pokud na to narážíte. Co vidíte, je všechno zaznamenané v mých tajných složkách. Jste dost možná jeden z mála lidí na planetě, kdo se nemusí spolehnout jenom na mé slovo."
„Hm." Harošovi poskočilo obočí. „Nu, lorde Auditore, pokračujte v práci. Ale budu vás mít na očích."
„Výborně. Ať vám nic neuteče." Miles poklepal na černé sklo a zvedl se. Ivan se nemotorně zvedl hned po něm.

***

Na chodbě, když vykročili dolu na kliniku velitelství, Ivan zamumlal: „Nikdy jsem ještě neviděl žádnýho generála stepovat vsedě."
„Mně to spíš přišlo jako tanec minovým polem," přiznal se Miles.
„Ale dívat se, jak na něj hraješ prcka admirála, za to vstupný stálo."
„Cože?" Miles div nezakopl.
„Tys to nedělal schválně? Chováš se přesně tak, jako když hraješ admirála Naismithe, akorát že bez beťanskýho přízvuku. Palebný síly vpřed, žádný zábrany, nevinný přihlížející se klidí z cesty, aby spasili holej život. Teď určitě řekneš, že hrůza prospívá mýmu zdraví, že pucuje tepny nebo co."
Fungují snad vyznamenání admirála Naismithe jako magický talisman? Nad důsledky se Miles v tuhle chvíli ani nechtěl zamýšlet. Místo toho lehce prohodil: „To se považuješ za nevinného přihlížejícího?"
„Pámbu ví, že se o to snažím," vzdychl Ivan.

***

Když Miles přišel na kliniku, která spolu se soudními laboratořemi zabírala na velitelství Císařské bezpečnosti celé jedno patro, pomyslel si, že i zdejší vzduch je plný známých vůní: nepříjemných, doktorských. Za ta léta tu Miles strávil drahně času, od první návštěvy s počínajícím zápalem plic následkem podchlazení až po poslední lékařskou prohlídku, při které ho uschopnili a on vyrazil na neblahou výpravu za záchranou poručíka Vorberga. Z toho pachu mu naskakovala husí kůže.
Pacienti ze všech čtyř soukromých pokojů až na jeden byli vystěhováni a pokoje byly temné, prázdné a otevřené. Před zbývajícími zavřenými dveřmi stál netečný strážný v zelené uniformě.
Jak Miles vešel, po boku se mu udýchaně vynořil plukovník Císařské bezpečnosti s lékařskými výložkami na tunice.
„Lorde Auditore. Jsem doktor Ruibal. Jak vám mohu posloužit?" Ruibal byl nevysoký muž s kulatým obličejem a huňatým obočím, které měl teď svraštělé do jediné ustarané brázdy.
„Povězte mi něco o Illyanovi. Ne, zaveďte mě k Illyanovi. Promluvíme si až pak."
„Tudy, můj pane." Doktor pokynul strážnému, ať ustoupí, a zavedl Milese do pokoje bez oken.
Illyan ležel na zádech na lůžku, napolo přikrytý prostěradlem. Za zápěstí a kotníky byl připoutaný tím, čemu zdravotníci říkali „měkká pouta." Těžce oddechoval. Byl pod sedativy? Oči měl otevřené, skelné a nepřítomné. Obvykle vyholenou tvář mu pokrývalo husté strniště. Teplý pokoj páchl po zatuchlém potu i po horších výměšcích. Celý týden se sem Miles snažil proniknout, přičemž neváhal zajít až do krajnosti. Teď se chtěl ze všeho nejvíc otočit na patě a pláchnout.
„Proč je ten člověk nahý?" zeptal se plukovníka. „Má potíže s inkontinencí?"

„Ne," řekl Ruibal. „Kvůli procedurám."
Miles neviděl žádné hadičky, sondy ani přístroje. „Jakým procedurám?"
„No, v současnosti žádné neděláme. Ale není snadné ho zvládnout. Svlékání, oblékání, stejně jako další... působí mému personálu potíže."
Ach tak. Strážný, který teď postával venku u dveří, se honosil rudohnědým monoklem. A Ruibal sám měl rozbitá ústa a prasklý spodní ret. „Á... aha."
Přinutil se přistoupit blíž a napolo poklekl u Illyanova lůžka. „Simone?" hlesl nejistě.
Illyan k němu otočil tvář. Skelné oči zatěkaly a pak se zaostřily. Problesklo v nich poznání. „Milesi! Milesi. Díky Bohu, že jsi tu." Hlas mu naléhavě přeskočil. „Žena a děti lorda Vorvana - dostal jsi je z toho živé? Komodor Rivek v Sektoru Čtyři už div nešílí."
Miles věděl, o kterou misi jde. To bylo asi před pěti lety. Olízl si rty. „Jo. Všechno je zařízené. Dostali jsme je z toho, všechno šlo podle plánu." Za tuhle misi dostal zlatou hvězdu. Teď ji měl připíchlou v příslušné řadě třetí zleva.
„Dobře. Dobře." Illyan vydechl a položil se; zavřel oči. Rty pod strništěm se pohybovaly. Pak oči otevřel a v nich znovu problesklo poznání. „Milesi! Díky Bohu, že jsi tady!" Pohnul rukama, ale pouta ho zarazila. „Co je to? Dostaň mě odsud."
„Simone. Co je dneska za den?"
„Zítra má císař narozeniny. Nebo dneska? Jsi na to oblečený... musím tam jít."
„Ne," řekl Miles. „Císař měl narozeniny někdy předminulý měsíc. Selhává ti paměťový čip. Musíš tu zůstat, dokud závadu neobjeví a neopraví."
„Aha." Za čtyři minuty Illyan otočil k Milesovi hlavu; ohromeně pootevřel rty. „Milesi, co tu k čertu děláš? Poslal jsem tě na Tau Ceti. Proč nikdy neposloucháš rozkazy?"
„Simone, selhává ti paměťový čip."
Illyan znejistěl. „Co je dneska za den? Kde to jsem?"
Miles mu to znovu řekl.
„Propánaboha," zašeptal Illyan. „To je teda průser." Apaticky se položil, ale tvářil se vyděšeně.
Za pět minut se Illyan na něj podíval a řekl: „Milesi! Co tu k čertu děláš?"
Do prdele. Musel vstát a na minutku se odvrátit. Nevím, kolik toho ještě snesu. Uvědomil si, že se na něj doktor Ruibal upřeně dívá.
„To to bylo takhle zlé celý týden?" zeptal se.
Ruibal zavrtěl hlavou. „Rozhodně to znatelně postupuje. Jeho... jak to jen popsat. Zmatené okamžiky se střídají stále rychleji. První den jsem myslím zaznamenal šest skoků ve vnímání. Včera už jich bylo šest za hodinu."
Teď jich bylo dvakrát tolik. Miles se otočil k Illyanovi. Za chviličku k němu Illyan zvedl oči a obličej se mu rozsvítil poznáním. „Milesi. Co se to sakra děje?"
Miles mu to trpělivě znovu vysvětlil. Došlo mu, že nevadí, když doslovně zopakuje, co říkal předtím. Illyana to neznudí. A za pět minut už si to nebude pamatovat.
V dalším kole se na něj Illyan zamračil. „Kdo sakra jste?"
„Miles. Vorkosigan."
„Nežvaňte pitomosti. Milesovi je pět let."
„Strýčku Simone. Podívej se na mě."
Illyan na něj upřel vážný pohled a pak zašeptal: „Dej si pozor. Dědeček tě chce zabít. Věř Botharimu."
„Jo, já mu věřím," vzdychl Miles.
O tři minuty později: „Milesi! Co se to sakra děje? Kde to jsem?"
Miles celý dril zopakoval.
Strážný s monoklem podotkl: „Jak to, že vám furt věří? Nám věří tak v jednom případě z pěti. A v těch čtyřech dalších nás chce zamordovat."
„Já nevím," řekl Miles, strašlivě utrápený.
A zas. „Milesi! Tak tě Vorberg našel!"
„Ano... ano?" naprímil se Miles. „Simone, co je dneska za den?"
„Panebože, já nevím. Můj zatracený čip se podělal tak, že ho nikdo nedá dohromady. Slizovatí mi v hlavě. Já z toho zešílím." Popadl Milese za ruku, silně ji sevřel a nevýslovně naléhavě pohlédl Milesovi do očí. „Já už to nesnesu. Jestli ten krám nedokážou opravit... přísahej, že mi podřízneš krk. Nedopusť, aby se to táhlo věčně. Já sám na to nestačím. Přísahej mi. Dej mi slovo Vorkosigana!"
„Bože, Simone, to ti slíbit nemůžu!"
„Musíš. Nemůžeš dopustit, abych celou věčnost prožíval tohle. Přísahej."
„To nemůžu," zašeptal Miles. „Tak proto... jsi za mnou poslal Vorberga?"
Illyanův výraz se znovu změnil, zoufalství se rozostřilo a vystřídal ho zmatek. „Kdo je Vorberg?" Pak náhle drsná podezíravost: „Kdo sakra jste?" Illyan Milesovi honem pustil ruku.
Miles vydržel dalších pět kol, pak vyšel na chodbu. Opřel se o zeď, sklonil hlavu a čekal, až ho přejde nevolnost. Po celém těle se klepal potlačovaným třasem, který začínal někde dole a šplhal nahoru. Doktor Ruibal postával poblíž. Ivan využil příležitosti, vyšel ven a zhluboka dýchal.
„Tak vidíte, s čím tu zápolíme," řekl Ruibal.
„Tohle je... hanebné." Miles mluvil šeptem, ale Ruibal sebou trhl. „Ruibale. Dejte ho umýt. Oholit. Vraťte mu šaty. Vím, že dole ve svém bytě má kompletní civilní šatník." Pokud Illyan nebude vzezřením tolik připomínat zvíře, třeba s ním taky nebudou zacházet jako se zvířetem.

„Můj pane," řekl plukovník. „Zdráhám se žádat po svých ošetřovatelích, aby riskovali, že přijdou o další zuby. Ale pokud tu během té procedury zůstanete, zkusíme to. Pokud jsem mohl pozorovat, vás jako jediného se nepokusil udeřit."
„Ano. Jistě."
Miles na celou proceduru dohlédl. Zdálo se, že přítomnost někoho známého Illyana opravdu uklidňuje. Nejlepší by byli lidé, které zná nejdéle; takže když by jednou za pět minut otevřel oči do jakéhokoli dne a roku, uviděl by známou tvář, která by mu mohla říci příběh, jemuž by uvěřil. Oblečený Illyan se posadil na židli a najedl se z tácu, který mu přinesl ošetřovatel. Za posledních pár dnů to zřejmě bylo jeho první jídlo, které se nepokusil použít jako palnou zbraň.
U dveří se objevil důstojník a promluvil si s Ruibalem.
„Informační porada, kterou jste požadoval, lorde Auditore, je připravena," oznámil Ruibal Milesovi. Jeho podlézavý hlas neřídila pouze úcta k Milesovu hrozivému auditorskému postavení, protože pak toužebně dodal: „Vrátíte se sem pak?"
„Ale ano. Mezitím..." Milesovi padl pohled na Ivana.
„To bych radši," prohlásil Ivan potichu, „táhl nahej proti laserovým dělům, než bych tu zůstal o samotě."
„Budu si to pamatovat," řekl Miles. „Ale mezitím u něj zůstaň, dokud se nevrátím."
„Jo." Miles se zvedl ze židle po Illyanově boku a Ivan zaujal jeho místo.
Když Miles vycházel za Ruibalem ze dveří, ještě zaslechl, jak Illyan pro změnu spíš přívětivě než vystresovaně říká: „Ivane, ty blboune. Co tady děláš?"

KAPITOLA 17
Konferenční místnost kliniky se řádově podobala všem ostatním zasedacím místnostem Císařské bezpečnosti, ve kterých Miles strávil nekonečné hodiny. Na kulatém černém stole se nacházel zakódovaný holoprojektor s ovládacím panelem, který připomínal navigační počítač skokové lodi. Teď kolem něj v těsném kruhu stálo pět židlí. Na třech seděli muži, kteří kvapně vstali, jakmile Ruibal uvedl Milese dovnitř, a postavili se do pozoru. Když se tu všichni sešli, nikdo v místnosti kromě Milese neměl nižší než plukovnickou hodnost. To nebylo ve Vorbarr Sultaně nic neobvyklého; na velitelství Císařských služeb na druhém konci města, kde pracoval Ivan, koloval vtip, že plukovníci tu roznášejí kafe.
Ne: co do hodnosti nestojí ani nad nimi ani pod nimi, připomněl si Miles. Stojí úplně mimo ně. Bylo zřejmé, že na generály a admirály jsou možná zvyklí, ale s Císařským Auditorem se zblízka setkávají poprvé. Poslední císařský audit postihl Císařskou bezpečnost skoro před pěti lety a týkal se tradičnější oblasti, financí. Miles ho tehdy okusil z druhé strany, když se Auditor div nezalkl nad jistými aspekty žoldnéřského účetnictví. Tehdejší vyšetřování mělo nebezpečně politický nádech, před kterým Illyan Milese zaštítil.
Ruibal představil Milesovi tým. Ruibal sám byl neurolog. Další důležitou osobou, či snad nejdůležitější, byl kontraadmirál doktor Avakli, biokybernetik. Avakliho si sem vypůjčili z lékařského týmu, který zaváděl skokové implantáty všem skokovým pilotům z Císařských služeb. To byla jediná na Barrayaru běžně používaná technologie přídatných neurosystémů, která aspoň trochu připomínala technologii, jež stála u zrodu Illyanova eidetického čipu.
Avakli hezky kontrastoval s kulatým Ruibalem, byl vyčouhlý, hubený, břitký a začínal plešatět. Miles doufal, že to poslední značí žhavou inteligenci. Druzí dva muži byli Avakliho techničtí asistenti.
„Děkuji vám, pánové," řekl Miles, když si odbyli představování. Posadil se; ostatní se také posadili, až na Ruibala, kterého pravděpodobně zvolili za obětního řečnícího beránka.
„Odkud si přejete, abych začal, lorde Auditore?" otázal se Ruibal Milese.
„Ehm... od začátku?"
Ruibal začal poslušně odříkávat dlouhý seznam neurologických testů, které dokresloval holovizními nahrávkami s údaji a výsledky.
„Omluvte mě," přerušil ho Miles po pár minutách. „Nevyjádřil jsem se dobře. Všechny negativní údaje můžete vynechat. Přejděte rovnou k pozitivním výsledkům."
Ruibal na okamžik zmlkl a pak řekl: „Mám-li to shrnout, neobjevil jsem žádné stopy organického neurologického poškození. Úroveň fyzického i psychického vypětí, která dosahuje nebezpečných výšek, pokládám spíše za důsledek než za příčinu biokybernetického selhání."
„Souhlasíte s tímto hodnocením?" přeptal se Miles Avakliho a ten přikývl, i když při tom uvážlivě stiskl rty na znamení, že člověk se vždycky může mýlit. Avakli s Ruibalem na sebe kývli a Avakli zaujal Ruibalovo místo u holoprojektoru.
Avakli měl podrobný holovizní nákres vnitřního uspořádání čipu a teď ho začal ukazovat. Milesovi se ulevilo. Původně se tak trochu bál, aby mu nesdělili, že lékařský tým Císařské bezpečnosti za těch pětatřicet let ztratil příručku pro uživatele, ale teď to vypadalo, že mají k dispozici spoustu údajů. Sám čip představoval nesmírně komplikovanou soustavu organických a anorganických molekulárních vrstev. Celé to měřilo pět krát sedm centimetrů, na tloušťku to mělo půl centimetru a vězelo to ve svislé poloze mezi oběma Illyanovými mozkovými laloky. Z čipu vycházelo tolik neurologických konektorů, že řídící implantát skokového pilota vedle toho vypadal jako dětská hračka.
Nejkomplikovanější částí byla pravděpodobně informační sběrná síť, ale hned po ní následovala sekce pro ukládání dat založená na proteinové bázi - obě byly nejenom ďábelsky spletité, ale z větší části neprobádané. Fungovalo to jako systém založený na samostudiu, který se vyvíjel všelijak, jenom ne lineárně, a to až po instalaci čipu.
„Takže ta... porucha nebo selhání, kterého jsme svědky, se děje v organické, nebo v anorganické části? Nebo v obou?" zeptal se Miles Avakliho.
„V organické," odpověděl Avakli. „Skoro určitě."
Milesovi došlo, že Avakli patří mezi vědce, kteří nikdy nevyřknou nepodloženou domněnku.
„Naneštěstí," pokračoval Avakli, „se při výrobě čipu nepočítalo s pozdějším následným kopírováním dat. Nemá jediný

ekvivalent dataportu, kam bychom se mohli napojit; jsou tu jen ty tisícovky nervových spojů, které ho protkávají skrz naskrz."
To koneckonců dávalo smysl, čip dal císař Ezar přece původně vyrobit jako naprosto nedobytný informační sklad. Milese by nepřekvapilo, kdyby se zjistilo, že při výrobě čipu si na opatřeních proti pozdějšímu kopírování dali zvlášť záležet.
„Tak dál... Měl jsem za to, že čip funguje paralelně s Illyanovou původní mozkovou pamětí. Tedy že ji nenahrazuje, je to tak?"
„Zcela správně, můj pane. Informace dodávané smyslovými nervy se pouze dělí, neodčerpávají se výhradně do čipu. Subjekty si všechno, co prožily, zjevně pamatují dvojmo. To zřejmě největší měrou přispělo k vysokému výskytu iatrogenní schizofrenie, která se u subjektů později vyvinula. Říkejme tomu skrytá vada designu, a to ani ne tak v čipu, jako spíše v lidském mozku."
Ruibal si zdvořile odkašlal na znamení, že z teoretického či snad teologického hlediska nesouhlasí.
Illyan musel být rozený špion. Žonglovat v paměti s více realitami, dokud nedorazí další důkazy, a přitom se z toho rozporu nezbláznit, tak se jistě poznal veliký vyšetřovatel.
Avakli pak přešel k nanejvýš technické rozpravě o třech návrzích, jak z čipu nějak přehrát informace. Všechny návrhy zněly improvizovaně a slibovaly jen nejistý výsledek; Avakli sám se při jejich popisu netvářil dvakrát šťastně ani nadšeně. Ve většině případů to vypadalo na dlouhé hodiny jemné mikroneurochirurgie. Ruibal sebou každou chvíli škubl.
„Takže," vložil se do toho konečně Miles, „co se stane, až čip vyjmete?"
„Laicky řečeno," odpověděl Avakli, „utrpí čip šok a zemře. Tato reakce se očividně předpokládá, zjevně aby se předešlo, ehm, krádeži."
Fajn. Miles si představil, jak Illyana přepadnou špioni pasoucí po čipu, rozseknou mu lebku, nechají ho ležet domněle mrtvého... někdo jiný to taky předvídal. Ezarova generace, to byla horda paranoiků.
„Při výrobě čipu se nepočítalo s tím, že by ho neporušený vyjmuli z organické elektrické podpůrné tkáně," pokračoval Avakli. „V každém případě se však prudce sníží naděje na záchranu koherentních údajů z čipu."
„A když ho nevyjmete?"
„Disociace proteinových řetězců nejeví žádné známky zpomalování."
„Čili, vědecky řečeno, čip Illyanovi v hlavě rosolovatí na flusy. Mimochodem se mi doneslo, že jeden z vašich chytráků se přesně těmito slovy vyjádřil v jeho doslechu."
Jeden z Avakliho asistentů měl dost cti na to, aby se zatvářil provinile.
.Admirále Avakli, jaké vy zastáváte teorie ohledně příčiny selhání čipu?"
Avakli svraštil obočí, „Bráno podle pravděpodobnosti - autodestrukce, odstartovaná senescencí, tedy stárnutím, nebo nějaký chemický či biologický zásah zvenčí. Abych dokázal druhou hypotézu, musel bych čip nejdřív rozebrat."
„Takže... nelze vůbec uvažovat o tom, že by se čip vyňal, opravil a znovu instaloval."
„To považuji za vyloučené."
„A když neznáte příčinu, nemůžete ho opravit in situ, a příčinu nemůžete určit, dokud čip nevyjmete a neprozkoumáte ho zevnitř. Což by ho zničilo."
Avakli pouze kysele stiskl rty na znamení, že kruhovou podstatu problému vidí i on. „Obávám se, že o opravě se naprosto nedá hovořit. Zatím jsem se zaměřil na přípravu proveditelného plánu, jak z čipu přehrát informace."
„Jakousi náhodou," pokračoval Miles, Jste nepochopil mou úvodní otázku. Až čip vyjmete, co se stane s Illyanem?"
Avakli pokynul Ruibalovi, jako když mu honem přehazuje horký balon.
„To s určitostí nemůžeme předpovědět," odpověděl Ruibal.
„Dokážete to se slušnou pravděpodobností odhadnout? Skočí kupříkladu okamžitě zpátky do věku sedmadvaceti let?"
„Ne, to bych neřekl. Pouhé vynětí čipu, bez snahy čip zachránit, by ve skutečnosti představovalo celkem snadnou operaci. Jenomže mozek je složitý útvar. Nevíme kupříkladu, do jaké míry za třicet pět let interakce s čipem přeskupil vlastní interní funkce. A je tu i psychologický faktor. Illyan si nějakým způsobem přeměnil osobnost, aby mohl pracovat s čipem a zachovat si příčetnost, a v případě vynětí čipu by tam zavládla nerovnováha."
„Jako kdybyste... mu sebrali berlu a zjistili, že mu zakrněly nohy?"
„Možná."
„Takže o jakém rozsahu kognitivního poškození tu mluvíme? O malém? O velkém?"
Ruibal bezmocně pokrčil rameny.
„Už jste aspoň objevili nějaké důchodce - galaktické odborníky na tuhle zastaralou vymoženost?" zeptal se Miles.
„Zatím ne," odpověděl Ruibal. „To může trvat několik měsíců."
„Za tu dobu," zachmuřil se Miles, „pokud tomu rozumím, čip úplně zrosolovatí a Illyan se buďto natrvalo zblázní, nebo zemře vyčerpáním."
„Áá," udělal Ruibal.
„To jste to zhruba shrnul, můj pane," řekl Avakli.
„Tak proč jsme z něj tu zatracenou věc ještě nevytáhli?"
„Naše rozkazy, můj pane," poznamenal Avakli, „zněly, že máme zachránit čip, nebo alespoň tolik informací, kolik se z něj zachránit dá."
Miles si popotahoval ret. „Proč?" zeptal se nakonec.
Avakli nadzvedl obočí. „Předpokládal bych, že informace mají zásadní význam pro Císařskou bezpečnost a pro Císařství."
„Vážně?" naklonil se Miles kupředu a zahleděl se do jasně vybarvené biokybernetické mapy nad ústředním

holodisplejem jednacího stolu, která se mu vznášela před očima jako noční můra. „Čip z Illyana nikdy neměl udělat supermana. Císař Ezar ho bral jenom jako hračku, prostě se mu zachtělo pořídit si holokameru s nohama. Připouštím, že Illyanovi to později přišlo vhod. Vytváří mu to pěknou auru neomylnosti a lidi z toho mají nahnáno, ale to je jen takový humbuk a Illyan to ví, i když lidi kolem něj ne. Čip nemá ve skutečnosti s řízením Císařské bezpečnosti co dělat. Illyana na to místo povýšili, protože zrovna stál vedle mého otce v den, kdy Vordarianovi vojáci zavraždili jeho předchůdce, a můj otec ho měl rád a důvěřoval mu. Nebyl čas hledat talenty, všude kolem zuřila občanská válka. Ze všech kvalit, díky kterým se Illyan stal za dobu trvání Císařské bezpečnosti jejím nejlepším šéfem... je čip rozhodně tou nejbezvýznamnější." Hlas mu selhával až do šepotu. Avakli a Ruibal se museli naklánět, aby ho slyšeli. Odkašlal si a napřímil se. „Čip obsahuje pouze čtyři druhy informací," pokračoval Miles. „Za prvé staré a zastaralé. Za druhé čerstvé, ke kterým ke všem existují záložní dokumenty - Illyan při práci vždycky musel počítat s tím, že kdykoli může umřít nebo ho někdo zabije, a Haroš nebo někdo jiný to bude po něm muset převzít za pochodu. Za třetí tu jsou naprosto nepotřebné údaje, soukromé informace, ze kterých nemá užitek nikdo než Illyan. Možná ani Illyan ne. Pětatřicet let sprchování, jídla, převlékání, vyplňování formulářů. Musím bohužel dodat, že zatraceně málo sexu. Spousta špatných románů a holovizních dramat, všechno zaznamenané slovo od slova. Toho je tam tisíckrát víc než jiných věcí. A za čtvrté se někde ve všech těch miliardách obrázků skrývá asi tak tucet ožehavých tajemství, o kterých nikdo jiný neví. A asi by ani vědět neměl."
„Co si přejete, abychom udělali, lorde Auditore?" zeptal se Ruibal do ticha, které se rozhostilo po Milesově samomluvě. Toužil jsi po autoritě. Teď ji máš, hochu. Miles vzdychl. „Ještě si musím promluvit s jedním člověkem. Mezitím... připravte všechno potřebné pro chirurgické vynětí čipu. Přístroje, to je samozřejmé, ale hlavně chirurga. Chci nejlepší pár rukou, který je v řadách Císařské bezpečnosti nebo jinde k mání."
„Kdy máme začít, můj pane?" zeptal se Ruibal.
„Chci, abyste to měli za dvě hodiny připravené." Miles prsty zabubnoval do stolu a zvedl se. „Děkuji vám, pánové. Odchod."

***

Přímo z kliniky zavolal Miles přes kódovaný terminál Gregorovi.
„Tak co, našel jsi, co jsi chtěl?" zeptal se Gregor.
„Já nic z toho nechtěl. Ale zaznamenal jsem pokroky. Určitě tě nepřekvapí, když ti řeknu, že problém nespočívá v Illyanově mozku, ale v tom zatraceném čipu. Neřízeně uvolňuje informace. Zhruba každých pět minut zaplaví Illyanovi mozek čerstvou dávkou křišťálově jasných vzpomínek z náhodně vybraných okamžiků v minulosti. Účinek je... děsivý. Příčina neznámá, opravit to neumějí, pokud čip vyjmou, zničí se informace, které na něm ještě zbyly. Když ho nevyjmou, zničí to Illyana. Chápeš, kam tím mířím."
Gregor přikývl. „Vyjmout."
„To myslím naznačují i odborníci. Už se to mělo... no, když ne přímo provést, tak aspoň navrhnout a připravit. Potíž je v tom, že Illyan není v stavu dát k operaci souhlas."
„Chápu."
„Taky se neví, co nastane, až čip vyjmou. Úplné zotavení, částečné zotavení, změny osobnosti, změny ve vnímání - to všechno střílejí jen tak od boku. Snažím se ti prostě sdělit, že i tak ti to možná šéfa Císařské bezpečnosti nevrátí."
„Chápu."
„Takže dál. Je na tom čipu něco, o čem nevím a o co stojíš?"
Gregor vzdychl. „Na tuhle otázku by nejspíš dokázal odpovědět jedině tvůj otec. A za těch patnáct let od doby, co jsem dosáhl dospělosti, ještě neuznal za vhodné se mi s tím svěřit. Stará tajemství patří sama sobě."
„Illyan teď slouží tobě. Souhlasíte s vynětím čipu, můj lenní pane?"
„Radíte mi k tomu, můj Auditore?"
Miles hlasitě vydechl. „Ano."
Gregor si chvilku hryzal ret; pak se mu tvář rozjasnila. „Tak ať mrtví pohřbí své mrtvé. Nechme minulost minulostí. Udělejte to."
„Ano, sire."
Miles přerušil spojení.

***

Tentokrát Milese uvedli do Harošovy/Illyanovy pracovny bez prodlení a bez reptání. Haroš, který si právě cosi prohlížel na holodispleji komunikačního terminálu, mu gestem nabídl židli. Miles si ji vytáhl obráceně, obkročmo se na ni posadil a ruce zkřížil přes opěradlo.
„Nu, lorde Auditore," otočil se Haroš od holodispleje. „Doufám, že mí podřízení s vámi spolupracovali k vaší plné spokojenosti."
Illyanovi šla ironie lépe, ale Harošovi se nedala upřít snaha. ‚Ano, děkuji vám."
„Připouštím" - ukázal Haroš na terminál - „že jsem vás nesprávně odhadl. Léta jsem vídal, jak se hemžíte hned tady, hned onde, a bylo mi známo, že se účastníte tajných operací. Ale nebylo mi vždy plně známo, jakých tajných operací, ani kolika. Není divu, že si vás Illyan hýčkal." Dnes si Milesovu tuniku s metály prohlížel spíše s obdivným než nevěřícným pohledem.
„Četl jste si v mojí složce, co?" nedal se Miles od Haroše zatlačit do kouta.

„Prohlížel jsem si stručné výtahy a některé Illyanovy poznámky. Kdybych si to měl pročíst podrobně, zabralo by mi to týden. A já teď nemám času nazbyt."
‚Ano. Právě jsem mluvil s Gregorem." Miles se nadechl. „Došli jsme k závěru, že čip je třeba vyjmout."
Haroš vzdychl. „Doufal jsem, že tomu půjde zabránit. Připadá mi to tak nevratné. A tak bolestné."
„Rozhodně ne tak bolestné jako to, co se děje teď. Illyan měl u sebe mít mimochodem od samého začátku někoho známého, pro uklidnění. Zdá se, že to ohromně mírní jeho bojovnost. Možná se tak většinou mohl vyhnout sedativům. A těm ponižujícím poutům. O pohmožděninách vojáků už ani nemluvím."
„Na začátku jsem si nebyl jistý, proti čemu stojíme."
„Hm. Ale nechávat ho trpět o samotě nebylo správné."
„Já... připouštím, že jsem neprovedl osobní inspekci kliniky. První den mi úplně stačil."
Pochopitelné, ale zbabělé. „Ivan a já jsme hodně dokázali pouhou svojí přítomností. Napadla mě další osoba, která by dokázala ještě víc. Myslím, že dokud lékaři nepřichystají operaci, měla by u něj sedět lady Alys Vorpatrilová."
Haroš podmračeně svraštil čelo. „Vy a poručík Vorpatril jste, nebo jste aspoň byli, vojáci pod přísahou. Ona je civilistka a vzhledem k jejímu pohlaví většinu přísah ani složit nemůže."
„Ale i tak to není jen tak někdo. Budu-li muset, nařídím ze své pozice Auditora, abyste jí dal propustku, ale chtěl jsem vám dát šanci si ji udobřit. Pokud nic jiného, měl byste si uvědomit, že jakožto Gregorova zprostředkovatelka sňatku a nejbližší vysoce postavená příbuzná bude plně zodpovídat za společenskou stránku císařovy svatby. Vy v té době pořád ještě můžete působit jako výkonný šéf Císařské bezpečnosti. Mělo by vám být zřejmé, jak to zapadá do vaší bezpečnostní... problematiky. Jakmile císařovna Laisa dosedne na trůn, možná si tyto záležitosti uspořádá po svém, ale staré pořádky tu představuje lady Alys, a případné změny bude uskutečňovat také ona. Je to vorský zvyk. Armáda, v obdivuhodné snaze povýšit zásluhy nad původ, tráví spoustu času předstíráním, že vorství ve skutečnosti neexistuje. Urození Vorové, a právě jejich bezpečnost a dobré mravy budete mít na starosti, dokud budete sedět za tímhle stolem, vynakládají přinejmenším stejné úsilí na předstírání, že vorství skutečné je."
Haroš nadzvedl obočí. „A kdo má pravdu?"
Miles pokrčil rameny. „Má matka by to nazvala střetem dvou protichůdných iluzí. Ale ať už si vy osobně o přednostech a nedostatcích vorského systému myslíte cokoliv - a já sám ohledně něj chovám pár názorů, které bych v Radě hrabat k lepšímu zrovna nedával - oba jsme tomuto systému přísahali věrnost. Vorové jsou skutečně šlachami Císařství. Pokud se vám to nezamlouvá, můžete emigrovat, ale pokud zůstanete, jiná hra v tomhle městě není k maní."
„Jak to, že Illyan s vámi se všemi tak dobře vycházel? Není přece o nic větší Vor než já."
„Po pravdě řečeno, myslím, že se mu celá podívaná docela zamlouvala. Nevím, co si myslel, když byl mladší, ale v době, kdy jsem ho doopravdy poznal, tedy v posledních deseti letech... začal mít myslím pocit, že Císařství je výtvor, který on pomáhá udržovat při životě. Zdálo se, že má o něj neutuchající zájem. Podivným způsobem to připomínalo postoj Cetaganďanů; postoj umělce k jeho nástroji spíš než postoj sluhy k pánu. Illyan hrál Gregorova služebníka s ohromnou elegancí, ale myslím, že méně servilního člověka jsem v životě nepotkal."
„Aha." Haroš si to s ostražitým pohledem přebíral. Prsty krátce zabubnoval o černé sklo, přesně tak to dělával Illyan. Propánaboha, ten člověk doopravdy naslouchá. A učí se? Povzbudivá myšlenka.
Haroš odhodlaně stiskl rty a vyťukal na komunikačním terminálu kód. Objevil se tajemník lady Alys; ozvaly se tlumené pozdravy a vysvětlení a pak se nad holodisplejem zhmotnila tvář samotné Alys. Zamračila se na Haroše.
„Má paní." Krátce se jí uklonil. Máchl rukou, což se dalo vykládat buď jako upravené zasalutování analytiků, nebo že se zatahal za vlasy nad čelem; vyznělo to příjemně neurčitě. „Znovu jsem uvážil vaši žádost o přístup na kliniku Císařské bezpečnosti. Jejího šéfa Illyana možná brzy čeká operace. Pokládal bych za osobní laskavost, kdybyste byla ochotna sem přijít a před operací s ním nějakou dobu pobýt. Zdá se, že známé tváře ho, ehm, uklidňují i při menším přísunu léků."
Alys se napřímila. „To jsem vám říkala už včera!"
„Ano, má paní," odpověděl Haroš pokorně. „Měla jste pravdu. Smím pro vás do vašeho sídla poslat vůz? A za jak dlouho?"
„Na tohle," prohlásila Alys, „se přichystám za patnáct minut."
Miles si říkal, jestli toto prohlášení v Harošovi vzbudilo náležitou úctu. Když se vznešené vorské dámy někam vypravovaly, mohlo jim to trvat i patnáct hodin.
„Děkuji vám, má paní. Myslím, že by nám to mohlo nesmírně pomoci."
„Děkuji, generále." Zaváhala. „A že děkuji i lordu Vorkosiganovi." Přerušila spojení.
„Hu," zkřivil Haroš pusu. „Ta je ale ostrá."
„V jistých oblastech působnosti je jedna z nejostřejších."
„Jeden si říká, jak to, že lord Ivan... no nic. Jaké to bylo, lorde Auditore?"
Vynikající. „Vznešená omluva. Musela ji přijmout. Nebudete litovat."
„I když vám možná přijde zatěžko to pochopit, uvážíme-li, jak jste v minulosti přistupoval k většině svých nadřízených" - Haroš poklepal na terminál - které přesně záznamy si to četl? - ‚já chci odvádět dobrou práci. Konat svou povinnost, to nestačí. Mezi nižšími šaržemi se to hemží lidmi, kteří jen konají svou povinnost, a víc už nic. Já vím, že neoplývám zdvořilostí - tou jsem neoplýval nikdy -"
„Jak jsem slyšel, tak Illyanův předchůdce kapitán Negri taky ne," nadhodil Miles.
Haroš se nevesele usmál. „Já se o tuhle nouzovou situaci neprosil. Tak uhlazený jako Illyan pravděpodobně nikdy nebudu. Ale hodlám odvádět stejně dobrou práci."
Miles přikývl. „Děkuji vám, generále."

***

Miles se vrátil do poschodí, kde se nacházela klinika, aby vysvobodil Ivana. Našel ho, jak pořád sedí vedle Illyana, i když se tiskl tak dozadu, jak mu to židle dovolovala, a ztrápeně se usmíval; jednou botou nervózně okopával podlahu. Když Ivan uviděl, že se sem zvenčí naklání Miles a nahlíží dovnitř, honem se zvedl a přešel ke dveřím. „Díkybohu. Dost, že jdeš," zamumlal.
„Jak to jde?"
„Co bys asi řek? Už chápu, proč do něj cpali sedativa, i když se jim zrovna nesnažil utrhat hlavy. Prostě ho jen nechtěli celý hodiny poslouchat. Milesi, to je zlej sen."
„Jo. Já vím." Vzdychl. „Ale obstaral jsem ti pro tvou roli pomocníka. Poprosil jsem tvoji matku, jestli by si sem k němu nepřišla sednout."
„Uf," řekl Ivan. „Bezva nápad. Každopádně líp, než kdybych tu seděl já."
Miles se ušklíbl. „Nebojíš se, že to na ni bude trochu silné kafe?"
„Aha. Hm. Ale co, však je to silná ženská."
„Silnější než ty?"
„Povede si dobře," zapřísahal se Ivan už trochu zoufale.
„Odpočiň si, Ivane."
„Jo." Ivan nečekal, až Miles nabídku zopakuje, a už pelášil ven.
„A Ivane?"
Ivan se podezřívavě zastavil. „No?"
„Díky."
„Aha. To je v pohodě."
Miles se zhluboka nadechl a vešel do Illyanova pokoje. Pořád ještě tu bylo horko. Svlékl si tuniku, složil ji přes opěradlo židle, vykasal si hedvábné rukávy košile a posadil se. Illyan si ho napřed chvilku nevšímal, pak na něj upřel zmatený pohled a nakonec rozjasnil tvář. A začalo to znovu, Milesi, co tu děláš... ? Simone, poslouchej. Porouchal se ti čip...
Pořád dokola.
Miles po chvíli usoudil, že si připadá, jako by se bavil s někým, v kom se sváří spousta osobností. Třicetiletý Illyan ustoupil Illyanovi šestačtyřicetiletému, a oba se podstatně lišili od Illyana šedesátiletého. Miles trpělivě čekal, až mu z paklíku rozdají vytouženou kartu, a mezitím donekonečna opakoval data, fakta, situace. Nastane někdy situace, že všichni Illyanové budou znát informace, které potřebují, nebo se Illyan bude donekonečna rozdělovat?
Konečně se dostavil Illyan, na kterého Miles čekal.
„Milesi! Tak tě Vorberg našel? Kurva, tohleto je zlej sen. Ten zatracenej čip se mi podělal. Rosolovatí mi v hlavě na flusy. Slib mi - dej mi slovo Vorkosigana! - že to zarazíš."
„Simone, poslouchej! Já už o tom vím. Ale ani mě nenapadne ti podřezávat krk, krucinál. Místo toho jsme naplánovali operaci, ten čip ti vyndají. Nejpozději zítra, pokud do toho mám co mluvit, a to já mám. Opravit nejde, tak ho vyndáme."
Illyan ztichl. „Vyndáte... ?" Sáhl si na čelo. „Ale jak bez něj budu fungovat?"
„Stejně jako jsi fungoval prvních sedmadvacet let života, než ti čip nainstalovali, líp to odborníci odhadnout nedokážou."
Illyanovi zvážněl pohled, probleskl v něm strach. „Přijdu tak... o všechny vzpomínky? Ztratím celý život? Panebože, Milesi." Chvíli mlčel a pak dodal: „To bych radši, abys mi podřízl krk."
„To nepřipadá v úvahu, Simone."
Illyan zavrtěl hlavou. A zase se rozplynul do jiného Illyana a nastalo další kolo: „Milesi! Co tu děláš? Co tu dělám já?" Zadíval se na prosté civilní šaty; buď měl Illyan nudnou módu opravdu rád, nebo nevěřil vlastnímu vkusu. „Právě teď mám stát v uniformě v Radě hrabat. Musí se jim říct-musí se jim říct..."
Miles se nedokázal rozhodnout, jestli si to za daných okolností může vykládat jako vědomý souhlas nebo ne. Byl vědomý? Byl to vůbec souhlas? Ale nic lepšího dělat nemohl. Opakoval celou proceduru. A znovu. A znovu.
Doktor Ruibal konečně uvedl do pokoje lady Alys. Podle Milesovy žádosti ji předem připravil; Miles jí to viděl na odhodlané, znepokojené tváři.
„Zdravím vás, Simone," promluvila tichým, melodickým altem.
„Lady Alys!" Illyanovi se měnil výraz, jak v paměti pátral po něčem, co Miles nedokázal odhadnout. „Tolik se rmoutím nad smrtí lorda Vorpatrila," pronesl Illyan nakonec. „Kdybych byl jen věděl, že jste ve městě. Snažil jsem se z toho vysekat admirála Kanziana. Kdybych to jen byl věděl. Zachránila jste děcko?"
Omluvy a kondolence k vraždě jejího manžela, která se odehrála před třiceti lety. Kanzian zemřel sešlostí věkem před půl desetiletím. Alys s potlačovanou bolestí pohlédla na Milese. „Ano, Simone, nedělejte si starosti," odpověděla. „Poručík Koudelka nás provedl Vordarianovými liniemi. Už je to v pořádku."
Miles přikývl a zopakoval celý rutinní postup, aby se Alys zorientovala. Pozorně naslouchala hovoru a sledovala, jak se Illyanovi jako obvykle střídá ve tváři obvyklá škála emocí, ohromení, odmítání skutečnosti, děs smíšený s úzkostí. V její přítomnosti se Illyanovi z řeči vytratila drsná kasárenská mluva. Miles sklouzl z židle vedle Illyana a nabídl ji lady Alys. Bez zaváhání se posadila a vzala Illyana za ruku.
Illyan zamrkal a zvedl k ní hlavu. „Lady Alys!" Tvář mu zjihla. „Co vy tu děláte?"
Miles se odklidil ke dveřím, odkud scénu pozoroval Ruibal.
„To je zajímavé," zkontroloval Ruibal displej na zdi. „Teď mu trochu klesl tlak."
„Ano, to... se nedivím. Pojďte na chodbu, chci s vámi něco probrat. Potřebuju si promluvit i s Avaklim."

***

Všichni tři, Miles, Ruibal i Avakli, teď jenom v košilích seděli u kávy ve staniční místnosti. Miles si uvědomil, že venku je černočerná noc. Začíná se ztrácet v čase stejně jako Illyan, okouší jeho mechanickou věčnost.
„Takže už jste mě přesvědčili, že tu máte odpovídající chirurgické vybavení," říkal zrovna Miles. „Teď mi víc povězte o tom člověku."
„Je to zástupce mého vrchního chirurga pro instalaci a údržbu nervových implantátů pro skokové piloty," řekl Avakli.
„Proč to neprovede přímo váš vrchní chirurg?"
„Ten je také dobrý, ale jeho zástupce je mladší, kurs ukončil relativně nedávno. Mám za to, že představuje optimální rovnováhu mezi nejmodernějším vzděláním a nejrozsáhlejšími zkušenostmi."
„Věříte mu?"
„Řeknu vám to takhle," odpověděl Avakli. „Pokud jste za posledních pět let letěl císařskou expresní kurýrní lodí, už jste mu pravděpodobně svěřil do rukou vlastní život právě tak, jako jste ho svěřil do rukou inženýrů, kteří na lodi kalibrovali Necklinovy tyče. Dělal také implantát císařovu osobnímu pilotovi."
„Výtečně. Vaši volbu přijímám. Jak rychle ho sem můžeme dopravit, a jak brzy může začít pracovat?"
„Mohli bychom ho sem letecky dopravit z Vordarianského okrsku už teď v noci, ale já myslím, že bude lepší, když se nejdřív doma pořadně prospí. Počítám, že tak den se bude seznamovat s problémem a připravovat si chirurgický postup. Pak - pak už to bude jen na něm. Operace se pravděpodobně bude moci uskutečnit nejdříve pozítří."
„Aha. Výtečně." V téhle věci nemohl Miles události nijak popohnat. „To dává týmu doktora Avakliho další dva dny, aby se pokusili vyřešit jejich aspekt problému. Dejte mi vědět, jestli vás napadnou nějaké nové postupy, které by Illyana ušetřily dalšího... víte, co chci říct. Á, počkat! Mám nápad. Až se operace uskuteční, tým doktora Avakliho čip prozkoumá. Chci ten zatracený krám rozpitvat, i když už bude po smrti. Co způsobilo poruchu? Odpověď chci znát jak já, tak Císařská bezpečnost. Napadl mě člověk, který by se mohl k týmu připojit. Mohl by vám přispět zajímavými zkušenostmi galaktického formátu. Má laboratoř v bioareálu Císařského vědeckého institutu hned u Vorbarr Sultany, provádí tam pro Císařství nějaký tajný výzkum. Jmenuje se Vaughn Weddell." Kdysi známý jakožto Dr. Hugh Canaba z Jacksonu. Jedna raná dendarijská operace mu inkognito, jakožto uprchlíkovi, poskytla na Barrayaru nový život, tvář i jméno, a spolu s ním se tam dostal i nejtajnější genetický výzkum v galaxii. K jeho ranějším, pochybnějším projektům patřila i seržantka Taura. „Vzděláním a povoláním je to molekulární biolog, ale zamlada prováděl všelijaké... výstřední pokusy. Je to tak trochu samorost, chová se drobátko jako primadona, ale když už nic jiného, myslím, že vám pomůže všelijakými zajímavými nápady."
„Ano, můj pane." Avakli si to poznamenal. Miles si znovu uvědomil, že návrhy lorda Auditora mají platnost císařského rozkazu. Vážně si bude muset dávat pozor na pusu.
Víc už toho dnes nejspíš nezvládne. Strašně se mu chtělo prchnout do Vorkosiganského paláce a prospat se.
Místo toho se na čtyři hodiny provizorně uložil v přilehlém pokoji pro pacienty a pak vystřídal Alys Vorpatrilovou na noční hlídce. Poručík Vorberg, který se dostavil na noční službu, jim s nepokrytou ochotou přepustil místo u Illyanova lůžka a sám zaujal místo u dveří kliniky. Illyan spal neklidně, zhruba každých dvacet minut se budil s dalším záchvatem zmatku a strachu. Do operace je čekají hodně dlouhé dva dny.

KAPITOLA 18
Dva dny se k všeobecnému utrpení natáhly na tři. Celý poslední den to Illyanovi nemyslelo ani natolik souvisle, aby žebronil o smrt nebo aby hovořil o strachu z připravované operace. Milesovi se tak vlastně ulevilo. Illyanovy přelétavé, zmatené a rozrušené útržky se teď střídaly tak rychle, že na nějaké uklidňování nebyl čas; Illyan otupěl a kaleidoskopický zmatek, který mu běsnil v hlavě, se odrážel jenom v jeho poškubávajícím obličeji, a ne v jeho slovech. Dokonce ani Alys už to nesnesla. Dopřávala si stále delší přestávky a návštěvy u Illyana stále zkracovala. Miles tvrdošíjně vytrvával a sám sebe se ptal, proč to dělá. Jestlipak si Illyan něco z toho bude pamatovat? Jestlipak na to já někdy zapomenu?
Illyan už se nechoval bojovně, ale pohyboval se trhaně, rychle a bez varování. Lékaři se usnesli, že během operace se ho nebudou pokoušet udržet při vědomí. S monitorováním vyšších nervových funkcí budou muset počkat až po operaci. Miles si z hloubi duše oddychl, když se dostavili zdravotní technici, aby dali Illyanovi anestetika a připravili ho, a on konečně zmlkl.
Jakožto Gregorův oficiální pozorovatel vykročil Miles za celým průvodem rovnou do ordinace, která se nacházela u laboratoří jen pár kroků od pokojů pro pacienty. Nikdo se ani slůvkem nezmínil, že by měl Miles počkat venku. Kam se posadí čtyřicetikilový Císařský Auditor? Kam se mu zachce. Zdravotní technik mu pomohl do sterilizovaného obleku, který na něm jen malinko plandal, a usadil ho na pohodlnou stoličku, ze které měl Miles jednak dobrý výhled na holomonitory, na nichž se budou zaznamenávat jednotlivé kroky celé procedury uvnitř i vně Illyanovy lebky, jednak slušný výhled na temeno Illyanovy hlavy, napolo skryté za chirurgovým ramenem. Celkem vzato se Miles rozhodl, že raději bude sledovat monitory.
Technik Illyanovi uprostřed lebky vydepiloval malý obdélníček, což vzhledem k řídnoucím vlasům bylo skoro zbytečné. Miles si myslel, že teď už je otrlý proti krveprolití veškerého druhu, ale i tak se mu stáhl žaludek, když chirurg zručně prořízl kůži i kost a odchlípl je, aby pronikl do lebky. Řez to byl vlastně maličký, pouhá štěrbinka. Pak se nad ni přisunuly počítačem řízené mikrosondy, které řez zakryly. Chirurg se sklonil nad zvětšovací holokamerou a shrbil se nad Illyanovou hlavou. Miles zas přesunul pozornost k monitorům.
Zbytek netrval ani čtvrt hodiny. Chirurg laserem kauterizoval drobounké tepénky, které čip napájely krví a udržovaly

jeho rozpadající se organické součásti při životě, a rychle přepálil řasovitou síť nervových konektorů, jemnějších než pavoučí přadeno, která se rozkládala po povrchu čipu. Chirurg pak nejjemnějším retraktorem hladce vyzvedl čip z živného lůžka. Upustil ho do misky s roztokem, kterou mu přidržel doktor Avakli, nervózně postávající opodál.
Avakli i s technikem vykročili ke dveřím, aby mrtvý čip honem odnesli do laboratoře. Avakli se zastavil a ohlédl se po Milesovi, jako by čekali, že půjde za tou věcí. „Jdete také, můj pane?" tázal se Avakli.
„Ne. Uvidíme se později. Pokračujte, admirále."
Záběry na monitorech si Miles dokázal vyložit jen těžko, ale aspoň dokázal číst v doktoru Ruibalovi, který se spolu s chirurgem věnoval Illyanovu tělesnému stavu; Ruibal si počínal soustředěně, ale uvolněně. Takže zatím není třeba se plašit.
Chirurg biotickým lepidlem upevnil úštěpek lebeční kosti zpátky na místo, uzavřel řez a vyčistil ho. Na bledé lebce zůstala jen úhledná tenounká rudá čárečka; kočka Škrába už lidské tělo poznamenala krvavějšími šrámy.
Chirurg vstal a protáhl se. „A je to. Teď patří vám, Ruibale."
„To bylo... snazší, než jsem čekal," poznamenal Miles.
„Určitě o několik řádů snazší, než když čip zaváděli," souhlasil chirurg. „Když jsem se poprvé podíval na mapu čipu, prodělal jsem si strašlivých pár minut. Myslel jsem, že budu muset proniknout do mozku a odpojit všechny nervové konektory i z druhé strany, jenomže pak mi došlo, že je můžu prostě nechat, kde jsou."
„A když je tam necháte, nebude to mít žádné následky?"
„Ne. Prostě tam zůstanou nečinně a neškodně sedět. Nejsou zapojené do obvodu -jako byste přeštípl drát. Nic jimi neproudí."
Anesteziolog se doktora Ruibala a chirurga otázal: „Jste připraveni? Můžu mu teď podat protilátku?"
Ruibal se zhluboka nadechl. „Ano. Vzbuďte ho. Ať vidíme, co jsme s ním provedli."
Zasyčel hyposprej; anesteziolog přihlížel, jak se Illyanovi zrychluje dech, a když mu chirurg pokynul, vytáhl Illyanovi z úst hadičky a uvolnil hlavu ze svorek. Illyan začal do bledé tváře dostávat trochu lepší barvu, pomalu přestával připomínat ohřátou mrtvolu.
Illyan otevřel hnědé oči; zamžoural a očima těkal z jedné tváře na druhou. Olízl si suché rty.
„Milesi?" zachraptěl. „Kde to sakra jsem? A co tu děláš ty?"
Miles na okamžik poklesl na duchu, když znovu uslyšel zahajovací věty většiny Illyanových promluv za poslední čtyři dny. Ale i když měl Illyan nejistý pohled, díval se Milesovi zpříma do tváře.
Miles se protlačil přes všechny ty felčary, kteří mu uhýbali z cesty. „Simone. Jsi v ordinaci na velitelství Císařské bezpečnosti. Porouchal se ti eidetický paměťový čip, neopravitelně. Právě jsme ti ho natrvalo vyndali."
„Aha." Illyan se zamračil.
„Na co posledního si vzpomínáte, pane?" zeptal se Ruibal a pozorně ho přitom sledoval.
„... vzpomínám?" trhl sebou Illyan. Jeho pravá ruka sebou škubla, zabloudila mu ke spánku, máchla kupředu, zaťala se v pěst a zas ochable klesla. „Je... je to jako sen." Na okamžik se odmlčel. „Zlý sen."
Milesovi to připadalo jako obdivuhodný důkaz logického uvažování a zdravého vnímání, Ruibal ale svraštil čelo.
„Kdo," dodal Illyan, „o tomhle... rozhodl?" Neurčitě máchl rukou.
„Já," přiznal se Miles. „Tedy spíš jsem to poradil Gregorovi a on souhlasil."
„Neříkej. To Gregor ti to tady svěřil na povel?"
„Ano." Miles se uvnitř celý schoulil strachy.
„To je dobře," vzdychl Illyan. Miles si vydechl. Illyan zbystřil pohled. „A Císařská bezpečnost? Co ta? Jak dlouho..."
„U tvého komunikačního terminálu teď zrovna sedává generál Haroš."
„Lucas? Uf, výborně."
„Má všechno pevně v rukou. Žádné vážnější krize, kromě té tvojí. Můžeš odpočívat."
„Přiznávám," zabrumlal Illyan, „že jsem unavený."
Vypadal naprosto odrovnaně. „To se nedivím," utrousil Miles. „Tohle už trvá přes tři týdny."
„Ale nepovídej." Illyan ztišil hlas, jako by znejistěl. Zvláštním pohybem si znovu přejel rukou kolem tváře, jako by si vyvolával... jako by si chtěl ve vnitřním zraku promítnout holofilm, který se ne a ne spustit. Znovu škubl rukou, sevřel ji v pěst; pak jako by ji téměř násilím stlačil dolů k boku.
Potom se do toho vložil neurolog Ruibal a provedl několik počátečních testů; Illyan si stěžoval pouze na mírnou bolest hlavy a namožené svaly a poněkud zmateně si prohlížel otlučené klouby, ale nevyptával se ani na ně, ani na pohmožděniny na zápěstí. Když ho vezli zpátky do nemocničního pokoje, kráčel Miles pomalu za nimi.
Když Illyana uložili do postele, Ruibal Milesovi vyložil, co bude dál. „Jakmile se tělesně zotaví - jakmile se nají, vyprázdní a vyspí - zahájím sérii kognitivních testů."
„Za jak dlouho může... ne, taková otázka je ještě předčasná," začal Miles. „Chtěl jsem se jen zeptat, za jak dlouho může jít domů." Tedy tam, čemu Illyan říkal domov. Miles si vybavil, jak on sám kdysi dávno přebýval tam dole, v bytech pro svědky, kde chyběla okna, a v duchu se otřásl.
Ruibal pokrčil rameny. „Nezmění-li se okolnosti, byl bych ochoten ho propustit po dvou dnech pečlivého pozorování. Musel by sem samozřejmě denně docházet na další testy."
„Tak brzy?"
„Jak jste viděl, operace to nebyla rozsáhlá. Téměř spadá do kategorie drobných operací. Po fyzické stránce."
„A po jiné stránce?"
„To ještě budeme muset prozkoumat."
Miles vrátil zdravotnímu technikovi sterilizovaný oblek a honem si našel vlastní tuniku ozdobenou metály. Hned jak se oblékl, nakoukl za roh do vedlejší pracovny. Tam trpělivě seděla lady Alys; při Milesově pohybu zvedla hlavu.

„Hotovo," hlásil Miles. „Zatím všechno v pořádku. Vypadá to, že se celkem vrátil do normálu, orientuje se. I když je ze všeho trochu zaražený. Nevidím důvod, proč by ses na něj nemohla podívat, pokud se ti chce."
„Ano. Chce se mi." Lady Alys se zvedla a proplula kolem Milese.
Miles se vypravil na návštěvu do střežené laboratoře na konci chodby, kterou si zabral Avakliho tým.
Avakli už měl čip pod scannerem, ale ještě ho nezačal rozebírat. Milesovi okamžitě padla do očí nová tvář v týmu. Patřila hubenému dlouhánovi, který se od ostatních držel trochu stranou.
Dr. Vaughn Weddell, dříve Dr. Hugh Canaba z Jacksonu, měl teď bledší pleť, tmavší vlasy a světlé oříškové oči místo původních tmavohnědých, kterými se honosil, když se s ním Miles setkal poprvé. Výraznější křivky lícních kostí i nosu mu propůjčovaly ještě důstojnější výraz. Ale chování člověka, který je upřímně přesvědčen o vlastní intelektuální nadřazenosti, to mu zůstalo.
Když Weddell spatřil Milese, vytřeštil oči. Miles se nevesele usmál. Ani nečekal, že ten dobrý lékař na „admirála Naismithe" zapomene. Miles s ním poodstoupil stranou a ztišil hlas.
„Dobrý den, doktore Weddelle. Jakpak si dnes užíváte své nové identity?"
Weddell hladce zvládl překvapení. „Děkuji, dobře. A, ehm... jak vy si užíváte té své?"
„Tohle je vlastně moje stará identita."
„Vážně?" Weddell povytáhl obočí a jal se prohlížet a luštit význam Milesovy barrayarské rodové uniformy, vyznamenání i okázalého řetězu na krku. „Hm. Chápu to dobře, že vy jste ten Císařský Auditor, kterému mohu poděkovat za to, že mě vytrhl z práce ve Vědeckém institutu?"
„Správně. Nám císařským poddaným se občas naskytnou nečekané povinnosti, to už teď přece musíte vědět. To je cena, kterou platíme za to, že jsme Barrayarané. Jedna z cen."
„No," vzdychl Weddell, „aspoň že tu máte lepší klima."
No, lepší než na Jacksonu určitě. A Weddell nemluvil jen o počasí. „Velice mě těší, že se věci pro vás vyvinuly uspokojivě," řekl Miles. „Kdybych byl věděl, že vás uvidím, byl bych vám přinesl pozdravy od seržantky Taury."
„Propáníčka, ona je ještě naživu?"
„Ale jistě." Ale ne díky vám. „Předpokládám, že admirál Avakli vás seznámil s nanejvýš choulostivým problémem, který jsem jeho týmu zadal. Doufám, že pokud by se přitom objevily nějaké zajímavé galaktické souvislosti, vaše svým způsobem všestranné zkušenosti by je možná napomohly identifikovat. Napadá vás už něco?"
„Ledacos."
„Přikláníte se k přirozeným příčinám, nebo k sabotáži?"
„Hodlám pátrat po stopách sabotáže. Pokud žádné neobjevím, možná to vylučovací metodou nazveme přirozené příčiny. Analýza zabere několik dnů, má-li se provést důkladně."
„Chci, abyste ji provedl důkladně. Molekulu po molekule, bude-li třeba."
„Ale jistě, jinak to nepůjde."
„A ehm, nezapomeňte, že ačkoliv jste v laboratořích Císařské bezpečnosti, a nepochybně členem týmu, nespadáte do velícího řetězce Císařské bezpečnosti. Výsledky budete hlásit přímo mně."
Weddell zamyšleně svraštil obočí. „To je... velice zajímavé."
„Takže pokračujte."
Weddell poněkud ironicky pohnul bradou na znamení poslušnosti. „Ano, můj pane, ehm... Vorkosigan, že ano?"
„Tento týden byste měl správně říci ‚lorde Auditore'."
„Velice vybraný titul."
„Výš už můžu zamířit jen stěží, pokud nechci, aby se mi z nosu spustila červená."
„Mám to brát jako varování?"
„Jenom orientační. Laskavost."
„Aha. Děkuji." Weddell přikývl a odsunul se zpátky, aby Avaklimu sledoval přes rameno, jaké dělá pokroky.
Weddell/Canaba je v hloubi duše pořád osel, zadumal se Miles. Ale v molekulární biologii je to pan někdo.
Miles si ještě pohovořil s admirálem Avaklim a pak zavolal Gregorovi, aby mu ohlásil úspěšný výsledek operace. Pak ještě jednou zašel za Illyanem. Šéfa Císařské bezpečnosti našel sedět v posteli, už zas oblečeného. Opodál seděla lady Alys. Když Miles vešel, Illyan se dokonce pousmál. Byl to první uvolněný výraz, který u něj Miles za celé dny viděl.
„Zdravím vás, pane. Jsem rád, že jste zas s námi."
„Milesi." Illyan mu opatrně kývl na pozdrav a rukou se dotkl hlavy, jako by se chtěl ujistit, že mu hlava , drží na místě.
„Jak dlouho už jsi tady? Pojď blíž."
„Ale, jen nějaké čtyři dny. Nebo pět." Miles přešel k protější straně lůžka.
I Illyan si prohlížel Milesovu řády ověšenou rodovou uniformu. Natáhl se a jemně zavadil o zlatý auditorský řetěz, který Milesovi spočíval na ramenou. Řetěz tichounce, jasně zacinkal. „No, tohle bych... zrovna nečekal."
„Generál Haroš mě sem nechtěl pustit. Gregor usoudil, že takhle se aspoň nebudeme dohadovat."
„Ten Gregor je ale vynalézavý." Illyan se krátce, překvapeně zasmál, ale Miles si nebyl jistý, jak si má smích vykládat.
„Mě by to nikdy nenapadlo. Ale člověk má využívat, co má k dispozici."
„Jestli už se teď o sebe víceméně postaráte, pane, myslel jsem, že bych si trochu oddechl a zaskočil na chvíli domů."
„Já se tu nějaký čas zdržím," nabídla se Alys a pak dodala: „Odvedls dobrou práci, Milesi."
Miles pokrčil rameny. „Ale, já toho tolik neudělal. Jenom jsem maníky z laborky prostě trochu popostrčil." S jistým úsilím přeměnil zasalutování na rozloučenou na civilnější zdvořilou úklonu a napolo v předklonu vycouval ven.

***

Když se Miles zas ocitl ve své ložnici ve Vorkosiganském paláci, pověsil rodovou uniformu na ramínko, dokud se jí nedostane péče v prádelně, a sundal z ní všechny řády, které pečlivě uložil. Pravděpodobně uplyne dlouhá doba, než si je zas vezme na sebe, pokud ještě někdy. Ale co, aspoň konečně posloužily něčemu užitečnému. Nakonec vzal do rukou řetěz svého úřadu dočasného auditora, otáčel jím ve světle a prohlížel si jeho jemné ornamenty.
No. Dokud to trvalo, bylo to fajn.
Asi by měl řetěz okamžitě odnést do Rezidence a vrátit ho do pokladnice, odkud mu ho přinesli. Předmět tak veliké historické a umělecké hodnoty přece jen tak ledabyle nepohodí do zásuvky v prádelníku. Ale... úkol není nikdy ukončen, dokud se nesepíše hlášení; když už nic jiného, tohle se za deset let u Císařské bezpečnosti naučil. A dokud Avakli a jeho suita neodevzdají své hlášení, nemůže Miles dost dobře podat závěrečné hlášení Gregorovi.
Zastrčil řetěz na úhledný sloupeček košil.

KAPITOLA 19
Druhý den se Miles neochotně, ale odhodlaně posadil ke komunikačnímu terminálu, zavolal na oddělení léčby pro veterány v Císařské vojenské nemocnici a domluvil si předběžné diagnostické vyšetření ohledně svých záchvatů. Na Císařskou vojenskou padla volba zcela logicky; s oživováním z kryostáze měli tolik zkušeností jako každá jiná nemocnice na Barrayaru a měli bezprostřední a přednostní přístup ke všem jeho lékařským záznamům, ať už byly tajné nebo ne. Už jenom poznámky jeho dendarijské flotilové lékařky by jim měly ušetřit týdny opakovaného tápání. Dřív nebo později se Ivan rozpomene na své hrozby, že Milese osobně dovleče na kliniku, kterou mu vybere, anebo něco ještě horšího, bude žalovat Gregorovi, jak se s tím Miles loudá. Tohle Ivanovi vezme vítr z plachet. Mise ukončena, povzdechl si Miles, odstrčil se od terminálu, vstal a vydal se na bezcílnou toulku po ozvěnou dunících chodbách a komnatách Vorkosiganského paláce. Ne že by Ivanovu společnost vyloženě postrádal, jenom prostě... postrádal společnost, třeba i Ivanovu. Vorkosiganský palác neměl být takhle vylidněný. Postavili ho, aby se do něj vešel řvoucí cirkus na plný úvazek, s plným počtem strážných, sloužících, komorných a čeledínů a zahradníků, spěchajících kurýrů a zahálčivých dvořanů, vorských návštěvníků následovaných jejich družinami, dětí... a uprostřed toho všeho, jeden po druhém, stála hrabata Vorkosiganové jako principálové, jako střed, kolem kterých se to celé pestrobarevné kolo otáčelo. Hrabata Vorkosiganové a jejich hraběnky. Nejvíc to tu kypělo životem asi za časů mých praprarodičů, říkal si Miles, těsně před koncem časů Izolace. Zastavil se u okna s výhledem na zatáčející příjezdovou cestu a představil si, jak dole zastavují koně a kočáry a z nich vystupují důstojníci s blýskavými meči a dámy v rozevlátých róbách.
Když velel Dendarijským žoldnéřům, bylo to vlastně něco podobného, alespoň pokud jde o ten řvoucí cirkus. Jestlipak Dendarijská flotila přežije svého zakladatele tak dlouho, říkal si Miles, jako Vorkosiganský palác přežil prvního hraběte - o jedenáct generací? A jestlipak ji taky tak často úplně strhnou a přestaví? Podivné, proč si jen myslel, že snad vybudoval něco tak soudržného a živého, že to přežije i za jeho nepřítomnosti, i bez jeho podpory a pohánění... stejně jako děti nakonec žijí nezávisle na vůli a konání rodičů.
Quinnová je rozhodně jeho důstojnou následnicí. Měl by si konečně přestat namlouvat, že se ještě k Dendarijcům vrátí, a povýšit ji na admirála. A tečka. Nebo se teď o personální záležitosti bude starat Haroš? Illyanovi by Miles věřil, že si s Quinnovou poradí. Ale má potřebný vhled a představivost i Haroš? Miles si stísněně povzdechl.
Nakonec doputoval až k řadě komnat v prvním patře s nejlepším výhledem dozadu na zahradu, které obýval jeho hrozivý děd v posledních letech svého života. Když starý hrabě zemřel, Milesův otec a matka se rozhodli tam nenastěhovat a místo toho si nechali vlastní rozlehlé komnaty o poschodí výš. Komnaty starého hraběte však dali znovu zařídit jako jakési téměř císařské apartmá pro hosty: ložnice, soukromá lázeň, salonek a pracovna. Ani Ivan, zkušený požitkář, neměl při svém nedávném pobytu odvahu zabrat si elegantně zařízené apartmá pro sebe. Místo toho se usídlil v pokojíku na stejné chodbě, kde bydlel Miles, i když to ho možná vedla snaha mít nevypočitatelného bratránka lépe na očích. Jak se tak Miles rozhlížel po tichých komnatách, náhle ho osvítil nápad.

***

„Únos?" zamumlal druhý den ráno generál Haroš a upřel přes Illyanův stůl s terminálem oči na Milese.
Miles se nevýrazně usmál. „To sotva, pane. Pozvání pro Illyana, aby během své rekonvalescence přijal pohostinství Vorkosiganského paláce, které vznáším jménem svého otce a v jeho zastoupení. Otec by s tím nepochybně souhlasil."
„Tým admirála Avakliho ještě nevyloučil sabotáž čipu, i když já sám se stále více přikláním k teorii přirozené příčiny. Ale uvážíme-li nedořešenost situace, je Vorkosiganský palác skutečně tak bezpečný? Ve srovnání s velitelstvím Císařské bezpečnosti?"
„Pokud Illyanův čip někdo úmyslně poškodil, dost dobře k tomu mohlo dojít na půdě Císařské bezpečnosti; tam se Illyan koneckonců zdržoval nejvíc. A taky, ehm... jestli Císařská bezpečnost nedokáže zajistit ochranu Vorkosiganského paláce, pro bývalého lorda regenta to bude rozhodně novinka. Mohl bych tomu dokonce říkat pořádný skandál."
Haroš vycenil zuby. „Rozumím, lorde Auditore."
Podíval se po Ruibalovi, který seděl vedle Milese. „A jak se na takovou změnu prostředí díváte z lékařského hlediska, doktore Ruibale? Je to dobrý nápad, nebo špatný?"
„Hmm... spíš dobrý než špatný, řekl bych," pronesl zavalitý neurolog. „Po tělesné stránce si Illyan může dovolit běžnou lehčí činnost - tím samozřejmě nemyslím práci. Pokud se o něco vzdálí své kanceláři, alespoň by to mohlo zabránit případnému dohadování v této věci."
Haroš povytáhl obočí. O tomto choulostivém aspektu předtím zjevně neuvažoval.
Doktor Ruibal dodal: „Dopřejte mu zdravotní volno, ať si odpočine, uvolní se, něco si přečte, co já vím... o případných

dalších problémech budeme vést záznamy. Každodenní vyšetření tam mohu rozhodně provádět stejně dobře jako tady."
„O dalších problémech," povšiml si Miles, jak se Ruibal vyjádřil. „Jaké problémy má teď? Jak se vám teď jeví?"
„Inu, tělesně je na tom dobře, ačkoliv je pochopitelně vyčerpaný. Motorické reflexy má normální. Ale jeho krátkodobá paměť, abych to řekl polopatě, je na cucky. Výsledky kognitivních testů, při kterých je zapotřebí krátkodobé paměti - a té je zapotřebí skoro u všech - mu vycházejí hluboko pod jeho normální hodnoty. Jeho původní hodnoty byly samozřejmě výjimečné. V této fázi ještě nelze určit, zda půjde o trvalý stav, nebo zda se mu mozek časem znovu vytrénuje. Nebo zda to bude vyžadovat lékařský zákrok. Nebo, pánbůh mi pomoz, jakou formu lékařského zákroku. Osobně doporučuji, ať si pár týdnů odpočine a střídá činnosti, a pak uvidíme."
A Ruibal tak získá čas, aby honem hledal nějaké řešení. „To mi připadá rozumné," řekl Miles.
Haroš přikývl na souhlas. „Budiž tedy - na vaši zodpovědnost, lorde Vorkosigane."

***

Miles znovu zašel do laboratoře k Avaklimu a pak jako velká voda vpadl na kliniku Císařské bezpečnosti, aby Illyanovi přednesl své pozvání. Našel tam nečekaného spojence v lady Alys, která zrovna Illyana znovu navštívila. Jako obvykle byla dokonale upravená, dnes měla na sobě cosi tmavorudého a vorsky ženského, tedy drahého.
„Ale to je skvělý nápad," pronesla, když Illyan začal něco váhavě namítat. „Zachoval ses velice správně a patřičně, Milesi. Cordelia by to schvalovala."
„Myslíte?" zeptal se Illyan.
„To se rozumí."
‚A v apartmá jsou okna," přispěl Miles se svou troškou do mlýna. „Úžasná spousta oken. Vždycky, když jsem uvázl tady, okna mi tu chyběla nejvíc."
Illyan se rozhlédl po holých zdech nemocničního pokoje. „Okna, říkáš? Ne že by to zrovna byla pokaždé výhoda. Tys to měl zpečetěné, když Evon Vorhalas střelil tvým rodičům oknem do ložnice plynový granát. Na tu noc si vzpomínám..." Škubl rukou; zamračil se. „Je to jako sen."
K oné příhodě došlo před téměř jednatřiceti lety. „Proto pak všechna okna ve Vorkosiganském paláci opatřili silovým polem," řekl Miles. „Teď už jsou bezpečná. Je tam teď dost vylidněno, ale mám novou kuchařku."
„Ivan mi o tvé nové kuchařce vyprávěl," přiznal Illyan. „Podrobně."
„Ano," po jemné tváři lady Alys přeletěl mírně vypočítavý výraz - litovala snad, že loupeživým nájezdům na panství sousedních lordů za koňmi, dobytkem i nevolníky jednou provždy odzvonilo? „A lidé, kteří za vámi budou chodit na návštěvu, to budou mít o tolik snazší - a pohodlnější - než tady v té strašlivé depresivní barabizně, Simone."
„Hm," zahuhlal Illyan. Vyslal k ní krátký úsměv a zatvářil se zamyšleně. „To je pravda. Tak tedy, Milesi... ano. Děkuji ti. Přijímám."
„Výborně," řekla lady Alys. „Potřebujete s něčím pomoct? Mohu vám nabídnout svůj vůz?"
„Mám venku auto i s řidičem," odpověděl Miles. „Myslím, že to zvládneme."
„V tom případě se tedy s vámi setkám až na místě. Jsem si jistá, že jsi nepamatoval na všechno, Milesi. Muži už jsou takoví." Lady Alys na důraz pokývla hlavou, zvedla se, až se jí sukně zavlnily, a odspěchala.
„Co to jen chce chystat, vám snad ve Vorkosiganském paláci ještě něco chybí?" divil se Illyan poněkud zmateně.
„Kytky?" nadhodil Miles. „Tanečnice?" Éé... mýdlo a ručníky? Měla pravdu, na všecko Miles nepamatoval.
„Už se nemůžu dočkat."
„No, ať už nachystá, co chce, jsem si jistý, že to provede, jak se patří."
„S tím u ní člověk může počítat," souhlasil Illyan. „Spolehlivá žena." Na rozdíl od jiných mužů z Illyanovy generace, které Miles znal, to Illyan podle všeho nepovažoval za protimluv. Zaváhal a pak si Milese změřil přimhouřenýma očima. „Tak nějak si vzpomínám... že tu byla. V jistých dosti nepříjemných chvílích."
„Taky že byla. Se svou obvyklou elegancí."
„Jak jinak, když jde o lady Alys?" Illyan se rozhlédl po nemocničním pokojíku, jako by ho poprvé za celé týdny doopravdy vnímal. „Tvá vážená teta má pravdu. Tenhle barák je ponurý."
„Tak odsud vypadněme."
Unikli z velitelství Císařské bezpečnosti s jediným nevelkým kufrem a bez dalších cavyků. Illyan koneckonců cestoval nalehko už víc let, než co byl Miles na světě.

***

Martin je odvezl do Vorkosiganského paláce v zatuchlém přepychu staré obrněné limuzíny. Když dorazili na Illyanovu novou ubytovnu, lady Alys právě komandovala četu uklízeček, které se už sbíraly k odchodu. Přibyly sem květiny, mýdlo i ručníky, a také čisté povlečení. Pokud Miles někdy uskuteční hrozbu, že si ve Vorkosiganském paláci zařídí hotel, už teď věděl, koho zaměstná jako ředitelku. Martin strávil celých pět minut vybalováním Illyanových skrovných svršků, ale pak ho Alys vypakovala do kuchyně.
Illyanovy mírné rozpaky nad vší tou péčí trochu pominuly, když Martin přivlekl servírovací vozík s vydatnou odpolední svačinou ve stylu máti Kostiové. Prostřel jim na stole v salonku, jehož arkýřové okno skýtalo výhled na zahradu. Při chystání svačiny očividně přiložila ruku k dílu lady Alys; jako zázrakem se konečně objevily všechny náležité podnosy a náčiní a také se použily. A když vzal za své čaj se smetanou, chlebíčky, plněná vejce, masové kuličky ve švestkové omáčce, proslulé kořeněné broskvové koláčky, sladké víno a jakési nazdobené, přímo vražedné

čokoládové dobroty, u kterých se Miles ani neodvažoval odhadnout energetický potenciál, zavládla všeobecná pohoda.
Do nasyceného, zahloubaného ticha, které se rozhostilo, když sprovodili ze světa svačinu, se Miles nakonec rozhodl zkusmo nadhodit:
„Tak, Simone. Jak se cítíš? Co si teď vybavuješ z posledních pár týdnů i, ehm... z dřívějška?" Co jsme s tebou provedli?
Illyan, napolo utopený v měkkém čalouněném křesle, ve kterém si pohodlně lebedil, zkřivil tvář. „Posledních pár týdnů si pamatuju jen hodně útržkovitě. A to předtím... taky útržkovitě." Už zas škubl rukou. „Připadám si jako... někdo, kdo měl vždycky dokonalý zrak, a teď mu na hlavu nasadili skleněnou helmu pomazanou mastnotou a blátem. Až na to... že já si ji nemůžu sundat. Nemůžu ji rozbít. Nemůžu dýchat."
„Ale," namítl Miles, „přesto mi přijde, jak to jen říct, že jsi nad sebou neztratil sebevládu. Nepodobá se to kupříkladu mojí kryoamnézii. Já nevěděl, kdo jsem... sakra, vždyť já dokonce ani nepoznával Quinnovou." Panebože, Quinnová mi tak chybí.
„Á, to je pravda. Ty sis asi prožil... horší věci." Illyan se nevesele usmál. „Začínám chápat, jaké to muselo být."
„Já nevím, jestli to bylo horší nebo ne. Ale vím, že jsem z toho byl dost vyjukaný." Poněkud mírně řečeno.
„Věci podle všeho poznávám," vzdychl Illyan. „Jenom je nedokážu správně pojmenovat. Nic se mi nevybavuje, nic tam není." Tentokrát sevřel ruku v pěst; napřímil se.
Alys Illyanovo zvýšené napětí okamžitě vycítila. „Celá minulost se podobá snu," poznamenala konejšivě. „Takhle si většina lidí pamatuje věci neustále. Možná se rozpomínáte na své mládí, než vám starý Ezar dal čip, zavést. Pokud se vám ostatní věci vybavují stejně jako ona doba, je to naprosto přirozené."
„Pro vás možná."
„Hm." Zamračila se a usrkla zbyteček čaje ze šálku, jako by chtěla zastřít, že na tohle nezná odpověď.
„Ptám se z praktického důvodu," vysvětlil Miles. „Nevím, jestli už ti to někdo všechno vyložil, ale Gregor mě ustanovil jako výkonného Císařského Auditora s mandátem dohlížet na tvůj případ."
„Ano, říkal jsem si, jak jsi to asi narafičil."
„Potřebovali jsme nějak postavit do latě Císařskou bezpečnost, a tu do latě hned tak něco nepostaví. Až tým doktora Avakliho dokončí zkoumání čipu, budu muset jakožto Auditor podat císaři náležité hlášení. Pokud tým prohlásí, že za vším stála přirozená příčina, tak fajn, tím to hasne. Ale pokud ne... chtěl jsem jen vědět, jestli by sis třeba dokázal vzpomenout na nějaký okamžik nebo událost, během kterých někdo mohl tajně provést biosabotáž."
Illyan rozhodil rukama a pomalu, zoufale si je přitiskl ke spánkům. „Kdybych měl čip... a přesně určený časový úsek, mohl bych si před vnitřním zrakem přehrát každý okamžik. Prohlédnout si každou podrobnost. Nějaký čas by to trvalo, ale dalo by se to provést. A ti parchanti by si to šeredně odskákali, ať už mi to podstrčili, jak chtěli tajně... Pokud to byla sabotáž, tak usvědčující důkazy elegantně zničili." Nešťastně si odfrkl.
„Hm." Miles si opřel záda o židli. Byl zklamaný, ale ne překvapený. Nalil si půl šálku čaje a rozhodl se, že poslední broskvový koláček, který se samotinký opuštěně krčil na drobky posetém podnose, nechá na pokoji. Vycítil, že kdyby Illyana dál nutil vzpomínat, nebezpečně by ho rozrušil. Prozatím zůstaneme ve slepé uličce; je čas změnit téma. „Tak, teto Alys. Jak probíhají přípravy na Gregorovo oficiální zasnoubení?"
„Ó" - obdařila ho za přihrávku vděčným pohledem - „velice dobře, uvážíme-li všechny okolnosti."
„Kdo má na starosti bezpečnost?" staral se Illyan. „Snad se to Haroš nesnaží zvládnout sám?"
„Ne, pověřil plukovníka lorda Vortalu mladšího."
„Aha. Dobrá volba." Illyan se zas uvolnil a pohrával si s prázdným šálkem.
„Ano," souhlasila Alys. „Vortala má pochopení pro správný chod věcí. Oficiální oznámení zasnoubení i vlastní ceremonie se samozřejmě odehrají v Rezidenci - snažím se Laise pomoci se spletitými detaily barrayarského tradičního oděvu, i když zvažujeme možnost, že by se pro zasnoubení možná hodil i komarrský styl. Vlastní svatba bude samozřejmě vyžadovat barrayarský oděv..." Spustila dlouhou rozpravu o záležitostech, kterým Miles v duchu říkal sociálně-technické aspekty její práce; téma to bylo uklidňující a šťastné, a jak Miles, tak Illyan pobízeli Alys v hovoru vhodně volenými otázkami.
Když Martin odklidil nádobí od svačiny, navrhl Miles, že si pro ukrácení času zahrají karty. Nešlo mu samozřejmě o ukrácení času, ale o to, aby si kradmo přezkoušel Illyanovy nervové funkce, kterýžto záměr Illyanovi neušel. Illyan však přesto souhlasil.
Trumfovaná, která se hrála s galaktickými tarokovými kartami, byla středně obtížná hra. Kdo chtěl vyhrát, musel mít trochu přehled, které karty už vynesl, které karty asi mají protivníci a které karty mu pravděpodobně přijdou. Za celý život Miles neviděl, že by někdo nad Illyanem v sebedelší sérii kol vyhrál, leda by měl mimořádné štěstí při rozdávání. Teď si po šesti kolech rozdělili Miles a lady Alys body mezi sebou a Illyan si stěžoval na vyčerpání. Miles okamžitě polevil. Illyan skutečně vypadal unaveně a obličej měl ztrhaný a plný úzkosti, ale Miles věděl, že Illyan chce přestat hrát z jiného důvodu.
Ruibal nepřeháněl. Illyanova krátkodobá paměť a smysl pro detail víceméně vyhasly. Při běžné konverzaci si vedl zdánlivě dobře, tam každá věta navazovala na tu předchozí, ale...
„Tak co říkáš tomu, koho Haroš pověřil zajišťováním bezpečnosti na Gregorově svatbě?" zeptal se Miles nenucené.
„Koho pověřil?" zeptal se Illyan.
„Koho bys nejradši vybral ty?"
„Asi plukovníka Vortalu. Hlavní město zná z mých mužů nejlíp."
„Aha," řekl Miles. Alys, která se právě zvedala k odchodu, sebou trhla. Illyan se najednou zamračil a přivřel oči, ale už nic nedodal. Poněkud vzdorně ukázal Milesovi, ať si zas sedne, a s dvorskou etiketou doprovodil lady Alys k jejímu vozu.

Miles vstal a protáhl se. Cítil se unavenější, než by za den s podobnou náplní čekal. Užijeme si tu divné časy.

***

Nový domácí řád se zaběhal rychle, i když pořád ještě žili dost osaměle. Miles i Illyan vstávali, kdy se jim zachtělo, ráno se příležitostně potkávali v kuchyni, když tam šli škemrat o něco k snídani, a obřadněji se setkávali u obědů a večeří, které navařila máti Kostiová. Miles denně docházel do Císařské vojenské, velikého nemocničního komplexu Císařských služeb na druhé straně říčního koryta, které přetínalo Staré město. První den ho nechali čekat na chodbě jako každého jiného veterána, který potřeboval péči; mezi řečí se jim pak zmínil o svém novém postavení Císařského Auditora, a příště se to už neopakovalo. No, aspoň se mu Gregorův obojek k něčemu hodí.
Druhý večer se dostavil Duv Galeni. Vypadalo to, že Illyanova přítomnost v komnatách starého hraběte Galeniho překvapila; pokusil se vymluvit z večeře, ale Miles ho nenechal. Důstojník komarrského původu se při večeři se svým hrozivým bývalým nadřízeným choval škrobeně a stísněně; Miles usoudil, že na něj tak doléhá celá ta historie. Galeni diplomaticky předstíral, že si nevšiml Illyanových častých výpadků paměti i pozornosti, a rychle si osvojil Milesovu techniku zaplétat do konverzace drobné vysvětlující narážky, aby Illyan zůstal v obraze, nebo aby měl aspoň takový pocit.
Podle svého slibu je často navštěvovala lady Alys, ačkoliv její život začal s blížícími se oficiálními císařskými zásnubami nabírat rychlé obrátky; do své kanceláře v Rezidenci si obstarala hned dva nové tajemníky pro společenské záležitosti. Občas se zastavil i Ivan, vždycky si to načasoval tak, aby ho pozvali k jídlu. Za Illyanem docházelo půl tuctu stárnoucích známých, vrstevníků z řad armády; i oni se rychle naučili chodit právě k svačině. Patřil k nim i sekční šéf Císařské bezpečnosti pro komarrské záležitosti Guy Allegre, ale měl naštěstí všech pět pohromadě a nerozrušoval Illyana hovory o práci.
Stráž, kterou Císařská bezpečnost ze zdvořilosti poskytla pro sídlo nepřítomného sergyarskeho místokrále, se z jednoho muže ve směně rozrostla na závažnější trojici, což naneštěstí jako vedlejší účinek zarazilo desátníku Kostimu přísun soukromých obědů; ale jelikož se po službě pravidelně zastavoval v kuchyni, Miles usoudil, že smrt hladem mu nehrozí. Účty za jídlo začaly ve Vorkosiganském paláci úctyhodně narůstat, i když pořád zdaleka nedosahovaly výše účtů, které platíval hrabě za celou domácnost.
Miles denně volal admirálu Avaklimu, aby se dozvěděl, jak jeho tým pokračuje. Avakli odpovídal s pravou vědeckou obezřetností, ale Miles si dokázal vyvodit, že tým dělá stálé pokroky, alespoň pokud se týče vyloučení negativních hypotéz. O konkrétnější odpovědi Miles Avakliho neuháněl. V tomto případě si skutečně nemohli dovolit omyly z ukvapenosti, a to v jakémkoli směru. A spěchat nemuseli. Ať už chtěl někdo způsobit jakoukoli škodu, už se mu to podařilo, a ani Miles, ani Avakli, ani nikdo jiný ji nemohl odčinit.

***

Převratná lékařská zpráva, po které Miles prahl, se dostavila šestého dne, ale od Avakliho týmu nepocházela. Kryonikovi a neurologovi z Císařské vojenské, kteří společně pracovali na Milesově případu, se konečně podařilo přivodit Milesovi záchvat přímo u nich v laboratoři.
Když se Miles probral ze starých známých barevných konfet a černoty, ležel ještě pořád na vyšetřovacím stole, hlavu měl upevněnou ve scanneru, který zabíral půlku laboratoře, tělo měl prošpikované drátky. Tři ostražití technici, kteří stáli kolem něj, ho možná měli hlídat, aby při křečích nesletěl ze stolu, ale spíš měli dohlížet na správné seřízení monitorů. Plukovník doktor Čenko, neurolog, a kapitán doktor D'Guise, kryonik, skákali po laboratoři, vesele hlaholili a navzájem si halasně předčítali fascinující hodnoty z monitorů. Větší podívanou zjevně nezažili ode dne, kdy se na Hassadarské pouti splašili koně, protože mezi ně vjel medvěd na bicyklu. Miles zasténal, ale nikdo mu zprvu nevěnoval pozornost; monitory je očividně bavily daleko víc.
Lékaři se s ním doopravdy začali bavit, až když se zas oblékl a vydal se je čekat do Čenkovy pracovny. Ani jeho postavení Císařského Auditora je tentokrát nepřimělo ke spěchu. Nakonec se dostavil Čenko, vysportovaný muž ve středních letech, který vypadal jako chodící reklama na lékařské povolání, a přinesl hrst datových disků; jeho předchozí radostné vzrušení mezitím ochladlo na pouhé samolibé uspokojení. „Víme, co se s vámi děje, lorde Vorkosigane," oznámil a usadil se ke komunikačnímu terminálu. „Jak jsme se domnívali, vaše záchvaty řídí idiosynkratický mechanismus. A teď jsme ho objevili!" „Úžasné," pronesl Miles mdle. „Co to je?" Čenko se jeho tónu nezalekl, zasunul datové disky do terminálu a začal na holodispleji přehrávat modely a grafy, aby svá slova doprovodil obrazem. „Po oživení z kryostáze začal váš mozek zřejmě produkovat neobvykle vysoké množství neurotransmiterů. Ty se městnají v příslušných nervových rezervoárech, až je zcela zahltí, to vidíte na tomto modelu. Pro srovnání tu máme pohled na normální rezervoár, vidíte ten rozdíl? Pak náhle něco přiměje mozkovou činnost k nebývalé intenzitě - řekněme stres nebo nějaká rušivá příhoda - a rezervoáry se náhle všechny najednou prudce vyprázdní. To značí vrcholek v tomto grafu. To vám dočasně zablokuje normální nervové funkce a také to mimochodem vysvětluje ony halucinace, o kterých jste nám říkal. Za jednu dvě minuty se vaše neurotransmiterové rezervoáry vyprázdní na normál - tedy vlastně pod normál. To je ta následná chvilka bezvědomí. Pak zas začne nastupovat rovnováha a vy se proberete k vědomí, i když se cítíte poněkud zesláblý. A cyklus se začíná odvíjet znovu. Spíše než fázově elektrickou formu epilepsie to představuje formu čistě biochemickou. Zcela fascinující a ojedinělé. Doktor D'Guise to chce sepsat pro lékařskou ročenku Císařské vojenské - anonymitu vaší osoby jakožto pacienta samozřejmě zachováme."
Miles tiše vstřebával zprávu, že vstoupí do dějin lékařství. „No," řekl nakonec. „Co s tím můžete udělat?"
„Hm. Příčina je globální, roztroušená po velkých oblastech vašeho mozku. Ale, možná naštěstí, se soustřeďuje spíše v

předních lalocích než v mozkovém kmeni, jinak by vás záchvaty rovnou zabily. Chirurgicky se to samozřejmě řešit nedá."
Mně mozek na kusy nikdo řezat nebude, ty halamo. „To rád slyším. Jak se to řešit dá?"
„Á." Doktor Čenko zaváhal. Vlastně zmlkl. „Á. Hm," dodal po chvíli.
Miles čekal a ze všech sil se držel, aby nevyliti. Doktoru Čenkovi by jistě nevybudilo felčarskou kreativitu, kdyby se na něj přes terminál vrhl Císařský Auditor a pokusil se ho zardousit. Miles si navíc nebyl jistý, jestli jeho auditorská právní imunita zahrnuje i napadení cizí osoby.
„Fázově elektrické epileptické poruchy," řekl doktor Čenko po nějaké době, „se dají řešit instalací destabilizačního čipu do mozku pacienta. Když se začne schylovat k záchvatu, biočip to zaregistruje a začne generovat opačné elektrické impulsy, aby narušil fázovou strukturu škodlivého mozkového vlnění. Něco jako potlačování elektrických výbojů, jenže opačně. Nemoc to přesně vzato nevyléčí, ale potlačí to hlavní symptomy."
„Nejsem si... tak docela jistý, jestli věřím biočipům," poznamenal Miles. „Zejména nervovým."
„Ó, jde o zcela spolehlivý, moderní technický vynález," ujistil ho doktor Čenko. „Já si jen myslím, že pro váš případ není vhodný."
Lék existuje, ale ty ho nedostaneš. Fajn. „A co vhodné je?"
„To budeme muset s doktorem D'Guisem prokonzultovat. Teď, když máme pořádné informace, na kterých lze stavět, myslím, že bychom mohli vyvinout několik možných přístupů. Jelikož je váš případ ojedinělý, půjde samozřejmě o experimenty. Možná budeme muset vyzkoušet několik nápadů, než přijdeme na ten optimální."
To Milesovi přišlo celkem rozumné. „Takže... je to otázka dní? Týdnů? Měsíců?" Roků?
„Ne, měsíců ne. Pokud vás to nějak uklidní, po dnešním záchvatu v laboratoři bych řekl, že nějakou dobu potrvá, než budete k dalšímu záchvatu chemicky připraven. Což mě vlastně přivádí k myšlence..." Doktor Čenko se zatvářil duchem nepřítomně; začal si na terminálu ťukat nějaké poznámky, zarazil se a začal ťukat razantněji. Objevovaly se a mizely kaskády údajů. Miles ho chvilku pozoroval, pak se zvedl a po špičkách zamířil ke dveřím.
„Zítra se vám ozvu, můj pane," zavolal za ním doktor Čenko honem, když se za Milesem se sykotem zavíraly dveře.

***

Když Miles vkročil do černobíle dlážděné vstupní haly Vorkosiganského paláce, u paty točitého schodiště na čalouněné lavici seděl Illyan. Byl osprchovaný, oholený, učesaný a měl na sobě zelenou uniformu se všemi náležitými výložkami a řády. Na jedinou strašlivou chvilku Miles nevěděl, jestli 1) se to Illyanovi pomotalo v hlavě a on si myslí, že jde na poradu k císaři, nebo 2) se to pomotalo v hlavě Milesovi a Illyan opravdu jde na poradu k císaři.
„Co se děje, Simone?" zeptal se s hranou nenuceností.
„Á, tady jsi, Milesi. Kam že jsi říkal, že jdeš? Ach ano, do Císařské vojenské, viď. Promiň. Jistě. Lady Alys mě požádala, abych ji doprovodil na koncert, na který se dnes večer chystá."
„Na koncert? Nevěděl jsem, že se zajímáš o koncerty. Kde?"
„V koncertní síni Vorbarrskosultanského orchestru. Já nevím, jestli se zajímám o koncerty, nebo ne. Za celou tu dobu, co jsem Gregorovi zajišťoval v koncertní budově bezpečnost, když tam chodil, jsem ani jednou neměl kdy se posadit sledovat program. Možná teď konečně přijdu na to, proč tam všichni ti hezky ustrojení lidé jako tvoje teta chodí."
„Asi aby si navzájem předvedli hezké šaty," řekl Miles. „I když to asi není jediný důvod, proč jsou lístky vyprodané na dva roky dopředu. Vorbarrskosultanský orchestr je prý na Barrayaru vážně nejlepší."
Zrovna koncert by Miles nečekal. Illyanovo první vystoupení na veřejnosti od jeho zhroucení, to bude nějaká voda na mlýn metropolitních klevet. Illyan vypadal stejně řízně jako jindy, když se obtěžoval hodit do gala a dělat císařského důstojníka; jizvička po operaci už se mu téměř zahojila, a když si přes vyholenou lysinku přečísl řídnoucí vlasy, sotva jste ji zahlédli, pokud jste o ní předem nevěděli. Ani roztržitý, nejistý výraz, který mu přibyl v očích, se jinak viditelně nelišil od jeho dřívějšího roztržitého, do sebe zahleděného výrazu, který míval, když vnitřně komunikoval s čipem. Ale pokud to byla sabotáž, nějaký útok... co když to někdo zkusí znovu? Miles si dokázal představit, že Illyan ve chvilce deprese atentát třeba uvítá, ale přišlo mu nefér, že by měl s sebou vzít i jeho jedinou tetu. „No... a co děláš pro bezpečnost ty, Simone?" „No, Milesi... o to ať se dnes večer stará Císařská bezpečnost. Myslím, že to přenechám jim."
Illyanovi zahrál kolem úst zvláštní úsměv. „Á, tady je."
V krytém průjezdu před domem zavrnělo auto lady Alys: zabzučela odklápějící se střecha, pak se ozvaly řidičovy kroky a poté rychlé krůčky lady Alys. Miles otevřel tetě dveře a ona s úsměvem vešla. Dnes měla na sobě cosi béžového s tlumenými třpytkami, které probleskovaly ze záplavy látky. Bylo to velice vorské.
„Milesi, drahoušku, jakpak se máš." Jak ho míjela, popleskala ho po rameni; lepší než obvyklé tetičkovské líbnutí na tvář, říkal si Miles. Aspoň že ho nepopleskala po hlavě. „Simone."
Illyan se zvedl a sklonil se jí nad rukou. „Má paní."
No... lady Alys ho pravděpodobně nenechá nikde zabloudit. Miles jí uhnul z cesty, když proplouvala kolem něj i se svým úlovkem, který se dal podle všeho celkem rád ukořistit. Propánaboha, Illyan je tady jako host, nemá přece domácí vězení. „Ehm... buďte opatrní," zavolal za nimi.
Illyan na něj rozverně zamával a pak se zastavil. „Počkat. Něco jsem ti chtěl... teď si nevzpomenu."
Alys čekala. „Ano, Simone?"
„Měl jsem pro tebe vzkaz, Milesi. Bylo to důležité." Pravičkou si mnul spánek. „Položil jsem ti disk se vzkazem na komunikační terminál. Co to jen bylo? Aha, už vím. Od tvé urozené matky. Právě odlétá z Komarru a za pět dnů dorazí sem."
Milesovi se podařilo spolknout a sakra, ještě než ho vyslovil. „Vážně? Ale otec s ní nepřijede, nebo ano?"

„Myslím, že ne."
„Ne, nepřijede," vmísila se Alys. „I já dnes odpoledne dostala vzkaz od Cordelie - posílala je asi všechny najednou. Tolik uvítám její pomoc se zásnubami -inu, ne přesně pomoc, víš, jak netečně se tvá matka dokáže chovat, když přijde na drobné společenské povinnosti tohoto druhu. Ale morální podporu mi poskytne v každém případě. A máme si toho tolik co vyprávět."
Illyanovi cuklo v koutku úst. „Nevypadáš, že bys skákal radostí, Milesi."
„Ale ne, vždyť já se s ní uvidím rád. Jenomže víš, jak by mi nejradši pořád po beťansku rozpitvávala emoce. Když pomyslím na všechnu tu mateřskou péči, která se na mě za chvíli sesype, nejradši bych se někam zdekoval."
„Hm," řekl Illyan chápavě.
„Nebuď dětinský, Milesi," prohlásila teta Alys pevně. Její řidič s neproniknutelnou tváří zvedl střechu a Illyan pomohl lady Alys i její róbě pohodlně nastoupit. Miles musel připustit, že za léta bedlivého pozorování vorské třídy si Illyan rozhodně osvojil potřebné dovednosti.
A už byli pryč a nechali Milese, ať další večer bloudí po Vorkosiganském paláci a vede samomluvu. Tak proč nevodí dámy na koncerty on? Co mu brání? No, samozřejmě ta záležitost se záchvaty. A krize s Illyanem, která ještě čeká na vyřešení. Ale obojí podle všeho brzy skončí, a co pak? Panebože, už žádná dvojitá rande s Ivanem. Při vzpomínce na některé minulé pohromy se Miles otřásl. Potřebuje něco nového. Pořád ještě vězí v jakési zemi nikoho, v zajetí starých zvyků. Na důchod je přece moc mladý, krucinál. Kdyby tu tak byla Quinnová...
Doufal, že teta Alys bude dnes večer opatrná. Miles si jednou odpoledne vyšel s Illyanem na procházku, desátník Kosti je přitom zpovzdálí diskrétně sledoval, a dva bloky od Vorkosiganského paláce Illyan zabloudil. Miles by se cítil klidnější, kdyby Illyan a lady Alys zůstali doma a zase hráli karty. Takovou formu nenásilné kognitivní terapie doktor Ruibal schválil.
Illyan a lady Alys se vrátili až dvě hodiny po půlnoci, koncert už skončil dávno předtím. Miles šel poněkud nabručeně přivítat svého domácího hosta ke dveřím.
Illyan se zatvářil trochu překvapeně. „Zdravíčko, Milesi. Ty jsi ještě vzhůru?" Illyan vypadal v pořádku, i když trochu pomuchlaně, a nápadně z něj táhlo drahé víno a voňavka.
„Kde jsi celou tu dobu vězel?" chtěl vědět Miles.
„Jakou celou dobu?"
„Co skončil koncert."
„Ale, trochu jsme se projížděli. Dali jsme si pozdní večeři. Povídali jsme si. Vždyť to znáš."
„Povídali?"
„No, lady Alys povídala. Já poslouchal. Zjistil jsem, že mě to uklidňuje."
„Hráli jste karty?"
„Ne, dneska večer ne. Jdi spát, Milesi. Já spát rozhodně jdu." Illyan zazíval a vykročil po schodech do svého apartmá.
„Tak co, jak se ti zamlouvají koncerty?" zavolal za ním Miles.
Zdálky k němu doletěl Illyanův hlas: „Znamenitě!"
Krucinál, my všichni ostatní z toho čipu málem cvokatíme. Tak proč ty ne? Ne, není fér mít Illyanovi za zlé, že odmítá, inu, upadat. Třeba šéf Císařské bezpečnosti usoudil, že porucha nastala z přirozených příčin, a tak se s tím vyrovnává. Nebo má při pronásledování svého pronásledovatele víc trpělivosti a mazanosti než Miles. To by nebyla žádná novinka.
Tak nebo tak, proč by si Illyan nemohl večer někam normálně vyrazit? Toho na veřejnosti nepřepadají záchvaty. Miles zavrčel a odklidil se do postele, ale ne spát; měl před sebou únavné čekání, až mu zavolá Čenko z Císařské vojenské.

***

Doktor Čenko se horlivě naklonil do kamery komunikačního terminálu a začal mluvit.
„Lorde Vorkosigane, zatím máme následující výsledky. Vyloučili jsme možnost čistě medikamentózního přístupu, řekněme, podávání léků ke zpomalení tvorby neurotransmiterů. Pokud by se procesu účastnila pouze jedna či několik málo chemikálií, šlo by to provést, jenomže vy jich zjevně produkujete nadměrné množství, tucty nebo dokonce stovky druhů - možná dokonce všechny. Všechny je potlačit nemůžeme, a i tak bychom tím pouze snížili frekvenci záchvatů, ale nevyléčili bychom je. A po bližším prozkoumání dat si navíc myslím, že se porucha netýká ani tak tvorby neurotransmiterů, jako spíše mechanismu, který jejich molekuly uvolňuje z rezervoárů. Více si slibujeme od druhého přístupu. Domníváme se, že můžeme vyrobit mikrominiaturní verzi nervových stimulátorů, kterými jsme vám onehdy vyvolali záchvat v laboratorních podmínkách. Tento přístroj bychom vám natrvalo zasadili do mozku spolu s kontrolními senzory, které by vám hlásily, pokud by se vaše neurotransmiterové rezervoáry začínaly nebezpečně přeplňovat. Pak byste mohl použít stimulátor, abyste si dobrovolně, na zvoleném čase a místě, spustil záchvat, a tak se, abych tak řekl, bezpečně vybil. Pokud se budete držet pravidelného rozvrhu, záchvaty by také měly být slabší a kratší."
„Mohl bych přitom řídit auto? Pilotovat?" Dělat velitele?
„Hm... pokud byste hodnoty pečlivě sledoval a hlídal si je, pak tu nevidím žádnou překážku. Pokud to bude fungovat."
Po krátkém vnitřním boji - proti komu? - Miles vyhrkl: „Kvůli záchvatům mě poslali ze zdravotních důvodů do výslužby. Šlo by - mohli by mě vzít zpátky? Vrátit do služby?"
„Ano, já tak docela nechápu... do Císařské vojenské vás měli poslat předtím, než váš odchod do výslužby potvrdili. Hm. Inu. Pokud byste stále ještě sloužil jako poručík, mohl byste si podat petici - nebo tahat za nitky, které máte v rukou - a zařídit si, aby vás přidělili ke kancelářské práci. Jelikož vás už propustili, tak... byste rozhodně potřeboval silnější nitky." Čenko se prozíravě usmál na znamení, že nehodlá podceňovat inventář nitek, které má lord Vorkosigan k

dispozici.
„Kancelářská práce. Takže žádná služba na lodi ani polní velení?"
„Polní velení? Já myslel, že u Císařské bezpečnosti děláte operačního pro galaktické záležitosti."
„Aha... no řekněme prostě, že v tom kryoboxu jsem neskončil následkem nehody při vojenském cvičení." I když to rozhodně byla pořádná lekce.
„Hm. No, to do mého oboru působnosti rozhodně nespadá. Císařská bezpečnost se řídí vlastními zákony; vaši způsobilost pro to či ono budou muset posoudit vlastní lékaři Císařské bezpečnosti. Pokud jde o zbytek Služeb, potřeboval byste mimořádně polehčující okolnosti, abyste si zařídil něco jiného než kancelářskou práci."
Vsadím se, že nějaké bych si obstaral. Ale kancelářská práce ho nelákala, pro nepřetržitou existenci lorda Vorkosigana nepředstavovala žádnou hrozbu. Kdyby měl strávit zbytek kariéry tím, že by dohlížel třeba na praní prádla, nebo ještě hůř, jako meteorologický důstojník na nějaké zapadlé základně, a věčně čekat na povýšení - ne, uvažujme rozumně. Nepochybně by skončil v pohodlném kumbálku v útrobách Císařské bezpečnosti a analyzoval informace, které by nasbírali jiní agenti pro galaktické záležitosti, dostával pravidelně přidáno na platu - ale byl by ušetřen nervů z povýšení na šéfa oddělení nebo dokonce šéfa Císařské bezpečnosti. Každý večer by se vracel domů, aby se uložil do vlastní postele ve Vorkosiganském paláci, stejně jako se do svého bytu vždycky odbatolí Ivan. A že by spal sám? To by přece nutně nemusel.
Kdyby jen nebyl zfalšoval to zpropadené hlášení.
Miles vzdychl. „Obávám se, že to všechno je pouze hypotetické. Pokud jde o nápad s řízenými záchvaty... to je doopravdy nevyléčí, že ne."
„Ne. Ale zmírní vám to symptomy, zatímco budete čekat, dokud někdo chytřejší než já nedostane lepší nápad."
„A co když se nikdo chytřejší než vy nedostaví. To se těch zatracených záchvatů nezbavím až do konce života?"
Čenko pokrčil rameny. „To na mou čest netuším. S potížemi vašeho druhu jsem se za svou kariéru neurologa ještě nesetkal."
Miles dlouho mlčky seděl. „No dobře," řekl nakonec. „Tak to zkusíme. A uvidíme, co se stane." Pousmál se nad Gregorovým oblíbeným úslovím, což byl takový soukromý vtípek.
„Výborně, můj pane." Čenko si honem něco zapisoval. „Budeme vás muset znovu prohlédnout, hmm, asi za týden."
Odmlčel se a zvedl hlavu. „Promiňte mi mou zvědavost, můj pane... ale proč, pro všecko na světě, by se Císařský Auditor vůbec chtěl vrátit do Služeb jako pouhý poručík Císařské bezpečnosti?"
Kapitán Císařské bezpečnosti. Chtěl jsem se k Císařské bezpečnosti vrátit jako kapitán. „Jsem bohužel pouze dočasným auditorem. Mé pověření skončí, až uzavřu případ."
„Hm, a... na jakém pracujete případu?"
„Na vysoce choulostivém."
„Aha, jistě. Pardon."
Když Miles vypínal terminál, přemítal nad Čenkovou velice případnou otázkou. Nějak se nezdálo, že by na ni dokázal uspokojivě odpovědět.

KAPITOLA 20

Dny míjely bez rušivých příhod a Miles se neochotně začal přiklánět k Harošovu sílícímu přesvědčení, že porucha čipu nastala přirozenou cestou. Nový šéf Císařské bezpečnosti se teď v celé záležitosti rozhodně choval uvolněněji. A proč by se měl Haroš koneckonců pořád nervovat, když se už nic dalšího nestalo, když během všech těch zmatků nikdo znovu nezaútočil? Předání velení proběhlo hladce. Pokud si domnělé spiknutí kladlo za cíl vykolejit chod Císařské bezpečnosti, a ne jenom Illyana osobně, byl to pořádný propadák.
Tři dny před tím, než měla do hlavního města dorazit hraběnka Vorkosiganová, povolily Milesovi nervy a rozhodl se prchnout do Vorkosigan Surleau. Nedoufal, že se bude matce vyhýbat během celé její návštěvy, to ani nechtěl, jenom prostě nebyl připravený se s ní setkat teď. Pár dnů v klidném lůně venkova mu třeba pomůže sebrat odvahu. Kromě toho... tak bude moci lépe ohlídat Illyana. Venku v řídce osídlené oblasti, kde si každý hned všiml cizinců, člověk snáz vycítil hrozící nebezpečí.
Jediné, o čem Miles při útěku na venkovské sídlo pochyboval, bylo to, jestli dokáže přesvědčit kuchařku, aby je doprovodila. Martin však posloužil jako mocná páka, která vytáhla máti Kostiovou ze známé metropole do pochybného zapadákova. Miles začal uvažovat, že zvedne plat nikoli kuchařce, ale jejímu synovi, aby ho a tím pádem i ji zlákal zůstat déle. Ale brzy třeba řidiče nebude potřebovat.
Illyan navrhovaný výlet ochotně přijal, i když bez většího nadšení.
„Tenhle týden tam máme nejspíš poslední šanci užít si hezké podzimní počasí," argumentoval Miles; hlavní město teď přepadly chladnější, deštivější dny, věštící, že nepříjemně brzy začne padat sníh.
„Bude... zajímavé se tam zas podívat," přiznal se Illyan. „Schválně, jestli je to tam opravdu takové, jak si to pamatuju."
Illyan tak znovu nenápadně testoval sebe sama; moc o tom pravda nemluvil, možná proto, že tolik podobných drobných testů mu vycházelo s deprimujícími výsledky. Nebo možná proto, že výsledky rychle zapomínal.
Dopoledne si prodělali velice mírný shon - Miles i Illyan byli vycvičení i zvyklí cestovat nalehko - a odpoledne už v poklidu svačili na dlouhé přední verandě domu u jezera. Hřejivé odpoledne odplavilo všechen stres a oni seděli ve stínu a dívali se přes zelený trávník na jiskřivou vodní hladinu, která se táhla mezi kopci. Podzimní stromy už shodily téměř všechno barevné listí, takže nic nestálo ve výhledu. A potřeba zažívat vyléčila diváka i z posledního zbytečku činorodosti. Jestli to takhle půjde dál, říkal si Miles, bude muset začít cvičit, nebo nakonec bude vypadat jako jeho klonový bratr Mark, což by Markovi trochu udělalo čáru přes rozpočet. V duchu si udělal poznámku, že bude muset držet Marka z dosahu máti Kostiové, jak dlouho to jen půjde.

Zatímco čekali, až jim přinesou další dobroty, Illyan se zahleděl přes trávník. „Hm. Zhruba tady někde padl kapitán Negri, že je to tak? První výstřel ve Válce o vordarianské následnictví."
„Říká se to," odpověděl Miles. „Byl jsi tehdy tady? Viděls to?"
„Ne, ne. Já byl v hlavním městě, zaskočili mě Vordarianovi vojáci, stejně jako skoro všechny ostatní." Illyan si zamyšleně povzdychl. „Tedy aspoň myslím. Dokážu si vybavit jediný obrázek, jak s tou zprávou přiběhl jeden můj podřízený - ale na jeho jméno si nevzpomenu - a jak pak někam jedu autem. A jak se mi strachy dělalo zle. To si pamatuju živě, ten pocit v útrobách. Podivné. Proč bych si měl pamatovat zrovna tohle, a ne... všechna důležitější fakta?"
„Asi proto," nadhodil Miles, „že sis to vždycky pamatovat musel. Zaznamenával čip i tvoje emoce?"
„Vlastně ne. I když jsem si je při vzpomínání dokázal rekonstruovat."
„Vydedukovat. Ale ne cítit."
„Tak nějak."
„To by mi přišlo divné."
„Já si na to zvykl." Illyan se ironicky usmál a zahleděl se přes sluncem zalitý trávník. „Když mě tvůj otec povýšil na šéfa Císařské bezpečnosti, mým skoro prvním úkolem bylo vyšetřit vraždu mého předchůdce. Když o tom tak přemýšlím, o Negrim by se dalo říct, že jeho první úkol byl stejný. Nepochybně to měl usnadněné tím, že vraždu svého předchůdce pomáhal zosnovat, ale beztak. Když se na Barrayaru něco udělá dvakrát, stane se to tradicí. Říkám si, že jsem ještě vyvázl lacino. Nikdy jsem si nemyslel, že z téhle práce vyváznu živý, i když to, jak tvůj otec loni odešel do výslužby, mě dosti zaujalo."
„To tehdy... sis mě předběžně začal tipovat jako svého nástupce?"
„Ale kdepak, vytipoval jsem si tě už dávno předtím. Tedy já s Gregorem."
Miles si nebyl jistý, jestli se mu na to chce myslet. „Takže... když jsi teď měl týden na promyšlenou, domníváš se, že se ti čip porouchal z přirozených příčin?"
Illyan pokrčil rameny. „Nic netrvá věčně. Lidé, přístroje... No, admirál Avakli nám to v náležitém termínu dá vědět. Copak asi dneska dělá lady Alys?"
„Prochází seznamy hostů, vybírá ozdobný papír na pozvánky a prohání nové tajemníky, aby se cvičili v kaligrafii, aspoň tak to říkala." Lady Alys jim to včera říkala oběma.
„Aha," řekl Illyan.
Přinesli jim sladké pečivo a na nějaký čas se rozhostilo ticho, přerušované pouze žvýkáním a tichým vděčným mručením. „No," řekl Illyan nakonec., Jak se o víkendu na venkově zabaví párek penzionovaných důstojníků a džentlmenů?"
„Jak se jim zlíbí. Budou dlouho vyspávat?"
„To děláme už celý týden."
„Jezdíš třeba rád na koni?"
„Ani ne. Čas od času, když jsem sem zajel, trval tvůj dědeček generál na tom, že mi bude dávat hodiny. Na koni sice přežiju ve zdraví, ale nevzpomínám si, že by to byl, jak ty říkáš, úchvatný požitek. Spíš trochu masochistický."
„Aha. No, dá se tu chodit na výlety. A plavat, i když pro mě by to asi nebylo nejrozumnější... no, mohl bych si vzít plovací vestu."
„Voda je už teď ale trošku studená, ne?"
„Ne tak ledová jako na jaře."
„Myslím, že si to nechám ujít. Všechno mi to přijde poněkud mladicky sportovní."
„Jo, jako kluk jsem si to tu děsně užíval." Miles se zamyslel. „Mohli bychom třeba jít na ryby. To já nikdy moc neprovozoval. Seržant Bothari je nerad čistil."
„To mi přijde dostatečně pokojné."
„Podle tradice si člověk ve vesnici koupí místní pivo - jedna žena ho tam vaří doma, úžasné pitivo - a zavěsí lahve přes bok člunu, aby se chladily. Když pivo zteplá tak, že nejde pít, je na rybaření moc horko."
„A to je v jakém ročním období?"
„Pokud se pamatuju, tak nikdy."
„Rozhodně se musíme držet tradice," prohlásil Illyan vážně.

***

Půl dne jim trvalo, než vytáhli elektrický člun ze skladiště, takže se na jezero dostali až v teplém oparu, který se rozhostil odpoledne druhého dne, a ne v studené mlze, která panovala ráno. Milesovi to tak vyhovovalo. Základní rybářské grify Miles nikdy nezapomněl, a ty rafinovanější se nikdy nenaučil. Technika zmírnila vrážení háčků do svíjejících se nešťastných živých tvorečků vynálezem proteinových kostek, které, jak Milese ujišťoval návod, zaručeně přitahovaly ryby v hejnech, rojích, nebo kdoví v čem.
Pověsili si s Illyanem pivo do síťovky přes bok člunu, nad sebou roztáhli plátěnou stříšku a usadili se, aby si užívali klidu a okolních krás. Strážný od Císařské bezpečnosti, který měl právě službu, jeden z těch tří, které velitelství pověřilo úkolem tady na venkově Illyana sledovat, musel zůstat na břehu s malým vznášedlem vybaveným pontony a hlídat je zdálky, a tak jim aspoň sešel z mysli, když už ne z očí.
Oba vlasce pleskly vedle člunu skoro současně. Návnady i s olůvky zmizely ve vodě a hladce klouzaly do hlubiny. V téhle vzdálenosti od břehu jim výhled zelenou vodou na kamenité dno zastíral hluboký, černý stín. Miles i Illyan se znovu usadili do vypolštářovaných židlí a otevřeli první pivo. Bylo hebké, skoro stejně tmavé jako vody jezera a

nepochybně plné vitaminů. Klouzalo Milesovi do krku s příjemně nahořklým šuměním a zaplnilo mu nozdry zemitou vůní.
„Tenhle lov by stál daleko víc za to," poznamenal Illyan za chvíli, „kdyby ryby byly ozbrojené a mohly by opětovat palbu. Kdyby ryby lovily lidi, jakou by asi používaly návnadu?"
Miles si představil, jak na břehu přistává vlasec s napíchnutým kořeněným broskvovým koláčkem. „Pojď, jdeme na lidi? Nevím. Jakou návnadu jsi dřív používal ty?"
„Ale, lidské pohnutky. Peníze, moc, pomsta, sex... ale takhle prosté vlastně skoro nikdy nebyly. Nejpotrhlejší případ, na který si vzpomínám... Bože dobrý, proč si pamatuju zrovna tohle, když si nedokážu vyba-... no nic. Tak k té historce - ministerský předseda Vortala zrovna vedl velice obtížná jednání s Polany ohledně smlouvy o přístupu k červí díře a zkoušel všechno možné, aby si je nějak naklonil. Polanský vyslanec se Vortalovi zmínil, že po celý život ze všeho nejvíc tajně toužil po slonovi. Dodnes nevím, jestli slona opravdu chtěl, nebo jestli to byla nejabsurdnější a nejnesmyslnější věc, která ho v tu chvíli napadla.
Padni komu padni, nám se to doneslo... Spadalo to vlastně pod šéfa oddělení galaktických záležitostí, ale já ten úkol zadal agentovi Císařské bezpečnosti osobně, jenom abych viděl, jak se bude tvářit. Pořád vidím, jak mu skelnatějí oči a on se přiškrceně ptá: ‚A... jak velký ten slon musí být, pane?' Podobných chvilek si člověk v mém povolání moc neužije. Takže si jich cením. To se stalo předtím, než jsi k nám nastoupil ty, jinak bych věděl, na koho bych si vzpomněl ze všech nejdřív." „Aha, dík. A... splašil tvůj agent nějakého slona?" „Byl to agent Císařské bezpečnosti až do morku kostí; to víš, že našel. Malého. Taky jsem se pak přidělil k eskortě doprovázející Vortalu, když šel slona předat na polanské vyslanectví. Představ si, jak tím svým medovým hlasem s kamennou tváří říká: „Dar od mého císařského pána, Gregora Vorbarry..." Gregorovi tehdy muselo být nějakých deset a pravděpodobně by si byl to zvíře radši nechal pro sebe. Takže mu tvůj otec prozíravě vůbec neřekl, že někdy nějakého slona daroval." „A podepsali pak Vortalovi tu smlouvu?" „To víš, že podepsali. Myslím, že vyslanec o slona doopravdy stál, protože když se probral z úžasu a ohromení, měl očividnou radost. Pak slona asi rok chovali v zadním traktu ambasády a vyslanec ho často sám koupal a drhl. Nakonec si ho odvezl s sebou domů. Navždycky mi to rozšířilo obzory. Peníze, moc, sex... a sloni."
Miles si odfrkl. Přemýšlel o svých vlastních pohnutkách, které ho poháněly tak silně, tak dlouho, tak daleko. Ke smrti a ještě dál. Peníze ho nejspíš nevzrušovaly, protože jich nikdy nepociťoval nedostatek, tedy s výjimkou astronomických částek potřebných na opravu bitevních křižníků; Mark byl na druhou stranu přímo hamižný. Moc? Miles vůbec netoužil uchvátit Císařství nebo něco podobného. Ale když ostatní kolem něj moc měli, pálilo ho to k nesnesení. To nebyla touha po moci; to byl strach. Strach z čeho? Strach, že se stane obětí jejich neschopnosti? Strach, že ho zlikvidují jako mutanta, pokud nebude neustále dokazovat svou nadřazenost? Z toho všeho se pod povrchem kousek skrýval. No... vlastně docela velký kus. Z vyprávění věděl, že vlastní dědeček se ho kvůli jeho znetvoření pokusil zabít; a v dětství si prožil pár dalších ošklivých drobných příhod, které obvykle, i když ne vždycky, ukončil včasným zásahem seržant Bothari. Ale to se sotva dalo nazývat skrytou pohnutkou, nešlo přece o jednu z nevědomých pohnutek, které člověka dostaly do maléru, než bv řekl švec.
Polkl další studený doušek začouzeného piva. Identita. To je můj slon. Ta myšlenka se tentokrát dostavila s jistotou, bez otazníku na konci věty. Sláva ne, ačkoliv uznání sloužilo identitě jako důležité pojivo. Ale člověk byl tím, co dělal. A já dělal rozhodně ještě víc. Pokud by se hlad po identitě převedl, řekněme, na hlad po jídle, pak by byl Miles daleko neuvěřitelnější hltoun, než se Markovi kdy snilo. Je snad iracionální, tak moc chtít existovat, chtít to tak moc, až to bolí? A kolik je vlastně dost?
I Illyan si znovu lokl domácího piva a zatahal za silný rybářský prut z uhlíkového vlákna, který stejně jako Milesův pocházel ze skladiště v loděnici. „Víš určitě, že tam dole jsou ryby?"
‚Ale jistě. Jsou tam už stovky let. Člověk může ležet na molu a dívat se na malé, jak slídí po kamení, nebo si s nimi zaplavat. Tohle jezero bylo vlastně prvním terraformovacím pokusem dávno před koncem časů Izolace. Provedli to starým neurvalým způsobem, což znamenalo, že sem naházeli všechny druhy organického odpadu, které jim přišly pod ruku, pak přihodili; kradené vodní rostliny a mřenky a doufali, že z toho vznikne ekosystém podporující pozemské formy života. Tenkrát za časů prvních hrabat se o to strašně hádali, protože místní sedláci stáli o ten vybraný hnůj taky pro svoje pole. Od časů mého dědečka hraběte se tu vystřídala řada lidí, kteří pracují v hraběcí kanceláři v Hassadaru a mají na starosti vědecké terraformování a doplňování okrskových vod, takže se z nich jednak už zase dá pít a navíc se ryby geneticky vylepšily. Jezerní pstruzi, okouni, sladkovodní lososi... dají se tu chytit vážně dobré kousky."
Illyan se naklonil a trochu pochybovačně se zadíval do průzračné vody. „Nepovídej." Vytáhl vlasec a prohlédl si háček. Kostička návnady zmizela.
„Napíchl jsem tam návnadu?"
„Ano. Viděl jsem tě. Nejspíš sklouzla."
„Ryby dlouhoprsťáci." Ale Illyan odolal pokušení rozvádět vtipy na téma zmutované ryby. Pevněji navlékl na háček další návnadu a znovu jím pleskl do vody. Otevřeli si další pivo. Miles se usadil na hraně člunu jako na bidýlku a chvíli si chladil bosé nohy ve vodě.
„Tohle k ničemu nevede," poznamenal Illyan, když pootočil stříšku, aby znovu seděli ve stínu.
„Já si nad tím taky lámal hlavu. Myslím, že to nevynalezli proto, aby to k něčemu vedlo. Myslím, že to vynalezli tak, aby to vypadalo, že člověk něco dělá, když ve skutečnosti nic nedělá. Snad aby to odradilo manželky, které chtějí člověka doma prohánět."
„Já už nic nedělal celý týden." Illyan zaváhal. „Myslím, že mi to nepomohlo."
„To není pravda. Hraješ teď líp trumfovanou. Sledoval jsem tě."
„Já myslel, že naposledy jste se s lady Alys smluvili, že mě necháte vyhrát."
„Ne-e."

„Aha." Illyan se zatvářil trochu veseleji, ale jen na chvíli. „Možná dokážu hrát trumfovanou, aniž bych pořád prohrával, ale to bohužel ještě nestačí na to, abych byl způsobilý vrátit se do Císařské bezpečnosti."
„Dopřej si času. Vždyť jsi sotva začal s rehabilitací." Milesovi začala varhánkovatět kůže na nohou; vrátil se na vypolštářovanou sesli.
Illyan se zahleděl na protější břeh, který hrál v zapadajícím slunci do hnědozelená. „Ne... každý výkon má své hranice. Když člověk jednou balancoval na hranici, hrál na nejvyšší možný výkon... nemůže se vrátit k ničemu menšímu. Abych převrátil staré pořekadlo tvé matky, pokud člověk něco nemůže dělat dobře, nestojí to za to, aby to dělal. A... velení Císařské bezpečnosti se ze všeho, co znám, podobá hře nejmíň ze všeho. Každý den na tom závisí život příliš mnoha lidí."
„Hm," zakryl Miles nedostatek příhodných poznámek dalším douškem piva.
„Císaři jsem odsloužil dvakrát dvacet let," řekl Illyan. „Začal jsem v osmnácti, v důstojnickém kurzu pro starého Ezara... ne na Císařské vojenské akademii; na to tenkrát člověk potřeboval víc styků a peněz a slabik před jménem. Studoval jsem na jedné oblastní škole. Nikdy jsem nechtěl sloužit třikrát dvacet let.
Věděl jsem, že někdy předtím přestanu, jenom jsem nevěděl kdy. Gregorovi jsem začal sloužit, když mu bylo pět. Pámbuví, že teď je z něj už pořádný dospělý."
„To je přece tvoje zásluha," podotkl Miles.
Illyan přikývl. „Nejenom moje. Ale nemůžu... být tím, kým jsem - kým jsem byl - a nevědět to."
„Já nikdy nedokončil ani svých prvních dvacet let," podotkl Miles zasmušile. „Ani jsem se jim nepřiblížil."
Illyan si odkašlal a zahleděl se na udici. „Neoždibuje ji něco?"
„Ne, myslím, že ne. Prut by se víc ponořil. To si jenom proud hraje s olůvkem."
„Víš, kdybych si mohl vybrat, teď bych neodcházel," řekl Illyan. „Byl bych rád Gregorovi dohlížel na svatbu."
„A na další krizi potom," popichoval ho Miles. „A na další krizi potom, a..."
Illyan bezmocně zabručel na souhlas. „Takže... se to nakonec možná nevyvrbilo tak zle." Po chvíli dodal: „Co když všechny ryby v jezeře někdo ukradl?"
„To by je musel napřed chytit."
„Aha. To máš pravdu." Illyan se odmlčel, vylovil síťovku, otevřel si pivo a podal druhé Milesovi. Propil se polovinou lahve a pak řekl: „Já... vím, jak moc pro tebe Dendarijci znamenali. Jsem... rád, žes to přežil."
Miles si všiml, že Illyan neřekl promiň. Miles si své neštěstí způsobil sám. „Smrti, kde je tvé žihadlo?" Zahoupal prutem. „Háčku, kde je tvá ryba... ? Ne. Zjistil jsem, že sebevražda už pro mě není řešením. Starý dobrý pubertální strach se rozplynul. Teď už nechovám tajné přesvědčení, že pokud s tím něco osobně neudělám, smrt mě nějak přehlédne. A když už mám život... přijde mi hloupé nevyužít co nejlépe to, co mám. Už ani nemluvím o tom, že by to bylo zatraceně nevděčné."
„Myslíš, že... ty a Quinnová... jak to jen šetrně vyjádřit. Myslíš, že budeš schopen přesvědčit kapitánku Quinnovou, aby se zajímala o lorda Vorkosigana?"
Aha. Illyan se snaží omluvit za to, že Milesovi zpackal milostný život, tak o tohle jde. Miles si znovu lokl piva a vážně se nad tím zamyslel. „To se mi nepodařilo ani předtím. Chci to zkusit... chci to s ní zkusit ještě jednou. Naposledy. Znovu." Kdy? Jak? Kde? Pomyšlení na Quinnovou ho bolelo. Pořád to ještě bolelo, když si vůbec dovolil pomyslet na Dendarijce. A proto na ně myslet nebude. Ne moc. Ještě pivo. „Pokud jde o to ostatní..." - usrkl piva a hořce se usmál - „existují přesvědčivé důkazy, že jsem ztrácel rychlost, takže o moc déle už bych hrát pohyblivý terč nedokázal. Vážně, v mých oblíbených misích z poslední doby skoro nedošlo na použití ozbrojené síly."
„Prostě jsi začínal být děsně chytrý, to je všechno," vyjádřil se Illyan a zadíval se na Milesův zkreslený obraz přes barevné sklo lahve. „I když i taktická válka se musí opírat o nějakou sílu, aby člověk mohl taktizovat."
„Líbilo se mi vyhrávat," řekl Miles tiše. „To se mi vážně líbilo."
Illyan hodil prázdnou láhev do bedýnky k ostatním, naklonil se a zamžoural do jezera. Vzdychl, vstal, znovu posunul stříšku a znovu místo ryb vytáhl síťovku.
Miles zvedl vlastní poloprázdnou láhev na znamení, že ještě má, znovu se usadil a díval se na svůj nehybný bílý vlasec, který se táhl hluboko dolů do tajuplné temnoty. „Vždycky mi to nějak prošlo. Hrál jsem, jak se dalo. Na stole nebo pod stolem, ale vyhrával jsem. Tyhlety záchvaty... mi přijdou jako první nepřítel, kterého jsem nepřevezl."
Illyan tázavě nadzvedl obočí. „Říká se, že některé z nejlepších pevností nakonec padly zradou ve vlastních řadách."
„Porazilo mě to." Miles zamyšleně foukl přes hrdlo lahve, až zahoukala. ‚A přece jsem přežil. To jsem nečekal. Dost mě to... vyvádí z rovnováhy. Vždycky předtím jsem musel vyhrát, nebo zahynout. Tak... a v čem jiném jsem se pletl?... Teď už si dám další pivo, díky."
Illyan mu ho otevřel a podal mu ho. Jezerní voda teď hezky ledovatěla, na plavání byla rozhodně trochu pokročilá roční doba. Nebo na utopení.
„Možná," řekl Illyan až za dlouho, „celé generace rybářů vymýtily z téhle populace všechny ryby dost hloupé na to, aby zabraly na háček."
„Možný to je," připustil Miles. Měl strach, že se jeho host začíná nudit. Jakožto správný hostitel by s tím měl něco podniknout.
Já myslím, že tam dole žádný ryby nejsou. Je to švindl, Vorkosigane."
„Néé. Já je viděl. Kdybych měl paralyzér, mohl bych ti to dokázat."
„Ty v těchhle dnech chodíš bez paralyzéru, chlapče? To není chytrý."
„Heleď, já jsem teď Císařský Auditor. Mně nosí paralyzéry urostlý gorily, jako velkým zvířatům."
„Beztak bys přes ty metry vody nic nemohl paralyzovat," prohlásil Illyan pevně.
„No, paralyzérem ne. Ale baterií z paralyzéru jo."

„Ahá!" Illyan se okamžitě zatvářil osvíceně, a pak zas pochybovačně. „Ony se dají ryby bombardovat? To mi nedošlo."
„Ale, to je starý trik dendarijských horalů. Ti neměli čas vysedávat na zadku a máčet ve vodě špagátky; to je vorská úchylka. Měli hlad a chtěli večeři. Páni jezera to navíc považovali na pytláctví na svém panství, takže šlo o to, dostat se na místo a zase pryč co nejrychleji, než po tobě skočí hraběcí zbrojnoši."
Za další minutu Illyan prohodil: „Já tu náhodou paralyzér mám."
Bože dobrotivý, my jsme tě nechali běhat po světě ozbrojeného? „Cože?"
Illyan položil pivo a z kapsy vytáhl zbraň. „Na. Já ho obětuju. Musím tu fintu vidět."
„Aha. No..." I Miles položil pivo, podal svůj prut Illyanovi a prohlédl si paralyzér. Běžný armádní typ, plně nabitý. Vytáhl baterii a jal se vrtat v napájecím zásobníku, dle nejlepšího, tajnými službami Císařské bezpečnosti schváleného postupu „Jak si z paralyzéru vyrobit ruční granát." Lokl si zas piva, chvilku počítal a pak hodil napájecí zásobník přes palubu.
„Radši doufej, že se to potopí," poznamenal Illyan.
„Potopí se to. Koukni." Kov se zableskl a zmizel v hlubině.
„Kolik vteřin?" zeptal se Illyan.
„To člověk samozřejmě nikdy přesně neví. To je jedna z věcí, kvůli které ten trik byl vždycky tak trochu o hubu."
O půl minuty později osvítil temnotu slabý záblesk. Za chvilku poté se vedle člunu vyvalily vlny. Se zvukem, který se daleko více podobal krknutí než výbuchu. Člun se rozhoupal.
Strážný od Císařské bezpečnosti na břehu honem vstal a díval se po nich elektrickým dalekohledem. Miles mu vesele, nachmeleně, konejšivě zamával; strážný se pomalu zas posadil. „No?" zamžoural Illyan do vody.
„Dočkej času."
Asi za dvě minuty začala z hlubiny stoupat bledá, lesklá věc. A pak další. A ještě jedna. Pak se na hladinu vyhouply dvě další, štíhlé a stříbrné.
„Propána," pronesl Illyan uznale. „Ryby." Uctivě do sebe převrátil láhev, aby Milesovi připil.
Ryby, samé ryby. Nejmenší měřila půl metru, největší skoro sedmdesát centimetrů; lososi a jezerní pstruzi. Jeden z nich se musel plížit u dna už za časů Milesovi dědečka. Když se Miles nebezpečně naklonil přes bok člunu, aby ryby sítí vytáhl, upíraly na něj skelné, vyčítavé oči. Byly studené a kluzké, a než se je Milesovi povedlo všechny vylovit, málem skončil v hrobě ve vlnách i on. Illyan ho prozíravě popadl za kotník a Miles sebou zmítal a cákal. Když kořist rozložili na palubě do řady, byl to úctyhodný pohled; v klesajícím odpoledním slunci se leskly rybí šupiny.
„Tak jsme si zarybařili," prohlásil Illyan s pohledem na horu masa, která se objemem téměř rovnala Milesovi. „Můžeme to už zabalit?"
„Máš snad další baterii do paralyzéru?"
„Ne."
„Máme ještě pivo?"
„Tohle už bylo poslední."
„Tak to už fakt můžeme zabalit."
Illyan se zlomyslně zašklebil. „Už se nemůžu dočkat," zamumlal, „až se mě někdo zeptá, na jakou jsme to chytali návnadu."
Milesovi se povedlo se člunem přistát u mola, aniž by ho naboural, a to i přesto, že se mu strašlivě chtělo čůrat a žaludek se mu zvedal a klesal, i když vlny s tím neměly co dělat. V předklonu vyrazil do kopce k domu. Na vlasci, který jim provlékl žábrami, vlekl obě menší ryby a nechal Illyana, ať se potýká se třemi většími.
„To je všechny musíme sníst?" sípal mu Illyan za zády.
„Možná jednu. Zbytek se dá očistit a zmrazit."
„Kdo to udělá? Nebude se máti Kostiová zlobit? Tvoji kuchařku vážně nechci nijak rozzlobit, Milesi."
„Ale vůbec ne." Miles se zastavil a ukázal hlavou nahoru k domu. „K čemu asi myslíš, že jsou na světě poskoci?"
Po pěšince k nim dusal Martin, kterého přilákal návrat člunu - a který se možná zrovna chystal zkusmo zeptat, jestli by si s ním nemohl vyjet sám.
„Á, Martine," zatrylkoval Miles tónem, při kterém by zkušenější Ivan vzal okamžitě do zaječích. „Jdeš jako na zavolanou. Zanes tohleto matce," - složil své břemeno zděšenému mladíkovi do rukou - „a udělej s tím, co ti nakáže. Dej to sem, Simone."
Illyan s dobromyslným úsměvem předal i svůj náklad rybích mrtvol. „Děkuju, Martine."
Nechali tam Martina stát, bezcitně se neohlédli ani na jeho žalostné: „Můj pane... ?" a potáceli se dál k chladivému kamennému stavení. Největší ambice, která teď v Milesově světě existovala, bylo dojít si na záchod, osprchovat se a zdřímnout si, a to v uvedeném pořadí. To úplně stačí.

***

Za soumraku zasedli Miles s Illyanem v jídelně domu u jezera k rybí večeři. Máti Kostiová připravila nejmenšího jezerního pstruha - nakrmil celou domácnost - s omáčkou, se kterou by dobře chutnala i pečená lepenka a která z čerstvé ryby vykouzlila přímo božskou hostinu.
Illyana očividně pobavilo, jaký osvědčili primitivní lovecký um. „Dělávals to tu často? Zajišťoval potravu celé rodině?"
„Jednou za čas. Pak mi došlo, že moje beťanská matka, která jindy jí výhradně proteiny ze zkumavky, to vždycky sežvýkala jenom se sebezapřením - a při tom se zaťatými zuby lhala, jaký jsem šikovný chlapeček - a tak jsem přestal, ehm, útočit na její stravovací zvyklosti."
„Úplně ji mám před očima," zazubil se Illyan.

„Chceš si zas zítra vyrazit?"
„Snad... abychom aspoň počkali, než dojíme zbytky."
„S tím nám můžou pomoct kočky, co žijí ve stodole. Zrovna teď asi čtyři z nich obléhají kuchyňské dveře a pokoušejí se obměkčit si kuchařku. Když jsem je viděl naposled, docela se jim to dařilo."
Miles se rozhodl, že tahle sklenice vína bude poslední, a polehoučku z ní upíjel. Spousta vody, spánek a pár prášků ho zbavily počínající kocoviny z piva a ze slunce. Cítil naprostou pohodu, a to byl podivný, neznámý pocit. Nikam nemusel, nepracoval ani na plné, ani na jiné obrátky. Užíval si přítomnosti, onoho Teď, které je součástí věčnosti.
Přiloudal se Martin, ale tentokrát nenesl žádné jídlo; Miles zvedl hlavu.
„Můj pane? Na terminálu máte hovor."
Ať je to kdo chce, řekni mu, že se mu ozvu zítra. Nebo příští týden. Ne, co když je to hraběnka, která přistála dřív nebo volá z orbitu. Měl pocit, že teď už je připravený se s ní setkat. „Kdo je to?"
„Představil se jako admirál Avakli."
„Aha." Miles položil vidličku a okamžitě se zvedl. „Vezmu si to, děkuju, Martine."
V soukromé pracovničce s terminálem v zadní chodbě domu čekal nad holodisplejem Avakliho hubený obličej, hlava bez těla. Miles vklouzl na sedadlo a upravil si nastavení holodispleje. „Ano, admirále?"
„Lorde Auditore," uklonil se Avakli. „Můj tým je připraven podat hlášení. Můžeme ho podat zároveň vám a generálu Harošovi, jak jste žádal."
„Výborně. Kdy?"
Avakli zaváhal. „Doporučoval bych co nejdříve."
Milese zamrazilo v žaludku. „Proč?"
„Přejete si o tom hovořit přes komunikační terminál?"
„Ne." Miles si olízl rty, které mu najednou oschly. „Já... rozumím. Do Vorbarr Sultany mi to potrvá asi dvě hodiny." A na tuhle konferenci aby si dal záležet s oblečením. „Mohli bychom se sejít řekněme ve 26,00 hodin. Pokud to radši nechcete nechat na zítřek na ráno."
„Jak si řeknete, lorde Auditore."
Avakli proti půlnoční schůzce nic nenamítal. Neškodný verdikt přirozené příčiny by tolik nespěchal. Miles by při čekání stejně neusnul. „Tak dnes v noci."
„Výtečně, můj pane," uklonil se Avakli na rozloučenou; vypadalo to, že rozhodnutí schvaluje.
Miles vypnul terminál a hlasitě vydechl. Život právě znovu začal nabírat obrátky.

KAPITOLA 21
Na velitelství Císařské bezpečnosti panovalo noční ticho; místnost na klinice, kde se porada odehrávala, připomínala hrobku. Kolem černého stolu s holoprojektorem stálo pět kancelářských židlí. Jojo, další lékařská porada. V těchto dnech se Miles o vnitřku lidských hlav, včetně té svojí, naučil víc, než by mu bylo milé.
„Zdá se, že nám jedna židle chybí," poznamenal Miles směrem k admirálovi Avaklimu a hlavou ukázal ke stolu. „Pokud ovšem nechcete nechat generála Haroše stát?"
„Donesu ještě jednu židli, lorde Auditore," zamumlal Avakli. „Nečekali jsme..." Očima zaletěl k Illyanovi, který se usazoval vlevo od židle vyhrazené Milesovi, vedle plukovníka Ruibala a proti doktoru Weddellovi.
Miles si původně nebyl jistý, jestli je moudré sem Illyana vláčet, ale Avakliho očividné rozpaky naplnily Milese veselou bezohledností. „Stejně bych mu to všechno musel potom převyprávět, takhle si ušetřím práci," zamumlal Miles. „A mimochodem mě nenapadá jiný muž na téhle planetě, který by měl větší právo se všechno dozvědět."
„Proti tomu nemohu nic namítat, můj pane."
To vám taky radím.
Avakli se vydal sehnat další židli.
Miles se náležitě vystrojil do stříbrohnědé uniformy rodu Vorkosiganů, i když pro tento výlet nechal vojenské metály v zásuvce prádelníku. Nechtěl, aby ty tretky odváděly pozornost od jeho auditorského řetězu, který mu obřadně spočíval na prsou. Illyan zvolil pohodlné civilní šaty: košili s rozhalenkou, volné kalhoty a sako, ve kterých vypadal jako rekonvalescent mimo službu. Bral snad ohled na svého upachtěného náhradníka Haroše? Až na to, že i ve službě nosil Illyan civilní šaty tak často, že pokud jimi chtěl dnes vůbec něco naznačit, vyznívalo to trochu nejednoznačně.
Avakli i Haroš dorazili do zasedací místnosti společně. Haroš překvapeně pootevřel ústa, když spatřil Illyana; Illyan k němu otočil hlavu a kývl mu na pozdrav. „Zdravím vás, Lucasi."
Haroš ztlumil bručivý hlas. „Zdravím vás, pane. Rád vás zas vidím na nohou." Ale pak se poodvrátil a zašeptal Milesovi: „Bude v pořádku? Snese to tu dnes?"
„Ale jistě," zakryl Miles úsměvem naprostou nevědomost v tomto ohledu. Haroš krátce, odmítavě pokynul rukou na znamení, že salutování dnes vynechají; v Illyanově přítomnosti by to možná přineslo jistý zmatek v tom, kdo by měl komu salutovat. Se šelestem a vrzáním se usadili. Byli vážní a pozorní. Admirál Avakli zůstal stát u pódia s holoprojektorem.
„Můj lorde Auditore," začal Avakli. „Generále Haroši, pánové. Náčelníku Illyane." Illyanovi se uklonil zvlášť významně, i když poněkud nejistě. „Já... nečekám, že vás doopravdy překvapím, když řeknu, že poškození eidetického nervového implantátu náčelníka Illyana bylo podle našeho zjištění způsobeno uměle vyvolanými okolnostmi."
Haroš si dlouze povzdechl a přikývl. „Toho jsem se obával. Doufal jsem, že půjde o něco prostšího."
V podobné věci doufal při mnoha příležitostech i Miles, a tak nemohl než s Harošem soucítit. I Miles se ve svých nadějích většinou zklamal.
„Prostý," řekl Avakli, „je to poslední slovo, kterým bych tuto záležitost popsal."

„Takže tu čelíme případu úmyslného poškození," řekl Haroš.
Avakli vcucl dolní ret. „To, pane, spadá do vašeho oddělení. Za sebe bych se pro tuto chvíli raději držel původního znění. Uměle vyvolané okolnosti. Vysvětlení přenechám doktoru Weddellovi, který sehrál" -Avaklimu přeletěl po vysokém čele mráček - „zásadní roli při stanovení řetězce souvislostí. Doktore Weddelle, račte."
Kterýžto mráček Milesovi napověděl, že Weddell/ Canaba si vedl jako obvykle, tedy geniálně a nesnesitelně. Pokud by jeho genialita někdy selhala, nepochybně by ho překvapilo, kolik pomstychtivosti druhých si vykoledoval svou nesnesitelností. Ale Avakli byl příliš čestný vědec, než aby vydával cizí úspěchy za vlastní. Weddell vystoupil na pódium. Aristokratickou tvář měl unavenou, napjatou a trošinku samolibou.
„Pokud byste si chtěli prohlédnout viníka - tedy bezprostředního viníka - zde je jeho portrét." Weddell zakvedlal s tlačítkem holodispleje; nad displejem se objevila jasně zelená, složitě strukturovaná kaňka, která se otáčela ve vzduchu.
„Barva je samozřejmě počítačově zvýrazněná - tam jsem si dovolil trochu umělecké licence - a je to zvětšené v poměru několika milionů. Pánové, toto je bioinženýrsky vyrobená apoptotická prokaryota. Alespoň jak já jsem ji zrekonstruoval."
„Cože?" zeptal se Miles. „Vyložte to prosím jednodušeji."
Weddell ho obdařil ztrápeným úsměvem, nepochybně v mysli pátral po jednoslabičných slovech. Miles zalitoval, že si nedal o čtyři piva míň. „Malička žravá potvůrka," zkusil to Weddell přeložit.
„Tak jednoduše jsem to zas nemyslel," opáčil Miles suše. Přítomní Barrayarané, kteří věděli, co obnáší moc Císařského Auditora, se při jeho tónu přikrčili; přistěhovalec Weddell nikoliv. S pedantem se nikdy nehandrkuj o slovíčka. Plýtváš tím vlastním časem a pedanta tím naštveš. Miles to nechal plavat. „Takže prokaryota. Rekonstruovaná?"
„K tomu za chviličku dojdu, lorde Auditore. Taktak ji můžeme kvalifikovat jako životní formu, neboť je menší a jednodušší než nejmenší bakterie, ale přece jen vykazuje dvě životní funkce. Svým způsobem .přijímá potravu'. Přesněji řečeno produkuje proteolytický enzym, který štěpí proteinovou živnou půdu, jež se používá v eidetických čipech a několika dalších podobných galaktických přídatných neurosystémech. Nic jiného prokaryota neničí. Poté, co takto získané živiny vstřebá, množí se - prostým binárním dělením. Populace těchto prokaryot, které se naskytne řekněme pastva v podobě pole čipových proteinů, se bude neustále štěpit dle obvyklé geometrické křivky - do jistého okamžiku. Po určitém počtu dělení je prokaryota naprogramovaná tak, aby se sama zničila. Když jsme dostali čip k analýze, většina prokaryot už tímto způsobem zmizela a mne zbyla na hraní jen hezounka skládačka ze samých zlomků. Ještě týden, a už by tam nezbylo nic, co by se dalo analyzovat."
Haroš sebou škubl.
„No," řekl Miles, „takže to někdo nastražil přímo na Illyana? Nebo se to běžně vyrábí, jak je to?"
„Vaši první otázku zodpovědět nemohu. Ale podstatnou část historie tohoto produktu jsem vyčetl z jeho molekulární struktury. Tak především, ať ho vyrobil kdokoli, nezačínal od základů. Pouze modifikoval existující patentovaný apoptotický organismus, který původně vyvinuli za účelem likvidace nervového moru. Na některých molekulárních fragmentech jsem ještě dokázal přečíst galaktický patentový kód, označující tento zcela legitimní farmaceutický preparát. Modifikovaná prokaryota však nenesla žádnou identifikační značku laboratoří, kde vznikla, licenci ani patentovou značku. Původní patent je mimochodem asi deset let starý, což vám poslouží jako první orientační bod při určování časového rozpětí."
„Na to jsem se chtěl zeptat hned poté," připustil Miles. „Doufám, že časové rozpětí můžeme ještě zúžit."
„Samozřejmě. Ale vidíte, kolik jsme se toho už dozvěděli z pouhých kódů či z jejich nepřítomnosti. Původní farmaceutickou prokaryotu kdosi pirátsky použil pro nový účel, a ti, kdo ji modifikovali, očividně nestáli o její legalizaci pro masovou výrobu. To všechno nese znaky jednorázové zakázky pro jediného zákazníka."
„Co třeba nelegální jacksonská práce?" otázal se Miles. Tu vy přece poznáte.
„Zkratkovitost v designu prokaryoty k tomu silně ukazuje. Osobně však s tímto designem nejsem obeznámen."
Takže to nepochází z Bharaputrových laboratoří, pro které Weddell/Canaba dříve pracoval. To by jim štěstí přálo až moc. Ale existuje dobrý tucet dalších jacksonských klanů, které by podobnou drobnou zakázku přijaly. A ne zadarmo.
„A kolik stála výroba? Tedy přesněji zadání výroby?"
„Hm..." Weddell se přemítavě zahleděl do prázdna. „Skutečná výrobní cena, něco málo pod padesát tisíc beťanských dolarů. Ale kdo ví, jak vysoká byla přirážka. Jakékoli zvláštní požadavky na utajení ze strany zákazníka by cenu vyhnaly, no, možná pětinásobně. Nebo i víc, podle toho, kolik by trh snesl."
Takže jediný šílenec za tím nestojí, pokud by to nebyl pohádkově bohatý šílenec. Možná organizace. Na mysl mu přišli komarrští teroristé - ti člověku bohužel přicházeli na mysl vždycky.
„Mohli to provést Cetaganďané?" zeptal se generál Haroš.
„Ach, to ne, to si nemyslím," řekl Weddell. „Tohle vůbec není jejich styl. Geneticky řečeno. Cetagandská práce se vyznačuje kvalitou, originalitou a, jak to jen říci, elegancí. Tohle je ve srovnání s ní fušeřina. Účinná, to nepopírám, ale fušeřina. Na molekulární úrovni."
Illyan zkřivil ústa, ale mlčel.
„Samodestrukční sekvence," pokračoval Weddell, „mohla být pouhá bezpečnostní pojistka, která tam zbyla z původního designu. Nebo... ji mohli přidat úmyslně, aby zahladili stopy."
„Dokážete určit, co z toho to bylo?"
„Ve srovnání s původní farmaceutickou prokaryotou se zde vyskytly jisté drobné modifikace... tak či onak, sekvence byla v designu ponechána úmyslně. Mohu vám poskytnout fakta, můj pane; nemohu vám vykládat o záměrech neznámých osob."
To ať obstarám já; fajn. „A... kdy byl přípravek Illyanovi podán? A jak?"
‚Podán je velice pracovní název, ačkoliv za daných okolností se k němu pravděpodobně můžeme přiklonit. Připomeňte

mi, kdy se projevily první silné příznaky poruchy?"
„Před čtyřmi týdny," řekl Haroš. „Na poradě všech oddělení."
„Vlastně asi týden před tím," řekl Miles. „Aspoň podle mého zdroje."
Haroš na něj ostře pohlédl. „Ale neříkejte."
Illyan neklidně poposedl, jako by chtěl něco dodat, ale pak se zas zklidnil.
„Hm. Prokaryota se nemnoží nijak rychle. Dosti záleží na tom, jaké dávky se na začátku použilo."
„Ano, a jak to provedli?" přerušil ho Miles. „A když už o tom mluvíme, jak se ta věc skladuje a přepravuje? Jakou má trvanlivost? Vyžaduje nějaké speciální podmínky?"
„Skladuje se za sucha, v kapslích, za pokojové teploty, ale přežije i mírný mráz. Trvanlivost - dobrotivé nebe. Léta. I když teď pochopitelně není starší deseti let. Aktivuje se navlhčením, zřejmě v okamžiku podání, při kterém musí dojít ke styku s vlhkem. Dá se podat přes sliznice - lze ji vdechnout jako prach - injekcí ve formě roztoku - nebo se jí dá kontaminovat škrábnutí na kůži. Stačilo by malé škrábnutí."
„Dá se polknout?"
„Většinu prokaryot by zničily kyselé žaludeční šťávy. Provést by to šlo, ale bylo by zapotřebí větší dávky, aby se zajistil její průnik do krevního oběhu, který by ji dopravil k čipu."
„A... kdy? Jaká je maximální inkubační doba? Nemůžete třeba podle rychlosti reprodukce vypočítat čas podání přípravku?"
„Jenom nepřesně. Toto je bohužel jedna z proměnných veličin, můj pane. Přípravek musel být podán někdy deset týdnů až týden před tím, než nastaly první symptomy."
Miles se otočil k Illyanovi: „Nevzpomínáš si na něco takového?"
Illyan bezmocně zavrtěl hlavou.
Haroš řekl: „Dalo by se nějak... mohlo by... je možné, že tomu byl vystaven náhodou?"
Weddell nakrabatil pusu. „Možné? Kdo na to dokáže odpovědět? Pravděpodobné? Na to se musíme ptát." A zatvářil se, jako by byl rád, že on na to odpovídat nemusí.
„Přišla vám" - otočil se Miles k Harošovi - „nějaká hlášení, že by se u někoho dalšího na Barrayaru, kdo nosí v hlavě něco podobného, vyskytly tajemné poruchy? A vůbec, má vůbec někdo další na Barrayaru podobný čip?"
„O nikom takovém nevím," řekl Haroš.
„Ať to prosím Císařská bezpečnost ještě prověří."
„Ano, pane." Haroš si to poznamenal.
„Nervové implantáty skokových pilotů se zakládají na zcela odlišném systému," vmísil se do hovoru Avakli.
„Bohudík." Zamrkal, zřejmě si představil, jaký by nastal chaos, kdyby mezi skokovými piloty propukla podobná epidemie.
„Tato prokaryota se běžným způsobem nepřenáší," ujistil je Weddell, ale Milesovi přišlo, že jen tak střílí od boku.
„Mám za to, že musíme počítat s nejhorším scénářem," řekl Miles.
„To ano," vzdychl Haroš.
„Mně to připadá jako sabotáž," pokračoval Miles. „Precizní, úmyslná, vědomá a rafinovaná." A krutá, panebože, hrozně krutá. „Už víme, co ji způsobilo, a jak byla provedena. A částečně i kdy. Ale kdo, a proč?" A jsme zase u lidských pohnutek. Ohmatal jsem si slona, a velice mi připomínal... jak znělo oněch šest odpovědí? - provaz, strom, zeď, hada, oštěp, vějíř... „Metodu známe. Motiv zůstává záhadou. Máš tolik nepřátel, Simone, ale žádného z osobních důvodů. Aspoň myslím. Nebo... nespal jsi náhodou s něčí ženou nebo dcerou nebo něco podobného, a my o tom nevíme, že ne?"
Illyan zkřivil rty v hořkém veselí. „Lituji, ale ne, Milesi."
„Takže... to musel být někdo, kdo měl vztek na Císařskou bezpečnost jako takovou. Politický motiv? Kruci, to pořád ještě zbývá hrozně široký okruh možností. A kdyby měli peněz jako šlupek a, ehm, trpělivost - za jak dlouho by šlo to mikrozvířátko vyrobit, doktore Weddelle?"
„Čisté laboratorní práce je potřeba asi tak dva měsíce. Pokud nezaplatili expresní příplatek. Ale přinejmenším měsíc."
„K tomu připočtěme čas na cestu... myslím, že tohle spiknutí muselo začít alespoň před půl rokem."
Haroš si odkašlal. „Zdá se pravděpodobné, že to pochází odjinud než z Barrayaru. Rád bych věděl, v jaké laboratoři to vzniklo a kdy. Lorde Auditore, s vaším svolením okamžitě uvědomím oddělení galaktických záležitostí, aby nasadili agenty na jacksonskou stranu téhle motanice. A aby měli otevřené oči pro další možná místa, kde by přijali bioinženýrskou zakázku tohoto druhu - kupříkladu Escobar. Jackson koneckonců nevlastní úplný monopol na pochybné obchody."
„Ano, buďte tak hodný, generále Haroši," schválil to Miles. Přesně s takovou vleklou dřinou si Císařská bezpečnost poradí daleko lépe než Miles. Skutečný Císařský Auditor měl obvykle k dispozici vlastní personál, kterému podobné úkoly zadával. Hlášení bude samozřejmě muset osobně kontrolovat. Á, tak přece se nakonec zahrabe v útrobách Císařské bezpečnosti. Určitě mu to bylo souzeno.
„A já," dodal Haroš, „prověřím veškerý pohyb náčelníka Illyana za posledních řekněme šestnáct týdnů až do doby před pěti týdny."
„Byl jsem skoro pořád tady na velitelství," řekl Illyan. „Dva výjezdy mimo město... myslím... vím, že jsem v té době neodcestoval z Barrayaru."
„A co Gregorova státní večeře?" připomněl mu Miles. „A dalších pár společenských událostí, na které jsi osobně dohlížel."
„Ano." Haroš si znovu cosi poznamenal. „Budeme potřebovat seznam všech galaktických návštěvníků, se kterými náčelník Illyan mohl přijít na těchto společenských událostech do styku. Seznam to bude dlouhý, ale ne nekonečný."

„Nemůžete ještě nějak zúžit časové rozpětí?" zeptal se Miles Avakliho a Weddella.
Weddell rozhodil rukama; Avakli zavrtěl hlavou: „Ne s údaji, které v současnosti máme k dispozici, můj pane."
„Můžete vůbec ještě něco dodat?" zeptal se generál Haroš.
Všichni zavrtěli hlavou. „To už bychom zabrousili do oblasti spekulací," řekl Avakli.
„Byl to tak podivný útok," poznamenal Miles. „Mířil na Illyanovu funkci, ale na život ne."
„Nejsem si jistý, zda lze pokus o vraždu vyloučit, můj pane," vmísil se do řeči doktor Ruibal. „Pokud bychom čip nevyňali, Illyan by časem nejspíš zemřel vyčerpáním. Nebo by se mu během zmatených chvilek stala nějaká nehoda."
Haroš se až zajíkl. Přesně tak, pomyslel si Miles. A pokud někdo začal s atentáty na šéfy Císařské bezpečnosti, Haroš je třeba na řadě jako další.
Haroš se vsedě napřímil. „Pánové, všichni jste odvedli vynikající práci. Do vašich tajných složek přidám svou osobní pochvalu. Jakmile připravíte závěrečné hlášení, můžete se vrátit ke svým běžným povinnostem."
„To bude pravděpodobně zítra," řekl Avakli.
„Mohu odletět domů už dnes?" chtěl vědět Weddell. „Má ubohá laboratoř už týden úpí v rukou asistentů. Třesu se při pomyšlení, co na mne po návratu čeká."
Avakli ho pohledem přehrál Milesovi - Vy jste mi ho pověsil na krk, tak si to s ním vyřiďte sám.
„Nevidím důvod, proč byste nemohl," řekl Miles. „Ale budu chtít kopii hlášení."
„Jistěže, lorde Auditore."
„A cokoliv jiného, co vypracují ve vaší kanceláři, generále Haroši."
„Samozřejmě." Haroš jako by ještě chtěl něco říct, ale pak pokynul Milesovi. „Lorde Auditore? Poradu jste svolal vy."
Miles se usmál a vstal. „Pánové, můžete odejít. A všem vám děkuji."
Venku na chodbě se Illyan zastavil s Harošem a Miles na něj čekal.
„Tedy, pane," vzdychl Haroš, „musím se přiznat, že jste mi odkázal ošklivou skládačku."
Illyan se zazubil. „Vítejte v horkém křesle. Onehdy jsem vyprávěl Milesovi - včera? - že mým prvním úkolem v pozici šéfa Císařské bezpečnosti bylo vyšetřit atentát na mého předchůdce. Ať žije tradice."
Vyprávěl jsi mi to dnes odpoledne, Simone.
„Vás alespoň nezavraždili," podotkl Haroš.
„Á." Illyan se nepřestal usmívat, ale stiskl rty. „Na to jsem... zapomněl." Podíval se na Haroše a ztišil hlas, až se Haroš musel naklonit, aby ho slyšel. „Chytněte ty zmetky, Lucasi, uděláte to pro mě?"
„Vynasnažím se, pane. Všichni se budeme snažit." Když se otočili k odchodu, Haroš jim přes Illyanovo civilní oblečení vážně zasalutoval.

***

Té noci, či spíše onoho rána, se Milesovi neusínalo snadno, i když místo původně očekávané nespavosti z čekání ho trápilo... co? Asi žaludeční nevolnost způsobená informacemi.
Převaloval se v prostěradlech a zíral do tmy, která byla podstatně průzračnější než problém, který se Milesovi právě snesl do klína. Když skočil po možnosti zahrát si na Císařského Auditora, nečekal od toho víc než komedii, kterou bude provozovat, jenom dokud nevyrve Simona Illyana z neohrabaných doktorských pazourů Císařské bezpečnosti. To při zpětném pohledu nebyl zas tak těžký úkol. Ale teď... teď čelil problému, ze kterého by i opravdického Auditora se vším personálem a zázemím popadla akutní nespavost.
Uvědomoval si dutou prázdnotu svého postavení, které mu Gregor přidělil pouze z rozmaru, až mu z toho dunělo v hlavě. Chyběla mu podpora Dendarijců. Kdyby si byl jen na minutu pomyslel, že jeho pověření bude skutečné, byť i jen dočasně, byl by si začal budovat štáb vhodných odborníků, které by uloupil ze všech ostatních barrayarských organizací, ale kteří by pracovali nezávisle na nich. Znal například spoustu dobrých chlapů z Císařské bezpečnosti, kteří měli pomalu odslouženo dvacet let a možná by rádi odešli do výslužby a propůjčili svůj výcvik Milesovým potřebám. Prohlédne si štáby ostatních Auditorů a vybuduje ten svůj podle nich. Přitiskne lorda Auditora Vorhovise k nejbližší zdi a nepustí ho, dokud ze sebe nevysype všechno, co o své práci ví. Nová učednická léta. Kruci, už to zase dělám pozpátku. Známý pocit, že čelí neznámému. Člověk by myslel, že jsem se už poučil.
No. Takže co má udělat dál, nebo spíš ze všeho nejdřív? Pokud může Miles věřit Weddellovým odborným zkušenostem, a těm Miles věřil, vede jediná hmatatelná stopa, bioinženýrsky vyrobená prokaryota, k Jacksonu. Měl by se snad honem hnát na Jackson a dohlížet na pátrání tam? Při tom pomyšlení se otřásl.
Právě takovou prací v terénu má pověřit tým terénních agentů, právě takových, jakým býval i on sám. Když už mluvíme o zkušenostech. Takže takové pověření se nabízelo zcela samozřejmě, jenomže... pokud je mezi podezřelými sama Císařská bezpečnost...
Pokud za výrobou prokaryoty stály čistě obchodní zájmy, na Jacksonu nikdo žádný motiv neměl. No, možná pomstu. Při své poslední návštěvě na Jacksonu „admirál Naismith" dosti vážně namíchl několik jacksonských vlivných klanů: co když třeba konečně přišli na to, pro koho pracoval... Ale klan Fell, který si mohl na takovou šerednou sabotáž dovolit prostředky, od něj neutržil žádné vážné škody; klan Bharaputra, který utrpěl škod víc, nejspíš nebyl natolik šílený, aby si začal soukromou válku s Barrayarem - neslibovala koneckonců žádný jasný zisk; klan Ryoval, který měl jak prostředky, tak byl na to dostatečně šílený, se rozpadl a baron Ryoval zahynul.
Ne. Zbraň možná pocházela z Jacksonu, ale zločin spáchali tady. Intuice, chlapče? Co si má jenom počít, má snad číhat v záloze, aby přepadl vlastní podvědomí? To by se potichu zbláznil.
Možná potřebuje svého čertíka intuice něčím přikrmit. Rozvířit to v Císařské bezpečnosti? Vykoledovat si třeba atentát na sebe sama? To by aspoň byla zábava, ne tohle nervy drásající tápání v prázdnu.

Vážně si myslíš, že to udělal někdo zevnitř? Čertík intuice, jako obvykle, se držel příliš zpátky, než aby mu dal jasnou odpověď. Ale bylo tu další hledisko: na Jackson může jít slídit kdokoliv. Ale pouze Císařský Auditor může proniknout na velitelství Císařské bezpečnosti. Tuhle skládačku nevyřeší jediný člověk, ale bylo nad slunce jasnější, jakou roli v tom má hrát Miles.
Takže vzhůru na Císařskou bezpečnost.

***

Poledne zastihlo Milese vzhůru, vystrojeného v rodové stříbrohnědé uniformě a s auditorským řetězem kolem krku. Seděl na čalouněné lavici v černobíle dlážděné vstupní hale, dopíjel kávu a čekal, až Martin přijede s hraběcím autem. Vtom venku před krytým průjezdem nastal takový shon, že Martin sám by ho neztropil - Miles přinejmenším neslyšel žádnou ránu, jako když auto narazí do sloupu. Teď však bylo slyšet několik aut, odklápění střech, hlasy a spěchající kroky. Položil kávu a vstal, aby otevřel dveře, ale ty se náhle otevřely samy. Aha. No jistě. Ráno, když Miles ještě spal, zřejmě dorazila na orbit hraběnka Vorkosiganová s družinou.
Před ní vkročili do vestibulu dva zbrojnoši v stříbrohnědé uniformě, s úklonou ji pustili dovnitř a pak se otočili a zasalutovali Milesovi. Hraběnka proplouvala zástupem strážných, tajemníků, komorných, sluhů, řidičů, vrátných, sloužících a ještě nějakých strážných jako ušlechtilá jachta, která si razí cestu zčeřenou vodou, a oni se před ní rozestupovali jako vlna před přídí a vířili na všechny strany, jak se rozcházeli plnit své úkoly. Hraběnka byla vysoká, rusovlasá žena decentního vzezření. Na sobě měla cosi krémového a rozevlátého, co jen zvyšovalo atmosféru mořeplavecké scény. Dobře zachovalá nevystihovalo spravedlivě její osobitou krásu; byla to koneckonců Beťanka a podle měřítek své planety dosáhla ve svých skoro pětašedesáti sotva středního věku. Hraběnka Vorkosiganová zahnala rukou tajemníka, který ji tahal za loket, protože spatřila syna.
„Milesi, synáčku!"
Položil šálek od kávy a ve snaze předejít mateřskému objetí se jí sklonil k ruce. Porozuměla jeho gestu a jenom poznamenala: „Propáníčka, to je ale pro tuhle ranní hodinu trochu obřadné."
„Jsem na cestě do práce," vysvětlil jí Miles. „Víceméně."
„To mi samozřejmě vyložíš podrobněji..." Vzala ho za paži a vykormidlovala s ním z mumraje, který panoval při vykládání zavazadel a který Milesovi připomínal kolonu horlivých mravenců. Uklidili se do vedlejší místnosti, předpokoje před velkou knihovnou; hraběnčini sluhové svědomitě pokračovali i bez ní.
Přidržela si ho na délku paží a prohlédla si ho. „Jak se máš?" Její úsměv tak docela nezastřel úzkostlivý podtón. Když takovou otázku vyslovila hraběnka, mohly se v ní skrývat nebezpečné hloubky; lehce prohodil: „Fajn, díky."
„Vážně?" zeptala se potichu.
„Vážně."
„Vypadáš vlastně... lépe, než jsem čekala. Nejsi taková mátoha jako v některých svých, ehm, navýsost krátkých zprávách."
„No... měl jsem pár špatných dnů, to ano, hned poté. Ale dostal jsem se z toho."
„Málem jsme s otcem přijeli domů. Několikrát."
„Jsem rád, že jste nepřijeli. Čímž nechci říct, že tě teď nevidím rád," dodal honem.
„Hm. Říkala jsem si, že tak se věci asi mají."
„Mohl jsem si ještě teď chodit jako tělo bez duše," přiznal Miles žalostně, „ale začalo se všelicos dít. O Simonovi už jsi slyšela."
„Ano, ale ne všechno o Simonovi. Ačkoliv Alys byla sdílnější než ty nebo Gregor. Jak je na tom?"
„Dobře. Je tady. Ještě spí. Včera v noci jsme to trochu natáhli. Myslím... aby ti to všechno radši vyprávěl on. Tolik, kolik zvládne." Obezřetně dodal: „Tělesně se zotavil, ale bojím se, že je trochu... no, je daleko roztržitější než ten Simon, kterého jsi znala.
Dost rychle to vycítíš, hned jak se s ním dáš do řeči."
„Aha." Po čele jí přeletěl mráček. „Promluvím si s ním co nejdřív. Za hodinu jdu na pracovní snídani s Alys. Nemohu se dočkat, až se setkám s Laisou."
„Tak co, podařilo se ti uklidnit její rodiče v těch věcech, ve kterých lady Alys podle svého tvrzení neuspěla?"
„Ale vždyť Alys odvedla dobrou práci, položila základy. Laisini rodiče mají samozřejmě smíšené pocity. Jakožto tamti Toscanové jsou pochopitelně nadšení z vyhlídky, že by se jejich vliv ještě zvětšil, a to jak pro ně a jejich firmu, tak, to jim budiž ke cti, pro celý Komarr obecně."
„Pokud si myslí tohle, tak v tom se pletou. Gregor si moc dobře uvědomuje, že se musí chovat spravedlivě, a tak nebude příbuzné své ženy nijak očividně zvýhodňovat."
„To jsem jim také šetrně naznačila. S potěšením jsem zjistila, že jim neschází zdravý rozum. Jejich nadšení kalila upřímná starost o bezpečí a osobní štěstí jejich dcery, ačkoliv pokud jde o to, jak těchto věcí dosáhnout, jsou rozhodně stejně tak s rozumem v koncích jako každý jiný rodičovský pár." Ironicky se na něj usmála.
To mělo platit jemu? Nepochybně. „Takže... jak se má otec? Jak přijal... tohle všechno?" Miles neurčitě pokrčil ramenem, aby naznačil svůj nový život civilisty.
Odkašlala si. „Smíšené pocity, smíšené reakce. Mám ti od něj vyřídit všelijaká logicky si protiřečící ujištění, která myslím shrnu takto: stojí při tobě. Vždycky."
„To jsem věděl. Na to jsem se ani tak neptal. Spíš jestli byl... hodně zklamaný?"
Teď pro změnu pokrčila rameny ona. „Všichni víme, jak tvrdě jsi pro své úspěchy pracoval, a s jakými handicapy ses potýkal."

Hergot, ona se vyhýbá odpovědi.
Dodala: „Víc starostí mu dělalo, co s tebou bude potom, až budeš ponechán sám sobě." Dlouhým prstem poklepala na auditorský řetěz. „Musím říct, že tohle udělal Gregor opravdu chytře. Co ten chlapec dospěl, začíná projevovat potěšitelnou rafinovanost."
„Jen počkej, až ti Simon řekne, jaký náklad mám s tímhle zatraceným řetězem utáhnout."
Nadzvedla obočí, ale na podrobnosti se nevyptávala. Na okamžik zauvažoval nad mateřským stylem hraběnky Vorkosiganové a v duchu ho srovnal s ráznými metodami, které lady Alys používala proti -tady opravdu šlo o protivníky - Ivanovi. Celkem vzato mu hraběnčin tichý respekt přišel jako daleko silnější zbraň než jakékoli otevřené vměšování. Člověk tak nějak zjistil, že si chce hraběnčin respekt vysloužit. Hraběnka hrála nezúčastněného pozorovatele téměř přesvědčivě. Gregor se tento styl nepochybně naučil od ní.
Do dveří strčil hlavu Martin, a když spatřil hraběnku, do tváře se mu vkradla posvátná hrůza. „Můj pane? Ehm, váš vůz je připraven a všechno..."
Hraběnka gestem Milese vyslala na cestu. „Jestli potřebuješ odjet, jeď. Já si teď odbudu přivítání se Simonem."
„Mám za úkol pohánět jeho bývalé" - příchuť slovíčka bývalé se mu nezamlouvala - „oddělení, jak se zdá. Haroš se s tím problémem nehýbá z místa. I když Císařskou bezpečnost můžu těžko vinit z toho, že nad relevantními informacemi neuvažovali v předstihu."
„Proč ne? To už dělali i dřív - a docela často."
„No tak, no tak. Jen žádné jízlivosti. Má paní matinko." Miles se s velice vorskou úklonou odporoučel.
Zavolala za ním: „Ale stejně jsem ráda, že tě tu vidím."
„A kde jinde?"
Zaváhala a pak se kysele přiznala: Já se s Aralem vsadila, že se rozhodneš pro toho mrňouse admirála."

KAPITOLA 22
Zbytek dne prostrašil Miles u Haroše v kanceláři, znovu zkontroloval všechno, co Císařská bezpečnost od včerejšího večera podnikla, a sledoval, jak se odtud valí nové příkazy. Dychtivě hltal podrobné záznamy o místech Illyanova pobytu i pohybu za poslední tři měsíce, až z toho začal šilhat a dostal strach, že mu něco unikne. Haroš trpělivě snášel Milesovo nervózní kibicování. Než dostanou odpovědi na dotazy, které rozeslali po vesmíru, uplynou celé týdny. Haroš se zaměřil hlavně na stopu vedoucí na Jackson, jejich jediné hmatatelné vodítko, které Milesovi přesně zapadalo do jeho teorií, nebo spíš předsudků.
Kdykoli Harošovi unikla nějaká vedlejší spojitost, Miles ho na to upozornil, a Haroš opomenutí okamžitě napravil. Když se odpoledne chýlilo ke konci, zdálo se, že s Jacksonem už se nic dalšího podniknout nedá, leda by se tam Miles vypravil sám, což nezávisle na Milesovi napadlo i Haroše.
„Zdá se, že jste v jednání s jacksonskými klany neuvěřitelně zběhlý," poznamenal Haroš.
„Hm," prohodil Miles nezávazně a nedal na sobě znát, že ta myšlenka zaměstnává i jeho obrazotvornost. Představa, jak se vrátí na Jackson ve své nové osobě Císařského Auditora se všemi barrayarskými válečnými loděmi, které se odváží vzít s sebou jako posily, mu před očima kreslila příjemné mocenské obrázky. „Ne," řekl neurčitě. „Myslím, že ani ne."
Odpověď se skrývá tady, uvnitř Císařské bezpečnosti. Kdybych tak ale věděl, na co se mám přesně ptát.
Miles nepokojně a bezmocně přenechal Jackson agentům, které tam poslali, a Haroše na nějaký čas sobě samému, a vydal se na toulku po budově. Předtím si myslel, že zná velitelství Císařské bezpečnosti zpaměti, ale objevil tu zákoutí a skrýše, do kterých nikdy předtím nepronikl, celá oddělení, o která se nikdy předtím nemusel starat. No, teď si tu mohl chodit, kudy chtěl.
Namátkou nahlédl do pár kanceláří a důkladně vyplašil jejich obyvatele, ale pak se rozhodl, že si to tu projde systematicky. Prověří každé oddělení od sklepa až po střechu, oddělení údržby a stravování nevyjímaje.
Všude rozséval děs a zmar, protože šéfové všech oddělení horečně pátrali ve svědomí, proč Císařský Auditor zašel na návštěvu právě k nim. Ha. Mají špatné svědomí, všichni, ušklíbal se Miles v duchu. Několik z nich mu velice snaživě - a podle Milese až přehnaně podrobně - objasňovalo své rozpočtové výdaje, i když jeden z nich docela bez ptaní honem vysvětloval svou nedávnou galaktickou dovolenou. Všichni tihle muži bývali obvykle skoupí na slovo, a pohled na jejich zděšené blekotání byl k nezaplacení, to si Miles musel přiznat. Ve vhodných okamžicích je pobízel neutrálním mručením typu „Uhm," a „Hm?", ale nenarazil přitom žádné vodítko, jak formulovat svou skutečnou otázku.
Mnohá oddělení fungovala během celého barrayarského denního cyklu o délce 26,70 hodiny, takže Miles mohl v prohlídce pokračovat celou noc, ale pozdě večer ji přerušil. Císařská bezpečnosti sídlí ve veliké budově. Tady musí jednat pečlivě, nikoliv rychle.

***

Když se Miles druhý den ráno probudil, Vorkosiganský palác vykazoval nezvyklý shon, jak se tam činili družiníci Milesovy matky. Dávali celý dům do pořádku: stahovali ochranné potahy z nábytku, kompetentně pečovali o Milesova hosta Illyana a Milesovi překáželi v cestě a vyptávali se, co pro něj mohou udělat, můj pane, jelikož Miles se potuloval po domě polonahý, přemýšlel si a popíjel ranní kávu. Takhle by to sice mělo být, ale... i tak se rozhodl odejít do práce brzy. Miles se rozhodl, že pokud to má všechno brát oficiálně, nebo prostě se zápalem, zajde ze všeho nejdřív do Císařské rezidence podat Gregorovi osobní hlášení v nejvybranějším auditorském stylu. Kromě toho třeba Gregora něco napadne. Milesovi zrovna teď nápady povážlivě scházely.
Když dorazil ke Gregorovi do kanceláře a osaměli spolu, místo auditorského stylu rychle nastoupil Milesův obvyklý styl. Usadili se v pohodlných křeslech s výhledem na zahradu, Miles si položil nohy na nízký stolek a zaškaredil se na

vlastní boty.
„Něco nového?" udělal si i Gregor v křesle pohodlí.
„Zatím nic. Co ti Haroš řekl?"
Gregor odříkal obstojně ucelený souhrn půlnoční porady i rozkazů a dotazů, které Harošova kancelář včera pod Milesovým dohledem vychrlila. „Říkal, že Illyan byl na poradě hrozně zamlklý," dodal Gregor. „Haroš je myslím přesvědčený, že Illyan utrpěl těžší poškození, než jak se tváří."
„Hm. To si Illyan myslí taky. Nejsem si jistý, jestli je to poškozením nebo spíš nedostatkem cviku. Jako by zapomněl, jak se soustředit. Vnitřek vlastní hlavy... mu teď asi musí připadat jako hodně divný svět. Myslím, že lady Alys by ti to v tomhle ohledu asi mohla vylíčit přesněji než Haroš."
„Tak co jsi podnikl?"
Miles zkřivil tvář. „Nic. Dokud nezačnou chodit galaktická hlášení, můžu si leda tak točit prsty mlýnek. V Císařské bezpečnosti prolézám kdejaký kamrlík a hraju si na generálního inspektora. Aspoň se při čekání nějak zabavím. Při nekonečném čekání."
„Vždyť čekáš teprve jeden den."
„Já mluvím v předstihu."
„Jsi už teď s Harošem spokojenější?"
„Vlastně ano. Dělá všechno, co by měl. A učí se rychle, takže stejnou chybu neudělá dvakrát... no, přinejhorším ne víc než dvakrát. Já jsem nespokojený se situací jako takovou. Jako by tu chyběly veškeré páky, provázky... nejsou tu žádné volné konce, za které bych zatáhl a díval se, co se stane. Já aspoň zatím žádný neobjevil."
Gregor chápavě přikývl. „Vždyť jsi se skutečným vyšetřováním teprve začal."
„Jo." Miles zaváhal. „Vyklubalo se z toho něco daleko většího a složitějšího, než jsem původně čekal. Na začátku mě jenom štvalo, jak Císařská bezpečnost pytlíkuje Illyanovu léčbu. Teď už je konec legrace. Víš určitě, že... na ten případ nechceš nasadit opravdického Auditora? Třeba Vorhovise."
„Vorhovis je ještě pořád na Komarru. Než bych ho odvolal, uplynul by týden. Kromě toho ho tam potřebuji."
„Nebo nějakého jiného."
„Snad se najednou nebojíš?" Gregor se na Milese pozorně zadíval přimhouřenýma očima. „Chceš, abych tě toho zbavil?"
Miles otevřel pusu a pak ji zas zavřel. Nakonec řekl: „Já si jen říkal, že bych ti měl dát možnost si to ještě rozmyslet."
„Aha." Gregor se přemýšlivě kousal do dolního rtu. „Děkuji, lorde Vorkosigane. Ale odpověď zní ne."
Doufám, že jsi právě neudělal pořádnou botu,. Gregore. Ale nahlas to neřekl.
Konečně dorazila káva, kterou Gregor objednal při Milesově příchodu. Podnos nepřinášel Gregorův majordomus, ale sama lady Alys Vorpatrilová. V patách jí šla Laisa Toscanová. Gregor se rozzářil.
„Jste připraveni dát si přestávku, pánové?" otázala se lady Alys, rozmáchlým gestem složila tác a zaškaredila se na Milesovy boty. Honem sundal nohy se stolku a sedl si zpříma.
„Ano," vztáhl Gregor ruku k Laise, ta ho za ni vzala a posadila se - stulila se - vedle něj. Milese na okamžik bodla závist.
„My jsme už myslím vlastně skončili," dodal Miles. „Pro dnešek." Hlásím, že není co hlásit. Tfuj.
Laisa se ustaraně, zmateně pousmála. „Vím o Illyanovi od Gregora a Alys. Myslím, že je mi ho... líto? Ne, to jsem se nevyjádřila správně. Snad cítím posvátnou hrůzu nad pádem takové modly. Na Komarru byl živoucí legendou. A přece, když jsem se s ním nakonec setkala, přišel mi prostě jako obyčejný mužský."
„To sotva," uklouzlo lady Alys.
„No, vlastně ne doopravdy obyčejný, ale jako by se snažil vypadat obyčejně. Tak zamlklý. Takhle jsem si ho... nepředstavovala."
Ale jako netvora? Laisa byla Komařanka s dobrým vychováním; to jí člověk musel přiznat. „Opravdoví netvoři," odpověděl jí Miles na myšlenku, a ne na to, co vyslovila, ‚jsou často právě obyčejní lidé. Jenom uvažují zmateněji. Illyan byl jedním z nejméně zmatených lidí, které znám."
Laisa se nepatrně zarděla. Jí to slušelo. Odkašlala si a začala kout železo, dokud bylo žhavé. „My jsme sem vlastně nepřišly jen tak, lorde Vorkosigane."
„Myslím, že v soukromí už mi můžete říkat Milesi."
Pohledem se dovolila Gregora a ten přikývl. „Milesi," pokračovala. „Lady Alys navrhla, že tu v Rezidenci příští týden uspořádáme taneční slavnost pro Gregora a mé vybrané přátele. Pro jednou na tom není nic politického."
Leda tak ve vašem zbožném přání. Ale lady Alys to stvrdila kývnutím hlavy. Pokud to nebylo vypočítané politicky, tak společensky rozhodně ano. Má to snad být odměna pro Laisu za to, že se tolik snaží být vorskou učednicí?
Laisa hovořila dál: „Nepřišel byste, lor- Milesi, pokud vám to povinnosti dovolí? Jako přítel nás obou."
Miles se vsedě své budoucí císařovně napolo uklonil. „Pokud to mé povinnosti dovolí, budu si to pokládat za čest."
Pravděpodobně bude mít času nazbyt, jelikož bude ještě čekat na galaktická hlášení.
„A samozřejmě budeme rádi, přivedete-li si hosta," dodala Laisa. Znovu pohlédla na Gregora a vyměnili si další z oněch soukromých úsměvů, ze kterých by jeden zešílel. „Jestlipak máte stálou..." - zatápala po správném barrayarském výrazu - „mladou dámu?"
„Teď zrovna ne."
„Hm." Zamyšleně se na něj zadívala; Gregor, který ji pořád držel za ruku, ji teď stiskl. Kdyby měla mladší sestru, Miles by úplně přesně věděl, jak si ten pohled vykládat. Láska nebyla podle všeho jen nakažlivá; byla agresivně nakažlivá.
„Miles našim vorským dámám neochvějně odolává," vložila se do hovoru nesouhlasně teta Alys. Panenanebi, snad z čirého zoufalství nepřestane usilovat o změnu Ivanova mládenectví a nezačne se vybíjet na Milesovi?
Laisa se zatvářila, jako by se snažila přijít na to, jestli lady Alys nechtěla naznačit, že Miles dává přednost chlapcům,

protože zeptat se připadalo Laise nevychované, přinejmenším dokud se se svou rádkyní neocitne opět o samotě.
„Neodolávám," ozval se Miles honem. „Jenom jsem neměl štěstí. Můj dřívější cestovní rozvrh romantickým vztahům zrovna nepřál." Tedy aspoň ne doma. „Teď, když se budu natrvalo zdržovat ve Vorbarr Sultaně, kdo ví. Ehm... možná pozvu Delii Koudelkovou."
Laisa se radostně usmála. „Moc ráda se s ní zas uvidím."
Alys všem nalila kávu; Laisa se pozorně dívala. Nic si nezapisovala, ale Miles by se vsadil, že si příště bude pamatovat, že Miles si nedává mléko. Alys převedla hovor na lehčí témata; vypili si jeden šálek, pak už se nedolévalo a lady Alys se zvedla, aby Laisu zase odvedla. Na dámskou toaletu, aby Milese rozpitvaly in absentia? Jen se neplaš, chlapče.
Zdálo se, že pod vedením Alys si Laisa rychle buduje kontakty s vorským ženským světem a na rozdíl od Haroše podle všeho nepodceňuje význam tohoto světa pro svou budoucnost.
Bylo vidět, že Gregor od sebe pouští Laisu jen nerad. „Lady Alys," dodal zamyšleně. „Máte-li pocit, že to zvládne, co kdybyste přivedla Simona na ten oběd, na který jsme s Laisou pozvali vás a lady Vorkosiganovou. Zastesklo se mi po našich hovorech." Zachytil Milesův pohled a zašklebil se.
„Myslel jsem, že tvoje hovory se Simonem obnášely hlavně hlášení," prohodil Miles.
„Člověka dosti ohromí zjištění, co všechno jeho hlášení za ta léta vytěsňovala," poznamenala lady Alys. „Jistě, Gregore. Myslím, že mu to prospěje." Pak Laisu odvedla; Miles je krátce poté následoval.

***

Miles pokračoval v inspekci Císařské bezpečnosti, kterou si sám uložil, tam, kde s ní přestal. Osobně dával při získávání informací přednost stylu, který se podobal přesnému výpadu rapírem, a ne mlácení obuškem hlava nehlava, jenomže pokud člověk neví, po čem sakra pase, musí prohlédnout všechno. V oddělení kryptografie se chovali krypticky; okázale dali najevo ochotu spolupracovat a vykutáleně se vytasili s technickým výkladem své činnosti; při třetí odbočce se Miles ztratil. Pokud je neoslníte odvahou, zavalte je kecy. Miles to s úsměvem vydržel až do konce a v duchu si poznamenal, že k tomuhle oddělení se časem ještě vrátí. Na finančním je podle všeho nadchlo, že to někoho zajímá, takže hrozilo, že budou mluvit donekonečna. Miles se vydral z obklíčení grafů a prchl. Údržbářské a technické oddělení zaujalo Milese daleko víc, než čekal. O výtečném zabezpečení budovy velitelství věděl už dřív, ale podrobnosti neznal. Teď se dozvěděl, kde jsou všechny ocelí zpevněné zdi i podlahy a kolik času se strávilo nad otázkami tlumení výbuchů, proudění a filtrace vzduchu a čištění vody. O ždibec to zvedlo Milesovu úctu k zesnulému šílenému architektovi, autorovi budovy. Nejenže budovu projektoval paranoik, on ji vyprojektoval dobře. Každá místnost měla vlastní filtrační systém na stejné úrovni jako nějaká biolaboratoř, a to prosím jako doplněk k centrální jednotce, která filtrovala a tepelně dezinfikovala veškerý vracející se vzduch, aby se zničily případné jedovaté plyny či mikroby, než se vzduch znovu vypustí do oběhu. Vzniklého tepla se používalo také k destilaci vody, což vysvětlovalo její obzvlášť bezvýraznou chuť. Miles už viděl kosmické lodě s méně dokonalými systémy. Tady mezi personálem žádná rýma kolovat nebude.
Všichni údržbáři byli vojáci v aktivní službě, veteráni sloužící minimálně deset let. A také, jak Miles zjistil, ze všech mužů srovnatelného pracovního zařazení v Císařských službách pobírali nejvyšší plat. Morálku měli vysokou; a jakmile zjistili, že se za Milesovou návštěvou neskrývá žádná kritika kvality jejich práce, začali se chovat nejenom ochotně, ale přímo přátelsky. Zdálo se, že už dost dlouho se žádnému důstojníkovi, který přišel na inspekci, nechtělo s nimi osobně prolézat potrubí; ale je pravda, že vysoce postavení inspektoři byli většinou daleko starší, nepohyblivější a tělnatější než Miles. Jen tak mimochodem také zjistil, která práce je na velitelství Císařské bezpečnosti bezkonkurenčně nejnudnější - kontrolovat monitory snímající kilometry rour a potrubí táhnoucích se budovou. Mohl pouze žasnout, že ho to nikdy předtím nepostihlo, třeba v jednom z jeho ranějších období, kdy byl tak trochu v nemilosti.
Když Miles konečně volky nevolky odcházel, údržbáři byli se svým Císařským Auditorem navýsost spokojeni - a naopak. Svým kompetentním a zároveň kamarádským chováním mu na krátký, nevýslovně bolestný okamžik připomněli Dendarijce, ale pak takové srovnávání honem zaplašil z mysli.
Když se něčím zaměstnával, unikl aspoň přehnaně morbidnímu rozjímání nad tím, v jak všeobecně podivné situaci se to ocitl. Kolem a kolem vzato si Miles říkal, že mu to takhle vyhovuje. Poprvé za celou dospělost je na Císařské bezpečnosti jako někdo zvenčí, civilista, a přece tak o organizaci, které kdysi tak vášnivě sloužil, získává lepší přehled, než měl kdy předtím. Má to snad být poslední rozloučení? Užívej si toho, dokud to trvá.
Jelikož ho hryzalo svědomí, skončil onoho večera dřív, aby se dostal brzy domů a stihl večeři s matkou a Illyanem; vítaný dotek civilizované konverzace. Při hovoru se s úspěchem zaměřil na téma císařské kolonie na Sergyaru, o které měla hraběnka k vyprávění vskutku mnoho zajímavého. Druhý den časně ráno se vrátil na velitelství a chvíli dýchal za krk Harošovi, až mu Haroš znovu začal toužebně vypočítávat výhody výletu na Jackson. Miles se zazubil a pokračoval v inspekci.
Větší část dne zabrala Milesovi návštěva analytického oddělení. Mezi jiným se tu zastavil na kus řeči s Galenim a s analytiky, kteří dostali vnitřní problém Císařské bezpečnosti na starost; i oni víceméně čekali, až dorazí galaktická hlášení. Proklepl si i muže, kteří pracovali na jiných problémech. Sabotáž Illyanova čipu představovala problém číslo jedna, ale to ještě neznamenalo, že se řešení všech ostatní krizí odloží. Miles si dlouze a zajímavě pohovořil s šéfem pro komarrské záležitosti generálem Allegrem. Hovor se přirozeně stočil ke Gregorovu zasnoubení, kterémužto tématu se Miles při hovoru s Galenim oparně vyhnul. Miles si říkal, jestli by se mu vyplatilo zaletět si na Komarr, aby si promluvil s Allegreho protějškem pro galaktické záležitosti, který tam sídlil. Plukovník Olšanský z oddělení sergyarských záležitostí se uctivě vyptával na hraběnku; Miles ho pozval, ať s ní přijde povečeřet. Toto zdvořilé gesto plukovníka asi trochu vyplašilo, ale pozvání dychtivě přijal.

To, co Miles v duchu považoval za závěrečný zlatý hřeb celé inspekce, toho odpoledne připadlo - nijak náhodou - na pořad dne jako poslední.
Prostory, kde se skladovaly důkazní materiály Císařské bezpečnosti, se nacházely ve druhém suterénu. Zabíraly cely starého vězeňského bloku - strašidelné komnaty, říkal jim Miles vždycky pro sebe. Za bezostyšných posledních dnů Šíleného Jurije sloužil blok jako nejlepší moderní žalář. Jeho výrazný lékařský pach naháněl Milesovi husí kůži víc než vlhké zdi, pavučiny, řetězy a hemžící se havěť. Blok používal i císař Ezar, pravda daleko diskrétněji, pro své politické vězně - jako první tam uvrhl Jurijovy žalářníky, čímž do svého všeobecně bezohledného panování zasadil alespoň jeden světlejší okamžik osudové spravedlnosti. Miles pokládal za jeden z lepších, nevtíravých úspěchů otcova regentství, že zlověstné vězení předělali víceméně na muzeum. Vážně by tu měli vystavovat voskové figuríny starého Šíleného Jurije a jeho pohůnků v životní velikosti.
Ale pokud šlo o sklad důkazních materiálů, musel to být jeden z nejlépe zabezpečených prostorů na planetě. Teď tu nalezly domov všechny zajímavé cetky a hračičky, které Císařská bezpečnost během nesčetných vyšetřování nasbírala. Místnosti byly plné dokumentů, zbraní, biologických preparátů - dobře zapečetěných, doufal Miles - drog i bizarnějších předmětů, zkonfiskovaných od zloduchů i smolařů, které čekaly na trestní řízení, další vyšetřování či vyřazení z klasifikace jakožto zastaralý materiál.
Zachtělo se mu zajít si popřemýšlet do místnosti, kde se skladovaly zbraně. Naposledy tu byl před pár lety, to sem přinesl jisté zajímavé lahůdky z jedné z dendarijských operací. Tehdy na zastrčené polici objevil zrezivělou kovovou kuši a prázdné plechovky od soltoxinu. Kromě Milese samotného to byly poslední hmotné pozůstatky pokusu otrávit tehdejšího nově nastoleného císařského regenta lorda Arala Vorkosigana a jeho těhotnou manželku. To bylo před třiceti lety a několika měsíci. Alfa a omega, chlapče, počátky a konce.
Seržant konající službu u strážního pultu umístěného u jediného vchodu do této sekce ve staré vyslýchací cele byl bledý mladík, který něčím matně připomínal klášterního knihovníka. Když Miles vstoupil, strážný vyskočil od komunikačního terminálu a postavil se do pozoru. Očividně si nebyl jistý, má-li se uklánět, nebo salutovat. Vyřešil to kompromisem -škubl hlavou. „Lorde Auditore. Jak vám mohu být nápomocen?"
„Sedněte si, uklidněte se a zaregistrujte mě. Chci se tu porozhlédnout," požádal ho Miles.
„Jistěže, lorde Auditore." Znovu se usadil a Miles, pro kterého zdejší rutina nebyla nic nového, přistoupil k pultu, položil dlaň na čtečku a natáhl krk, aby dosáhl ke snímači sítnice. Strážný se na Milese vděčně pousmál, protože mu tak Miles ušetřil rozhodování, jestli se standardní bezpečnostní pravidla vztahují i na Císařského Auditora, a pokud ne, jak má strážný kruci asi konat své příkazy.
Jeho úleva netrvala dlouho, protože panel se červeně rozblikal a terminál začal trucovitě pípat. „Můj pane? Podle příkazu generála Haroše vás tu mám výslovně uvedeného jako nežádoucí osobu."
„Cože?" Miles obešel pult terminálu a nakoukl strážnému přes rameno. „Aha. Překontrolujte si datum. Tohle tu zbylo... z doby před pár týdny. Pokud vás to trápí, zavolejte Harošovi do kanceláře, ať to změní oficiálně. Já počkám."
Seržant ho nervózně poslechl. Zatímco vyjednával s Harošovým tajemníkem, který v okamžiku, kdy pochopil podstatu problému, kvapně poslal oficiální schválení i s omluvou, prohlížel si Miles záznamní plochu, která se promítala nad holoprojektorem. Zaznamenávala datum a přesný čas všech návštěv, které sem za posledních téměř deset let podnikl, spolu s kódy předmětů, které přinášel nebo odnášel. Spíš přinášel. Á, tady máme tu bezpečně zneškodněnou veganskou řiditelnou pumu. A tady ony podivné cetagandské genetické vzorky, které se teď nejspíš dále zkoumají pod záštitou doktora Weddella, říkal si Miles. A... co je kruci tohle... ?
Miles se naklonil blíž. „Omluvte mě. Terminál uvádí, že jsem navštívil sklad důkazních materiálů před dvanácti týdny." Onoho dne se vrátil z poslední dendarijské operace, to byl vlastně onen osudový den, kdy se Illyan zdržoval mimo město. Terminál uváděl čas... hned poté, co se Miles ohlásil v Illyanově kanceláři a zas ji opustil; v tu dobu šel vlastně zrovna pěšky domů. Rozevřel oči a stiskl zuby, až to cvaklo. „Jak... zajímavé," sykl.
„Ano, můj pane?" řekl seržant.
„Měl jste toho dne službu?"
„Nevzpomínám si, můj pane. Musel bych zkontrolovat rozpis. Ehm... proč se ptáte, pane?"
„Protože ten den jsem tady dole nebyl. Ani nikdy jindy v posledních dvou letech."
„Jste na seznamu, pane."
„To vidím." Miles vycenil v úšklebku zuby.
Našel, po čem v posledních třech dnech podvědomě pásl, měl to přímo před nosem. Slabý článek. Buď je to trefa do černého, nebo past. Copak asi? Takže on to objevit měl? Měl to objevit právě on, teď? Copak snad nějaký prorok jeho návštěvu v podzemí předvídal? Jen žádné domněnky, hochu. Prostě pokračuj.
Opatrně.
„Zapněte mi na terminálu kódované spojení na operační oddělení," požádal seržanta. „Chci kapitána Vorpatrila, a chci ho hned."

***

Ivan stihl cestu ze sídla operačního oddělení na druhé straně města v rekordním čase; Miles měl štěstí, že se netrefil zrovna do dne, kdy Ivan zabalil práci dřív. Miles seděl na hraně pultu terminálu u vchodu do skladu důkazů, pohupoval nohou v jezdecké holínce a ponuře se usmál, když Ivan vešel a zaplašil svého průvodce z řad Císařské bezpečnosti - „Dobrý, dobrý, heleďte, já se neztratil. Teď už stejně můžete jít. Děkuju." Seržant, který sklad důkazů hlídal, i jeho nadřízený, poručík, čekali, aby splnili lordu Auditorovi každé přání. Poručík byl celý zelený a třásl se.
Ivan vrhl jediný pohled na Milesovu tvář a nadzvedl obočí. „No, lorde Auditore bratránku. Kápl jsi na něco

zábavnýho?"
„Vypadám snad vesele?"
„Spíš jako maniak."
„Je to paráda, Ivane, naprostá paráda. Interní bezpečnostní systém Císařské bezpečnosti mi lže."
„To je o hubu," pronesl Ivan ostražitě. „Co přesně říká?"
„Myslí si, že jsem v den, kdy jsem se vrátil z poslední mise, navštívil zdejší sklad důkazů. A navíc někdo změnil i záznam na recepčním terminálu nahoře, aby to souhlasilo - podle záznamu jsem odešel z budovy o půl hodiny později než ve skutečnosti. Záznamy v bezpečnostním systému ve Vorkosiganském paláci přitom pořád ukazují skutečný čas, kdy jsem tam dorazil - časový rozdíl je přesně takový, kolik by mi zabrala cesta domů autem. Jenomže já ten den šel pěšky. A navíc - to je největší lahůdka ze všech -kazeta z monitoru ve skladu důkazů se záznamem z onoho dne se hádej co?"
Ivan mrkl na očividně vyplašeného poručíka Císařské bezpečnosti „Ztratila?"
„Trefa na první pokus."
Ivan udělal grimasu. ‚Proč?"
„No přesně, proč? Na to hodlám odpovědět hned vzápětí. Předpokládám, že to naprosto nemusí souviset s útokem na Illyana. Chceš se jen tak bokem vsadit?"
„Ne." Ivan na něj vrhl nevrlý pohled. „Takže si mám zrušit plány na večeři?"
„Jo, a moje zruš taky. Zavolej mé matce a vyřiď jí, že se omlouvám, ale že dnes večer nepřijdu domů. Pak si sedni k tomuhle stolu." Ukázal na seržantovu židli; seržant se z ní horempádem uklidil stranou. „Prohlašuji sklad důkazů za zapečetěný. Ivane, nikoho nepouštěj dovnitř bez mého auditorského svolení. Vy dva" - rukou rozmáchle ukázal na oba členy Císařské bezpečnosti a ti sebou škubli - Jste mými svědky, že jsem dnes osobně nevstoupil do vlastních skladovacích prostor." Pak poručíka požádal: „Povězte mi něco o inventárních procedurách."
Poručík polkl. „Záznamy z komunikačního terminálu se samozřejmě pravidelně aktualizují, lorde Auditore. Materiální inventuru provádíme jednou za měsíc. Trvá týden."
„A poslední jste dělali kdy?"
„Před dvěma týdny."
„Chybělo vám něco?"
„Ne, můj pane."
„Ztratilo se něco během posledních tří měsíců?"
„Ne."
„Za poslední rok?"
„Ne!"
„Dělají inventuru vždycky titíž lidé?"
„Střídá se to. Není to... oblíbená práce."
„To se vsadím." Miles vrhl postranní pohled na Ivana. „Ivane, když už tu budeš sedět, zavolej na operační a zabav si pro sebe čtyři muže s bezpečnostní propustkou nejvyššího stupně, kteří nikdy nepracovali u Císařské bezpečnosti ani s ní nespolupracovali. To bude tvůj tým."
Ivanovi zkřivilo tvář zděšení. „Panebože," zasténal. „Nechceš po mně, abych celý ten krám zinventarizoval, že ne?"
„Ale chci. Já sám to z pochopitelných důvodů provést nemůžu. Někdo tu nastražil past, která nese moje jméno. Jestli chtěli upoutat mou pozornost, tak ji rozhodně upoutali."
„I biologický oddělení? A chladírnu?" otřásl se Ivan.
„Všechno."
„A co mám hledat?"
„Kdybych to věděl, nemuseli bychom teď provádět inventuru, že ne?"
„Co když místo aby něco sebrali, někdo něco přidal? Co když jsi neobjevil stopu, ale rozbušku?" zeptal se Ivan. Nervózně škubl rukou.
„Tak doufám, že ji zneškodníš." Pokynul oběma mužům od Císařské bezpečnosti, ať ho následují. „Pojďte se mnou, pánové. Navštívíme generála Haroše."

***

Když Miles s nevelkou družinkou nakráčel Harošovi do kanceláře, po jediném pohledu na Milesovu tvář zostražitěl i Haroš. Zavřel za nimi dveře, vypnul terminál a zeptal se: „Co jste objevil, můj pane?"
„Přibližně pětadvacet minut přepsané historie. Někdo se vám naboural do terminálů."
Když Miles vysvětlil, jak objevil prodloužený čas svého pobytu, a dozorce skladu důkazů jeho vyprávění potvrdil, Haroš se zatvářil skutečně nešťastně. A zachmuřil se ještě víc, když se dozvěděl o ztraceném záznamu z monitoru.
„Můžete dokázat, kde jste byl?" zeptal se, když Miles skončil. „Můžete prokázat, že jste šel domů pěšky?"
Miles pokrčil rameny. „Snad. Na ulici jsem prošel kolem spousty lidí, a mě si člověk, ehm, zapamatuje o něco lépe než někoho průměrného. Městská garda se každou chvíli musí honit za svědky dlouho po nějaké události, když vyšetřují občanské zločiny. Pokud to bude nutné, možná je na to nasadím. Ale při mé pozici Císařského Auditora se o mém slově nepochybuje." Zatím.
„Éé. Správně."
Miles pohlédl na muže ze skladu důkazů. „Pánové, počkejte na mě prosím ve vedlejší kanceláři. Nikam nechoďte a s nikým nemluvte."
Miles s Harošem počkali, až oba muži odejdou, a pak Miles pokračoval: „Co je v tomto okamžiku jisté, je, že do

interního bezpečnostního systému vám pronikl špion. Já mohu postupovat dvěma způsoby. Můžu Císařskou bezpečnost zcela uzavřít a přivést odborníky zvenčí, ať systém prověří. Tato metoda v sobě skrývá jisté nevýhody."
Haroš zasténal „Poněkud mírně řečeno, můj pane."
„Ano. Představa, že celá Císařská bezpečnost na týden - nebo na déle - přestane fungovat a lidé, kteří se ve vašem systému dobře nevyznají, se ho pokusí nastudovat a potom zkontrolovat, mi připadá jako koledování si o malér. Ale provádět interní kontrolu prostřednictvím interního personálu má také, ehm, očividné nevýhody. Napadá vás něco?"
Haroš si promnul čelo. „Chápu, kam míříte. Řekněme... řekněme, že bychom ustanovili tým lidí, který by kontrolu provedl. Přinejmenším tři, kteří by neustále museli pracovat spolu. Pak by se mohli hlídat navzájem. Jeden špeh, no prosím, ale hned tři, náhodně vybraní... mohou systém vypínat po sekcích, takže se chod Císařské bezpečnosti omezí jen minimálně. Budete-li chtít, předám vám seznam kvalifikovaných zaměstnanců a ty tři muže můžete vybrat vy."
„Ano..." pronesl zvolna Miles. „To zní rozumně. Dobře. Udělejte to."
Haroš si viditelně oddechl. „Jsem vám... vděčný za to, že se v této věci chováte rozumně, můj pane."
„Já se vždycky chovám rozumně."
Harošovi cuklo v koutku úst, ale nehádal se. Povzdechl si. „Tahle záležitost je čím dál tím šerednější. Interní vyšetřování se mi hnusí. I když člověk vyhraje, stejně zároveň prohraje. Ale co... přiznám se vám, že té věci se skladem důkazů nerozumím. Jak si ji vykládáte vy?"
Miles zavrtěl hlavou. „Vypadá to, jako by na mě někdo chtěl něco hodit. Ale v takových případech taky většinou víte, co to je. Tady nemáme nic. Je to celé... úplně převrácené. Chci říct, že většinou člověk začne u zločinu a podezřelé si vyvodí až pak. Já musím začít u podezřelého a vyvodit si zločin."
„Ano, ale... kdo by byl takový blázen a snažil se falešně obvinit Císařského Auditora? To mi přijde přímo šílené."
Miles se zamračil a začal přecházet po kanceláři, sem a tam před Harošovým stolem. Kolikrát takhle přecházel před Illyanem, když plánovali Milesovy mise? „To záleží na tom... na tohle ať se vaši systémoví analytici zaměří především. To záleží na tom, jak dlouho už záznam v terminálu skladu důkazů čekal. Byla to skrytá mina, která měla vybuchnout pouze v případě, že by se jí někdo dotkl. Kdy došlo ke změně záznamů? Chci říct, že to mohlo být kdykoliv mezi dnem mého příjezdu na planetu a dneškem. Ale jestli někdo záznamy změnil před více než několika týdny - možná nevěděl, že chce svrhnout smyšlené podezření na Císařského Auditora. Netuším, jak by byli mohli předvídat, že tuhle funkci dostanu - nevěděl jsem to ani já. Oni chtěli bez skrupulí svalit smyšlené podezření na degradovaného bezvýznamného poručíka, který odešel z Císařské bezpečnosti za nejasných okolností. Neznámého syna slavného otce, a k tomu napolo mutanta. Pokud někdo hledal snadný terč, já jsem se jim přesně hodil do krámu." Tehdy. „Já nemám rád, když si ze mě někdo dělá terč. Jsem na to vlastně přímo alergický."
Haroš užasle zavrtěl hlavou. „Ohromujete mě, lorde Vorkosigane. Myslím, že konečně začínám chápat, proč Illyan vždycky..."
„Proč Illyan vždycky co?" zeptal se Miles až za dlouho.
Harošovy těžké rysy na okamžik vylehčil uličnický úsměv. „Vždycky odcházel ze schůzek s vámi s klením. A pak se hned otočil a znovu vás vysílal na ty nejzatrolenější mise, které měl po ruce."
Miles se Harošovi krátce ironicky uklonil. „Děkuji vám, generále."

KAPITOLA 23
Dvě hodiny před úsvitem to Ivan objevil, ne tak úplně náhodou.
Leželo to v páté uličce místnosti s názvem Zbraně IV, druhé místnosti, do které se Ivan pustil. Právě proto si dal Ivan Biologické preparáty, Jedy a Chladírnu na seznam až jako poslední v naději, že je třeba nebude vůbec muset prohlížet. Miles by se asi rozhodl vyřídit nejhorší místnosti jako první; musel si připustit, že Ivan není takový pitomec, jakého ze sebe dělá.
Ivan vyšel do přední místnosti. Posledních pár hodin kontroloval Miles inventární seznamy na terminálu; předtím dohlédl na výběr tří mužů do Harošova týmu analytiků, kteří měli prověřit bezpečnostní systém, a zadal jim práci nahoře.
„Jsem v oddělení zbraní, jo?" ptal se Ivan teatrálně a mával svazkem plastikových inventárních seznamů.
Miles se odtrhl od chemického popisu devítisté deváté položky v abecedním inventáři jedů: zbytky hadího jedu, polanský původ, tři gramy. „Když to říkáš."
„Přesně tak. Tak co v pátý uličce, na devátý polici a v sedumadvacátý přihrádce dělá prťavá krabička s nápisem ‚komarrský virus'? Co to má sakra znamenat, a proč není mezi biologickejma preparátama? To ji někdo blbě klasifikoval? Já tu zatracenou pikslu neotevřu, dokud nezjistíš, co to je. Co když se mi po celým těle vyrazí zelená plíseň nebo se nafouknu jako ty chudáci, co chytili sergyarskej červí mor? Nebo ještě něco horšího."
„Červí mor byl v nedávné historii určitě tím nejodpornějším," nehádal se Miles. „Ale na mor nebyl zas tak smrtelný. Počkej, já to zkontroluju. Měl jsi tu věc na seznamu skladu zbraní?"
„Jojo, přesně tam, kde by měla bejt. Teda podle nich."
„Tak to musí být zbraň. Možná." Miles si poznačil místo, kde v seznamu jedů skončil, uložil seznam zpátky do knihovního terminálu skladu důkazních materiálů a místo něj si otevřel oddělení zbraní. „Komarrský virus" měl klasifikační kód, který zamítl přístup k jeho popisu a historii všem kromě lidí s bezpečnostní propustkou nejvyššího stupně. Na velitelství Císařské bezpečnosti se to takovými lidmi jenom hemžilo. Miles se uculil a odblokoval soubor pomocí auditorské pečetě.
Nepřečetl ani první tři řádky a začal se potichu smát. Klel by, ale nenapadly ho žádné dostatečně šťavnaté kletby.
„Co je?" štěkl Ivan, který natahoval krk a nakukoval Milesovi přes rameno.
„To není virus, Ivane. Někdo v klasifikačním oddělení potřebuje přednášku od doktora Weddella. Je to bioinženýrsky

vyrobená apoptotická prokaryota. Maličká žravá potvůrka, která se živí proteiny v neuročipech. Ta prokaryota, Illyanova prokaryota. Tobě nic nemůže udělat, leda bys měl v hlavě neuročip, o kterém nevím. Panebože. Tak odsud se vzala... tedy odsud se nakonec vzala." Pohodlněji se posadil a začetl se; Ivan, který se mu nakláněl přes opěradlo židle, mu vždycky odstrčil ruku, pokud chtěl Miles přepnout na další stránku dřív, než Ivan také dočetl.
Objevil to, schované lidem přímo na očích, pohřbené v inventáři desetitisíců jiných předmětů. Stydlivě to tu sedělo ve dvacáté sedmé přihrádce a na deváté polici a skoro pět let se na tom usazoval prach ode dne, kdy to do důkazního skladu Císařské bezpečnosti přinesl nějaký důstojník z oddělení komarrských záležitostí. Tehdy to zabavila císařská kontrarozvědka přímo tady ve Vorbarr Sultaně, když hromadně zatýkali členy komarrských teroristických buněk napojených na... zesnulého Sera Galena, který zahynul na Zemi, když se snažil provést svůj poslední složitý, dramatický a jalový plán na zničení Barrayarského Císařství a osvobození Komarru. Plán, pro který Galen stvořil Milesova klonového bratra Marka.
„A sakra," řekl Ivan. „Snad do toho není zapletenej ten tvůj zatracenej klon?"
„Bratr," opravil ho Miles, který zápolil se stejnými obavami. „Nevidím, jak by mohl. Posledního skoro půl roku je na Betě. Moje beťanská babička to může potvrdit."
„Pokud chceš po někom potvrzení," řekl Ivan. „tak tě muselo napadnout to, co mě. Je možný, že už si zase hrál na tebe?"
„To by si napřed musel střihnout pořádně rychlou dietu."
Ivan napolo souhlasně zafrkal. „Ale províst by se to dalo, pokud bys měl správný léky."
„Myslím, že ne. Ručím ti za to, že mnou chce být Mark ze všeho nejmíň, a to jednou pro vždycky. Beztak dám jeho pobyt úředně prověřit, jenom aby se všichni nevrhli do slepé uličky. Kancelář Císařské bezpečnosti na Betě nad ním stejně drží dohled, protože Mark je... tím, kým je."
Miles četl dál. Napojení na Jackson tu také skutečně existovalo. Čipem se živící prokaryotu tam opravdu vyrobili na zakázku pro komarrské teroristy; jeden z menších klanů, který byl známý spíše svými drogami na míru podle přání zákazníka. A terčem byl od začátku Illyan; chaos v Císařské bezpečnosti měl nastat ve stejnou dobu, kdy se měl odehrát atentát na tehdejšího ministerského předsedu hraběte Arala Vorkosigana. Při vyšetřování před pěti lety vysledovala Císařská bezpečnost prokaryotu až do budovy, ve které vznikla, a komarrskou platbu vysledovali až na bankovní konta členů jacksonského týmu biochemiků. Nové, právě zahájené pátrání, určitě dříve nebo později přijde s naprosto stejnými údaji; později, pokud budou muset od základu rekonstruovat první zdlouhavé vyšetřování; dříve, pokud organizace překoná kolektivní ztrátu paměti a objeví údaje ve vlastních záznamech. Odhadem tři až osm týdnů, říkal si Miles.
„Tohle vysvětluje... aspoň tu boudu," zamumlal Miles.
Ivan povytáhl obočí. „Jak to?"
„Objevil jsem to ve špatném pořadí. Na moji smyšlenou návštěvu ve skladu se nevyhnutelně mělo přijít, ale nemělo se na ni přijít ze všeho nejdřív. Až by se sem konečně dostaly tyhlety informace" - máchl Miles rukou k terminálu - „všichni by se hned zaměřili na sklad důkazů. A vyšetřující, místo aby začali se záznamy v terminálu a kontrolou inventáře, by začali u dvacáté sedmé přihrádky a pak by zkontrolovali bezpečnostní záznamy o příchodech a odchodech lidí. A tam by s nemalým potěšením objevili mě, čerstvě degradovaného poručíka, který tu neměl co pohledávat. Kdyby to proběhlo v tomhle pořadí, byla by to daleko přesvědčivější bouda."
Miles chvíli jen seděl a pořádal si myšlenky. Pak zavolal do soudní laboratoře Císařské bezpečnosti a vyžádal si velícího důstojníka, který měl právě službu. Poté zavolal doktoru Vaughnu Weddellovi na domácí terminál. Doktorův terminál ho odmítl spojit a snažil se ho přimět, ať nechá vzkaz; Weddell si podle všeho nechtěl nechat rušit spánkový režim. Miles to zkusil ještě jednou se stejným výsledkem, počkal celé tři vteřiny, než se mu vrátila trpělivost, a pak zavolal císařské stráže. Požádal službukonajícího důstojníka, aby vyslal k Weddellovi do bytu dva největší kolohnáty v uniformě s rozkazem vzbudit ho jakýmikoli prostředky a okamžitě ho dopravit na velitelství Císařské bezpečnosti - ať ho třeba přinesou, bude-li to nutné.
I tak to Milesovi přišlo jako věčnost - odhadoval, že venku už pomalu bude svítat - než měl tým pohromadě. Pak všechny před sebou nahnal do Zbraní IV. Weddell pořád ještě potichu kňučel, že ho tak hrubě probudili uprostřed noci; pokud moudře kveruloval pouze sotto voce, Miles se rozhodl, že z toho nevyvodí důsledky. Ani Miles ani Ivan nespali vůbec - tedy ne že by se teď Miles cítil nějak unavený.
Napřed nastoupil technik ze soudní laboratoře a prozkoumal nevelkou zapečetěnou biodózu zvenčí.
„Několikrát se s ní hýbalo," hlásil. „Nějaké otisky prstů, šmouhy, nic z toho není příliš nové..." Svědomitě všechny zaznamenal laserovým scannerem, aby je porovnal s otisky prstů personálu důkazního skladu, a pokud to bude nutné, i s otisky ostatních obyvatel Císařství. „Poplašný systém, který by se spustil v případě, že by dózu někdo vynesl ze skladu důkazů, nikdy nebyl aktivován. Žádné vlasy ani vlákna. Moc prachu bych při všech zdejších vzduchových filtrech ani nečekal. Nemám, co bych dodal. Teď to patří vám, pánové."
Ustoupil stranou; dopředu vykročil Ivan, vytáhl dózu z police a položil ji na osvětlený prohlížecí pultík, který sem za tímto účelem přinesli. Dóza byla uzavřená pomocí primitivního číselného zámku, který spíš zajišťoval, aby se náhodou sama neotevřela, než že by ji skutečně chránil proti nepovolaným rukám - přístupový kód se ostatně uváděl v inventárním popisu. Ivan se podíval do seznamu a naťukal do zámku kód. Víčko odskočilo.
„Nóó," protáhl Ivan, nakoukl dovnitř a pak zas do svého tištěného seznamu. Dózička byla vyložená nárazuvzdornou gelovou vrstvou, která byla rozdělená na šest rovnoběžných přihrádek. Ve třech přihrádkách ležely hnědé kapsličky, které by lehce spolklo i dítě. Další tři zely prázdnotou. „Původně tu bylo šest zapečetěných bacilonosných jednotek - tady se jim aspoň tak říká -jednu vzali před pěti lety na prozkoumání a zapsali, že byla zničená. Mělo jich zbýt pět -jenomže teď tu jsou jenom tři." Okázale pokynul rukou; znovu předstoupil technik ze soudní laboratoře, sklonil se nad

krabičkou a začal zkoumat zámek zevnitř.
Trefa, trefa! hulákal Miles v duchu, i když se trochu držel zpátky při pomyšlení na kapsli, kterou odnesli před pěti lety. To věci zkomplikuje, ale možná jim pomohou záznamy z laboratoře, až je získají.
„To chcete říct," zasténal Weddell, „že jsem si týden div nezavařil mozek, když jsem to zatracené svinstvo rekonstruoval, a celou tu dobu se tady dole povaloval nepoškozený vzorek?"
„Jo," zazubil se Miles. „Doufám, že máte rád ironii."
„Takhle časně ráno ne."
Muž ze soudního zvedl hlavu a hlásil: „Zámek nikdo nikdy neotevřel násilím."
„Výborně," řekl Miles. „Dózu si vezmou do soudní laboratoře k úplnému prozkoumání. Ivane, chci, abys ji šel hlídat. Ne aby ji ti chytráci nahoře někam zašantročili. Weddelle, vy si vezmete jeden vzorek k molekulární analýze - chci, abyste mi potvrdil, že to je stejné svinstvo, které jste vypláchl z Illyanova čipu, a chci vědět všechno ostatní, na co ještě přijdete. Ani ta věc ani vy neopustíte budovu - můžete si zabrat stejnou laboratoř na klinice jako předtím, ale nikdo -nikdo - jiný než vy se vzorku ani nedotkne. Všechno budete hlásit pouze mně. Poslední dva vzorky se vrátí na polici v nové dóze, kterou uzavřu auditorskou pečetí. Doufám, že tentokrát tam taky zůstane." I když začínám mít dojem, že by jí bylo bezpečněji v mojí kapse.

***

Haroš, ten zmetek, si včera odjel domů spát hodinu po půlnoci, hned jak určili tým na prověření systému. Zatímco Miles čekal na jeho návrat, dal si snídani v jídelně velitelství. Když se přistihl, jak klimbá nad šálkem kávy, uvědomil si, že to byla chyba. Netroufal si zastavit se. Nějak mu teď přišlo, že začínat znovu je těžší než dřív.
Zrovna zíval v Harošově přední kanceláři, když dorazil šéf Císařské bezpečnosti. I on zíval. Pak s krhavýma očima zívnutí potlačil a pokynul Milesovi, ať jde za ním do jeho vnitřní svatyně. Miles si přitáhl židli a sedl si a Haroš se usadil za stolem. „Nu, lorde Vorkosigane. Něco nového?"
„To tedy ano." Miles rychle Haroše seznámil s vývojem událostí za posledních několik hodin. Když skončil, Haroš, který nakloněný kupředu balancoval na krajíčku židle, už nezíval.
„Kruci," vydechl Haroš a znovu se opřel. „Kruci. Tím padá poslední naděje, že to udělal někdo zvenčí."
„Obávám se, že ano."
„Takže se dostáváme k dalšímu seznamu. Kolik lidí mohlo vědět, že vzorky jsou tam dole?"
„Inventární týmy důkazního skladu za posledních pět let, to jen tak pro začátek," řekl Miles.
„Ti, kdo vzorek zabavili a přinesli na Císařskou bezpečnost," dodal Haroš.
„A kdokoliv, kdo tu tehdy pracoval a měl třeba mezi těmi, kdo vzorek zabavili a přinesli, kamarády," začal Miles vypočítávat na prstech. V duchu si říkal, jestlipak mu asi budou stačit prsty. „Před uložením to zapečetil šéf komarrských záležitostí, Allegreho předchůdce. Allegre sám tehdy ještě pracoval přímo na Komarru jako místní sekční šéf. Prověřil jsem si to. A dále... Komařané z oněch revolučních skupin, kteří tehdy unikli zatčení nebo kteří byli zatčeni a nedávno propuštěni. Lidé, se kterými mohli mluvit ve vězení... Tenhle seznam je asi také potřeba zkontrolovat, i když, jak říkáte... vzhledem ke změně záznamů na komunikačním terminálu jsem nucen se domnívat, že to udělal někdo zevnitř."
Haroš si udělal poznámku. „Dobře. Obávám se, že to pořád ještě není právě krátký seznam."
„Ne. Ale je o hodně kratší než tři zalidněné planety, u kterých jsme začali." Miles zaváhal a pak zdráhavě dodal: „Nevím, jestli můj bratr lord Mark - tedy můj klon - o téhle věci věděl nebo ne. Myslím, že to bude nutné prověřit."
Haroš zvedl zrak a pohlédl Milesovi do očí, zjevně ho to zaujalo. „Vy si myslíte -"
„Fyzicky by to nebylo možné," ujistil ho Miles. „Posledních šest měsíců se Mark zdržoval na Betě. Od začátku semestru trávil každý den ve škole." Aspoň doufám. „Místo jeho pobytu se dá snadno dokázat."
„Hm." Haroš se neochotně uklidnil.
„A vy si něco z oné doby pamatujete?"
„Tehdy jsem ještě dělal pomocného sekčního šéfa v Oddělení domácích záležitostí. To bylo těsně před mým posledním povýšením. Vzpomínám, že se to ve Vorbarr Sultaně kolem Komařanů mlelo. Případ, který na ně upozornil oddělení domácích záležitostí, se točil kolem protivládní skupiny ve Vorsmytheském okrsku, na kterou padlo podezření z dovozu zakázaných zbraní."
„Aha. No, doufám, že to vaši analytici dokáží rozluštit," pokračoval Miles. „Ten, kdo to udělal, musel mít v nedávné době přístup k interním systémům Císařské bezpečnosti a navíc se vyznačovat chytrostí a drzostí. Po vytřídění pak dostaneme seznam těch, kteří se objevili na obou těchhle seznamech."
„Proč si myslíte, že to udělal pouze jeden člověk?" zeptal se Haroš.
„Aha." Milesovi spadl hřebínek. „Pravda. Děkuji." Miles si musel připomenout, že Haroš se v těchhle záležitostech taky trochu vyzná.
„Ne že by se mně samotnému tato verze zamlouvala," přiznal se Haroš. „Daleko radši bych měl co do činění s jedním člověkem než s bandou spiklenců."
„Hm. Ale ať už to udělal jeden člověk, nebo skupina, motiv se nám... komplikuje. Proč já? Proč si za obětního beránka vybrali mě? Skrývá se za tím vším nějaký důvod k nenávisti, nebo se to stalo náhodou - byl jsem prostě jediným důstojníkem Císařské bezpečnosti, kterého degradovali ve vhodném časovém úseku?"
„Smím-li vám poradit, můj pane, motiv je při podobných záležitostech choulostivou věcí. Tady se ocitáme na nejistém poli spekulací. Teorie o motivu můžete vymýšlet časem někde u piva, až budete oslavovat vítězství. Když budete znát viníka, budete znát i motiv. Připouštím, že o pořadí bychom mohli diskutovat."

Až budu znát motiv, budu znát viníka. „Máte pravdu, nemuselo za tím být nic osobního. Jakmile se přišlo na to, že zločin... je opravdu zločinem, tak ten, ten... asi mu nemůžu říkat vrah..."
Haroš se nevesele pousmál. „Když už nic jiného, chybí nám mrtvola."
Illyan byl možná trochu roztržitý, ale jako chodící umrlec se rozhodně nechoval. Jenomže Miles si pořád pamatoval chraplavý, zmučený hlas, který žebroní o rychlou smrt... „Atentátník," pokračoval, „naprosto nutně potřeboval najít obětního beránka, aby si zachránil kůži. Protože případy jako tenhle se neuzavírají, dokud se nevyřeší. Tentokrát se nebude konat žádné ‚odložit a vyčkat dalších informací', dokud se na tom neuloží prach a neupadne to v zapomnění. Musel vědět, že Císařská bezpečnost po tom bez oddychu půjde."
„To máte zatraceně pravdu," zavrčel Haroš.
„To svinstvo dole někdo pečlivě narafičil, aby se na to přišlo, protože to bylo nevyhnutelné. Jakmile jednou začala honba, existovalo příliš mnoho záznamů na příliš mnoha místech, které nemohly prostě jenom zmizet. A já jenom..."
Miles zpomalil, „změnil časový plán."
„Tři dny," usmál se Haroš křivě. „Prošel jste si celou Císařskou bezpečnost za pouhé tři dny."
„Ne celou Císařkou bezpečnost, pouze budovu velitelství. A byly to spíš čtyři dny. Ale... někdo se určitě krčí strachy. Aspoň doufám. Pokud měli políčeno na bývalého poručíka Vorkosigana, a místo toho dostali lorda Auditora Vorkosigana... museli si připadat, jako by chytali udicí pstruha a místo toho zasekli žraloka. Možná jsem dolů dorazil přece jenom včas. Kdybych našemu atentátníkovi dopřál ještě dalších pár týdnů náskoku, se kterým počítal, třeba by přišel na to, jak nastraženou past ve skladu důkazů zlikvidovat a zkusit místo toho něco jiného. Panebože, jak já bych tohle všechno rád věděl."
Kdo mě nenávidí a pracuje tu? Co když se poručík Vorberg dozvěděl skutečnou totožnost admirála Naismithe... ? Vorberg přece nemohl být natolik zvrácený, aby zničil Illyana jenom proto, aby zničil Milese, nebo ano? Vždyť já byl jenom vedlejší terč. Musel být vedlejším terčem. Alternativa byla tak děsivá, že na ni nechtěl ani pomyslet.
„Nicméně jste zaznamenal veliké pokroky, lorde Vorkosigane," řekl Haroš. „Já už rozlouskl případy, které začínaly s daleko méně informacemi než s tím, co jste odhalil vy. Odvádíte dobrou, poctivou práci."
Miles se snažil se nebrat si Harošovu zdrženlivou chválu příliš k srdci, ale i tak cítil, jak mu hoří obličej.
Haroš byl odměřený člověk a jeho stručné věty zjevně patřily k oněm významným slovům, po kterých jeho muži prahnou. Miles přece nijak nezrazuje Illyana, když doufá, že jeho následovník do své funkce ještě doroste; nebude stejný jako Illyan, ale stejně dobrý.
„Je škoda," povzdechl si Haroš, „že tolik mých mužů na velitelství Císařské bezpečnosti je imunizovaných proti fastpentě."
„Je ještě brzy na to, abychom začali lidem škubat nehty," ohryzával si Miles vlastní nehet. „I když to zní lákavě. Takže teď asi... počkáme na hlášení vašeho analytického týmu, který kontroluje systémy. Takže teď asi" - znovu doširoka zažíval - „při tom čekání můžu jít klidně domů a trochu se prospat. Zavolejte mi prosím, hned jak přijdou s nějakým hlášením."
„Ano, lorde Auditore."
„Ale, proč mi sakra neříkáte Milesi? Všichni ostatní mi tak říkají. Lord Auditor člověka baví tak prvních dvacet minut, pak je to prostě práce." To sice není úplně pravda, ale...
Když Miles odcházel, Haroš mu zamával skoro tak, jako si salutují analytici.

***

Dopoledne vyložil Martin Milese u vchodu do Vorkosiganského paláce. Milesovi se hlavou honily svůdné představy vlastní měkoučké postele. Zodpovědně se však vypravil najít svou vznešenou matku a popřát jí dobré jitro, popřípadě dobrou noc.
Dva či tři družiníci ho poslali každý jinam, ale nakonec dorazil do salonku ve východním křídle, který na to, že zima přišla tak časně, zaplavovalo nebývalé příjemné ranní světlo. Hraběnka pila kávu a listovala starým, v kůži vázaným svazkem, ve kterém Miles téměř s určitostí poznal kus úkolu z císařské svatební historie, kterým ho pověřila lady Vorpatrilová a ze kterého se vyvlékl. Radši ona než já.
„Dobré jitro, miláčku," odpověděla mu na pozdrav. Dopřála si mateřský polibek, který mu vtiskla na čelo; on jí zas ze šálku upil kávy. „Zdržel ses tam dlouho. Děláš v případu nějaké pokroky?"
„Snad ano. Každopádně jsme udělali první průlom." Nebude matce kazit ráno vysvětlováním, rozhodl se Miles, že první průlom představuje zjištění, že se zločin někdo pokusil hodit na krk jemu.
„Aha. Nevěděla jsem jistě, jestli se tváříš tak nepřítomně kvůli tomu, nebo z nevyspání."
„Oboje. Jsem na cestě do postele, ale chtěl jsem si napřed promluvit s Illyanem. Nevíš, jestli už je vzhůru?"
„Myslím, že ano. Pym mu zrovna zanesl snídani."
„Snídaně v posteli skoro v poledne. Ten si ale žije."
„Myslím, že si to vysloužil, ty jsi snad jiného názoru?"
„Tvrdě si to vysloužil." Ještě jí ucucl trochu kávy a vstal, že půjde nahoru.
„A ještě něco. Napřed zaklepej," poradila mu, když procházel dveřmi.
„Proč?"
„Snídá s lady Alys."
To vysvětlovalo onu knihu; donesla ji lady Alys. Říkal si, kterou část vorské historie asi nutí jako četbu chudáku Illyanovi.
V prvním poschodí podle matčiny rady zdvořile zaklepal na dveře apartmá pro hosty. Žádná odpověď; zaklepal znovu.

Pym se podle všeho nezdržel, aby je při snídani obsluhoval, protože místo aby družiník otevřel dveře, ozval se zpoza dveří Illyanův nesmlouvavý hlas: „Kdo je?"
„Miles. Musím s tebou mluvit."
„Počkej minutku."
Z minutky se staly dvě, tři nebo čtyři. Miles se opíral o dveřní rám a šoupal botou o vzorovaný koberec. Znovu zaklepal. „No tak, Simone, pusť mě dovnitř."
„Nebuď tak netrpělivý, Milesi," napomenula ho nesmlouvavě teta. „To je trochu nevychované."
Zaťal zuby, aby jí neodsekl, ještě chvíli ošoupával botou koberec a ohmatával si auditorský řetěz, a když už byl při tom, povolil si vysoký límeček stříbrohnědé tuniky. Zevnitř se ozýval nějaký šustot a cinkání a někdo se tiše zasmál. Konečně se u dveří ozvaly lehké kroky lady Alys; cvaklo to, jak odemkla, a dveře se otevřely.
„Dobré jitro, teto Alys," pronesl odměřeně.
„Dobré jitro, Milesi," odpověděla daleko veseleji, než čekal. Gestem ho pozvala do salonku. Na stolečku v arkýřovém okně s výhledem na zahradu balancoval podnos se zbytky od snídaně. Naneštěstí už zbyly jenom drobky. Lady Alys byla v tuto ranní hodinu oblečená podivně oficiálně, říkal si Miles, její róba se hodila spíš na večeři než na snídani, a očividně si zkoušela nějak jinak učesat vlasy; měla je rozpuštěné a vykartáčované do lesklých černých a stříbrných vln, které jí splývaly po zádech.
Z koupelny vyšel Illyan, přes košili a kalhoty si natahoval tuniku a na nohou měl ještě pořád trepky. „Dobré jitro, Milesi," napodobil lady Alys včetně odpudivého cvrlikání typu ranní ptáče. Úsměv mu pohasl ve tváři, když si všiml, jak je Miles po probdělé noci pomačkaný. Hlas mu trochu povadl. „Co se děje?"
„Včera v noci jsem na velitelství Císařské bezpečnosti objevil moc zajímavé věci."
„Pokroky?"
„Dva kroky dopředu, tři stranou. Ehm..." Zamračil se na tetu a říkal si, jak by ji nejlépe zdvořile vypoklonkoval. Dělala, že jeho gesto nepochopila, a místo toho se usadila na kanapátku vedle stolku a napjatě se na Milese zahleděla. Illyan se posadil vedle ní. Miles se zbaběle rozhodl, že špinavou práci přenechá Illyanovi. „Tohle všechno je přísně tajné, nebo brzy bude."
Na okamžik se odmlčel a ti dva se na něj jenom dívali. „Vážně si myslíš, že je to vhodné pro uši lady Alys?" dořekl. Špatně volená slova; Illyan řekl jenom: „Samozřejmě. Ven s tím, Milesi, nenapínej nás."
No, pokud si Illyan myslí, že to je v pořádku... Miles se nadechl a zhuštěně jim popsal poslední den vyšetřování na Císařské bezpečnosti. Ani jeden z posluchačů ho nepřerušil, ačkoliv lady Alys zamumlala: „To Ivanovi přeju," když se Miles dostal k tomu, jak našli drahocennou jehlu v kupce sena, tedy v místnosti s názvem Zbraně IV.
Illyana úplně přešlo veselí; seděl tam velice napjatě. Lady Alys se po něm po straně znepokojeně podívala a stiskla mu ruku; Illyan její stisk opětoval.
„Teď potřebuju zjistit," ukončil Miles vyprávění, Jestli si vzpomínáš na cokoliv z doby, kdy přinesli ten vzorek; to bylo tenkrát, když překazili poslední akci komarrských teroristů."
Illyan si promnul čelo. „Mám tu... dost prázdno.
Samozřejmě si vzpomínám na spiknutí Sera Galena a na ten poprask, když jsme přišli na existenci lorda Marka. Hraběnka byla velice rozrušená, po beťansku. Div tvého otce nedohnala k šílenství. Vzpomínám si na tvé hlášení ze Země. Mistrovské dílo svého žánru. To dobrodružství v Sektoru IV, při kterém sis zpřerážel obě ruce, to se odehrálo... hned potom, že ano?"
„Ano. Ale někdo ti přece o prokaryotě musel podat hlášení. Chápu, proč jsi asi nechtěl riskovat a prohlédnout si ji osobně."
„Někdo mi to určité hlásil." Illyan pustil pravičkou ruku lady Alys a sevřel ji v pěst. „Nepochybně mi sdělili všechny podrobnosti. A já si je nepochybné uložil tam, kam jsem si podrobnosti vždyckv ukládal. Ale teď tam z nich nic nezbylo."
Lady Alys se na Milese hněvivě zamračila, jako by za všechno snad mohl on.
„Kdo by ti to hlášení normálně podával?" nedal se Miles.
„Asi generál Diamant. Šéf Oddělení komarrských záležitostí před Allegrem. pamatuješ se na něj? Chudák stará umřel hned dva roky potom, co odešel do penze. Milesi, já si vážně nemůžu... kdyby to tu bylo, určitě bych si na to vzpomněl už předtím!" Bezmocně si sevřel hlavu. Lady Alys ho zase vzala za ruku a konejšivě mu ji hladila.
„Nenapadá něco tvého přítele kapitána Galeniho?" zeptal se Illyan klidněji. „Ten by přece mohl mít nějaké vnitřní informace. To spiknutí koneckonců zorganizoval jeho otec."
Miles se nešťastně usmál.
Illyan přimhouřil oči. „Víš, že se ocitne na seznamu podezřelých, hned jak ho sepíšou."
„Ano.
„Řekl jsi to Harošovi?"
„Ne."
„Proč ne?"
„Bylo by to zbytečné. Duva prověří spolu se všemi ostatními. A... já mu v poslední době prokázal už dost špatných služeb!"
„Neděláte si... předčasné závěry - lorde Auditore?"
„Ty Galeniho znáš."
„Ne tak dobře jako ty."
„Přesně tak. Já tu vůbec nehodnotím fakta. Já hodnotím jeho charakter. Motivy, pokud tomu tak chceš říkat."
„Hm," zahuhlal Illyan. „Jenom si ty motivy pěkně hlídej, synku."

„Ano, ano, já vím. Nejenže musím být nestranný, já se tak musím i tvářit. To jsi mě naučil ty." dodal trochu nevraživě.
„A to tak, ze na to do smrti nezapomenu."
„Já? A kdy?"
„Na tom nezaleží." Stiskl si kořen nosu. Nejenže byl vyčerpaný, ale začala ho z únavy bolet hlava. Bylo načase si dát na noc pohov, jinak v dalším kole nebude k ničemu.
„No dobře." vzdychl, „Poslední otázka. Nevzpomínáš si, jestli ti někdo za poslední čtyři měsíce nedal hnědou kapsličku, abys ji spolkl?"
„Ne."
„Chybějí nám dvě. Mohl jednu spolknout společně s tebou." Ať už to byl kdokoli.
„Ne." Illyan hovořil rozhodněji než jindy. „Za posledních třicet let jsem nebral jiné léky než ty, které mi vlastnoručně vydával můj osobní lékař."
Miles si připomněl Harošovu teorii, že pachatelů možná bylo víc. „Třeba to dokonce byl tvůj vlastní lékař. Já se teď snažím vypátrat malou hnědou kapsli."
Illyan zavrtěl hlavou.
Miles se ztěžka zvedl, zdvořile se rozloučil a odpotácel se do postele.

***

Probudil se někdy odpoledne a půl hodiny se marně snažil znovu usnout, zatímco se v duchu zaměstnával svými novými starostmi. Nakonec to vzdal, vstal a přes terminál zkontroloval, co je nového u Haroše; tým systémových analytiků zatím ještě nepodal hlášení. Zavolal i Weddellovi do laboratoří na klinice Císařské bezpečnosti, čímž si vysloužil hlavně spoustu vrčení, že Weddella ruší, ale také slib, že brzy dostane více informací. Brzy, ale zatím ne.
Jak se neklidně ploužil pokojem, vyrušil ho hovor od Ivana, který mu s velice krvavýma očima ohlásil, že v soudní laboratoři pečlivě prozkoumali původní biodózu a vrátili ji, a může už proboha ten zatracený krám předat někomu jinému, vzít si volno a jít spát? Miles sebou provinile škubl - byl rád, že Ivan na něm přes terminál nepozná, že on spal - nakázal Ivanovi, ať krabičku předá pod dohled lidí ze skladu důkazních materiálů a vezme si pro zbytek dne volno.
Zrovna lezl do vany, když komunikační terminál znovu zapípal. Tentokrát to byl doktor Čenko z kliniky pro veterány při Císařské vojenské nemocnici.
„Lorde Vorkosigane." Čenko rozjařeně kývl Milesovi na pozdrav. „Omlouvám se, že to tak trvalo. Jak jde o mikroinženýrské práce, realizace se vždycky zkomplikuje víc než plánovaní. Ale sestrojili jsme přístroj na - doufejme, že bezpečné - spouštění záchvatů, dost malý na to, abychom vám ho mohli zavést pod lebeční kost, a konečně jsme připraveni ho na vás vyzkoušet. Jestli bude dobře fungovat, můžeme provést konečnou kalibraci a naplánovat operaci, při které vám ho zavedeme."
„Aha," řekl Miles. „Dobrá práce." Špatně načasovaná.
„Kdy sem můžete zajít? Zítra?"
Haroš se mu každou chvíli může ozvat s hlášením od systémového týmu, a pak, říkal si Miles, vezmou věci rychlý spád. A... někde ve Vorbarr Sultaně je velice chytrý muž, který prodělal výcvik u Císařské bezpečnosti a který si Milese vyhlédl jako terč. Jestlipak Čenko ve své experimentální hračičce používá nějaké proteinové obvody, a co se doopravdy stalo s tou chybějící kapslí? Při pomyšlení na to, jak mu lidé, které nijak dobře nezná, strkají do mozku přístroje, kterým nerozumí, ho zrovna teď mrazilo. „No... zítra pravděpodobně ne. Budeme tu návštěvu muset domluvit později, doktore."
Čenko se zatvářil zklamaně. „Od záchvatu, který jsme vám uměle přivodili v laboratoři, jste už žádné neprodělal?"
„Zatím ne."
„Hm. No, radil bych vám nečekat moc dlouho, můj pane."
„Chápu. Vynasnažím se."
„A vyhýbejte se stresu," dodal ještě Čenko, když se Miles natahoval, že přeruší spojení.
„Děkuju, doktore," zavrčel Miles na prázdný holodisplej.
Při sprchování si najednou vzpomněl, že ten večer se koná Laisina recepce. Miles dostal pozvání víceméně jako císařský rozkaz; a jeho povinnosti, jak se zdálo, mu účast dovolí. Přinejmenším by mohl vyšetřit chvilku před slavností a podat Gregorovi průběžné hlášení. Teď už potřebuje jenom tanečnici.
Pečlivě se oblékl a zavolal Delii Koudelkovou.
„Ahoj," pozdravil její záplavu plavých vlasů. Na terminálu aspoň nemusel zaklánět hlavu, takže nedostával křeč do krku. „Co děláš dneska večer?"
„No... mám dost napilno," odpověděla zdvořile. „Proč se ptáš?"
„Aha." Kruci. Může si za to sám, takhle si čekat do poslední chvíle a předpokládat...
„Nebo - nesouvisí to snad s tím, co děláš jako Císařský Auditor, že ne?" zneklidněla.
Hlavou mu nakrátko prolétla představa skvělé příležitosti, jak zneužít nově nabyté moci. S lítostí představu zaplašil.
„Ne. Jenom s tím, co dělám jako Miles."
„Promiň," řekla a znělo to upřímně.
„Ehm... je doma Martya?"
„Ta už dnes večer taky něco má, lituju."
„A Olivia?"
„Ta taky."
„Aha. No, i tak díky."

„Za co?" Přerušila spojení.

KAPITOLA 24

Milesovo ústní hlášení Gregorovi je oba zdrželo, takže na večírek dorazili pozdě; Gregor Milesovi kladl spoustu otázek, na které Miles většinou ještě neměl odpovědi. Bezmocně si hryzal ret, ale to už se zastavili ve stinném vestibulu, který vedl do jedné z menších recepčních místností Císařské rezidence. Byla už jasně osvětlená a plná lidí. Ve vedlejší komnatě, kterou bylo vidět otevřenými klenutými dveřmi, seděl nevelký orchestr a právě ladil.

Milese a císaře tam osobně doprovodil plukovník lord Vortala mladší, který dnes večer zodpovídal za bezpečnost Rezidence. Vortala, který vypadal upraveně i ztrápeně zároveň, jim zasalutoval a vrátil se zpátky na chodbu. Cestou už zas odpovídal do sluchátek někomu ze svých podřízených.

„Těžko si zvykám na to, že nemám za zády Illyana," sledoval ho Gregor s povzdechem. „I když Vortala si vede dobře," dodal honem. Podíval se dolů na Milese. „Netvař se tak pohřebně. I když nemáš na sobě auditorský řetěz, lidé beztak budou zvědaví, co jsme to tu kuli, a pak abychom oba celý večer likvidovali drby."

Miles přikývl. „To samé platí i pro tebe." Zrovna ho nenapadaly žádné dobré vtipy. Mizerné taky ne. „Mysli na Laisu," poradil Gregorovi.

Gregor se okamžitě rozzářil; Miles se na oplátku taky suše usmál a vykročil za Gregorem do komnaty. Tam dovršili Gregorovo štěstí, když našli doktorku Toscanovou, jako obvykle pod ochrannými křídly lady Alys. Stála s nimi i hraběnka Vorkosiganová a přátelsky s nimi rozmlouvala.

„Á, výborně," řekla hraběnka. „Tady jsou." Gregor uchopil Laisu za ruku a majetnicky si ji položil na paži; Laisa k němu s úsměvem zvedla rozzářené oči. Hraběnka pokračovala: „Alys, teď když dorazil Laisin náležitý doprovod, proč mě nenecháš si chvilku hrát na dohazovačku. Pro změnu by ses měla na večírku taky jednou uvolnit a pobavit." Nepatrně pokynula hlavou; Miles ji sledoval pohledem a spatřil Illyana, který v tmavé a neobvykle dobře střižené civilní tunice a kalhotách vypadal dosti elegantně, ačkoli se mu čistě ze zvyku podařilo tvářit, jako by tam tak docela nebyl, jako by se kolem něj světlo rozdělovalo a obtékalo ho.

„Děkuju, Cordelie," pronesla tlumeně lady Alys. Když se Gregor pozdravil se svým bývalým šéfem Bezpečnosti a vyměnili si pár zdvořilostních frází typu jak se cítíte, dobře, sire, vypadáte dobře, odvlekla Alys Illyana odhodlaně pryč, ještě než stihl začít hovor o práci.

„Zdá se, že jeho rekonvalescence zdárně pokračuje," pozoroval Gregor souhlasně celou scénku.

„Za to můžete poděkovat lady Alys," řekla mu hraběnka Vorkosiganová.

„I vašemu synovi."

„Slyšela jsem."

Miles se lehce a jen mírně ironicky uklonil. Podíval se za Illyanem a svou tetou, kteří podle všeho mířili ke stolům s občerstvením. „Ne že bych znal důvěrně obsah Illyanova šatníku, ale... přísahal bych, že je dnes oblečený nějak jinak. Příšerně konzervativně jako vždycky, ale..."

Hraběnka Vorkosiganová se usmála. „Lady Alys ho konečně přesvědčila, aby si od ní nechal doporučit krejčího. Nad jeho vkusem, nebo spíš scházejícím vkusem v oblékání si lady Alys rvala vlasy už léta."

„Já si vždycky myslel, že to patří k jeho osobě šéfa Císařské bezpečnosti. Nenápadná neviditelnost."

„To jistě také."

Gregor a Laisa si začali sdělovat, co dělali po nekonečné čtyři hodiny, co se neviděli, kterýžto rozhovor zněl poutavě jenom pro jeho přímé účastníky; Miles zahlédl na druhém konci místnosti Ivana a nechal Gregora a Laisu pod shovívavým dohledem své matky. Ivan doprovázel Martyu Koudelkovou. Ahá.

Martya byla mladší, menší a tmavovlasejší kopií Delie, i když svým osobitým způsobem neoslňovala o nic méně. Dnes večer měla na sobě cosi bledězeleného v odstínu výtečně zvoleném tak, aby ladil s císařskou vojenskou uniformou. Když k nim Miles přicházel, Martya šťouchla do svého partnera: „Ivane, ty prevíte, přestaň šilhat po mojí sestře. Dneska jsi sem pozval mě, nevzpomínáš si?"

„Jo, ale... ji jsem zval jako první."

„Tak to jsi něco propásl. Zasloužíš si, abych ti pošlapala boty a okopala z nich všechno leštidlo." Po očku pohlédla na Milese a směrem k němu dodala: „Mně se tak uleví, až si Delia konečně někoho vybere a odstěhuje se. Odložených chlapů už mám po krk právě tak jako odložených šatů."

„A zcela právem, má paní." Miles se sklonil, aby jí políbil ruku.

To Ivana konečně trklo; vzal zas Martyu za ruku a konejšivě ji popleskal. „Promiň," omluvil se. Ale očima zabrousil znovu doleva pro poslední kradmý pohled.

Miles se tam podíval také a okamžitě zpozoroval zářivě plavou hlavu. Delia Koudelková seděla na jedné z nevelkých pohovek s Duvem Galenim; zjevně se dělili o talíř lahůdek, který balancoval Galenimu na koleně. Tmavovlasá i plavá hlava se k sobě na okamžik naklonily a pak se Delia rozesmála. Galenimu zablýskly dlouhé zuby v jednom z jeho ďábelštějších úsměvů. Miles si s nečekaným zájmem povšiml, že se Galeni a Delia dotýkají koleny.

Kolem procházel sloužící s podnosem, roznášející nápoje. „Dala by sis něco k pití?" zeptal se Ivan Martyi.

„Ano, ráda, ale červené ne. Bílé, prosím." Ivan se rozběhl za sloužícím a Martya se Milesovi svěřila: „Až se tím pokecám, nebude to tak vidět. Nechápu, jak to Delia dělá. Ta nikdy nic nerozleje. Občas si říkám, že trénuje na příští lady Alys."

Když Galeni s Milesem hovořil na velitelství Císařské bezpečnosti... to bylo teprve včera?... nezmiňoval se Galeni, že tu bude - a s Delií. „Jak dlouho už to trvá?" zeptal se Miles Martyi a hlavou ukázal na Galeniho.

Martya se zaculila. „Delia řekla tátovi už před měsícem, že to bude Duv. Říká, že se jí líbí, jaký má Duv styl. Myslím, že ujde, na to, jak je starý."

„Já mám taky styl," prohodil Miles.
„Naprosto osobitý," souhlasila Martya dobromyslně.
Miles se prozíravě rozhodl na narážku nereagovat. „Ehm... a kdy to došlo i starému Duvovi?"
„Delia na tom pracuje. Některé chlapy musí člověk bacit cihlou, aby si ho vůbec všimli. A některé musí bacit pořádnou cihlou."
Zatímco se Miles snažil přijít na to, do které kategorie by zařadil sebe, vrátil se Ivan a balancoval sklenicemi s pitím. Za chvilku se pak ze sousední komnaty ozvaly první tóny hudby; Ivan zachránil Martyinu róbu před setkáním s kořeněným vínem a odvedl Martyu k tanci. Tváře neznámých civilistů v zástupu možná patřily Laisiným pracovním přátelům z konsorcia přepravců, ale mezi přítomnými bylo i dost dalších Komařanů. Tenhle večírek že prý vůbec nesouvisí s politikou, haha. Miles podezíral Laisu, že to její ruka se přičinila, aby na seznam hostů zařadili Galeniho. Je přece její nejlepší starý přítel.
Miles se chvíli popásal na podávaných lahůdkách, které byly jako vždy vynikající, a pak se přesunul do vedlejší místnosti, aby poslouchal hudbu a pozoroval tanečníky. Silně si uvědomoval, že když si nepřivedl vlastní partnerku, při tanci se na něj nedostane, a nebyl sám; poměr přítomných mužů a žen byl možná deset ku devíti, pokud ne deset k osmi. Vyškemral si taneček nebo dva u žen, které ho znaly dost dobře na to, aby jim nevadila jeho výška - to byla kupříkladu manželka hraběte Henriho Vorvolka - ale ty byly všechny k uzoufání vdané nebo zadané. Ve zbývajícím čase cvičil svůj nejlepší zachmuřený postoj u zdi v Illyanově stylu.
Kolem zrovna protančil sám Illyan s Alys Vorpatrilovou. Ivan, který se u Milese zastavil, aby se posilnil pohárem horkého kořeněného vína, jenom ohromeně valil oči.
„Nevěděl jsem, že staroch Illyan umí tancovat," poznamenal.
„Já rozhodně nevěděl, že umí tancovat tak dobře," souhlasil Miles. A kromě Ivana nad tím žasli i jiní. Manželka Henriho Vorvolka se dívala, jak Alys se svým partnerem proplouvá kolem, a pak manželovi něco zašeptala do ucha; ten se zmateným úsměvem zvedl oči. „Nikdy předtím jsem nezažil, že by Illyan dělal něco podobného. Nejspíš byl pořád ve službě." Pořád. Doktor Ruibal se zmínil, že vyjmutí čipu s sebou jako vedlejší následky možná přinese nejenom změny kognitivní, ale i změny osobnosti... ale no tak, to přece mohla způsobit jenom úleva, že z něj spadlo třicetileté břemeno drtivé zodpovědnosti.
Lady Alys vyklouzl ze složitého, květinami zdobeného účesu pramínek vlasů a ona si ho rukou odhrnula z čela. Milesovi se náhle vybavila neupravená Alys u snídaně a najednou měl pocit, že ho někdo bacil pořádnou cihlou. Div se nezalkl vínem.
Panenanebi. Illyan spí s mojí tetou.
A naopak, nebo jak by se to řeklo. Nebyl si jistý, jestli se má cítit pobouřeně, nebo šťastně. Jediné, co v tu chvíli jasně cítil, bylo, jak v něm náhle znovu roste obdiv k Illyanově chladnokrevné odvaze.
„Jsi v pořádku?" ptal se ho Ivan.
„Jo, jasně." Tak na tohle ať si Ivan přijde radši sám. Nezvládnutelný škleb zakryl dalším douškem vína.
Unikl Ivanovi a uchýlil se do recepčního sálu. U občerstvení tam narazil na kapitána Galeniho. Vybíral právě něco na zub pro Delii, která cudně čekala opodál. Milesovi krátce, neosobně zamávala prstíky.
„Á, vidím, že... sis našel další tanečnici," poznamenal Miles Galenimu do ucha.
Galeni se usmál jako spokojený lišák s hubou plnou peří. „Našel."
„Na dnešek jsem ji chtěl pozvat já. Řekla mi, že dnes večer nemá čas."
„Smůla, Milesi."
„Má to snad být nějaká pokřivená rovnováha?"
Galeni povytáhl černé obočí. „Nechci předstírat, že pomstychtivost je mi zcela cizí, ale jsem čestný muž. Nejdřív jsem se jí zeptal, jestli má pocit, že to s ní myslíš vážně. Řekla, že ne."
„Aha." Miles se tvářil, že ukusuje z ovocného koláčku. „A ty to s ní myslíš vážně?" Cítil se, jako by tu zastupoval komodora Koudelku a zkoumal Galeniho záměry.
„Smrtelně," vydechl Galeni. Úsměv mu na okamžik úplně zmizel z tváře. Miles div neucouvl. Galeni zamrkal a lehčím tónem pokračoval: „S jejím původem a konexemi by z ní byla vynikající politická i společenská hostitelka, nemyslíš?" Jeho lenivý úsměv se ještě rozšířil. „A inteligence a krása taky neuškodí."
„Žádné peníze," podotkl Miles.
Galeni pokrčil rameny. „S tím už si nějak poradím, pokud se tomu budu drobátko věnovat."
O tom Miles nepochyboval. „No..." Asi by nestačilo říct, Ať ti tentokrát víc přeje štěstí. „Nechtěl bys, é... abych se za tebe přimluvil u jejího táty komodora?"
„Doufám, že si to nevyložíš špatně, Milesi, ale vážně bych radši, abys mě už dalších svých laskavostí ušetřil."
„Aha. No, myslím, že to chápu."
„Děkuju. Nehodlám opakovat stejné chyby. Dnes večer, cestou domů, ji požádám o ruku." Galeni odhodlaně přikývl a nechal tam Milese stát, ani se za ním neohlédl.
Duv a Delia. Delia a Duv. No, aspoň to hezky aliterovalo.
Miles odrazil dotazy dvou známých, kteří zaslechli zmatené povídačky o Milesově hodnosti Císařského Auditora, a unikl zpátky do hudebního salonku, kde se nedalo tak dobře konverzovat. Mozek mu začal zpracovávat fakta z předešlé noci a Miles se opíral o zeď a nepřítomným pohledem pozoroval tanečníky, kteří vířili kolem něj. Mračil se tam bezcílně asi deset minut a lidé už se po něm začínali otáčet; odlepil se ode zdi a vydal se požádat o tanec Laisu, dokud byl ještě čas. Posledních pár tanců si Gregor určitě zabere pro sebe.
Miles se soustředil, aby při svižném zrcadlovém tanci neztratil rytmus, a snažil se, aby příliš okatě neobdivoval kyprou postavu snoubenky svého vlastního císaře, když tu klenutými dveřmi vedoucími do recepčního sálu zachytil pohledem

Galeniho. Zrovna u něj stál plukovník Císařské bezpečnosti a dva strážní v obyčejné zelené uniformě; Galeni a plukovník se zuřivě, tlumeným hlasem hádali. Delia stála kousek od nich, modré oči jako talíře, ruku si tiskla na pusu. Galeni byl celý napjatý, ve tváři měl onen neproniknutelný, planoucí výraz, který vypovídal o dobře potlačeném, ale nebezpečném vzteku. Co se to na Císařské bezpečnosti stalo tak naléhavého, že kvůli tomu museli jít vytáhnout nejlepšího analytika na komarrské záležitosti z večírku? Znepokojeně ukročil, poklesl v kolenou a natočil se, aby Laisa stála ke dveřím zády.
Plukovník naléhavě gestikuloval a pak položil Galenimu ruku na rukáv; Galeni mu ruku setřásl. Jeden ze strážných sáhl po paralyzéru a uvolňoval ho z pouzdra.
Udýchaná Laisa napodobila Milesovo strnutí, ale pak jí došlo, že tohle není taneční figura. „Milesi, co se děje?"
„Omluvte mě, má paní. Musím něco vyřídit. Vraťte se prosím ke Gregorovi." Kvapně se jí uklonil a proklouzl kolem ní; když nápadně rychle kráčel ke dveřím, sledovala ho pohledem.
„Copak se tu děje, pánové?" zeptal se Miles potichu, když došel k napjaté skupince. Pokud nemohl změnit atmosféru jednání, mohl aspoň ztlumit hlasitost. Polovina lidí v místnosti už se po nich dívala.
Plukovník se mu nejistě uklonil - Miles sice na sobě neměl auditorský řetěz, ale člen Císařské bezpečnosti musel vědět, kdo Miles je. „Můj pane. Generál Haroš nařídil, aby byl tento muž zatčen."
Miles skryl zděšení a nezvýšil hlas. „Proč?"
„Obvinění nebylo vysloveno. Dostal jsem rozkazy, abych ho neprodleně odvedl z Císařské rezidence."
Galeni zasyčel na Milese: „Co to má sakra znamenat, Vorkosigane? Máš v tom snad prsty?"
„Ne. Já nevím. Já to nenařídil -" Souvisí to snad s jeho případem? A pokud ano, jak si Haroš vůbec dovolil Milese takhle obejít?
Dorazil sem i zneklidněný Ivan s Martyou; plukovník se tvářil čím dál přísněji a přihlížel, jak se mu úkol, který měl původně nepochybně provést bez rozruchu, vymyká z rukou.
„Nedlužíš snad nějaké dopravní pokuty, o kterých nevím?" snažil se Miles o lehký tón. Teď už měli ruce na paralyzérech oba strážní.
„Ne, krucinál."
„Kde je teď generál Haroš?" ptal se Miles plukovníka. „Na velitelství?"
„Ne, můj pane. Jede sem. Brzy sem dorazí."
Aby podal hlášení Gregorovi? Tak to aby si Haroš radši připravil hodně dobré vysvětlení. Miles zadržel dech. „Podívej, Duve... myslím, že bys měl radši bez rozruchu jít s nimi. Já to prošetřím."
Plukovník mu věnoval vděčný pohled; Galeni se po něm podíval zmateně, podezíravě a se strašlivým, bezmocným vztekem. Miles toho chtěl po Galenim moc, když žádal, aby snesl tenhle okamžik veřejného zostuzení, ale mohlo to být i horší; třeba kdyby ho paralyzovali nebo se s ním násilím potýkali, protože se vzpíral zatčení na císařově recepci, napadlo Milese několik možností. To by vzbudilo pozornost všech lidí v místnosti.
Galeni se podíval na Delii, v tmavých očích mu zmučeně blesklo, a pak se podíval po Ivanovi. „Ivane, dohlédneš, aby se Delia dostala v pořádku domů?"
„Jasně, Duve."
Delia se kousala do rtu; ještě deset vteřin a vloží se do toho ona, a pořádně, odhadoval Miles podle toho, jak ji znal.
Miles honem kývl a plukovník se strážnými odvedli Galeniho z místnosti. Moudře ho nechali kráčet vlastním tempem a ani se ho nedotkli. Miles gestem poslal Ivana pryč a vydal se za nimi chodbou. Jak se obával, sotva zahnuli za roh, strážní přitiskli Galeniho k nejbližší zdi a začali ho prohledávat a poutat.
Miles zvýšil hlas o zlomeček vteřiny předtím, než se Galeni otočil a vrhl se na ně. „To není nutné, pánové!"
Přestali; Galeni se zjevným úsilím rozevřel pěsti, i když zuby nepovolil, a setřepal strážné pouze pokrčením ramen, místo aby je házel přes celou chodbu.
„Půjde s vámi jako bratr důstojník, pokud mu to ovšem umožníte." Přísným pohledem dořekl: Že ano, Duve. Galeni si urovnal tuniku a strnule přikývl. „Plukovníku - z čeho je kapitán Galeni doopravdy obviněn?"
Plukovník si odkašlal. Císařskému Auditorovi se neodvážil odpovědět vyhýbavě, ať už mu dal Haroš příkazy k utajení záležitosti před veřejností, jaké chtěl. „Velezrada, můj pane."
„Cože?" zařval Galeni a Miles štěkl: „Blbost!" Miles obezřetně položil Galenimu ruku na rukáv, aby mu zabránil projevit nesouhlas násilnějším způsobem.
Miles se třikrát nadechl, aby se uklidnil a aby dal Galenimu dobrý příklad, a řekl: „Duve, zajdu za tebou, hned jak si promluvím s Harošem, ano?"
Galeni rozšířil nozdry, ale zopakoval po Milesovi: „Ano." Stiskl zuby, což naštěstí zabránilo dalším případným poznámkám. Když ho zatýkací četa vyváděla ven, zmohl se cestou po chodbě na slušně důstojný krok.
Miles, kypící vzteky, se vrátil do recepčního sálu. Na chodbě těsně před vchodem ho zastavila skupinka sestávající z Gregora, Laisy, Delie a Milesovy matky.
„Co se děje, Milesi?" ptal se Gregor.
„Proč ti lidé Duva odvedli?" ptala se Laisa s vytřeštěnýma, poplašenýma očima.
„Milesi, udělej něco!" žádala ho Delia.
Hraběnka Vorkosiganová se jenom dívala, jednou rukou se držela v pase a druhou si tiskla na ústa.
„Já nevím. A přitom bych to sakra měl vědět!" prskal Miles vzteky. „Galeniho zrovna zatkla Císařská bezpečnost na základě" - kradmo pohlédl na Laisu -„nějakého nejasného obvinění. Zjevně to nařídil sám Lucas Haroš."
„Musím předpokládat, že měl důvod..." začal Gregor.
„Já musím předpokládat, že se spletl!" skočila mu Delia horlivě do řeči. „Cordelie, pomozte!"
Hraběnka Vorkosiganová rychle střelila pohledem Milesovi přes rameno. „Pokud chcete nezkreslené informace,

hledejte u zdroje. Tady přichází."
Miles se rychle otočil. Zpoza rohu vycházel Haroš v doprovodu jednoho z Gregorových zbrojnošů. Haroš měl tvář stejně „těžkou" jako krok. Došel ke skupince, obřadně se uklonil Gregorovi, „sire," a úsečněji Milesovi, „lorde Auditore. Přišel jsem tak rychle, jak to bylo možné."
„Co se to sakra děje, Lucasi?" zeptal se Gregor potichu. „Císařská bezpečnost zrovna zatkla jednoho z mých hostů přímo na mé vlastní recepci. Doufám, že mi vysvětlíte proč." Jestlipak Haroš znal Gregora natolik dobře, aby rozpoznal, jaký se pod nepatrně zdůrazněnými zájmeny můj skrývá vztek?
„Hluboce se omlouvám, sire. I vám, doktorko Toscanová. Naprosto si uvědomuji trapnost celé situace. Ale úkolem Císařské bezpečnosti je zajistit vám -a vašim blízkým" - krátce pokynul směrem k Laise -„bezpečí. A právě dnešního večera se mi dostal do rukou důvod, proč o věrnosti onoho muže pochybovat, a pak jsem ke svému zděšení zjistil, že onen muž se zrovna nachází ve vaší přítomnosti. Možná jsem se mnohokrát dopustil přehnané opatrnosti, ale nedbalosti se neodvážím dopustit ani jednou. Mým předním úkolem muselo být odstranit kapitána Galeniho fyzicky z vaší přítomnosti; všechno ostatní, včetně vysvětlování, mohlo počkat." Pohlédl na ženy a pak významně uhnul pohledem. „A pro vysvětlování jsem vám teď k dispozici, sire."
„Á." Gregor se otočil k hraběnce Vorkosiganové a nejistým gestem bezmocně ukázal na Delii a Laisu. „Cordelie, smím vás poprosit..."
Hraběnka Vorkosiganová se velice suše usmála. „Pojďte, dámy. Pánové si potřebují promluvit."
‚Ale já chci vědět, co se děje!" protestovala Laisa.
„Však se to časem dozvíme. Vysvětlím vám, jak to funguje. Je to skutečně hloupé, ale dá se zařídit, aby to fungovalo. Čímž se, když na to tak pomyslím, dá zhuštěně vysvětlit spousta dalších vorských zvyků. Ale zatím musíme udržovat zábavu" - kývla hlavou k recepčním místnostem - „a napravit veškeré škody, které snad toto, ehm" - vrhla na Haroše přísný pohled, při kterém sebou Haroš přece měl trhnout -„nešťastné cvičení v ostražitosti napáchalo."
„Napravíme škody? Jak?" ptala se Laisa.
„Budeme lhát, drahoušku. Alys a já vám předvedeme, jak se to dělá..." Hraběnka Vorkosiganová odvedla mladé ženy pryč; Delia se ještě přes rameno ohlédla po Milesovi a nezvučně mu signalizovala, udělej něco, krucinál!
„Snad abychom raději pokračovali ve vaší pracovně, sire," zamumlal Haroš. „Budeme potřebovat komunikační terminál. Přinesl jsem vám všem kopie hlášení týmu, který prověřoval bezpečnostní systém." Sáhl si na tuniku a ponuře se usmál na Milese. „Říkal jsem si, že to budete chtít vidět co nejdřív, lorde Auditore."
„Aha. Dobře. Ano," připustil Miles. Vykročil za oběma muži chodbou a na jejím konci pak dolů po točitém schodišti; na konci průvodu kráčel Gregorův zbrojnoš, který pak zaujal místo před Gregorovou pracovnou. Gregor za nimi zavřel dveře.
„Můj seznam podezřelých se náhle a nečekaně zkrátil," začal Haroš. „Pokud dovolíte, pane..." Kývl hlavou k terminálu; Gregor ho zapnul. Haroš zasunul do čtečky jednu z kódovaných datových karet a podal její kopii Milesovi. „Jsem si jistý, že si to později budete chtít prostudovat podrobněji, ale stručné shrnutí vám mohu podat hned. Pokud jde o zkonstruovaná obvinění, Milesi, to vaše bylo téměř dokonalé. Když vložili do záznamů skladu důkazů falešné údaje o vaší návštěvě, provedli to téměř dokonale; můj tým se pěkně zapotil, když pátral po tom, jak to bylo provedeno. Vážně už jsem začal pochybovat. Pak mě napadlo, aby ještě jednou zkontrolovali váš snímek sítnice. Při oživení z kryostáze se váš snímek sítnice nepatrně změnil, věděl jste to?"
Miles zavrtěl hlavou. „I když mě to nepřekvapuje." Při oživení z kryostáze jsem těch nepatrných změn prodělal víc.
„Říká se, že každý zločinec se dopustí jedné chyby. Podle mých zkušeností to nemusí být nutně pravda, ale tentokrát to tak bylo. Snímek sítnice v záznamech skladu důkazů odpovídal kopii, kterou pořídili před rokem a která neodpovídá vašemu současnému snímku. Jak je patrné, když je překryjeme." Haroš spojil oba snímky nad holodisplejem Gregorova terminálu; objevily se změny, rudě zdůrazněné, takže snímek připomínal oko zlomyslného kyklopa s kocovinou. „A tak jste zproštěn podezření, lorde Auditore," pokynul Haroš rukou.
„Díky," zavrčel Miles. Vždyť mě nikdo z ničeho neobvinil. ‚A jak do toho zapadá Duv Galeni?"
„Strpení. Můj tým říká, že podle důkazů, nebo jejich nedostatků, musely být záznamy na terminálu důkazního skladu změněny pomocí špionážního programu, který Galeni musel přímo zasunout do čtečky terminálu. Terminál není zapojený do žádné sítě. Neměl jinou možnost."
„Galeni nebo někdo jiný," opravil ho Miles.
Haroš pokrčil rameny. „Takhle jsme ale na Galeniho nepřišli. Dalším bodem, který jsem jim v souvislosti s útokem uložil prozkoumat, byly samozřejmě záznamy o příchodech do budovy. Tady jsme měli větší štěstí. Tady ke změně záznamů nedošlo na místě, ale odjinud, pomocí datového napojení na další systémy používané na velitelství Císařské bezpečnosti. Můj tým se musel propracovat až na subkódovou úroveň, aby to objevil; vyslovuji před vámi pochvalu jejich nasazení a trpělivosti, sire, stejně jako jejich odbornosti." Haroš jim předvedl sérii snímků logických diagramů. „Důležité položky jsou zvýrazněny červeně; můžete je sledovat sami. Mí muži sledovali změněný záznam až po úroveň sekčního šéfa - abyste rozuměli, v sekcích až do této úrovně má systém zablokované přístupy. Sekční šéfové je mohou odblokovat - tedy já, nebo nyní spíše můj zástupce v oddělení domácích záležitostí, a dále Allegre, Olšanský a šéf Oddělení galaktických záležitostí, pokud se tu vyskytuje. A přes Allegreho terminál vysledovali záznam až na úroveň jeho analytiků. Na komunikační terminál kapitána Galeniho." Haroš zavzdychal. „Analytici v našich odděleních mají nesmírně volnou ruku, pokud jde o to, ke kterým datům mají přístup. Říkám vám čestně, že příliš mnoho vám toho prozradit nemohu; řekněme, že jejich úkolem je kontrolovat vše, protože na vyšších úrovních se přijímají zásadní rozhodnutí, která se zakládají na jejich hlášeních, doporučeních a názorech. Já sám tuto práci dva roky dělal na Domácích záležitostech. Ale Galeni zjevně použil svých kódu, které mají analytici k dispozici, aby získal přístup na terminál svého nadřízeného a odtud aby pronikl do obecnějšího systému."

„Nebo někdo, kdo použil Galeniho terminál," nadhodil Miles. Dělalo se mu zle od žaludku. Zvýrazněné informace na holodispleji mu připomínaly krvavé šmouhy. „Dá se to opravdu pokládat za důkaz?" Když ušili boudu na jednoho, proč ne na dva? Nebo... na tolik lidí, na kolik budou muset, dokud nevyrukují s podezřelým, kterého Miles nezná ani nemá rád?
Haroš se chmuřil. „Nic víc už možná nezjistíme. Ruku bych dal za to, kdybych toho člověka mohl vyslechnout pod fastpentou, ale když ho povýšili do jeho současné funkce, opatřili ho alergií. Fastpenta by ho zabila. Takže musíme případ prošetřit starým nesnadným způsobem. Hmotné důkazy zločinu už se dávno rozplynuly jako dým. Takže se přece jen vracíme k vašim oblíbeným motivům, lorde Auditore. Kteří analytici z Oddělení komarrských záležitostí měli jak přístup k bioinženýrsky vytvořené prokaryotě, tak důvod něco takového udělat? On k ní přístup měl; na Zemi se setkal se svým otcem, Serem Galenem, těsně předtím, než se původní komarrské spiknutí zhatilo."
„Já vím," odsekl Miles. „Já tam byl." Panebože, Duve...
„Nevím, kolik váhy připisovat skutečnosti, že váš bratr klon zastřelil Galeniho otce -"
„Pokud by z toho měly pramenit nějaké potíže, už by byly nastaly někdy předtím."
„Snad. Ale jeho city to muselo nějak poznamenat. A pak, k tomu ke všemu, jste nedávno zásadním způsobem zmařil jeho plány na ženitbu."
„Přes to už se přenesl."
„Jaké plány na ženitbu?" chtěl vědět Gregor.
Miles zaskřípal zuby. Haroši, ty pitomče. „Jednu dobu se Duv dost zajímal o Laisu. To proto se stalo, že ji přivedl na tvou recepci pro vyslance, kde jste se seznámili. Od té doby ale Duv, ehm, našel jiný předmět svých citů."
„Aha." Gregora to viditelně zasáhlo. „Mně úplně nedošlo, že... je to mezi Laisou a Galenim vážné."
„Bylo to jednostranné."
Haroš zavrtěl hlavou. „Lituji, Milesi. Ale vás ten chlap nazval, cituji, ‚podlejzavým zatraceným kuplířem.'" Harošovi se do očí vkradl nepřítomný pohled a jeho výraz na okamžik tolik připomínal Illyana, když doslovně citovával z čipu, až Miles zatajil dech. „A pak se značným zápalem prohlásil: ‚Vor vážně znamená zloděj. A vy všichni barrayarský zlodějové držíte pěkně při sobě. Ty a ten tvůj vypečenej císař a celá ta vaše zatracená smečka.' A já si to teď mám podle vás vykládat ve smyslu, že se pouze cítil mírně rozmrzele?"
Gregor nadzvedl obočí.
„Říkal mi to do tváře," odsekl Miles. Z Gregorova výrazu bylo poznat, že císař nechápe, proč by tato poznámka měla Galeniho hájit. „A ne za mými zády," pokusil se vysvětlit Miles. „Nikdy za mými zády, takový Galeni není. Není... to jeho styl." K Harošovi dodal: „Kde jste to sakra vyhrabal? To teď Císařská bezpečnost sleduje soukromé terminály svých analytiků? Nebo se na Galeniho někdo zaměřil, ještě než se Illyan zhroutil?"
Haroš si odkašlal. „Z Galeniho terminálu vlastně ne, můj pane. Z vašeho."
„Cože!"
„Z kanceláře samotného šéfa Císařské bezpečnosti se z bezpečnostních důvodů sledují veškeré veřejné terminály ve Vorkosiganském paláci. To už se provádí několik desítek let. Jediné tři, které se nesledují, jsou soukromý terminál hraběte, hraběnky a váš vlastní. Rodiče se vám už o tom jistě zmínili. Věděli o tom."
Ano, ale to je odposlouchával Illyan. Proti tomu by otec a matka nic nenamítali. A toho večera Miles přijal Galeniho hovor... na terminálu v apartmá pro hosty, no jistě. Rozpálený Miles se zklidnil, ale mozek mu pracoval na plné obrátky, jak se snažil rozpomenout, co za poslední měsíce komu navykládal z kdejakého terminálu ve Vorkosiganském paláci.
„Oddanost příteli vás šlechtí, Milesi," pokračoval Haroš. „Ale já si nejsem tak jistý, že je vaším přítelem."
„Ne," řekl Miles. „Ne. Já vím, jak těžce Galeni zaplatil za to, aby se vypracoval tam, kde je. Neprošustroval by to kvůli nějaké... osobní nevraživosti. To je jen dým, rozplývající se v zrcadle. A i tak, i kdyby měl Galeni motiv svalit vinu na mě, co původní zločin? Jaký by měl motiv k likvidaci Illyana?"
Haroš pokrčil rameny. „Možná politický. Mezi Císařskou bezpečností pod Illyanovým vedením a některými Komařany panuje už třicet let zlá krev. Souhlasím, že případ ani zdaleka nemůžeme uzavřít, ale teď, když víme, kterým směrem se zaměřit, mělo by nám to usnadnit pátrání."
Gregor se tvářil přímo nešťastně. „Doufal jsem, že můj sňatek aspoň maličko přispěje k zahojení vztahů s Komarrem. Ke skutečně jednotné říši..."
„Taky že přispěje," uklidňoval ho Miles. „A dvojnásob, pokud se Galeni ožení s Barrayarankou." Tedy pokud ho dřív nezavřou kvůli nějakému zinscenovanému obvinění z velezrady. „Víš přece, že císař udává tón; určitě odstartuješ obrovskou vlnu meziplanetárních románků. A vzhledem k tomu, jak málo barrayarských holčiček nadělali naši rodiče v naší generaci, spousta si nás bude muset manželky stejně dovézt odjinud."
Gregor nad Milesovým pokusem o vtip posmutněle nadzvedl koutky.
Miles popadl svou kopii hlášení. „Chci si to prostudovat."
„Samozřejmě," řekl Haroš. „Vyspěte se na to. A pokud v tom najdete něco, čeho jsem si já nevšiml, dejte mi vědět. Netěší mě zjištění, že někdo z mých lidí z Císařské bezpečnosti je neloajální, ať už pochází z kterékoliv planety."
Haroš se odporoučel; Miles se rozloučil hned po něm a poslal sloužícího najít Martina a vyřídit mu, ať přijede s vozem. Pokud by se Miles vrátil na večírek, přepadly by ho ženské a mořily by ho, aby jim všechno vysvětlil a něco s tím provedl, a ani jedno, ani druhé teď zrovna udělat nemohl. Nezáviděl Gregorovi, že se tam musí vrátit a chovat se společensky, jako by se nic nestalo.

***

Seděl v hraběcím autě na půl cesty mezi Císařskou rezidencí a Císařskou bezpečností, když polorozpadlá budova s

jasně osvětlenými věžemi v pozadí, kterou viděl skrz střechu, najednou nabyla ostrých obrysů. Předměty náhle vypadaly skutečně neskutečné, jako by zhoustly a překypovaly energií, jako by se v příštím okamžiku měly zahalit zeleným světlem. Stačil si jen pomyslet: A do hajzlu do hajzlu do haj- a celá scéna se rozprskla do povědomých barevných konfet. Pak nastala tma.
Když se probral k vědomí, ležel na zadním sedadle vozu a ve slabém žlutém světle se nad ním tyčil k smrti vyplašený Martin. Tuniku měl Miles roztrženou. Střecha auta byla otevřená do noční mlhy a Miles se třásl zimou.
„Lorde Vorkosigane? Můj pane, krucinál, snad mi neumřete? Přestaňte, přestaňte!"
„Gnh," vypravil ze sebe. Jeho ohlušeným uším to znělo jako zdušené sténání. Bolela ho ústa; sáhl si na mokré rty a na prstech mu ulpěly šmouhy od čerstvé krve, která ve slabém světle nabyla rudohnědého odstínu.
„To je v pořádku, Martine. Jenom, ehm, záchvat."
„Tak takhle to vypadá? A já si myslel, že vás otrávili nebo postřelili nebo tak něco." Martinovi se o poznání ulevilo. Miles se pokusil posadit; Martin nejistě rozhodil velkýma rukama, jako by nevěděl, jestli mu má pomoci, nebo ho přitlačit zpátky do lehu. Miles se předtím kousl do jazyka i do spodního rtu a teď mu z nich volně kapala krev na nejparádnější rodovou uniformu.
„Nemám vás odvézt do nemocnice nebo k doktorovi, můj pane? Ke kterému?"
„Ne."
„Tak mě aspoň nechte vás odvézt zpátky domů. Možná..." Martinův utrápený obličej se rozzářil nadějí. „Možná tam brzy dorazí vaše paní matka."
„A zbaví tě starostí?" vyhekl Miles bolestným smíchem. Mateřským políbením mě nevyléčí, Martine. I kdyby chtěla sebevíc.
Zoufale se chtěl dostat na velitelství Císařské bezpečnosti. Slíbil přece Galenimu... Ale ještě si pořádně neprostudoval nové informace a tým mužů, které kvůli tomu chtěl vyslýchat, až si informace prostuduje, nepochybně odešel domů konečně si odpočinout. A Miles byl po záchvatu pořád ještě roztřesený, omámený a malátný.
Doktoři z vojenské nemocnice měli bohužel pravdu. Jelikož se ty zatracené záchvaty spouštěly při stresu, měl Miles víceméně zaručené, že ho vždycky přepadnou, když se mu to nejméně bude hodit. Opravdu je služby neschopný, jakékoliv služby. Neschopný.
Jak já to nesnáším.
„Domů, Martine," vzdychl.

KAPITOLA 25
Druhý den ráno se Miles probudil s pocitem, který už se pomalu naučil rozeznávat jako kocovinu po záchvatu. Prášky proti bolesti moc nezabraly. Pokud se příznaky postupem času nějak měnily, tak jedině k horšímu, ne k lepšímu. Nebo je Miles dokáže přesněji rozeznávat, když je teď nepřekrývá migréna po zásahu paralyzérem nebo sebevražedná deprese. Nesmím návštěvu u Čenka moc odkládat.
Zanesl si do ložnice karafu kávy a zamkl se tam s terminálem a s Harošovým hlášením. Zbytek dopoledne strávil, nebo spíš promrhal, pročítáním hlášení a jeho následným zkoumáním.
Skromná fakta dodávala hlášení na přesvědčivosti. Pokud chtěl někdo uvrhnout falešné podezření na dva lidi současně, muselo toho být víc. Působilo to silně sugestivně, ale přímé důkazy to neposkytovalo. Ale ať se snažil, jak chtěl, neobjevil žádnou chybu v argumentaci, žádný slabý článek v logickém řetězci.
Jelikož kromě hlášení žádné radostnější zprávy neměl, děsil se teď stanout tváří v tvář Galenimu. Císařská bezpečnost držela komarrského důstojníka přes noc v provizorní cele na velitelství Císařské bezpečnosti v nevelké věžeňské sekci, která nahradila rozlehlejší podzemní žalář z Ezarových časů. Galeni tam seděl a čekal, až oficiálně vznesou obvinění; pak ho zřejmě převezou do nějakého oficiálnějšího a pochmurnějšího vojenského vězení. Zadržen na základě podezření Barrayarské vojenské právo poněkud nejasně vykládalo, jak dlouho je někoho možné držet na základě podezření. Zadržen na základě něčí zatracené paranoie, tak tomu říkám já.
Ze zahořklého rozjímání ho vytrhl doktor Weddell, který mu zavolal a žalostně se dotazoval, kdy může jít domů on. Miles mu slíbil, že si k němu zajede vyzvednout zprávu a pak ho pustí domů; pokud už nedokáže vysvobodit jednoho vězně Císařské bezpečnosti, může aspoň vysvobodit druhého. Oblékl si čistou rodovou uniformu, i když byla jenom druhá nejlepší v pořadí, a auditorský řetěz, vetřel si do rozkousnutého rtu ještě trochu hojivé masti a zavolal Martina, ať přijede s vozem.
Z lékařského a chemického pachu na klinice velitelství Císařské bezpečnosti se Milesovi ještě pořád nepříjemně houpaly útroby. Vstoupil a našel laboratoř, kterou si Weddell zabral. Zmuchlané polní lůžko v rohu prozrazovalo, že galaktický bioexpert uposlechl rozkazů a skutečně nenechal ani vzorek, ani své poznámky bez dozoru. Weddell sám měl na sobě pořád ještě stejné šaty jako včera ráno, i když se mezitím očividně stihl oholit. Byl o něco méně bledý než Miles, ale to nebylo tak těžké.
„Inu, lorde Auditore. Pravděpodobně vás nepřekvapí, že jsem s určitostí identifikoval váš nález jako stejnou prokaryotu, které bylo použito proti veliteli Illyanovi. Pochází dokonce ze stejné výrobní série." Odvedl Milese k laboratornímu komunikačnímu terminálu a pustil se do podrobného srovnávání obou vzorků, dokresloval je vizuálními pomůckami a zvýrazněnými pasážemi a občas sám sebe pochválil, když se k tomu zamlklý Císařský Auditor neměl.
„Mluvil jsem s Illyanem," řekl Miles. „Rozhodně si nevzpomíná, že by v posledních čtyřech měsících polykal hnědou kapsličku. Jeho paměť už bohužel není, co bývala."
„Ó, prokaryotu nikdo nepolykal," prohlásil Weddell přesvědčivě. „K polykání vůbec nebyla určená."
„Jak to víte?"
„Kapsle nebyla ani propustná, ani rozpustná. Mělo to fungovat tak, že praskne - stačilo ji stisknout prsty - vzorek se

rozptýlí do vzduchu a někdo ho vdechne. Způsob, jakým je bacilonosič uložen do kapsle, očividně vypovídá o tom, že se měl přenášet vzduchem. Velice se podobá spóře."
„Cožeto?"
„Podívejte." Weddell vypnul snímek molekulárního řetězce, který zrovna zářil na holodispleji, a místo něj promítl předmět, který nápadně připomínal kulovitý satelit, ježící se anténami. „Vlastní prokaryoty by byly nezvladatelně drobounké, pokud by se je někdo prostě pokusil do oné velké kapsle vložit bez obalu. Místo toho jsou uloženy v těchto dutých spórovitých částicích" - Weddell ukázal na holodisplej - „které se vznášejí ve vzduchu, dokud se nesetkají s vlhkým povrchem, kupříkladu se sliznicí nebo s průduškou. V tom okamžiku se nosič rozpustí a uvolní svůj obsah."
„Jsou ve vzduchu vidět stejně jako kouř nebo prach? Jsou cítit?"
„V silném světle by člověk asi v okamžiku jejich vypuštění nakrátko zahlédl obláček prachu, ale pak by mu zmizely před očima. Cítit by nebylo nic."
„Jak dlouho... by se udržely ve vzduchu?"
„Přinejmenším několik minut. To by záleželo na účinnosti větracího systému."
Miles fascinovaně hleděl na zlovolně se tvářící kouli. „To je pro mě novinka." I když zatím zrovna nevěděl, k čemu mu bude.
„Z eidetického čipu se nosič rekonstruovat nedal," poznamenal Weddell poněkud upjatě, Jelikož žádná jeho částečka nikdy nepronikla až do čipu. Proto se nabízelo více případných způsobů, jakým byla prokaryota podána."
„Aha... naprosto chápu. Ano. Děkuji vám." Představil si, jak jde znovu za Illyanem: Dokážeš si vybavit každý nádech za poslední čtyři měsíce? Kdysi by to Illyan asi dokázal.
Z myšlenek ho vytrhlo pípnutí terminálu; spóra nosiče se rozplynula a místo ní se objevila hlava generála Haroše.
„Lorde Auditore." Haroš Milesovi rozpačitě kývl na pozdrav. „Omlouvám se, že vás ruším. Ale jelikož už jste v budově, chtěl jsem se zeptat, jestli byste se u mě nemohl zastavit. Samozřejmě až se vám to bude hodit, až skončíte v laboratoři a tak dále."
Miles vzdychl. „Jistě, generále." Přinejmenším mu to poskytlo výmluvu, proč návštěvu u Galeniho ještě o chvilku odložit. „Za chvilku se stavím u vás v kanceláři."
Miles si vzal kódovací kartu s Weddellovým hlášením i znovu zapečetěný zbytek vzorku. Pak doktora propustil a ten vděčně odešel. Když Miles procházel důvěrně známými chodbami velitelství Císařské bezpečnosti, vyšel po schodech a zahnul k bývalé Illyanově a k nynější Harošově kanceláři, zrychlil krok.
Možná, modlil se v duchu, Haroš objevil něco nového, o co se chce podělit, něco, po čem celá tahle motanice trochu přestane bolet.

***

Haroš za Milesem zamkl dveře kanceláře a zdvořile Císařskému Auditorovi přitáhl židli k pultu terminálu. „Napadlo vás včera v noci něco nového, můj pane?" zeptal se Haroš.
„Ani ne. Weddell bezpečně identifikoval vzorek. Tohle si asi budete chtít zkopírovat."
Podal Harošovi přes stůl Weddellovu datovou kartu, Haroš kývl a přehrál si kartu přes čtečku terminálu. „Děkuji."
Vrátil zas originál Milesovi a pokračoval: „Trochu jsem si prověřil zbývající čtyři hlavní analytiky na komarrské záležitosti v Allegreho oddělení. Nikdo neměl lepší příležitost než Galeni, jak se dozvědět o existenci komarrského vzorku; dva tak můžeme rovnou vyřadit. Druzí dva postrádají jakýkoliv motiv, alespoň pokud jsem zjistil."
„Dokonalý zločin," zamumlal Miles.
„Téměř. Skutečně dokonalý zločin je ten, na který se nikdy nepřijde; tenhle k tomu směřoval. Pokus svalit podezření na vás sloužil podle všeho jako záložní plán, a tak měl do dokonalosti nutně daleko."
„Mně se za celou dobu s Dendarijskými žoldnéři nikdy žádný dokonalý taktický plán uskutečnit nepovedlo," vzdychl Miles. „Nejlíp jsem to dotáhl na celkem slušný."
„Ujišťuji vás, že Oddělení domácích záležitostí si nikdy nevedlo o moc lépe," přiznal se Haroš.
„Bez přiznání to všechno stojí na nepřímých důkazech."
„Ano. A já si nejsem jistý, jak přiznání získat. Fastpenta nepřichází v úvahu. Říkal jsem si... jestli byste v této věci nemohl pomoci vy. Vzhledem k tomu, že toho člověka znáte. Jestli byste na něj nepoužil svých pověstných přesvědčovacích schopností."
„To bych mohl," řekl Miles, „pokud bych si myslel, že je Galeni vinen."
Haroš zavrtěl hlavou. „Možná potřebujeme více důkazů, ale já moc nedoufám, že nějaké další shromáždíme. Člověk často musí jednat s nedokonalými prostředky, protože musí jednat. Nemůže se zastavit."
„Ať se mašinérie valí kupředu, a je jedno, co přitom rozdrtí?" nadzvedl Miles obočí. „Jak hodláte postupovat?"
„Zřejmě dojde na válečný soud. Případ musí být náležitě uzavřen. Jak jste sám řekl, tenhle nemůžeme jen tak odložit nevyřešený."
A co by z toho asi udělal válečný soud, kdyby mu za krk dýchala Císařská bezpečnost a vyžadovala rychlý ortel? Vinen? Nevinen? Nebo mlhavější, Neprokázáno? Musí najít špičkového vojenského právníka, aby případ posoudil...
„Ne, krucinál. Nestojím o porotu vojenských soudců, kteří by něco střelili od boku a pak šli domů na večeři. Střílet od boku dokážu taky, kdy se mi zamane. Já to chci vědět najisto. Musíte dál pátrat. Nemůžeme jen tak přestat u Galeniho."
Haroš hlasitě vydechl a promnul si bradu. „Milesi, vy po mně chcete, abych tu zahájil hon na čarodějnice. To by mohlo mé organizaci velice uškodit. Vy byste chtěl, abych převrátil Císařskou bezpečnost vzhůru nohama, a proč? Pokud je ten Komařan vinen - a já se předběžně domnívám, že vinen je - musel byste zajít do velkých krajností, abyste si našel

podezřelého, který by vám byl víc po chuti. Kde se zastavíte?"
Tady ne, za to ti sakra ručím. „Budoucí císařovna z vás mít radost nebude. A ze mě taky ne."
Haroš zkroutil tvář. „Já si to uvědomuji. Připadá mi jako velice milá mladá žena a nijak mě netěší, že ji tato záležitost třeba zarmoutí, ale já přísahal Gregorovi. A vy také."
„Ano."
„Pokud nedokážete přijít s něčím konkrétnějším, jsem připraven vznést obvinění a výsledek nechat na válečném soudu."
Obvinění si vznést můžeš, ale já nedám povel ke startu... „Jako Auditor bych mohl odmítnout uzavřít případ."
„Pokud obviněného odsoudí válečný soud, budete muset případ uzavřít, můj pane."
Tak to teda ne. Když mu to došlo, až zamrkal. Pokud by se mu zlíbilo, mohl by auditorské vyšetřování protahovat donekonečna, a Haroš s tím nic nenadělá, i kdyby se vztekl. Není divu, že je dnes Haroš zdvořilost sama. Miles by dokonce mohl vetovat rozsudek válečného soudu... Jenomže Císařští Auditoři své rozsáhlé pravomoci tradičně používali s rozvahou. Z výkvětu zkušených mužů je vybírali ne pro to, jak se zaskvěli ve svých předchozích kariérách, ale proto, že za dlouhá léta prosluli naprostou osobní bezúhonností. Padesát let životních zkoušek se běžně pokládalo za minimální dobu k vytipování vhodných kandidátů. Vnitřní směrnice Císařské bezpečnosti by neměl ohýbat víc, než kolik bude zhola nezbytně potřebovat k tomu, aby-
Haroš se unaveně usmál. „Možná se nakonec shodneme, že se neshodneme, ale snažte se pochopit mé stanovisko. Galeni byl kdysi vaším přítelem a já chápu váš žal nad tím, jak se věci vyvinuly. Mohu udělat následující. Mohu upustit od obvinění z velezrady a zmírnit je na napadení nadřízeného. Zmírnit následky. Rok ve vězení, prosté propuštění se ztrátou cti, a Galeni může jít. Dokonce můžete nasadit všechny páky, které máte k dispozici, abyste mu vymohl císařskou milost a ušetřil ho vězení. Proti tomu celkem nic nenamítám, hlavně že odejde odsud."
Což Galenimu zničí kariéru a případné politické ambice... a Galeni ambice měl, chtěl sloužit Komarru v nové, poklidnější budoucnosti, kterou si Gregor vysnil, živě si uvědomoval, jaké se mu tam skýtají možnosti. „Milost se uděluje viníkům," řekl Miles. „To není totéž jako zproštění obžaloby."
Haroš se poškrábal na hlavě a znovu zkroutil tvář, nebo se možná pokusil o úsměv. „Já... jsem vás sem vlastně pozval ještě z jiného důvodu, lorde Vorkosigane. Hledím do budoucnosti na více frontách najednou." Haroš dlouho váhal a pak pokračoval: „Dovolil jsem si zabavit kopie zápisků vašeho neurologa z Císařské vojenské nemocnice ohledně vašeho zdravotního stavu. Ohledně vašich záchvatů. Plán léčby mi přišel slibný."
„Císařská bezpečnost," zamumlal Miles, „vleze všude jako švábi. Napřed mi odposlouchávají terminál, pak se mi hrabou v lékařských záznamech... připomeňte mi, ať si zítra ráno vyklepu boty."
„Omlouvám se, můj pane. Myslím, že mi odpustíte. Musel jsem znát podrobnosti, než jsem mohl říci, co teď řeknu. Ale pokud se přístroj na řízené vyvolávání záchvatů osvědčí tak, jak doufáte..."
„Pouze upravuje příznaky. Neléčí je."
Haroš zaplašil takové slovíčkaření otevřenou dlaní.
„To je otázka lékařské definice, a ne praktického života. Já jsem praktický člověk. Pročítal jsem si hlášení z dendarijských operací, které jste prováděl pro Císařskou bezpečnost. Se Simonem Illyanem jste vytvořili neobyčejný tým."
Jo jo, byli jsme nejlepší. Miles neutrálně zamručel, náhle si nebyl jistý, kam Haroš míří.
Haroš se ironicky usmál. „Zasednout na Illyanovo křeslo je zatraceně těžká dřina. A já se nehodlám vzdávat žádných výhod. Teď, když jsem měl příležitost s vámi pracovat osobně a skutečně podrobně si pročíst vaše záznamy... zmocňuje se mě čím dál tím větší přesvědčení, že když vás Illyan propustil, dopustil se vážného omylu."
„To nebyl žádný omyl. Vždyť jsem dostal, co jsem zasloužil." Začalo mu vysychat v ústech.
„Já si to nemyslím. Myslím, že Illyan přestřelil. Písemná důtka, která by se vám založila do osobního spisu, by dle mého názoru zcela postačila." Haroš pokrčil rameny. „Mohl byste si ji zařadit do sbírky. S lidmi vašeho druhu jsem pracoval i dřív, s lidmi ochotnými podstoupit riziko, na jaké si nikdo jiný netroufá, a dosáhnout výsledků, jakých nikdo jiný dosáhnout nedokáže. Já mám výsledky rád, Milesi. Hodně je mám rád. Dendarijští žoldnéři se pro Císařskou bezpečnost osvědčili jako výtečný nástroj."
„Tím ještě pořád jsou. Komodorka Quinnová vaše peníze přijme. A dodá vám zboží." Začínalo mu bušit srdce.
„Tuhle Quinnovou já neznám, a není z Barrayaru. Daleko raději bych tam - pokud bude vaše léčba úspěšná - znovu dosadil vás."
Musel polknout, aby se nezadusil. „Všechno... bude jako dřív? Navážu tam, kde jsem přestal?" Dendarijci... admirál Naismith...
„Ne přesně tam, kde jste přestal, to ne. Tak především, podle mých výpočtů vás už před dvěma lety měli povýšit na kapitána. Ale myslím, že vy a já bychom mohli vytvořit stejný tým jako kdysi vy s Illyanem." Harošovi zajiskřilo v očích. „Možná mi prominete špetku ctižádostivostí, když řeknu, že možná i lepší? S hrdostí bych vás přivítal na palubě, Vorkosigane."
Do Milese jako by uhodil blesk. Na okamžik si jen zpitoměle říkal, To jsem fakt rád, že jsem měl včera ten záchvat, jinak se tu z fleku válím po koberci... „Já... já..." Ruce se mu třásly a hlava se mu div nerozskočila radostí. Beru! Beru! Beru!
„Musel bych... napřed uzavřít případ. Vrátit Gregorovi obojek. Ale pak... jasně!" Poraněný ret mu znovu praskl a rozbolel se, jak Miles bezděčně roztáhl pusu do úsměvu. Miles z něj olizoval slanou krev.
„Ano," řekl Haroš trpělivě, „přesně to jsem říkal."
Milesovi jako by zaplavila hrudník ledová voda a zchladila jeho planoucí vzrušení. Cože? Téměř nedokázal rozumně uvažovat. Mysl mu zaplavila vzpomínka na přistávací plošinu, na které se ode zdi ke zdi mačkají dendarijští vojáci a provolávají, Naismith, Naismith, Naismith!

Moje první vítězství.
... Vzpomínáš, co tě to stálo?
Úsměv mu ztuhl ve tváři. „Já... já... já..." Dvakrát polkl a odkašlal si. Jako by ozvěnou ze vzdáleného tunelu slyšel vlastní hlas - kterému jeho já patřil? -který říká: „Budu si to muset promyslet, generále."
„Ale jistě," řekl Haroš vlídně. „Nespěchejte. Ale nenapínejte mě donekonečna - už si říkám, jak by se mi Dendarijci hodili v jisté situaci, ke které se zřejmě schyluje nedaleko stanice Kline. Moc rád bych si o tom s vámi pohovořil, pokud se k nám přidáte. Ocenil bych vaše rady."
Miles měl vytřeštěné, vykulené oči, tvář bledou a zpocenou. „Děkuji vám, generále," vydal ze sebe přiškrceně. „Mockrát vám..."
Nemotorně se zvedl ze židle, ještě pořád se usmíval krvácejícími rty. Div nevrazil do dveří jako opilec; Haroš mu taktak stihl dálkové otevřít dveře. Stačilo něco zamumlat Harošovu tajemníkovi, a když Miles došel k východu, už tam na něj čekal Martin s vozem.
Miles Martina odehnal rukou a sedl si sám do zadního oddílu vozu. Zatáhl na střeše stříbrnou clonu a zalitoval, že stejně snadno nemůže zakrýt otřesený výraz ve tváři. Měl pocit, jako by utíkal z boje. Ale kdo v téhle šklebící se slávě utržil ránu?

***

Nepřestal prchat, dokud se neocitl ve Vorkosiganském paláci. Proklouzl kolem matčiných družiníků a obloukem obešel Illyanovo apartmá. Zamkl se v ložnici a začal přecházet sem a tam, až se přistihl, že upřeně hledí na komunikační terminál. Zdálo se mu, že mu terminál pohled opětuje Horovýma očima. Utekl ještě o poschodí výš, do komůrky s ušákem. Ta mu konečně přišla dost malá na to, aby ji zaplnil, konejšivá jako svěrací kazajka. Tentokrát si nepřinesl brandy ani dýku. Byly by tu zbytečné.
Zamkl dveře a vrhl se do ušáku. Netřásly se mu jenom ruce, ale celé tělo.
Dostane zpátky starou práci. Všechno bude jako dřív.
A teď mi vyprávěj o tom, jak si něco nepřipouštíš, jo? A to si myslel, že se přes Naismithe přenesl. Lord Vorkosigan ho přemohl, to zrovna. Jen se klidně tvař, že ti nevadí, že Naismith zmizel. Když už jsi jednou v tom, tvař se taky, že umíš chodit po vodě, proč ne? Tak proto mám pocit, že se topím. Pravda vyplave na povrch.
Chceš to? Chceš mít zas Dendarijce?
Chci!
Ale copak je k tomu zdravotně způsobilý, doopravdy? No co, tak se bude muset zašívat v té zatracené taktické místnosti a nechodit s komandy do terénu. Co je na tom nového? To zvládne. Tělesným handicapům vzdoruje celý život; tenhle je jenom jedním z celé řady. Věděl, jak na to. Dokážu to. Nějak to dokážu.
Měl by zas Quinnovou. A Tauru, po ten drahocenný ždibec času, který jí zbývá.
Až na ten tichounký, záludný, ďábelský šepot někde v hloubi mozku, Má to jen jediný háček...
Bolelo to, ale konečně se k tomu přikradl a podíval se na to, napřed koutkem oka a pak zpříma.
Haroš chce, abych obětoval Galeniho. Miles uzavře případ a nechá Haroše, aby bez překážek dál vedl Císařskou bezpečnost, to je Milesův lístek na cestu k Dendarijcům. Císařský Auditor měl rozsáhlé pravomoci, ale rozhodně nezahrnují právo rozkázat Císařské bezpečnosti, aby mě znovu zaměstnala. To zcela závisí na Harošově libovůli.
Houpal se v křesle a nohou vyťukával trhaný rytmus. Ale co když je Galeni vinen? Když už mluvíme o tom, co si kdo nechce připustit. Harošovy obavy z honu na čarodějnice byly velice opodstatněné. Miles a Galeni bývali přáteli. Pokud by obvinění padlo na někoho jiného, koho by Miles neznal, jestlipak by se v tom teď tak šťáral? Nebo by se úplně spokojil si Harošovými důkazy?
Tohle přece hergot není jenom o přátelství. Je to i o znalostech. O odhadování povah. Já si myslíval, že se v lidech docela vyznám. To teď má o svém úsudku pochybovat? Ale lidé jsou zvláštní, krucinál. Složití a nevypočitatelní. Nikdy ses o nich přece nedozvěděl doopravdy všechno, ani po letech přátelství. A o příbuzných ještě míň.
Sevřel ruce na opěrkách křesla. Najednou si vzpomněl na skokového pilota, jehož výslech nařídil seržantovi Botharimu při svém prvním setkání s Dendarijci a svým osudem před třinácti lety. Nesmírně ho znepokojilo, že si nedokáže vybavit, jak se ten člověk jmenoval, i když mu pokrytecky řečnil na pohřbu. Tehdy zoufale potřebovali pilotovy přístupové kódy, jinak byly v sázce lidské životy. A Bothari kódy získal, pomocí nejhrubších prostředků, které měl k dispozici, a lidské životy byly zachráněny, říkal si Miles. Ale život skokového pilota ne.
Svou první vojenskou kariéru zahájil obětováním člověka. Ke znovuzahájení kariéry možná potřebuje obětovat dalšího. Vždyť přece přátele obětoval i dřív, Pánbůh to ví, vedl je na jatka pro tu či onu dobrou věc, ale zpátky už je nepřivedl. A nebyli to vždycky dobrovolníci.
Chci, chci... Jestlipak mu Haroš vyčetl z tváře, jak po tom lační? Ale jistěže; Miles to Harošovi viděl na samolibém výrazu v očích, na lehkém sebejistém úsměvu, na nenuceně sepjatých rukou, které se temně odrážely v černém skle. Na mocných rukou, které toho mohly dle libosti tolik rozdávat a brát. Vidí do mě, vidí. Miles přimhouřil oči a rozchlípil bolavé rty. Prudce vydechl do studeného pokojíku, jako by ho někdo zrovna praštil pěstí do žaludku.
Panebože. Tohle není pracovní nabídka. To je úplatek. Lucas Haroš se zrovna pokusil podplatit Císařského Auditora.
Pokusil se? Nebo se mu to povedlo?
K tomu se ještě dostaneme.
A jaký úplatek. Jaký sladký úplatek. Copak by Miles někdy mohl prokázat, že to byl úplatek, a ne výraz upřímného obdivu?
A mám tě. Mám tě. Lucasi Haroši, ty parchante vykutálená, já tě od prvního dne podceňoval. A to se Miles holedbal,

jak se vyzná v lidech.
Neměl Haroše podceňovat. Haroš byl právě tak Illyanův vyvolený jako Miles. Illyan měl rád prevíty. Ale Illyan je dokázal udržet na uzdě. Harošův těžkopádný, omezený styl bývalého roťáka skrýval pronikavou inteligenci. I Haroš dosahoval výsledků, jakýmikoli způsoby, jinak by nepostoupil na šéfa Oddělení domácích záležitostí, aspoň ne za Illyana.
Haroš by si netroufl nadhodit svou nabídku, dokud se o Milesovi nepřesvědčil. A proč ne? Měl přístup ke všem Illyanovým materiálům a měl spoustu příležitostí, jak sledovat kariéru admirála Naismithe od začátku až do konce. Hlavně do toho konce. Haroš věděl, že v prckovi admirálovi našel spřízněnou prevítskou duši. Mohl si s důvěrou spočítat, že Miles by obětoval všechno včetně cti, aby si Naismithe udržel, protože už to jednou udělal. Tady se žádný pel nevinnosti nekoná.
Jeho kapitánská hodnost. Jeho kapitánská hodnost. Harošovi rozhodně nedalo moc práce přijít na to, na co zaručeně zaberu. Ale Haroš byl loajální prevít, na to by Miles přísahal, loajální Gregorovi a Císařství, skutečný bratr ve zbrani. Pokud pro Haroše něco znamenaly peníze, Miles si toho nevšiml. Právě tak jako sám Illyan, právě tak jako Miles, i Haroš vášnivě miloval službu v Císařské bezpečnosti. Práci, kterou převzal po Illyanovi.
Milesovi se zastavil dech; na okamžik zledovatěl jako mrtvola v kryostázi.
Ne. Práci, kterou Illyanovi vzal.
Áách.
Miles se předklonil v křesle a začal potichu, strašlivě klít. Div neomdlel vzteky a hanbou, ale spíš vzteky. Jsem slepý, slepý, slepý! Motiv! Co takový slon ještě musí udělat, abych ho konečně poznal?
Byl to Haroš, od začátku to byl Haroš, to Haroš musel Illyanovi zlikvidovat mozek, aby mu ukradl práci.
Jistěže překrásně zmanipuloval záznamy na terminálech. Haroš měl všechny Illyanovy přístupové kódy, spoustu času na hraní a deset let znalostí o tom, jak funguje interní systém velitelství Císařské bezpečnosti. Miles vystřelil z křesla a začal přecházet, nebo spíš přebíhat od jedné zdi kamrlíku ke druhé a při každé druhé otočce praštil dlaní do zdi, až ho to štíplo. Jo, tenhle slon se hodně podobá hadu.
Je to Haroš, čert aby to vzal. Já vím, že to je on.
Ale ne, vážně? Tak to dokaž, kluku auditorská.
Veškeré hmatatelné důkazy se rozplynuly jako kouř a všechny dokumenty má v rukou Haroš. Miles toho má na Haroše o hodně míň než Haroš na Galeniho.
Nemůže toho chlapa jen tak zčistajasna obvinit; tím by si vykoledoval protiobvinění pámbuví z čeho, přinejmenším z hysterie. Císařský Auditor měl moc, ale tu měl šéf Císařské bezpečnosti taky. Bude mít jedinou šanci, pak po něm Haroš půjde. Mohly by se mi začít dít moc podivné věci. Nevystopovatelné věci. Vždyť jakmile odmítne Harošův fantastický úplatek, Haroš pozná, že se Miles dovtípil. Moc času mi nezbývá.
Motiv. Úsudek. Důkaz. Kouř.
Vrhl se na podlahu a pak tam ležel a škaredil se na strop; zaťatými pěstmi bouchl do ošlapaného, vybledlého koberce.
Ale... co kdyby hrál Harošovu hru. Přijal by úplatek a číhal v záloze a dostal by ho později, při vhodnější příležitosti. Miles by tak měl jak Dendarijce, tak spravedlnost.
Jasně!
Haroš a Miles by na čas patřili k sobě, nebo by aspoň mohl Haroše ukolébat představou, že to tak je... Až opožděně Milesovi došlo, že pokud to měl být úplatek, veškeré Harošovy podlézavé lichotky v Illyanově kanceláři, všechno to Byli jste s Illyanem tak skvělý tým, byly pouhé řečičky. Haroš admirála Naismithe nemá rád. Za jak dlouho by Haroš stihl zařídit, aby Miles „nešťastnou náhodou" zahynul, a tentokrát bez kryoterapie? Život terénního agenta Císařské bezpečnosti byl stejně plný rizika. Zlodějská čest, haha. Byl by to fascinující závod o to, kdo koho dostane dřív. Smrt, tradiční odměna zrádců, na dlouhé zápalné šňůře, hořící od prostředka ke koncům. To bychom si na nějakou dobu žili.
To by byl odvaz.
Ozvalo se zaklepání na dveře, které mu naprosto vykolejilo myšlenky. Škubl sebou, jako když ho píchne; pořád ležel na zádech na podlaze. „Kdo to je?" zalapal po dechu.
„Milesi?" chvěl se matčin hluboký alt znepokojením. „Děje se něco?"
„Nemáš zase záchvat, že ne?" doplnil hraběnku Illyan.
„Ne... ne. Nic se neděje."
„Co to tam vyvádíš?" ptala se hraběnka. „Přes strop jsme slyšeli samé kroky, pak ránu..."
Přinutil se ke klidu. „Jenom... zápasím s pokušením."
Illyan se pobaveně zeptal: „Kdo vyhrává?"
Miles očima sledoval praskliny v omítce na stropě. Vzdychl, ale pak bujaře dodal: „Myslím... že si to rozdáme na vítězství ve třech kolech."
Illyan se rozesmál. „Tak jo. Potom nashle."
„Brzo myslím přijdu dolů."
Kroky se vzdálily, hlasy se rozplynuly v dálce.
Lucasi Haroši, řekl bych, že tě nenávidím.
Ale co kdyby Miles nějak dopředu zjistil, že s ním Haroš bude hrát na rovinu. Možné to bylo. Co když svou nabídku myslel přesně tak, jak to vypadalo, a žádný nůž do zad se konat nebude? Co mu má odpovědět za těchhle okolností? Co mu má vůbec odpovědět?
Admirála Naismithe měl Haroš prokouknutého až do žaludku. Naismith by zařval Beru! a později by se z úmluvy pokusil vyvléknout. Haroš ale neznal lorda Vorkosigana. A jak by mohl? Vždyť ho neznal nikdo, ani Miles sám. Vždyť jsem se s tím chlapem sotva seznámil. Kdysi dávno znával kluka, který se tak jmenoval -v hlavě měl zmatek, v srdci oheň a

strašně rád si hrál na vojáčky. Admirál Naismith správně nechal kluka někde za sebou a vyrazil za svou větší osobností, do svého rozlehlejšího světa. Ale nový lord Vorkosigan, to byl někdo docela jiný. Jeho budoucnost se Miles ani neodvážil prorokovat.
Miles se najednou cítil unavený, udělalo se mu k smrti zle z hukotu ve vlastní hlavě. Loutkář Haroš ho nechává běhat dokolečka a honit se za vlastním zadkem. Co kdyby Harošovu závratnou hru nehrál? Co kdyby se prostě... zastavil?
Jaká jiná hra je tu k mání?
Kdo jseš, chlapče?
...A to se ptá kdo?
Při tom pomyšlení se v něm rozhostilo blažené ticho, prázdno a jas. Napřed si říkal, že to je čiré zoufalství, ale zoufalství spíš připomínalo volný, nekonečný pád do bezedných hlubin. Teď cítil nehybnost; vyváženou, hutnou, podivně klidnou. Nepoháněla ho žádná setrvačnost, dopředu, dozadu ani do stran.
Jsem tím, kým se rozhodnu být. Vždycky jsem byl tím, kým jsem se rozhodl být... i když ne vždycky tím, kým se mi zlíbilo být.
Jeho matka často říkávala, Když se rozhodneš pro nějaký čin, rozhoduješ se i pro důsledky onoho činu. Dopad toho výroku zdůraznila ještě víc: pokud toužíš po nějakých důsledcích, tak se sakra postarej, abys vykonal to, co k nim povede.
Nehnutě ležel, vyčerpaný napětím, a bylo mu tak dobře. Podivně protažený okamžik mu připadal jako sousto věčnosti, které zhltl za běhu. Objevila se snad oáza klidu uvnitř něj někdy nedávno, nebo na ni prostě nikdy předtím nenarazil? Jak mohla tak obrovská věc existovat tak dlouho, aniž by si jí všiml? Dýchal teď pomaleji a více zhluboka.
Má volba je... být sám sebou.
Haroš se scvrkl na maličkou postavičku v dálce. To Milese ohromilo; předtím netušil, že může svého nepřítele takhle zmenšit.
Ale jestli teď něco neudělám, nečeká mě dlouhá budoucnost... Vážně? Haroš přece nikoho nezabil -zatím. A smrt Císařského Auditora uprostřed neuzavřeného případu by vzbudila nejdivočejší podezření; na Milesově místě by jako hlavy hydry stanulo přinejmenším půl tuctu dalších Auditorů, zkušených, dopálených a imunních proti jalovým řečem a kličkování. Všechny by je Haroš rozhodně nezvládl.
To Galeniho život teď nestojí ani za fajfku tabáku. Existuje vůbec něco tradičnějšího než cti zbavený důstojník, který v cele spáchá sebevraždu? Vor by se tak zachoval. Vykládalo by se to jako doznání viny, gesto pokání. A případ by se uzavřel, no jistě. Nepochybně by to byla dobře zinscenovaná sebevražda; v takových věcech měl Haroš spoustu praxe a nenadělal by žádné amatérské chyby. Jakmile by Haroš poznal, že se Miles dovtípil, vypukl by závod s časem. A Miles neměl v rukou nic, jenom dým, rozplývající se v zrcadle.
Dým.
Vzduchové filtry.
Miles doširoka rozevřel oči.

KAPITOLA 26
Necelou hodinku předtím, než na velitelství Císařské bezpečnosti uhodila padla, alespoň pro ty šťastlivce, kteří měli denní směnu, řadil Miles svou nevelkou jednotku u postranního vchodu k akci, které v duchu říkal Přepad Ústředního švábince. Konečně pocítil trochu vděku za trapně ohromné rozměry staré hraběcí limuzíny, protože tak mohl všechny usadit v zadním oddíle a cestou z Císařského vědeckého institutu je seznámit s posledními instrukcemi, čímž ušetřil dalších pár cenných minut. Znovu povolal do služby Ivana a také samotného Simona Illyana, kterému přikázal obléknout si zelenou uniformu se všemi odznaky hodnosti. Za nimi vystoupil doktor Weddell a opatrně nesl starou lepenkovou krabici s nápisem - neodpovídajícím obsahu - Pokusné myši, zmrazené, série č. 621 A, 1 tucet. Jako poslední, ale rozhodně ne nejméně důležitá, vyhoupla z auta své dlouhé nohy Delia Koudelková a pospíchala za ostatními.
Když Miles vstoupil, desátník konající službu na vrátnici nervózně zvedl hlavu. Miles došel až k němu a usmál se sevřenými rty. „Generál Haroš vaší posádce nařídil, abyste mu moje příchody a odchody hlásili do kanceláře, nemám pravdu?"
„Co to... ano, lorde Auditore." Desátník odvrátil oči od Milese a zasalutoval Illyanovi, který mu zdvořilost oplatil.
„No, tak mu nic nehlaste."
„Uch... ano, lorde Auditore." Desátník vypadal mírně vyděšeně, asi jako pšeničné zrno, které už se vidí, jak ho melou dva kameny.
„To je v pořádku, Smetani," uklidnil ho Illyan mezi řečí; vděčný desátník se trochu zklidnil.
Celé procesí vykročilo chodbami Císařské bezpečnosti. Milesova první zastávka vedla do nového vězeňského křídla, které teď leželo v prvním patře s výhledem na vnitřní dvůr. Miles si došlápl na velícího důstojníka.
„Zanedlouho se sem vrátím, abych vyslechl kapitána Galeniho. Očekávám, že ho při návratu najdu živého, za což mi osobně ručíte. Zde přítomná slečna Koudelková u něj mezitím vykoná návštěvu. Do mého návratu nepovolíte nikomu jinému - nikomu jinému, dokonce ani vašim nadřízeným," vašim nadřízeným obzvlášť - „vstup do vězeňského bloku. Je to zcela jasné?"
„Ano, lorde Auditore."
„Delie, dokud se nevrátím, nespouštěj Duva ani na vteřinku z očí."
„Rozumím, Milesi." Odhodlaně zvedla bradu. „A... díky."
Miles přikývl.
Doufal, že tímhle předešel nějakému šikovnému pokusu zařídit Galenimu na poslední chvíli „sebevraždu". Haroš teď

musí být připravený přejít na tenhle plán během okamžiku; trik spočíval v tom mu ten okamžik nedopřát. Miles vedl zbytek družinky dál, do oddělení údržby, kde polapil vedoucího oddělení, postaršího plukovníka. Jakmile ho Miles ujistil, že jeho eminentní zájem o časový rozpis údržby vzduchového filtračního systému nemá vrhnout nepříznivé světlo na služby jeho oddělení, plukovník byl ochota sama. Miles ho přibral do houfu.
Miles by byl nejradši na čtyřech místech najednou, ale celé se to muselo provést v tak přesném pořadí, jako by člověk prováděl důkaz v pětirozměrné matematice. Inspirace byla hezká věc, ale v reálu se věci měly jinak. Ještě si vyzvedl technika ze soudní laboratoře a už hnal svůj tým do druhého suterénu a do skladu důkazních materiálů. Za několik málo dalších minut seřadil svůj houfec bezúhonných svědků v páté uličce čtvrtého skladu zbraní. Weddell položil krabici a se zkříženýma rukama se opřel o regál. Výraz skeptické intelektuální nadřazenosti tentokrát výjimečně téměř zmizel, jak Weddell uchváceně sledoval celý proces.
Devátá police ležela nepříjemně daleko z dosahu; Miles musel požádat Ivana, ať mu povědomou dózičku s biozávěrem podá. Milesova auditorská pečeť byla neporušená. Uvnitř cudně čekaly zbývající dvě křehké hnědé kapsličky. Miles jednu zvedl a poválel ji mezi palcem a ukazováčkem.
„Tak dobře. Všichni se dobře dívejte. A jedem." Pevně kapsličku stiskl a ta pukla; dvakrát s ní máchl nad hlavou. Ve vzduchu se na okamžik jako ocas komety objevil kouřový hnědý obláček jemňounkého prášku a pak se rozplynul. Milesovi zůstala jen šmouha na prstech. Všiml si, že Ivan zadržuje dech.
„Jak dlouho asi máme počkat?" zeptal se Miles doktora Weddella.
„Dopřál bych tomu asi deset minut, aby se to důkladně rozptýlilo po místnosti," doporučil Weddell.
Miles se pokusil obrnit trpělivostí. Illyan hleděl do vzduchu s kamennou tváří. Ano, říkal si Miles, tahle zbraň tě zavraždila. Nemůžeš se jí dotknout, ale ona se může dotknout tebe... Brunátný Ivan to vzdal a začal zase dýchat, než úplně zfialoví a omdlí.
Konečně se Weddell sehnul a otevřel krabici. Vytáhl z ní průhlednou lahvičku čiré tekutiny a rozprašovač, který pak naplnil. Za to, že Weddell drahocenný lektvar vyrobil na zakázku za tři hodiny, mu byl Miles ochoten odpustit hřích pýchy na dalších pět let a nádavkem ho ještě zlíbat. Weddell sám pokládal tekutinu za úplnou maličkost. Prostinký chelátový roztok, mávl rukou. Vnější struktura obalu přenašeče je hezky pravidelná, výrazná a nezaměnitelná. Pokud byste ale chtěl něco, co by detekovalo přítomnost samotných prokaryot, nu, to by byl skutečný oříšek.
„A teď," oznámil Miles velícímu plukovníkovi z oddělení údržby, „půjdeme k ventilátoru recyklovaného vzduchu a k filtrům."
„Tudy, lorde Auditore."
Všichni prošli uličkou, zabočili a zastavili se u protější stěny, kde se nacházel vývod pro recyklovaný vzduch, krytý čtvercovou mřížkou velikosti běžného plastikového dokumentu, umístěnou ve výši kotníků. „Teď vyjměte vnější kryt," požádal Miles plukovníka. „Zajímá mě nejvrchnější filtr."
Celá skupinka poklekla a nakukovala plukovníkovi přes rameno. Když vytáhl krycí mřížku, objevil se pod ní pevně usazený čtvereček tkaniny, který zachycoval prach, špínu, vlasy, plíseň, spóry, kouřové částice a podobně; samy drobounké prokaryoty, pokud by se uvolnily ze spórovitých pouzder, by překážkou hladce proklouzly a letěly by dál, možná by i pronikly elektrolytickou pryskyřičnou bariérou za vrchním filtrem a nakonec by je zničil až ústřední světelný filtr.
Miles kývl hlavou a plukovník přenechal místo doktoru Weddellovi, který se posadil se zkříženýma nohama na podlahu a s vážnou tváří rozprašovačem štědře nastříkal do vzduchu kolem větráku.
„Co to dělá?" ptal se plukovník šeptem Milese.
Miles neřekl nahlas Provádíme postřik proti zrádcům. V tuhle roční dobu se ta havěť strašně rozmohla, nezdá se vám?
„Počkejte a uvidíte."
Weddell pak z krabice vytáhl ultrafialovou ruční svítilnu a namířil ji na filtr. Jak se po jeho povrchu roztančil černý paprsek, filtr se postupně rozzářil bleděrudým světlem.
„Tak vidíte, lorde Auditore," řekl Weddell. „Obaly bacilonosiče se spolehlivě zachytily ve filtru."
„Přesně tak." Miles se vyškrabal do stoje. „Takže první kolo bychom měli. Vzhůru do dalšího. Vy tam" - ukázal na technika ze soudní laboratoře - „to všechno zdokumentujte, uložte do sáčků, označte štítky a zapečeťte a co nejrychleji nás dohoňte."
Všichni zaujali svá místa v průvodu a znovu vykročili za Milesem. Tentokrát je zavedl do oddělení komarrských záležitostí, kde Miles požádal rozčileného generála Allegreho, aby se zařadil do průvodu. Všichni skončili namačkaní v kanceláři kapitána Galeniho, nevelkém krcálku za čtvrtými dveřmi na chodbě, kde sídlili komarrští analytici.
„Vzpomínáš si, že bys tu za poslední tři měsíce někdy osobně navštívil Galeniho?" zeptal se Miles Illyana.
„Určitě jsem se tu párkrát zastavil. Chodil jsem sem skoro každý týden, abych s ním probral obzvlášť důležité body z jeho zpráv."
Jakmile dorazil udýchaný soudní technik, plukovník z údržbářského oddělení zopakoval v kancelářičce výstup s ventilátorem recyklovaného vzduchu, který jako by z oka vypadl tomu ve čtvrtém skladu zbraní. Weddell ho znovu důkladně postříkal. Tentokrát zadržel dech Miles. Výsledky tohohle testu by mu mohly strategický plán pořádně zhatit. Jestli Haroš uhodl, k čemu se chystá - ztratily se koneckonců dvě kapsle.
Weddell, podepírající se v kleku jednou rukou, přejel po filtru černým světlem. „Hm." Milesovi se málem zastavilo srdce. „Já tu nic nevidím. A vy?"
Miles se vděčně nadechl a ostatní se sklonili, aby si filtr také prohlédli. Byl trochu špinavý, teď také vlhký - a zůstal bílý.
„Můžete potvrdit, že jste ho od poslední řádné údržby o letním slunovratu nevyměnili?" zeptal se Miles plukovníka.
Plukovník pokrčil rameny. „Filtry nejsou individuálně číslované, můj pane. Dají se samozřejmě zaměnit." Zkontroloval

záznamové desky, které si přinesl. „Ale z mého oddělení ho nikdo neměnil. Má se měnit až příští měsíc o Zimonocích. Od pohledu se zdá, že v téhle fázi životnosti má na sobě běžné množství nánosu."
„Děkuji vám, plukovníku. Oceňuji vaši důkladnost." Vstal a podíval se na Illyana, který s kamennou tváří přihlížel. „Teď je na řadě tvá stará kancelář, Simone. Šel bys prosím jako první?"
Illyan zavrtěl hlavou a zdvořile odmítl. „Mě to nijak zvlášť netěší, Milesi. Ať budou tvé výsledky jakékoli, já ztratím podřízeného, kterému jsem věřil."
„Ale neztratil bys radši toho, který se skutečně provinil?"
„Ano." Illyan si odfrkl, ale neznělo to nijak ironicky. „Pokračujte, lorde Auditore."
Vypochodovali o tři poschodí výš a pak o jedno níž do patra, kde ležela stará Illyanova kancelář. Pokud se Milesovi podařilo Haroše svým vpádem překvapit, generál to nedal nijak najevo. Nebo mu snad přece jen trochu neklidně zatěkaly oči, když zdravil svého starého nadřízeného a nabízel mu židli?
„Ne, díky, Lucasi," pronesl Illyan chladně. „Myslím, že se nezdržíme dlouho."
„Co to děláte?" zajímal se Haroš, když plukovník zkušeně zamířil rovnou k mřížce větráku, umístěnému nízko nad zemí ve zdi vpravo od pultu terminálu. Soudní technik, obtěžkaný stále více břemeny, vykročil za plukovníkem.
„Vzduchové filtry," řekl Miles. „Na vzduchové filtry jste nepomyslel. Vy jste nikdy nesloužil na lodi, že ne, Lucasi?"
„Ne, bohužel ne."
„Věřte mi, tam si člověk věci jako cirkulační vzduchové systémy pořádně uvědomí."
Haroš povytáhl obočí, když Weddell začal zuřivě stříkat rozprašovačem kolem ventilátoru. Rádoby nenucené se zhoupl v kancelářském křesle. Zamyšleně si žmoulal dolní ret a nezeptal se: Zvážil jste mou nabídku, Milesi? Byl chladnokrevný, trpělivý a s dokonalým sebeovládáním čekal, co se vynoří za odpověď. Zatím neměl důvod se plašit; i kdyby byly zdejší filtry nacpané obaly prokaryoty k prasknutí, nic by to nedokazovalo. K Illyanovi chodila do kanceláře spousta lidí.
„Ne," řekl Weddell po chvíli. „Podívejte se sami, pánové." Podal černou svítilnu Ivanovi a generálovi Allegremu.
„Člověk by myslel, že to tu bude," poznamenal Allegre, který Ivanovi nahlížel přes rameno.
Miles osobně tomu původně dával tak pětadvacetiprocentní pravděpodobnost, i když sázku zvýšil poté, co v Galeniho větráku nic nenašli. Tím zbývaly pouze poradní místnosti, nebo...
„Našli jste něco?" zeptal se Haroš.
Miles okázale přešel k Ivanovi a vypůjčil si od něj ruční svítilnu. „Není to tu, zatroleně. Doufal jsem, že to bude snadné. Abyste rozuměl, pokud se nosiče prokaryoty zachytí ve filtrech, prozradí se jasně rudou barvou. Vyzkoušeli jsme to na jednom filtru dole."
„Co hodláte podniknout dál?"
„Nemáme na vybranou - musíme začít od střechy velitelství a zkontrolovat všechny větráky s filtry, dokud nedorazíme až do suterénu. Vzpomínáte si, jak jsem řekl, že kdybych znal důvod, znal bych viníka. Změnil jsem názor. Kdybych znal místo, znal bych viníka."
„Ale neříkejte. Zkusili jste to v kanceláři kapitána Galeniho?"
„Tam jsme se podívali se všeho nejdřív. Ale je čistá."
„Hm. Snad... v nějaké poradní místnosti?"
„Skoro bych se vsadil." Zaber, Haroši. Zaber mi na návnadu. No tak, dělej...
„Výtečně."
„Pokud si chceš ušetřit kroky," zareagoval Ivan na smluvenou narážku, „měl bys začít u místností, kam chodil Illyan nejčastěji, a vyjít od nich. A ne od střechy po sklep."
„Dobrý nápad," řekl Miles. „Začneme s přední kanceláří? Pak - omluvte mě, generále Allegre, ale musím být důkladný - prohlédneme kanceláře šéfů oddělení.
Pak poradní místnosti, pak kanceláře analytiků ve všech odděleních. Všechny na komarrských záležitostech jsme si měli pravděpodobně odbýt, když jsme tam před chvílí byli. A pak uvidíme."
Technikovi ze soudní laboratoře bylo na tváři vidět, že už se v duchu loučí s večeří. Lítost mu možná trochu utlumil pouze uchvácený zájem o celou proceduru. Allegre přikývl; všichni se zas začali trousit ven a plukovník se pustil do známého cvičení s krytem větráku v přední kanceláři. Jestlipak už někoho trklo, říkal si Miles, že Weddell nemá zdaleka tolik roztoku, aby to vystačilo na všechny vzduchové filtry na velitelství. Illyan se roztržitě pozdravil se svým bývalým tajemníkem. Za okamžik se generál Haroš omluvil a odešel. Illyan nevzhlédl.
Miles koutkem oka pozoroval, jak Haroš vychází na chodbu. Táák, návnada je na háčku, vlasec se odvíjí... Začal v duchu počítat a odhadoval, jak rychle člověk, který potlačuje paniku, vejde do jedné místnosti, pak do druhé. Pokynul Weddellovi, ať nestříká; když dopočítal do sta, pronesl: „Tak, pánové. Ještě jednou mě laskavě následujte. Tiše, prosím."
Vyvedl je na chodbu a zabočil vlevo a na příštím rohu hned zas doprava. V půlce chodby potkal komodora, který přebral vedení domácích záležitostí po Harošovi.
„A, lorde Auditore," pozdravil ho komodor. „To je ale šťastná náhoda. Generál Haroš mě za vámi zrovna poslal."
„A kde vám řekl, že mě máte hledat?"
„Řekl, že jste šel dolů do skladu důkazů. Ušetřil jste mi pěkných pár kroků."
„To jistě. Povězte mi, nenesl Haroš něco?"
„Desky na spisy. Chtěl jste je?"
„Myslím, že velice. Je zrovna tady, že ano? Pojďte s námi..." Miles je vedl zpátky chodbou a do přední kanceláře Oddělení domácích záležitostí. Dveře do bývalé Harošovy vnitřní kanceláře byly zamčené. Miles odblokoval kódy auditorskou pečetí. Dveře se se sykotem otevřely.

Haroš se krčil vlevo od svého starého terminálu a zrovna ze zdi páčil kryt větráku. V otevřených spisových deskách na podlaze vedle něj ležel náhradní tkaninový filtr. Miles se vsadil sám se sebou, že v jedné z výslechových místností na přímé spojnici mezi touto a Illyanovou starou kanceláří najdou vykuchaný větrák, čekající na Harošův návrat. Rychlá, chladnokrevná záměna. Myslíte rychle, generále. Ale já měl tentokrát náskok.
„Načasování," řekl Miles, Je ze všeho nejdůležitější."
Haroš sebou škubl a vkleče se napřímil. „Lorde Auditore," začal honem, ale zmlkl. Zrak mu padl na malou armádu mužů z Císařské bezpečnosti, kteří se tlačili ve dveřích za Milesem. I tehdy, říkal si Miles, mohl Haroš proti Milesovi i proti celému houfu vyrukovat s nějakým geniálním improvizovaným vysvětlením, ale pak se dopředu protlačil Illyan. Miles měl pocit, že může téměř vidět, jak se úlisné lži obracejí Harošovi na jazyku v těžký popel, i když navenek mu pouze malounko zaškubalo v koutku úst.
Milesovi došlo, že Haroš se vyhýbal setkání se svými oběťmi. Ani jednou nenavštívil Illyana na klinice přímo v budově Císařské bezpečnosti, neúspěšně se snažil vyhýbat Milesovi, když bezpochyby plánoval původní verzi vykonstruovaného obvinění, a dal si záležet, aby do Císařské rezidence dorazil až poté, co Galeniho zatkli a odvedli. Snad to nebyl zlý člověk, ale jenom obyčejný chytrý člověk, jenž se dal pokušením zlákat k jedinému zlému činu a jehož pak rozdrtily následky, které se mu vymknuly z rukou. Když se rozhodneš pro nějaký čin, rozhoduješ se taky pro následky onoho činu.
„Zdravím, Lucasi," řekl Illyan. Oči měl neuvěřitelně studené.
„Pane..." Haroš se vyhrabal na nohy a s prázdnýma rukama se postavil.
„Plukovníku, doktore Weddelle, byli byste tak laskaví..." Miles je gestem pozval dál a soudního technika poslal hned za nimi. Sám o něco ustoupil, na opačný konec skupinky, než kde stál Haroš. Když zvedl hlavu, jejich pohledy se náhodou setkaly, a oba se honem odvrátili, aby nešťastnou chvilku důvěrnosti zaplašili. Tohle je můj okamžik triumfu. Tak proč nejásám?
Teď už se všichni pohybovali nacvičenými pohyby jako při tanci. Plukovník odstranil mřížku, Weddell postříkal filtr. Tryznivé vteřiny čekání. Pak vysvitla rudá záře, jasná a zlovolná, jak se neviditelná substance v černém světle přeměnila v cosi připomínající krev.
„Generále Allegre," vzdychl Miles. „tímto vás prohlašuji za prozatímního šéfa Císařské bezpečnosti, za předpokladu, že to císař Gregor schválí. S lítostí vám oznamuji, že vaší první povinností je zatknout vašeho předchůdce, generála Haroše. Dle nařízení z mé moci Císařského Auditora, na základě vážného obvinění z..." Čeho? Ze sabotáže? Zrady? Hlouposti? Zločinec si tajně přeje být dopaden, pravila lidová moudrost.
To není pravda, říkal si Miles, zločinec chce jedině uprchnout. To hříšník touží při zdlouhavé pouti, když se zpovídá, po světle, po rozhřešení a aspoň po střípečku milosti. Jestlipak je Haroš zločinec, nebo hříšník?
„Na základě obvinění z hrdelního zločinu velezrady," dopověděl Miles. Při posledním slově sebou polovina přítomných trhla.
„Velezrada ne," zasípal Haroš chraplavě. „Velezrada nikdy."
Miles rozhodil rukama. „Ale... pokud je ochotný se doznat a spolupracovat, možná by se to dalo zmírnit na lehčí obvinění z útoku na nadřízeného důstojníka. Vojenský soud, rok ve vězení, prosté propuštění se ztrátou cti. Myslím... že podrobnosti nechám na vojenském soudu."
Podle toho, jak se Haroš i Allegre zatvářili, jim podtóny tohohle proslovu neunikly. Allegre byl koneckonců Galeniho nadřízený a nepochybně podrobně sledoval, jak se případ proti jeho podřízenému vyvíjí. Haroš zaťal zuby; Allegre se uznale ušklíbl.
„Smím navrhnout," hovořil Miles dále k Allegremu, „abyste ho prozatím zavedl dolů a nechal ho, ať si vymění místo s vaším předním analytikem; s podrobnostmi případu vás seznámíme později."
„Ano, lorde Auditore," odpověděl Allegre pevným, odhodlaným hlasem, i když na okamžik zmlkl, když mu došlo, že nemá po ruce žádné urostlé seržanty, kteří by se zatčeného úředně chopili. Miles si říkal, že osm na jednoho snad stačí, ale zdržel se veškerých návrhů. Teď to byla Allegreho práce.
Allegre, kterému rychlý pohled na Illyana neposkytl žádné vodítko, problém vyřešil tak, že si vybral Ivana - co na Ivanovi všichni vidí? - plukovníka a komodora. „Lucasi, hodláte mi dělat potíže?"
„Myslím, že... ne," vzdychl Haroš. Očima přeletěl po místnosti, ale nebyla tu žádná šikovná okna nabízející rychlé řešení, ze čtvrtého patra po hlavě na chodník. „Na silácké kousky jsem už přestárlý."
„Dobře. Já taky." Allegre ho odvedl.
Illyan se za nimi díval. Polohlasem prohodil k Milesovi: „Tohle je zatraceně smutná záležitost. Císařská bezpečnost vážně potřebuje zavést nějakou novou tradici, jak střídat velitele. Atentáty a pomsty hrozně narušují její organizaci."
Miles nemohl než souhlasně pokrčit rameny; Zavedl je na rychlou prohlídku nedalekých poradních místností a ve druhé našli otevřený větrák bez filtru. Dohlédl na technika ze soudní laboratoře, který poslední zbývající důkazy pečlivě dokumentoval a ukládal do sáčků. Miles pak celou sbírku zapečetil auditorskou pečetí a odeslal ji do skladu důkazních materiálů, kde měla čekat na další dějství případu.
Odsud už to, zaplaťpámbu, nespadalo do jeho mandátu prozatímního Císařského Auditora. Jeho zodpovědnost končila jeho hlášením Gregorovi a předáním shromážděných důkazů náležitým trestním orgánům, což v tomto případě pravděpodobně bude vojenský soud. Já musím jenom najít pravdu. Nemusím si lámat hlavu, co si s pravdou počít. I když pokud by přišel s nějakými návrhy, asi by měly váhu.
Když byli hotoví s kanceláří v oddělení domácích záležitostí a konečně nemuseli spěchat, kráčeli Miles a Illyan bok po boku chodbou za technikem. „Jakpak se to asi Haroš rozhodne hrát?" zauvažoval Miles nahlas. „Doufá snad, že dostane dobrého obhájce a nějak se z toho vyseká? Sám vynaložil tolik času a úsilí na vytvoření podvržených důkazů v terminálech -což jediné myslím na tak dlouho odvedlo mou pozornost od těch zatracených filtrů - až jsem málem

myslel, že začne okamžitě povykovat Někdo to na mě narafičil! Nebo se uchýlí ke starému vorskému řešení? Ke konci... docela zesinal. Složil se rychleji, než jsem čekal."
„Zasadil jsi mu tvrdší úder, než sis myslel. Podceňuješ vlastní sílu, Milesi. Ale ne. Myslím, že sebevražda není Lucasův styl," řekl Illyan. „A navíc se dá těžko zařídit bez spolupráce se žalářníky."
„Ty myslíš... že bych jim takovou spolupráci měl naznačit?" zeptal se Miles taktně.
„Smrt je snadná." Illyanovi se po vyčerpané tváři rozhostil odtažitý výraz. Nakolik se pamatoval, jak před několika týdny Milese úpěnlivě prosil o rychlou smrt? „To život je těžký. Jen ať si ten zmetek prodělá válečný soud. Každou nekonečnou minutu, až do konce."
„Aha," vydechl Miles.

***

Nový vězeňský blok na velitelství Císařské bezpečnosti byl daleko menší než ten starý, ale i tady byl jediný vchod a místnost na příjem a propouštění vězňů. U vstupního pultu s terminálem zastihli kapitána Galeniho, který s Delií Koudelkovou po boku a pod dohledem generála Allegreho a dozorčího právě vyplňoval propouštěcí formuláře. Ivan přihlížel. Zdálo se, že Haroš už si příjem odbyl; Miles doufal, že mu přidělili Galeniho celu. Galeni měl pořád ještě na sobě uniformu, kterou měl na Gregorově recepci; teď byla velice pomuchlaná. Byl neoholený, měl krhavé oči a tvář bledou nevyspáním. Jako mlha ho pořád ještě halilo nebezpečné napětí.
Když Miles s Illyanem vešli, Galeni se otočil na patě čelem k Milesovi. „Hergotsakra, Vorkosigane, kdes celou tu dobu trčel?"
„Ehm..." Miles si prstem škrtl o auditorský řetěz, aby Galenimu připomněl, že je ještě ve službě.
Galeni vyštěkl: „Hergotsakra, lorde Auditore, kde jsi krucinál celou dobu trčel? Včera večer jsi říkal, že to budeš sledovat. Myslel jsem, že mě odsud dostaneš. Pak jsem nevěděl, co si mám sakra myslet. Já se na tuhle pohnojenou paranoidní blbounskou organizaci vykašlu, jen co vypadnu z týhle krysárny. Dál už v tom nejedu."
Allegre sebou trhl. Delia se dotkla Galeniho ruky; chytil její ruku a jeho kypící var se očividně zmírnil na pouhé bublání.
No, napřed jsem měl záchvat a pak jsem se musel prokousat Harošovými falešnými stopami v hlášení na terminálu, a pak jsem musel vytáhnout Weddella z laboratoře v Císařském vědeckém institutu a tomu to trvalo celou věčnost, a s nikým jsem se neodvážil spojit přes terminál ve Vorkosiganském paláci, takže jsem všechno musel oběhat osobně, a...
„Ano. Promiň. Bohužel mi celý den trvalo shromažďování důkazů, abych tě mohl zprostit obvinění."
„Milesi..." řekl Illyan, „teprve před pěti dny se přišlo na to, že to byla sabotáž. Sepsání auditorského hlášení ti zabere víc času, než jsi potřeboval k vyřešení případu."
„Hlášení," zavzdychal Miles. „Tfuj. Ale Duve, heleď, já jim prostě nemohl nařídit, ať tě propustí. Obvinili by mě z protěžování."
„To je fakt," zamumlal Ivan.
„Napřed jsem myslel, že to Haroš udělal jenom z neohrabanosti, když tě dal zatknout v Císařské rezidenci před tolika lidmi. Haha. Kdepak on. Bylo to překrásně vypočítané na to, aby ti to zničilo pověst. Pak už by ani propuštění, ani osvobození z nedostatku důkazů nezbavilo většinu lidí podezíravých myšlenek. Já musel dopadnout skutečného viníka. Neměl jsem jinou možnost."
„Ahá..." Galeni svraštil obočí. „Milesi, a kdo byl pravý viník?"
„Copak tys mu to ještě neřekla?" zeptal se Miles Delie.
„Říkals mi, že o tom nemám mluvit, dokud to nedovedeš do konce," zaprotestovala Delia. „Vždyť jsme teprve teď vylezli z té příšerné mrňavé cely."
„Nejsou tak příšerné jako staré cely," namítl Illyan mírně. „Na ty si pamatuju. Před třinácti lety jsem v nich jako zatčený strávil měsíc i já." Poněkud zakysle se na Milese usmál. „Točilo se to kolem soukromé armády, kterou si pořídil syn lorda regenta, a kolem jistého obvinění z velezrady."
„Když už jsi toho zapomněl tolik, škoda, žes nezapomněl i tohleto," zamumlal Miles.
„Smůla, co," zamumlal Illyan na oplátku. „Dal jsem je přestavět na sklad důkazů a hned potom jsem dal postavit nový vězeňský blok. Daleko modernější. To pro případ, že bych tam ještě někdy skončil."
Galeni vytřeštil na Illyana oči. „Tuhle historku jsem nikdy neslyšel."
„Při zpětném pohledu - mnohem později - jsem to zhodnotil jako prospěšnou zkušenost. Později jsem si říkal, že každý vyšší důstojník Císařské bezpečnosti by si měl prodělat něco podobného, právě tak jako každý doktor by se měl alespoň jedenkrát ocitnout v roli pacienta. Člověku to zostřuje vnímavost."
Galeni chvíli mlčel, očividně si to přebíral v hlavě. Nebezpečná zuřivost už ho skoro úplně přešla. Ivan si potichoučku vydechl. Allegre se na Illyana vděčně pousmál a jenom přihlížel.
„ Byl to Haroš," dodal Miles. „Šlo mu o postup v kariéře."
Galeni ohromeně povytáhl obočí; rychle se otočil ke generálu Allegremu a ten souhlasně přikývl.
„Jakmile jsme objevili bioinženýrsky vyrobené prokaryoty," pokračoval Miles, „Haroš ztratil naději, že se na sabotáž nepřijde, i když se vsadím, že to by mu vyhovovalo nejvíc. Takže pak potřeboval obětního beránka. Nemusel to být dokonalý obětní beránek, Haroš hlavně potřeboval celý případ dostatečně zamlžit, aby se dalo přestat pátrat po dalším viníkovi. Mě neměl rád, tvůj profil vyhovoval, a tak přišel na způsob, jak nás dostat oba najednou. Promiň, že jsem Delii požádal, aby tě držela v nevědomosti, jenomže zatýkat výkonného šéfa Císařské bezpečnosti přímo na jejím velitelství bylo trošku o hubu. Nechtěl jsem nic slibovat, dokud si nebudu jistý výsledkem."
Galeni třeštil oči. „Zapomeň... co jsem předtím říkal."
„Tím myslíte i své rozhodnutí, že složíte důstojnickou hodnost?" ptal se neklidně Allegre.

„Já... nevím. Proč já? Nikdy jsem si nemyslel, že má Haroš na Komařany nějak zvlášť spadeno. Jak dlouho se ještě budu muset brodit takovouhle špínou, co po mně ještě chtějí, abych prokázal svou loajalitu?"
„Myslím, že se budeš brodit do konce života," odpověděl mu vážně Illyan. ‚Ale každý Komařan, který přijde po tobě, bude díky tobě mít té špíny na brodění míň."
„Došel jsi už tak daleko," přemlouval ho Miles. „Nedovol, aby kvůli švábovi jako Haroš přišly tvé oběti vniveč. Císařství tvé vyhlídky potřebuje. Císařská bezpečnost potřebuje tvé vyhlídky obzvlášť, protože jedním z jejích úkolů Císařské bezpečnosti je poskytnout skoro celé vládě obrázek světa. Pokud zadáme čistou pravdu, možná máme poloviční naději, že z toho dostaneme dobrý úsudek. V jiném případě nemáme naději žádnou, to je jednou jisté."
Allegre souhlasně kývl hlavou.
„A kromě toho" - sklouzl Miles pohledem na Delii, která scénku hluboce znepokojeně sledovala - „Vorbarr Sultana je velice příhodným stanovištěm pro každého ctižádostivého důstojníka. Pro začátek se podívej na lidi, se kterými ses tu seznámil. A na příležitosti." Ivan horlivě přikývl; Miles pokračoval: „Ehm... nechci se vměšovat do vnitřních záležitostí Císařské bezpečnosti, ale myslím, že oddělení komarrských záležitostí bude velice brzy potřebovat nového velitele." Po očku mrkl na Allegreho. „Ten dřívější totiž co nevidět zdědí daleko horší práci."
Allegre se zatvářil vyplašeně a pak zamyšleně. „Komařan jako velitel komarrských záležitostí... ?"
„Radikální," zavrněl Miles, „ale vyjít by to mohlo."
Allegre i Illyan ho oba zpražili pohledem. Miles se ukáznil.
„Kromě toho," mluvil dál Allegre, „myslím, že uvažujete příliš dopředu, lorde Vorkosigane. Nikde není psáno, že mě Gregor potvrdí do funkce šéfa Císařské bezpečnosti natrvalo."
„A koho jiného má?" pokrčil Miles rameny. „Olšanský se ještě dost neotrkal a velitel galaktických záležitostí je se svou starou prací navýsost spokojen, ten by se vám poděkoval. A když se teď konečně chystá císařská svatba, podle mě představujete se svými hlubokými znalostmi komarrských záležitostí téměř ideálního kandidáta."
„Ať se stane, co se má stát." Allegre se tvářil trošičku polekaně; snad mu zrovna nezačaly docházet všechny důsledky? „Tím se můžeme trápit zítra. Pro dnešek toho mám až dost. Pánové, omluvte mě laskavě. Myslím, že bych se měl jít radši rychle podívat, co čeká v příchozí poště na Harošově... Illyanově... no prostě na tom terminálu nahoře. A... a svolám poradu velitelů oddělení, abych je seznámil s, ehm, událostmi. Nějaké návrhy, Simone?"
Illyan zavrtěl hlavou. „Pokračujte. Vy to zvládnete."
„Duve," řekl ještě Allegre Galenimu, „alespoň si zajděte domů, navečeřte se a pořádně se prospěte, a důležitá rozhodnutí si nechte až na potom, slibujete?"
„Dobře, pane," pronesl Galeni neutrálně. Delia mu stiskla ruku. Miles si všiml, že Galeni Delii nepustil ruku celou tu dobu, co tam stáli a mluvili. Nehodlal riskovat, že mu tahle uteče. Jakmile se trochu uklidní, možná mu dojde, že Delii by od jeho ruky neodtrhli ani čtyři hromotluci s retraktory. Pošetilí velcí chlapi. Ivan si konečně všiml, co tam probíhá, a trochu se zamračil.
„Přejete si podat hlášení Gregorovi jako první, lorde Auditore, nebo to mám udělat já?" zeptal se Allegre.
„Já se o to postarám. Ale vy byste se mu měl ohlásit, hned jak se vpravíte do situace nahoře."
‚Ano. Děkuji." Náznakem si zasalutovali a Allegre odspěchal.
„Zavoláš Gregorovi teď?" zeptal se Galeni.
„Hned odsud," potvrdil mu Miles. „Musím mu naléhavě dát vědět, co se stalo, protože předtím jsem mu to nemohl ani naznačit. Císařská bezpečnost sleduje všechny jeho hovory."
„Až se s ním spojíš..." Galeni pohlédl na Delii a zas pohled odvrátil, i když jí znovu pevněji stiskl ruku, „dáš určitě vědět... požádáš ho prosím, aby dal určitě vědět Laise, že nejsem žádný zrádce?"
„Hned zkraje," slíbil mu Miles. „Máš moje slovo."
„Děkuju ti."
Miles jim přidělil strážného, aby se Galeni s Delií dostali z budovy bez veškerého dalšího obtěžování, a půjčil Delii Martina i s limuzínou, aby je dopravil do Galeniho nedalekého bytu. Ivan vyrukoval s bezelstnou nabídkou, že dohlédne, aby se Galeni v pořádku dostal domů, a pak že odveze domů Delii, ale Miles ho zarazil s odůvodněním, že Ivanovo auto pořád parkuje u velitelství vojenských operací. Pak Miles vystrnadil službukonajícího důstojníka od komunikačního terminálu a zasedl k němu sám. Illyan si přitáhl druhou židli a usadil se vedle něj. Miles vsunul do čtečky terminálu kódovou kartu.
„Sire," pronesl Miles obřadně, když se nad holodisplejem zhmotnila Gregorova hořejší polovina těla; císař si právě utíral ústa po jídle ubrouskem.
Gregor nad obřadným oslovením povytáhl obočí; plně se na Milese soustředil. „Ano, lorde Auditore? Pokroky? Problémy?"
„Skončil jsem."
„Propánaboha. Ehm... nechtěl bys to trochu rozvést?"
„Všechny podrobnosti dostaneš" - pohlédl Miles stranou na Illyana - „v mém hlášení, ale stručně řečeno jsi o jednoho prozatímního šéfa Císařské bezpečnosti chudší. Galeni to neudělal. Udělal to sám Haroš. Říkal jsem si, že se obaly nosičů prokaryoty musely zachytit ve vzduchových filtrech."
„Přiznal se?"
„Ještě něco lepšího. Chytili jsme ho, když se pokoušel vyměnit filtr ve své staré kanceláři, kde zřejmě Illyanovi přípravek podal."
„Mám... za to, že k této příhodě nedošlo náhodou."
Miles vycenil zuby v dravčím úsměvu. „Náhoda," zarecitoval, „přeje připravenému, jak pravil kdosi nebo kdosi jiný. Ne. Nebyla to náhoda."

Gregor se opřel v židli. Vypadal značně rozrušeně. „Zrovna dneska dopoledne mi osobně doručil denní hlášení Císařské bezpečnosti, a přitom celou tu dobu věděl... Málem jsem ho už potvrdil ve funkci velitele Císařské bezpečnosti natrvalo."
Miles zkřivil ústa. „Jo. A byl by dobrým velitelem, tedy skoro. Podívej, ehm... slíbil jsem Duvovi Galenimu, že tě poprosím, abys vyřídil Laise, že Duv není zrádce. Pomůžeš mi dostát ve slově?"
„Samozřejmě. Včerejší večerní výstup ji strašně rozrušil. Haroš to podal tak, že jsme se všichni topili v mučivých pochybnostech."
„Lucas v tom vždycky uměl chodit," zamumlal Illyan.
„Proč to udělal?" zeptal se Gregor.
„Než si sednu a začnu psát hlášení, pořád ještě potřebuju zodpovědět spoustu otázek," řekl Miles, „a většina z nich podle všeho začíná slůvkem proč. To je ta nejzajímavější otázka ze všech."
„A odpovídá se na ni nejméně snadno," varoval Illyan. „Kde, co, jak, kdo, tyhle odpovědi jsem občas vypáčil z hmotných důkazů. Proč div nehraničilo s teologií a kolikrát dalece přesahovalo hranice mých možností."
„Spoustu věcí nám může říct jedině Haroš," řekl Miles. „Ale fastpentu na toho zmetka bohužel použít nemůžeme. Myslím... že z něj možná něco dostaneme, pokud se do něj pustíme dnes večer, dokud je ještě vyvedený z míry. Zítra už se jeho nezanedbatelná inteligence vzpamatuje a on se bude dožadovat vojenského obhájce a bude tvrdohlavě trvat na své verzi. Ne... my z něj nic nedostaneme. Mě očividně nenávidí až do morku kostí, i když se tu zas nabízí ono proč... Simone, nemohl bys... nezvládl bys řídit za mě výslech?"
Illyan si přejel rukou obličej. „Můžu to zkusit. Ale pokud mě chtěl zlikvidovat, nevidím důvod, proč by neměl odolat jakémukoli morálnímu tlaku, který na něj snad dokážu vyvinout."
Gregor jako by si upřeně prohlížel vlastní ruce, které s propletenými prsty spočívaly na terminálu. Pak zvedl hlavu. „Počkat," řekl. „Mám lepší nápad."

KAPITOLA 27
„Musím u toho vážně být?" zamumlal Ivan Milesovi do ucha, když nevelká skupinka procházela přísně střeženou chodbou do Harošovy cely. „Cítím v kostech, že to nebude nic příjemnýho."
„Musíš, a to ze dvou důvodů. Po celý případ jsi byl mým oficiálním svědkem a nepochybně budeš muset později při různých příležitostech vypovídat pod přísahou, a za druhé, ani já ani Illyan Haroše fyzicky nepřepereme, pokud se rozhodne nějak vyvádět."
„Ty to snad od něj čekáš?"
„Vlastně... ne. Ale Gregor si myslí, že přítomnost obyčejného strážného - nějakého Harošova bývalého podřízeného - by zarazila, ehm, Harošovu upřímnost. Však ty to ustojíš, Ivane. Nemusíš mluvit, jenom poslouchat."
„No právě."
Strážný od Císařské bezpečnosti otevřel kódovaný zámek na dveřích cely a uctivě ustoupil. Miles vešel jako první. Nové vězeňské cely Císařské bezpečnosti nebyly sice moc prostorné, ale Miles už viděl horší; a měly samostatné koupelny s toaletou, i když i tam byly kamery. V cele to ale stejně páchlo vojenským vězením, tedy nejhorší kombinací ze světa vojenského i vězeňského. Po stranách úzké cely stály dvě pryčny. Na jedné seděl Haroš, pořád ještě v košili a kalhotách od uniformy, které měl na sobě před necelou půlhodinou - ještě mu nenavlékli ponižující vězeňskou oranžovou halenu a plandavé kalhoty. Zbavili ho však tuniky a bot a strhali mu všechny odznaky hodnosti včetně stříbrných odznaků Horova oka. Miles cítil prázdná místa, která po nich zbyla, jako dvě palčivé jizvy na Harošově krku.
Když Miles vstoupil, zvedl k němu Haroš uzavřenou, nepřátelskou tvář. Za Milesem následoval Ivan a jako nezúčastněný pozorovatel se postavil ke dveřím. Když vstoupil Illyan, Haroš se zatvářil rozpačitě a ještě uzavřeněji a Miles si najednou uvědomil, že slovo zostuzení je odvozené od slova stud.
To až když dovnitř vklouzl císař Gregor, vysoký a vážný, přestal Haroš svou tvář ovládat. Hrůzu a leknutí vystřídal záblesk nepokrytého utrpení. Haroš se nadechl a pokusil se nasadit chladný, strohý výraz, ale podařilo se mu pouze zatvářit strnule. Honem vstal - Ivan zaťal svaly - ale zmohl se jenom na chraplavé: „Sire." Buď neměl dost odvahy, nebo měl dost rozumu na to, aby se za daných okolností nepokoušel svému veliteli salutovat. Gregor se netvářil, že by vojenský pozdrav opětoval.
Gregor máchnutím ruky odeslal dvojici svých osobních žoldnéřů, ať počkají venku. Miles nečekal, že by tu byl nějak moc k užitku, kdyby se Haroš na císaře najednou vrhl nebo něco podobného, ale aspoň by mohl mezi oba muže skočit. Zatímco by ho Haroš vraždil, dorazily by posily. Dveře cely se zasunuly. Miles měl pocit, že cítí v uších tlak jako ve vzduchové komoře. Rozhostilo se hluboké ticho, jako by byli odříznuti od okolního světa.
Miles si napřed v duchu propočítal úhly a silové vektory a pak se postavil na opačnou stranu dveří než Ivan, hned tam, kde Harošovi končil osobní psychologický prostor. Budou tu stát tiše jako nesourodý pár chrličů a Haroš si časem přestane uvědomovat jejich přítomnost. O to už se Gregor postará. Gregor sám se posadil na pryčnu proti Harošovi; Illyan se se založenýma rukama opřel o stěnu, jak to dokázal jenom on - zosobněné oko boha Hóra.
„Posaďte se, Lucasi," řekl Gregor tak tiše, že Miles musel napínat uši, aby slyšel.
Haroš rozhodila rukama, jako by chtěl protestovat, ale podlomila se mu kolena; ztěžka se posadil. „Sire," zamumlal ještě jednou a odkašlal si. Tak, tak. Gregor se ve svých odhadech nemýlil.
„Generále Haroši," mluvil dál Gregor, „Chtěl jsem, abyste mi své poslední hlášení podal osobně. Dlužíte mi to a za třicet let, po která jste mi sloužil - skoro celý můj život, celé mé panování - to dlužím i já vám."
„Co..." polkl Haroš, „chcete, abych vám řekl?"
„Povězte mi, co jste udělal. Povězte mi proč. Začněte od začátku a povězte to až do konce. Uveďte všechna fakta. Nesnažte se hájit. K tomu budete mít příležitost později."

Stěží to mohlo být prostší či drtivější. Miles už zažil Gregorovo tiché společenské kouzlo, tichou bláznivou odvahu, tiché zoufalství, tiché odhodlání. Nikdy předtím nezažil jeho tichý hněv. Byl působivý, všechno zaplavil jako mořský příval. Člověk se v něm mohl utopit, i kdyby se přitom snažil doplavat na hladinu, aby se nadechl. Zkus z toho vykličkovat, Haroši, jestli můžeš. Gregor není naším pánem jenom podle jména.
Haroš seděl a mlčel tak dlouho, jak si troufal, a pak spustil: „O... komarrské prokaryotě jsem věděl už dlouho. Od začátku. Řekl mi to Diamant z oddělení komarrských záležitostí; spolupracovali jsme při šťáře na záškodnickou bandu Sera Galena, během té krize jsme si navzájem vypomáhali lidmi i jinak. Toho dne, kdy ukládal kapsle dole v suterénu, jsem byl s ním. Pak jsem na to celá léta nepomyslel. Pak jsem si vysloužil povýšení na velitele domácích záležitostí, případ Řebříček, vzpomínáte... pane?" Otočil se k Illyanovi. „Řekl jste, že jsem odvedl vynikající práci."
„Ne, Lucasi," odpověděl Illyan s klamnou vlídností. „Nějak si nevzpomínám."
Ticho po téhle replice hrozilo, že potrvá dost dlouho. „Pokračujte," vybídl Gregor generála.
„Začal jsem si... pořád víc všímat Vorkosigana, na velitelství Císařské bezpečnosti i jinde. Kolovaly o něm drby, dost divoké povídačky, že to je prý eso přes galaktické záležitosti, že si ho Illyan pěstuje jako nástupce. Bylo nad slunce jasnější, že je Illyanovým mazánkem. Loni ho pak najednou zabili, i když, jak se ukázalo... nezabili ho natrvalo."
Gregor pouze maličko nadzvedl koutky rtů. Haroš na něj vrhl jediný pohled a honem povídal dál: „Illyan v té době kdovíproč reorganizoval strukturu velení, vyjasnil pořadí nástupnictví. Mě jmenoval zástupcem velitele Císařské bezpečnosti. Řekl mi, že pomýšlí na to, vybrat si nového nástupce, kdyby se někomu přece jen povedlo ho odrovnat, a že to mám být já. Potom se Vorkosigan zas objevil živý. Pak jsem o něm nic moc neslyšel až do minulého letního slunovratu. To se mě Illyan zeptal, jestli bych nesnesl Vorkosigana jako svého zástupce v sekci domácích záležitostí. Varoval mě, že s ním šijou všichni čerti a zvysoka kašle na disciplínu, ale že má výsledky. Povídal, že ho prý člověk buď miluje, nebo nesnáší, i když pár lidí k němu cítí obojí. Povídal, že Vorkosigan potřebuje získat trochu mých zkušeností. Řekl jsem... že to zkusím. Bylo mi jasné, co za tím stojí. Nevadilo by mi školit si vlastního nástupce. Ale školit si vlastního šéfa, to je trochu silné kafe. Třicet let zkušeností, a pak mě přeskočí takový... Ale spolkl jsem to."
Gregor se plně soustředil na Haroše a Haroš se volky nevolky plně soustředil na Gregora. Jako by Gregor vytvořil vlastní soukromou silovou bublinu, jakou používají cetagandské urozené dámy, která je oba uzavřela. Haroš teď hovořil s větším zápalem, nakláněl se kupředu a kolenem se téměř dotýkal Gregorova kolena.
„Pak si Vorkosigan... odpálil půdu pod nohama. Aby se tak řeklo. Se vším všudy. Nemusel jsem proti němu ani hnout prstem, obstaral to sám a lip, než by se mi kdy snilo. Byl mimo hru, já byl ve hře. Naděje se mi vrátila, jenomže... Illyan by vydržel ještě dalších pět, možná deset let. Mezi mladými pořád dorůstají nová esa. Já chtěl příležitost teď, dokud jsem byl ještě na vrcholku sil. Illyan začínal být opotřebovaný, to člověk viděl i cítil. Unavený. Pořád mluvil o tom, že odejde do výslužby, ale nikdy pro to nic nepodnikl. Já chtěl sloužit Císařství, sloužit vám, sire! Věděl jsem, že to dokážu, pokud dostanu příležitost. Ve správnou dobu, v dobu, kterou si vyberu. A pak... jsem si vzpomněl na ten prožluklý komarrský prášek."
„Kdy přesně jste si na něj vzpomněl?"
„Toho odpoledne, kdy se Vorkosigan vypotácel z Illyanovy kanceláře s utrhanýma stříbrnýma okama. Já šel tehdy do skladu důkazů kvůli něčemu jinému, prošel jsem kolem té police jako stokrát předtím, jenomže tentokrát... jsem otevřel krabičku a sebral dvě kapsle. Lehce jsem je odnesl; poplašné zařízení bylo na krabičce, ne na jejím obsahu. Mě samozřejmě neprohledávali. Věděl jsem, že časem budu muset něco udělat se záznamy z kamer, ale i kdyby je někdo kontroloval, viděl by jenom mě, a já měl oprávnění odnést, co si zamanu."
„Víme kde. Kdy jste prokaryoty podal Illyanovi?"
„To až... za pár dnů. Za tři nebo čtyři dny." Haroš trhaně máchl rukou; Miles málem viděl, jak se mu od prstů hnědě zaprášilo. „Každou chvíli se stavoval u mě v kanceláři, aby si ověřil fakta, aby se mě zeptal na názor."
„Tehdy jste použil obě kapsle?"
„Tehdy ne. Asi týden jako by se nic nedělo, tak jsem ho nadopoval znovu. Neuvědomil jsem si, jak dlouho potrvá, než se příznaky projeví. Nebo... jak silně. Ale věděl jsem, že ho to nezabije. Každopádně jsem si myslel, že ho to nezabije. Chtěl jsem si být jistý. Jednal jsem impulzivně. A pak už jsem z toho nemohl vycouvat."
„Impulzivně?" povytáhl Gregor drtivě obočí. „Po třech dnech příprav?"
„Impulzivní jednání," protrhl Miles dlouhé mlčení, „se někdy opravdu vleče tak dlouho. Hlavně když má člověk vážně mizerný nápad." Já bych to měl vědět.
Gregor ho gestem zarazil; Miles se kousl do jazyka. „Kdy jste se rozhodl svalit podezření na kapitána Galeniho?" zeptal se Gregor přísně.
„Tehdy ještě ne. Nechtěl jsem svalit podezření na nikoho, ale pokud bych musel, chtěl jsem dostat Vorkosigana. Na něj to skvěle pasovalo. Vlastně to bylo spravedlivé. Hergot, v té záležitosti s kurýrem mu prošla div ne vražda. Já bych toho skřeta potrhlého pohnal před válečný soud, a Illyan měl přitom pro něj i po tom všem nadělení pořád slabost. Pak mi nakráčel do dveří s tím zatraceným auditorským řetězem kolem krku, a mně došlo, že pro něj nemá slabost jenom Illyan." Haroš se konečně podíval Gregorovi do očí. Vyčítavě.
Gregor si ho měřil velice, převelice chladnýma očima. „Pokračujte," pobídl ho bezvýrazně.
„Ten mrňavý mizera to nenechal být. Dotíral a otravoval - kdybych ho zdržel o jediný týden, nemusel bych na nikoho svalovat podezření. K tomu mě dohnal Vorkosigan. Ale mezitím už mi došlo, že Vorkosigan je neprůstřelný a že mu to přišít nedokážu. Kolem něj se motal Galeni, já si ho všiml a došlo mi, že se za podezřelého hodí ještě víc než Vorkosigan. Nevybral bych si ho jako prvního, ale... dal se daleko snáz postrádat. Když už nic jiného, představoval trapnou kapitolku v životě budoucí císařovny. Kdo by se po něm sháněl?"
Gregor se zatvářil tak bezvýrazně, až téměř zešedl. Tak takhle to vypadá, když se rozzuří. Miles si říkal, jestli si Haroš uvědomuje, co Gregorův naprosto bezvýrazný obličej znamená. Generál jako by se nechal unášet vlastními slovy,

mluvil teď rychleji a rozhořčeně.
„Ten mrňavý mizera to pořád ne a ne nechat plavat. Tři dny - našel ty kapsle ve skladu důkazů za tři dny. Já čekal, že mu to zabere tři měsíce. Nevěřil jsem svým očím. Myslel jsem, že ho dokážu vyexpedovat na Jackson, jenomže on se přilepil na mě, ve dne v noci, kdykoliv jsem se otočil, on tam byl, koukal mi pod ruce, prolézal mi celý barák. Musel jsem se ho zbavit, tak jsem popohnal záležitost s Galenim, jak to jen šlo, a naservíroval jsem mu ho přímo pod nos. A ten mizera mrňavá se na to pořád ne a ne vykašlat! Tak jsem mu hodil návnadu, po které byl jako divý, byl jsem přesvědčený, že tohleto spolkne, div jsem mu to nenarval přímo do krku, už po tom slintal jako zjednaný, a jen se otočím, už mi zas leze do kanceláře s tím zatraceným arogantním galaktickým biomaníkem, začne rozebírat ty zparchantělé filtry, a já skončil tady dole a on... nahoře." Haroš se odmlčel, aby se nadechl.
Gregor zamžikal. „Jakou návnadu?"
A sakra, Haroši, tohleto vážně nemusíš rozebírat...
Když Haroš neodpovídal, Gregor stočil pohled na Milese. „Jakou návnadu?" zeptal se zrádně mírným hlasem.
Miles si odkašlal. „Nabídl mi Dendarijce. Řekl, že se k nim můžu vrátit a pracovat pro něj za stejných podmínek jako za Simona. Vlastně za lepších. Přihodil k tomu i kapitánskou hodnost."
Tři stejně ohromené pohledy jako by ho připíchly ke zdi.
„O tom ses mi nezmiňoval," řekl Illyan konečně.
„Ne."
„Mně ses o tom taky nezmiňoval," řekl Gregor.
„Ne."
„To chceš říct, žes to nevzal?" užasl Ivan.
„Ne. Ano. To je jedno."
„Proč ne?" zeptal se Illyan, když uplynula dobrá minuta.
„Nevěděl jsem, jestli bych mohl dokázat, že to je úplatek."
„Ne. Špatně jsem se vyjádřil. Já přece vím, jaký je to úplatek, pámbu ví, že mně to dokazovat nemusíš," řekl Illyan. „Proč jsi to nevzal?"
„A nenechal mu Galeniho napospas? A nenechal Haroše řídit dalších deset dvacet let Císařskou bezpečnost a přitom o něm vědět, co vím? Jak dlouho by podle tebe trvalo, než by přestal podávat Gregorovi náležitá hlášení a začal by s ním prostřednictvím hlášení nebo pomocí nějakých přímějších prostředků manipulovat? Samozřejmě pro jeho vlastní dobro a pro dobro Císařství."
„To bych neudělal. Sloužil bych vám dobře, pane," tvrdil Haroš tiše a se sklopenou hlavou.
Gregor se zamračil.
Ale no tak, nech ho, ať si to popírá. Miles by se to Harošovi nesnažil vyrvat o nic víc, než by se snažil připravit tonoucího o kládu. Už po Harošovi nic nechtěl, žádné další doznání, dokonce ani pomstít se mu nechtěl. Ani nemusel opětovat jeho nenávist. Miles mohl truchlit pro čestného Haroše, který žil o letním slunovratu a teď zmizel; Haroš, který žil o Zimonocích, si svůj osud zvolil. Nemáš žádnou váhu a nemůžeš se mnou pohnout. Jsem unavený a chci se navečeřet. „Jsme už hotoví?" vzdychl.
Gregor se napřímil. „Ano."
„Děláte, jako by to byla vražda, ale to přece nebyla. Nebyla to ani velezrada," trval na svém Haroš. „To přece musíte uznat, sire."
Zkuste říct „mrzí mě to". Přestaňte se snažit ospravedlnit, poproste o milost. Budete překvapen, co se může stát.
„Simonovi to přece nijak moc neublížilo!"
Gregor vstal a velice významně se otočil k Harošovi zády. Haroš otevřel ústa k další zoufalé obraně, která se ale neozvala, jako by se zasekla někde uvnitř. Illyan, proslulý svými hebkými slovními jedovatostmi, se tvářil, jako by ho zrovna nenapadalo nic dostatečně sžíravého.
Jakmile Gregor pokynul, ať otevřou dveře, a vyklouzl ven, Ivan vyspěchal za ním. Illyan počkal na Milese, z čirého zvyku, který mu nedovolil otáčet se k případnému nebezpečí nechráněnými zády, a vyšel za ním na chodbu. Dveře se syčivě zavřely za Harošovými posledními protesty a přeťaly je stejně náhle, jako když přes hrdlo přejede ostří dýky.
Všichni mlčeli, dokud nevyšli do přijímací místnosti. Pak Illyan prohodil: „Myslel jsem, že si děláš legraci, když jsi říkal, že zápasíš s pokušením."
„Vítězství na tři kola, Simone. Bylo to fakt natěsno. Vážně... se mi o tom nechce mluvit."
„Takže se opravdu pokusil uplatit jednoho z mých Auditorů," řekl Gregor. „To je hrdelní zločin."
„Nemyslím, že by se mi to chtělo vysvětlovat před vojenským soudem, sire. Haroš už toho má na svědomí až až. Těžko už je ho možné zničit víc. Nechte to být. Prosím."
„Jak si přejete. Můj lorde Auditore." Gregor se zadíval na Milese dolů se zvláštním výrazem; Miles se neklidně zavrtěl. Gregor ve tváři neměl překvapení ani údiv, to by koneckonců vyznělo jako urážka. Posvátná úcta? To jistě ne. „Co tě zastavilo? Já to totiž taky chci vědět. Aspoň to mi dlužíš."
„Nevím... jak bych to přesně vyjádřil." Zapátral po onom podivném tichém místečku ve svém nitru, a kupodivu ho našel, pořád tam bylo. To pomohlo. „Někdy je cena příliš vysoká, ať člověk po nějaké věci touží sebevíc. Jediná věc, kterou člověk nemůže vyměnit za touhu svého srdce, je srdce samo." „Aha," řekl Gregor.

***

Illyan prorokoval, že sepsání auditorské zprávy zabere stejnou dobu, jakou trvalo vyřešení případu. Ukázalo se, to viděl příliš růžově; nepočítal s vyrušováním. Následující týden se Miles víceméně zahrabal ve svém pokoji a

překydával na terminálu hromady dat a slov. Když si ujasnil, co všechno mu chybí, musel se co chvíli plahočit na velitelství Císařské bezpečnosti a radit se soudní laboratoří, klinikou a půl tuctem dalších oddělení, zapisovat svědectví nebo se zavírat s generálem Allegrem. Jednou si vyrazil mimo Vorbarr Sultanu, aby získal doplňující lékařské svědectví od admirála Avakliho. Všechno znovu kontroloval. Výjimečně nestál o to, aby mu tahle zpráva připlula zpátky na vlně žádostí o vyjasnění různých bodů, i když Illyanovy sžíravé marginálie by tentokrát chyběly.
Hluboce soustředěný Miles právě sepisoval krátké, neutrálně laděné svědectví o Harošových obstrukcích a dezinformacích v době, kdy vyvrcholila Illyanova zdravotní krize, a proklínal se za všechny stopy, které mu tenkrát unikly - tak, tak, Haroš ho hladce převezl a ostatní taky - když k němu neohlášeně vtrhl Ivan a hlasitě se dotazoval: „Víš ty vůbec, co se děje v tvým apartmá pro hosty?"
Miles zasténal, rukama si zajel do vlasů, mávl na Ivana, ať je zticha, a bezúspěšně se pokusil vybavit si, jakou geniální větou se to chystal ukončit odstavec. Pak to vzdal a vypnul terminál. „Nemusíš tak řvát."
„Já neřvu," bránil se Ivan. „Já se jen chovám rozhodně."
„Nemohl bys tu rozhodnost prosím tě o něco ztlumit?"
„Ne. Simon Illyan spí s mojí matkou a můžeš za to ty!"
„No... myslím, že ani ne."
„Děje se to každopádně ve tvým domě. Takže neseš zodpovědnost za následky."
„Za jaké následky?"
„Co já vím, za jaký následky! Já nevím, co s tím mám krucinál dělat. To mám začít říkat Illyanovi taťko, nebo ho vyzvat na souboj?"
„No... co kdybys pro začátek uvážil možnost, že ti do toho nic není. Naposled, když jsem je kontroloval, byli dospělí."
„Jsou starý, Milesi. Je to, je to, je to... nedůstojný. Nebo jak bych to řek. Skandální. Ona je urozená Vorka a on je... Illyan."
„Kategorie sama o sobě," zazubil se Miles. „Na tvém místě bych s nějakým skandálem nepočítal. Měl jsem dojem, že se chovají velice, ehm, diskrétně. Tvoje matka dělá všechno vkusně. A kromě toho, jelikož je to právě ona a právě on, kdo by se odvážil proti tomu něco namítat?"
„Je to trapný. Máti povídala, že po Gregorově oficiálním zásnubách a než začne frmol se svatbou, vyjedou si na půl měsíce na dovolenou na jižní pobřeží. Spolu. Do nějakýho měšťáckýho proletářskýho letoviska, o kterým jsem v životě neslyšel a který vybral Illyan, protože on o něm taky v životě neslyšel a protože mu prej vyhovuje jakýkoli místo, který na sebe nikdy neupozornilo Císařskou bezpečnost. Máti říká, že po císařskejch zásnubách chce celej den vysedávat na lehátku na sluníčku, nic nedělat a popíjet ty odporný břečky s ovocem na špejličkách, a celou noc -tak to řekla ona - už prej určitě přijdou na to, jak se zabavit. Propánaboha živýho, Milesi, moje vlastní matka!"
„Jak sis myslel, že se stala tvou matkou? Tenkrát ještě neměli na Barrayaru děložní replikátory."
„To bylo před třiceti lety."
„To už je dost dlouhá doba. Tak jižní pobřeží? Zní to... jako dobrý recept na relaxaci. Přímo pohoda, řekl bych. Teplo."
Ve Vorbarr Sultaně toho rána padal rozmoklý sníh. Možná by mohl Illyana přemluvit, ať mu prozradí, kam se chystají, a jakmile dopíše tu zatrolenou zprávu... ale Miles zrovna neměl s kým jet na dovolenou kromě Ivana, a to rozhodně nebylo to pravé. „Jestli ti to vážně dělá starosti, co kdyby sis třeba promluvil s mojí matkou."
„To už jsem zkusil. Je to Beťanka. Myslí si, že je to prostě báječný. Člověku to dělá dobře na kardiovaskulární systém, podporuje to tvorbu endorfinu a tak dále. Když o tom tak uvažuju, ona a moje matka to nejspíš všechno zplichtily společně."
„Možná. Dívej se na to z té světlejší stránky. Teta Alys se bude pravděpodobně tolik zabývat vlastním milostným životem, že nebude mít kdy se snažit ti organizovat ten tvůj. Neříkal jsi snad vždycky, že to tak chceš?"
„Jo, ale..."
„Zamysli se. Kolikrát tě za poslední měsíc nutila, aby ses dvořil holkám na vdávání?"
„Poslední měsíc... jsme všichni dost makali."
„Kolikrát ti podrobně vykládala o zásnubách, svatbách nebo novorozencích v rodinách svých známých?"
„No... ani jednou, když už o tom mluvíš. Samozřejmě kromě Gregorových zásnub. Teď už mi neodříkávala zásadní statistiky z vorskýho života pěkně dlouho. I když jsem sloužil na našem vyslanectví na Zemi, dvakrát měsíčně mi posílala zprávy."
„Takže to ber jako požehnání, Ivane."
Ivan zkřivil pusu. „Ovoce," zamumlal. „Na špejličkách."
Když Miles vyhodil Ivana, trvalo mu dobrou hodinu, než se zase dokázal soustředit. Vyrušení alespoň využil k tomu, aby zavolal doktoru Čenkovi do Císařské vojenské a konečně se objednal na kalibraci zařízení pro kontrolu záchvatů. Čenko se podle všeho nemohl dočkat, až vyzkouší, zda zařízení funguje. Miles se ze všech sil snažil necítit jako přerostlá dvounohá pokusná krysa.
Druhý den odpoledne zrovna vycházel ze dveří Vorkosiganského paláce a mířil za Čenkem, když potkal Illyana, který se zrovna vracel. Sněžilo a sněhové vločky ulpěly Illyanovi na civilních šatech a poprášily mu řídnoucí vlasy. Tvář měl zrudlou chladem a rozjařenou. Vypadalo to, že je sám.
„Kde jsi byl?" zeptal se Miles. Když se dveře zavíraly, Miles natáhl krk, ale nezahlédl ani lady Alys, ani strážného ani nikoho jiného, kdo by odjížděl od vchodu.
„Byl jsem se projít po městě."
„Sám?" Miles se snažil, aby to neznělo poplašeně. Kdyby po tom všem měli Illyana ztratit a museli by zburcovat městskou stráž, aby po něm pátrala, a stráž by ho pak objevila zatoulaného, vystrašeného nebo zmateného a zahanbeného v nějakém zapadlém koutě města... „Vypadá to, že ses v pořádku vrátil."

„Ano." Illyan se přímo zazubil. Natáhl ruku a ukázal holobox, který v ní třímal. „Tvá urozená paní matka mi dala mapu. Je na ní celý Severní i Jižní kontinent a všechny obydlené ostrovy, každá metropole, město, ulice i pohoří s přesností na jeden metr. Takže když se teď ztratím, dokážu najít cestu zpátky."
„Většina lidí používá mapy, Simone." Co jsem to za pitomce! Proč mě to nenapadlo dřív?
„Já mapu tak dlouho nemusel používat, že mě to vůbec nenapadlo. Je to jako eidetický čip, který člověk drží v ruce. Dokonce si to pamatuje věci, které člověk nikdy předtím nevěděl. Úžasné!" Rozepnul si sako a z náprsní kapsy vytáhl další přístroj: naprosto běžný, i když na pohled nanejvýš kvalitní, podnikatelský audiodiář. „Taky mi dala tohleto. Všechny záznamy to automaticky opatřuje křížovými odkazy podle klíčových slov. Trošku humpolácké, ale pro běžnou potřebu to naprosto postačuje. Je to skoro jako paměťová protéza, Milesi."
Ten člověk za posledních pětatřicet let koneckonců vůbec nemusel myslet ani na to, aby si dělal poznámky. Copak objeví příště, oheň? Písmo? Zemědělství? „Musíš si jenom pamatovat, kam sis to položil."
„Říkám si, že si to připnu na opasek. Nebo možná kolem krku." Illyan vykročil po točitém schodišti k apartmá pro hosty a polohlasně se pochechtával.

***

Další den večer se Miles odlepil od porovnávání údajů na komunikačním terminálu, protože už z toho div nešilhal, a zúčastnil se tiché domácí večeře, na které byl pouze on, hraběnka a Illyan. První polovinu večera nesmlouvavě potíral hraběnčiny nepokryté narážky na to, že by se máti Kostiová třeba dala přesvědčit, aby se vystěhovala na Sergyar, v kterémžto případě by se pro ni jistě našlo místo mezi služebnictvem místokrále.
„Nikdy neopustí Vorbarr Sultanu, dokud tu slouží její syn," prohlásil Miles sebejistě.
Hraběnka se zatvářila přemýšlivě. „Desátníka Kostiho by šlo převelet na Sergyar..."
„Žádné podrazy," vyhrkl Miles honem. „Já ji našel první, je moje."
„Byl to jenom nápad." Láskyplně se na něj usmála.
„Když už mluvíme o Sergyaru, kdy přijede otec?"
„Den před zásnubami. Krátce poté pak společně odjedeme. O letním slunovratu se samozřejmě vrátíme na svatbu. Moc ráda bych se zdržela déle, ale oba se vážně potřebujeme vrátit do kolonie Chaos. Čím kratší dobu se zdrží ve Vorbarr Sultaně, o to menší je pravděpodobnost, že ho staří kamarádi z politiky zverbují pro nové projekty. To je výhoda Sergyaru; tam na něj jen tak nemůžou. Zhruba každý měsíc přece jen někdo přijede a překypuje nápady, co by Aral mohl podniknout ve volném čase - který nemá - a my ho vždycky napojíme, nasytíme a jemně ho vystrčíme ze dveří."
Vstřícně se na něj přes stůl usmála. „Vážně bys nás měl brzy navštívit. Je to naprosto bezpečné. Teď už jsme dokonce objevili i účinnou léčbu proti těm odporným červům. Je daleko lepší, než ty staré chirurgické metody. Tolik se tam toho dá vidět i vykonat. Zejména vykonat."
Miles si říkal, že v oku každé matky s dlouhým seznamem pracovních úkolů v ruce plane stejné zlověstné světlo.
„Uvidíme. Čekám, že svůj díl auditorského vyšetřování odevzdám Gregorovi během několika dnů. Potom... tak docela nevím, co si se sebou počít."
Rozhostilo se krátké ticho, během kterého se všichni nábožně věnovali moučníku. Po čase si Illyan odkašlal a oznámil hraběnce: „Dnes jsem podepsal nájemní smlouvu na byt, Cordelie. Zítra se můžu stěhovat."
„Ale to je báječné."
„Chci vám oběma, hlavně tobě, Milesi, poděkovat za pohostinství. A za pomoc."
„Do jakého bytu?" zeptal se Miles. „Já bohužel strávil tenhle týden u komunikačního terminálu."
„To je pravda. Pomohla mi ho najít lady Alys."
„Je v jejím domě?" Což byla velice luxusní adresa. Jestlipak si ho Illyan může dovolit? Poloviční plat viceadmirála taktak stačil na slušné živobytí, i když na druhou stranu si Illyan za ta léta asi nastřádal hezké jmění, uváží-li se, jak prostě si volky nevolky žil, když jeho život pohlcovala práce.
„Sice mám pocit, že už pro své sousedy nejsem tak nebezpečný jako dřív, ale pokud by někdo ze starých nepřátel nepřesně mířil... byt leží od jejího domu o dvě ulice dál. Pokud by se ti naskytla příležitost, možná by nebylo od věci pustit do oběhu pár klepů, že jsem na tom duševně hůř, než doopravdy jsem. Jako terč tak ztratím na přitažlivosti."
„Myslíš, že budeš dál sloužit v Císařské bezpečnosti, i když ne jako velitel, možná... já nevím... třeba jako konzultant?"
„Ne. Teď, když se vyřešil onen, ehm, neobvyklý atentát na mou osobu, půjdu od toho. Netvař se tak zděšeně, Milesi. Pětačtyřicet let v císařské armádě se přece nepočítá jako tragicky ukončená kariéra."
„To vlastně ne. Gregorovi budeš chybět. Všem nám budeš chybět."
„Ale, však já se úplně neztratím z obzoru."

***

Druhý den pozdě odpoledne dopsal Miles auditorskou zprávu včetně obsahu a rejstříku s vzájemnými odkazy, vsedě si opřel záda a protáhl se. Sepsal to tak podrobně, jak to šlo, a tak přímočaře, jak mu rozhořčení nad hlavním zločinem dovolovalo. Až teď, když si prohlížel výsledek, si uvědomil, kolikrát neznatelně přibarvil i svá nejpoctivější dendarijská hlášení z terénu, aby ukázal Dendarijce a admirála Naismithe v dobrém světle a zajistil jim tak další přísun financí i zakázek. O to, jak vypadá lord auditor Vorkosigan, se přitom ale nemusel starat ani za mák, a ten sarkastický pocit uvolnění se mu zamlouval.
Zprávu si jako první přečte Gregor, ale po něm přijdou na řadu další. Miles už zažil druhou stranu barikády, kdy musel plánovat dendarijské operace na základě všelijak pochybených nebo neúplných informací. Rozhodl se, že žádnému

chudákovi, který bude muset jeho zprávu později použít k praktickým účelům, neposkytne důvod ho proklínat, jako Miles tolikrát proklínal jiné.
Nahrál konečnou verzi na kódovací kartu a zavolal Gregorovu tajemníkovi, aby si na druhý den dopoledne dohodl oficiální schůzku a odevzdal císaři zprávu spolu s úředním řetězem a pečetí. Pak se zvedl a vypravil se na procházku po Vorkosiganském paláci, aby si protáhl ztuhlé svaly. Chtěl si také zkontrolovat vznášedlo. Čenko mu slíbil, že už zítra odpoledne mu možná bude moci natrvalo voperovat zařízení pro kontrolu záchvatů. Martin, jehož touženě očekávané narozeniny někdy během nedávné krize nechal Miles projít bez povšimnutí, odložil o pár týdnů přihlášku do Císařských služeb, aby si Miles nemusel najímat náhradního řidiče. Ale Miles přesně věděl, jak se ten kluk třese na to, aby už byl pryč.
Illyana i jeho skrovné svršky toho rána nanejvýš ochotně odvezla autem lady Alys a hraběnčino domácí služebnictvo uvedlo apartmá pro hosty do původního, ač poněkud sterilního stavu. Miles se po něm potuloval, vyhlížel na zasněženou zahradu a byl rád, že netrčí zmrazený v kryoboxu. Tohle byly vážně nejlepší pokoje ve Vorkosiganském paláci a rozhodně měly nejlepší okna. Miles si pamatoval, jak komnaty vypadaly za dob jeho dědečka, kdy byly přecpané upomínkami na armádu a nasáklé hrozivým pachem starých knih, staré kůže a starého muže. Miles se rozhlížel po vypulírovaném, prázdném apartmá.
„A proč ne?" zamumlal a pak hlasitěji zopakoval: „A proč ne, krucinál?"
O půl hodiny později ho matka zastihla, jak velí násilím zverbované četě sestávající z Martina a poloviček jejích družiníků. Snášeli všechny Milesovy svršky o patro níž a za roh do druhého křídla a podle Milesových poněkud nahodilých pokynů je rozkládali po koupelně, ložnici, salonu i pracovně. „Milesi, synáčku, copak to provádíš?"
„Zabírám dědečkovy pokoje. Nikdo jiný je teď nepoužívá. Tak proč ne?" Trochu neklidně čekal, jestli matka bude něco namítat, a v duchu si připravoval argumenty na obranu.
‚Á dobrý nápad. Je už načase, aby ses odstěhoval z toho pokojíku nahoře. Bože dobrý, vždyť jsi tam bydlel od svých pěti let."
„To... jsem si říkal taky."
„Tehdy jsme ti ho vybrali jedině proto, že Illyan vypočítal, že kdyby se někdo pokusil hodit dovnitř oknem bombu, poskytuje ten pokojík nejméně výhodný úhel."
„Aha." Odkašlal si a osměleně dodal: „Říkal jsem si, že zaberu celé první patro, Žlutý salonek, další pokoje pro hosty, a tak dále. Možná, že budu... pořádat recepce, zvát si hosty nebo něco podobného."
„Když jsme na Sergyaru, můžeš mít pro sebe celý palác."
„Ano, ale já chci místo pro sebe, i když jste tady. Nikdy předtím jsem ho nepotřeboval. Nikdy jsem tu nebyl."
„Já vím. Teď tu jsi, a já jsem jinde. Život se někdy podivně zvrtne." Zvolna odcházela a bzučela si nějaký nápěv.
S tolika nosiči trvalo celé stěhování pouhou hodinku. Když se jeho život roztáhl do většího prostoru, pokrýval jenom tenounkou vrstvičku. U Dendarijské flotily pořád ještě zbýval dobrý metrák výstroje admirála Naismithe, které si asi Miles bude muset nějak nechat poslat. Nebylo koneckonců pravděpodobné, že by se někdo vešel do jeho oblečení nebo na míru vyrobeného bitevního skafandru. Procházel pokoji, přerovnával věci a snažil se přijít na to, jak je tu bude používat. Připadal si báječně nespoutaný. Pocítil pochopení a sounáležitost se zakořeněnými rostlinami, které se nemůžou dočkat, až je přesadí do větších květináčů. Tedy ne že by se teď hodlal přímo rozsemenit. Vesmířanka Quinnová by řekla, že je hlinožrout. Quinnová by měla... zpola pravdu.
Dlužil jí zprávu. Dlužil jí několik zpráv a velikou omluvu za to, že jejích pár vzkazů z nedávné doby ve víru událostí bez odpovědi odložil. Zasedl k nově přestěhovanému komunikačnímu terminálu. Od zatažené oblohy se jantarově odrážela světla velkoměsta. Zahrada za palácem, na kterou viděl z okna pracovny, tiše, měkce zářila zasněženou nocí.
Vyjasnil tvář i myšlenky a začal. Nahrál povzbudivou, konejšivou zprávu, zmiňující se o zdravotních i jiných záležitostech a odeslal ji laserovou poštou; ke Quinnové dorazí asi za týden, podle toho, kde se teď Dendarijská flotila nachází. Poněkud k vlastnímu překvapení teď úkol, který mu předtím připadal nemožný, zvládl docela lehce. Třeba si jen potřeboval pročistit mozek.

KAPITOLA 28
Miles se rozhodl, že až bude spolu se zprávou předávat Gregorovi auditorský řetěz a pečeť, dopřeje si trochu obřadnosti. Tradiční důstojnost úřadu jako by vyžadovala něco víc, než aby obojí někomu jen tak šoupl v igelitovém pytlíku špehýrkou ve dveřích Rezidence. A tak se s náležitou péčí vystrojil do stříbrohnědé rodové uniformy. Po dlouhém váhání si na tuniku připjal vojenské řády, možná naposledy. Ale chystal se Gregora požádat o velice osobní laskavost, a než to obstarávat sám, raději by ve svůj prospěch nechal hovořit vyznamenání.
Kvůli oné laskavosti tonul v rozpacích. Venkoncem vzato to byla vlastně maličkost a on nejasně cítil, že by měl být nad takové malichernosti povznesený. Jenomže jemu na tom záleželo právě tak, jako na centimetru výšky navíc, kterého si nikdo jiný nevšiml. Jako předtím se nechal od Martina zavézt k východnímu sloupořadí Rezidence. Tentokrát už Martin Gregorovi bránu neočesal; starou hraběcí limuzínu už vážně ovládal daleko lépe. Gregorův majordomus znovu uvedl Milese do Gregorovy pracovny v severním křídle.
I Gregor musel dnes dopoledne vyřizovat nějaké obřadnosti, protože byl s obvyklým švihem, který mu záviděli všichni vorští lordové s méně dokonalými komorníky, vystrojený v uniformě rodu Vorbarra. Čekal na Milese u vypnutého terminálu, nerozptyloval se žádnými otevřenými soubory.
„Dobrý den přeji, můj lorde Auditore," usmál se Gregor.
„Dobrý den přeji, sire," odpověděl Miles automaticky. Položil datovou kartu v bezpečnostním kufříku na hladkou desku stolu z černého skla, opatrně si přes hlavu stáhl řetěz a pečeť, nechal si těžké články řetězu proklouznout mezi rukama a s jemným cinknutím ho složil na stůl. „Tady to je. Všechno hotovo."

„Děkuji." Na císařův pokyn přinesl majordomus Milesovi židli. Miles se usadil, olízl si rty a v duchu přebíral několik nazkoušených vět, kterými by uvedl svou žádost. Ale Gregor jemu i majordomovi neznatelně pokynul, ať počkají, a oba samozřejmě poslechli. Císař otevřel bezpečnostní kufřík, zasunul datovou kartu do čtečky a přehrál si ji do terminálu. Pak ji v otevřeném kufříku podal majordomovi: „Kdybyste to teď prosím zanesl vedle."
„Ano, sire." Majordomus odnesl zprávu na nevelkém podnose, jako služebník servírující prapodivný moučník.
Gregor si rychle pročítal Milesovu auditorskou zprávu, kterou si předtím nahrál. Nijak ji nekomentoval, jen občas zamumlal „hm." Miles povytáhl obočí a pohodlněji se usadil. Gregor se vrátil na začátek zprávy a začal si pomaleji pročítat vybrané pasáže. Konečně dočetl a nechal údaje, ať se znovu uzavřou a rozplynou. Zvedl auditorský řetěz, otočil jím ve světle a prsty pohladil ve zlatě vyrytý znak rodu Vorbarra. „Musím říct, že tohle náhlé rozhodnutí patřilo k mým šťastnějším, Milesi."
Miles pokrčil rameny. „Náhodou jsem se ocitl v situaci, ve které jsem mohl využít svých zkušeností."
„Byla to vážně náhoda? Já měl dojem, že je to záměr."
„Sabotáž Illyanova čipu provedl někdo z jeho lidí; potřeboval jsi zaměstnance Císařské bezpečnosti, aby to všechno rozmotal. To, co jsem udělal já, by dokázala spousta jiných."
„Ne..." Gregor jako by ho odhadoval pohledem. „Myslím, že jsem potřeboval bývalého zaměstnance Císařské bezpečnosti. A jen tak z hlavy si nevybavím nikoho jiného, kdo by dokázal tak zapáleně a přitom tak chladnokrevně provést to, co ty."
Miles se přestal dohadovat; musí se chovat pouze zdvořile, ne jako naivka. Kromě toho se mu už třeba nenaskytne lepší narážka, ze které přejít ke své prosbě. „Děkuju, Gregore." Nadechl se.
„Uvažoval jsem o náležité odměně za dobře vykonanou práci," dodal císař.
Miles zas vydechl. „Ano?"
„I když je možná trochu netradiční. Tenhle týden se mi náhodou uvolnilo místo šéfa Císařské bezpečnosti."
Miles si neutrálně odkašlal. „No?"
„Stojíš o ně? Tradičně ho sice zastávali armádní důstojníci v aktivní službě, ale nikde není psáno, že tím úkolem nemůžu pověřit civilistu."
„Ne."
Gregor nad stručnou, rozhodnou odpovědí nadzvedl obočí. „Vážně?" zeptal se potichu.
„Vážně," odpověděl Miles pevně. „Opravdu nedělám drahoty. Je to kancelářská práce, která obnáší příšerně nudnou rutinu a sem tam nějaký týden hrůzy, a nejenže se šéf Císařské bezpečnosti skoro nikdy nedostane dál mimo planetu než na Komarr, ale sotva kdy vytáhne paty z Ústředního švá- z velitelství Císařské bezpečnosti. To bych nesnesl."
„Myslím, že bys to zvládl."
„Myslím, že bych zvládl téměř cokoliv, co bych musel, kdybys mi to rozkázal, Gregore. Je to rozkaz?"
„Ne." Gregor se vsedě opřel. „Byla to upřímně míněná otázka."
„Tak jsem ti upřímně odpověděl. Guy Allegre se na tu práci hodí daleko víc než já. Má planetární i úřednické zkušenosti a váží si ho lidé jak na Komarru, tak na Barrayaru. Své práci se věnuje naplno a hodně mu na ní záleží, ale nenechá se vláčet ambicemi. Je ve správném věku, ani moc mladý, ani moc starý. Jeho jmenování nebude nikdo zpochybňovat."
Gregor se pousmál. „Vlastně jsem čekal, že to řekneš."
„Tak co to tu provádíme, nějaké psychologické hrátky?" Myslím, že těch už mám na nějakou dobu až po krk, díky.
Srdce jako by ho pořád ještě bolelo, jako když člověka píchne v namoženém svalu, když na něj došlápne plnou vahou. Stejně jako namožený sval to přejde, až si odpočinu, říkal si.
„Ne," řekl Gregor. „Pouhá zdvořilost. Chtěl jsem ti popřát možnost prvního odmítnutí."
Znovu už se nezeptal, což Milesovi ušetřilo trapnou chvilku, kdyby odmítl podruhé. Místo toho se Gregor naklonil kupředu, položil zlatý řetěz a chvilku si s ním pohrával, až poskládal články do úhledného oválu. Pak se zeptal: „Nedal by sis kávu? Čaj? Snídani?"
„Ne, díky."
„Tak něco ostřejšího?"
„Ne. Díky. Dneska odpoledne mi budou dělat menší mozkový zákrok. Doktor Čenko mi nainstaluje čip na řízení záchvatů. Zdá se, že bude fungovat. Nemám před tím nic jíst."
„Aha, dobře. Už bylo načase."
„Ano. Už se nemůžu dočkat, až si zas sednu do vznášedla."
„A co nechvalně známý Martin, nebude ti chybět?"
„Trochu asi ano. Docela jsem si ho oblíbil."
Gregor znovu pohlédl ke dveřím pracovny. Na co to čeká? Teď nadešla vhodná chvíle pro Milesovu žádost. „Gregore, chtěl jsem tě poprosit -"
Dveře Gregorovy pracovny se otevřely a vešel majordomus. Gregor kývl a majordomus se otočil do chodby: „Račte prosím, pánové." Uctivě ustoupil stranou.
Do Gregorovy pracovny vstoupili čtyři muži. Miles je okamžitě poznal; měl Barrayar natolik v krvi, že jeho první myšlenkou bylo provinilé Panebože, co jsem provedl? Pak nastoupil zdravý rozum; jeho zločiny by musely nabýt přímo bohatýrských rozměrů, aby si vysloužily pozornost hned čtyř Císařských Auditorů najednou. Ale i tak se ho při pohledu na tolik Auditorů v jediné místnosti zmocnil podivný neklid. Miles si odkašlal, vsedě se napřímil a po vorsku se s nimi zdvořile pozdravil, zatímco Gregorův majordomus všem honem rozestavoval židle kolem Gregorova stolu.
Lord Vorhovis se podle všeho vrátil z Komarru. S nedávno překročenou šedesátkou byl z nich nejmladší, ale měl za sebou nicméně úctyhodnou kariéru; napřed voják, pak diplomat, planetární vyslanec a bývalý asistent ministra financí. Mohl by posloužit jako vzor Duvovi Galenimu. Byl to rozvážný, štíhlý, kultivovaný muž, vorský lord velice moderního

stylu - jestlipak se s Gregorem dělí o krejčího, říkal si Miles a nesl v ruce Milesův kufřík s datovou kartou.
Doktor Vorthys patřil ke dvěma nedávno jmenovaným Auditorům, kteří nepocházeli z vojenského prostředí. Byl emeritním profesorem v oboru analýzy selhání inženýrských systémů na Vorbarrsultanské univerzitě a o svém předmětu sepsal klíčové pojednání. Vlastně několik klíčových pojednání. Skutečně vypadal na profesora, byl podsaditý, bělovlasý, usměvavý, pomačkaný, měl ušlechtilý nos a velké uši. Na sklonku kariéry se začal z filozofického hlediska zajímat o spojení mezi sociopolitickou a inženýrskou integritou; když se zařadil do Gregorovy sbírky Auditorů, obohatil ji o vítané technické zkušenosti; ačkoliv Auditoři nepracovali v pravém slova smyslu jako tým.
Lord Vann Vorgustafson, který s ním právě živě hovořil, byl onen druhý civilista, průmyslník na penzi a známý filantrop. Byl menší a podsaditější než Vorthys, měl rozježený šedivý plnovous a ruměný popudlivý obličej, který v přihlížejících vzbuzoval obavy o lordův kardiovaskulární systém. Jako Gregorův bezpochyby nejméně podplatitelný Auditor pravidelně rozdával peníze ve větších sumách, než jaké průměrný člověk nastřádá za celý život. Na první pohled nebylo jeho bohatství patrné, neboť se oblékal jako dělník, tedy pokud se vůbec některý dělník vykazoval takovým nevkusem na barvy.
Admirál Vorkalloner představoval Auditora tradičnějšího typu. Ze Služeb odešel po dlouhé kariéře bez poskvrnky. Nevypadal na žádného lva salonů, a co se Miles doslechl, proslul tím, že nedržel s žádnou politickou stranou, ani s konzervativní, ani s pokrokovou. Byl vysoký a hřmotný a bylo ho všude plno.
Než se usadil, srdečně Milesovi kývl na pozdrav. „Tak vy jste ten hoch Arala Vorkosigana."
„Ano, pane," vzdychl Miles.
„Posledních deset let jsem vás tu moc nevídal. Teď už vím proč."
Miles se pokusil rozluštit, jestli si má poznámku vyložit kladně, nebo záporně. Když Miles viděl tolik Auditorů pohromadě, znovu si uvědomil, jací to jsou podivíni. Všichni byli svým způsobem zkušení, dokonalí i bohatí. V jiných směrech byli přímo výstřední, stáli mimo normy nebo snad nad nimi. Byli víc než ohnivzdorní, byli to Gregorovi hasiči.
Vorhovis se usadil po císařově levici.
„Tak," otočil se k němu Gregor, „jaký je váš názor, pánové?"
„Tohleto" - naklonil se Vorhovis kupředu a položil na terminál kufřík s Milesovou auditorskou zprávou – „je mimořádný dokument, Gregore."
„Ano," souhlasil Vorthys. „Hutný, soudržný a úplný. Víte vůbec, jak je něco takového vzácné? Gratuluji vám, mladý muži."
Zasloužím si dobrou známku, pane profesore? „Školil mě Simon Illyan. Lajdáctví zrovna netoleroval. Pokud se mu nezamlouvala moje hlášení z terénu, hodil mi je zpátky, ať je doplním. Myslím, že to časem bral jako koníčka. Vždycky jsem poznal, když nějaký týden neměli na Císařské bezpečnosti do čeho píchnout, protože to se mi hlášení vždycky vrátilo plné poznámkových okének a v nich stály suše formulované opravy gramatiky a stylu. Po deseti letech se člověk naučí psát hlášení dobře napoprvé."
Vorkalloner se usmál. „Starý Vorsmythe," poznamenal, „pokaždé odevzdal plastikové archy s ručně psanými poznámkami. Nikdy ne víc než dvě stránky. Tvrdil, že všechno důležité se na dvě strany vždycky vejde."
„Psal nečitelně," zamumlal Gregor.
„Vždycky jsme pak za ním museli chodit a ždímat z něj doplňky osobně. Časem nám to začalo být poněkud na obtíž," dodal Vorkalloner.
Vorhovis ukázal na datový kufřík a otočil se zas k Milesovi: „Zdá se, že jste vojenskému prokurátorovi mnoho práce nenechal."
„Vlastně žádnou," řekl Gregor. „Allegre mi včera večer hlásil, že to Haroš vzdal a u soudu hodlá přiznat vinu, aby si prostřednictvím spolupráce zmírnil rozsudek. Inu, stěží se mohl přiznat Nám a pak se otočit a hrát si před vojenským soudcem na neviňátko."
„Na to bych nesázel. Nervy by na to měl," řekl Miles. „Ale jsem rád, že se to nepovleče."
„Byl to skutečně bizarní případ," pokračoval Vorhovis. „Když jsem se poprvé doslechl, že se Illyan zhroutil, dělal jsem si starosti, že se stalo něco velice zlého. Ale já bych nedokázal vše odhalit tak jako vy, lorde Vorkosigane."
„Jsem si jistý, že byste to odhalil svým vlastním postupem, pane," řekl Miles.
„Ne," trval na svém Vorhovis. Poklepal na datový kufřík. „Zlomový okamžik podle mé analýzy nastal, když jste na scénu přivedl toho galaktického biochemika, doktora Weddella. Od té chvíle se Harošovy plány začaly nenapravitelně hatit. Já bych ani nevěděl, že nějaký Weddell existuje, a nechal bych výběr týmu pro prozkoumání čipu výlučně na admirálu Avaklim."
„Avakli byl dobrý," řekl Miles, který přesně nevěděl, jestli to má brát jako kritiku. Biokybernetik rozhodne udělal, co bylo v jeho silách.
„My" - Vorhovis rozmáchle ukázal prstem na shromážděné Auditory - „se nescházíme často k přímé spolupráci. Ale radíme se navzájem. ‚Potřebuji vyřešit ten a ten problém - víte snad o zdrojích, o kterých nevím?' Náš přístup k netradičním znalostem tak vzroste na pětinásobek."
„Na pětinásobek? Myslel jsem, že je vás sedm."
Vorthys se pousmál. „Generála Vorparadijse považujeme za jakéhosi emeritního Auditora. Vážíme si ho, ale už ho nenutíme, aby chodil na schůze."
„Vlastně," zamumlal potichu Vorgustafson, „už mu o nich ani neříkáme."
„A admirál Valentine už je několik let tak zchátralý, že se nemůže aktivně účastnit," dodal Vorhovis. „Naléhal bych na něj, aby se vzdal úřadu, ale jelikož místo, které se uvolnilo smrtí generála Vorsmythe, ještě nikdo nezaujal, nepotřebovali jsme Valentinovo místo tak naléhavě."
Miles si matně vzpomínal, že před dvěma lety zemřel osmý Auditor, starý Vorsmythe. Postavení devátého Auditora,

které Miles nedávno zaujal, se tradičně vždy nechávalo pro dočasné Auditory, muže s určitým druhem zkušeností, které Císařství povolalo v případě potřeby a zase je propustilo, když splnili svůj úkol.
„Takže my čtyři, co tu jsme," hovořil dál Vorhovis, „představujeme svým způsobem usnášeníschopné jádro. Vorlaisner se dostavit nemohl, vážou ho povinnosti na Jižním světadílu, ale průběžně jsem ho informoval."
„Nuže, pánové moji," pronesl Gregor, „jak Nám radíte?"
Vorhovis se podíval na ostatní kolegy, kteří na něj kývli, a pak uvážlivě stiskl rty. „Vyhovuje, Gregore."
„Děkuji." Gregor se otočil k Milesovi. „Před chvilkou jsme hovořili o pracovních nabídkách. Už to tak přijde, že mám tenhle týden také volné místo osmého Auditora. Stojíš o něj?"
Miles otřeseně polkl. „To je... stálé místo, Gregore. Auditoři dostávají jmenování na celý život. Víš určitě, že... ?"
„Na celý život nutně ne. Můžou odstoupit, můžu je vyhodit, můžou být pohnáni před soud nebo na ně někdo může spáchat atentát, nebo prostě jenom můžou umřít."
„Nejsem na to trošku mladý?" A to si nedávno připadal tak starý...
„Pokud místo přijmete," řekl Vorhovis, „budete nejmladším Císařským Auditorem v dějinách od časů Izolace. Ověřil jsem si to."
„Generál Vorparadijs... bude jistě protestovat. A jiní muži jeho ražení také." Hergot, Vorparadijs si přece myslí, že jsem mutant.
„Generál Vorparadijs," pronesl Vorhovis, „si myslel i o mně, že jsem na ten úřad moc mladý, a to mě jmenovali v osmapadesáti. Teď ať své protesty zaměří proti vám. Mně chybět nebudou. A vy máte kromě deseti let zcela výjimečného výcviku u Císařské bezpečnosti také více galaktických zkušeností než libovolně vybraní tři z nás čtyř, jak tu teď stojíme. Poněkud svérázné zkušenosti, ale velice rozsáhlé. Naší společné pokladnici znalostí to velice rozšíří obzory."
„Četli jste, ehm, mou osobní složku?"
„Generál Allegre byl tak laskav, že nám před několika dny půjčil její úplné kopie." Vorhovis přejel pohledem Milesovu hruď s vojenskými řády za zásluhy. Císařská bezpečnost naštěstí nerozdávala také odznaky za napáchané pitomosti, to by se Milesovi prověsila tunika.
„Takže víte... že tam byl drobný problém s mým posledním polním hlášením Císařské bezpečnosti. Zásadní problém," opravil se. Pátral Vorhovisovi ve tváři po nějakém znamení odsudku. Vorhovis se tvářil vážně, ale nijak káravě. Copak nic neví? Miles je všechny přejel pohledem. „Během jednoho ze svých záchvatů jsem málem zabil jednoho z našich kurýrních důstojníků. Illyan mě propustil z armády, protože jsem o tom incidentu lhal." Tak. Prostěji, stručněji ani jasněji už jim to naservírovat nemohl.
„Ano. Včera odpoledne jsme to s Gregorem probírali několik hodin. Velitel Illyan byl u toho." Vorhovis přimhouřil oči a smrtelně vážně se na Milese zahleděl. „Když už jste padělal zprávu z terénu, co vám zabránilo v tom, abyste také přijal Harošův ohromný úplatek? Mohu téměř zaručit, že by na to nikdo nikdy nepřišel."
„Haroš by to věděl. Galeni by to věděl. A já bych to také věděl. Dva udrží tajemství, pokud je jeden z nich mrtvý. Tři ne."
„Kapitána Galeniho byste byl rozhodně přežil, a možná byste byl přežil i generála Haroše. A pak?"
Miles hlasitě vydechl a zvolna odpověděl: „Někdo by možná přežil, s mým jménem a v mém těle. Ale už bych to nebyl já. Byl by to někdo, kdo by se mi moc... nezamlouval."
„Vy se hodně ceníte, že, lorde Vorkosigane?"
„Naučil jsem se to," připustil zahořkle.
„Tak se to snad naučíme i my." Vorhovis se zas posadil. Na rtech mu pohrával podivně spokojený úsměv.
„Vezmi na vědomí," poznamenal Gregor, „že jako nejmladší člen této dosti eklekticke skupinky budeš skoro určitě dostávat nejhorší úkoly."
„To je pravda," rozsvítilo se Vorhovisovi v očích. „Jak rád to postavení předám někomu, ehm, aktivnějšímu."
„Každý nový úkol," pokračoval Gregor, „třeba naprosto nebude souviset s těmi ostatními. Všechno bude nepředvídatelné. Hodíme tě do vody, a buď se utopíš, nebo začneš plavat."
„Ne zcela bez opory," namítl Vorthys. „My ostatní budeme ochotni na vás ze břehu občas křiknout nějakou radu."
Milesovi z nějakého důvodu prolétla myslí představa, jak všichni Auditoři sedí na plážových lehátkách, popíjejí cosi, z čeho trčí ovoce na špejličkách, a uvážlivě mu udílejí rady, jak plavat stylově, zatímco on se potápí, horečně polyká a cáká a voda se mu valí do nosu.
„O tuhle... odměnu jsem původně žádat nechtěl, když jsem sem přišel," připustil Miles. Cítil strašlivý zmatek. Lidé se nikdy nechovají podle vašeho scénáře, nikdy.
„O jakou odměnu tedy šlo?" zeptal se trpělivě Gregor.
„Chtěl jsem... já vím, že to bude znít pitomě. Chtěl jsem odejít do výslužby se zpětnou platností jako kapitán, ne jako poručík. Já vím, že povýšení až po kariéře se občas uděluje jako zvláštní odměna, většinou taky proto, aby se nějakému věrnému důstojníkovi trochu přilepšilo na polovičním vysloužileckém platu. O peníze mi nejde. Ale stojím o tu hodnost."
Tak, a je to venku. A vážně to znělo pitomě. Ale všechno to byla pravda. „Prostě to ve mně hlodá, já si nemůžu pomoct." Vždycky toužil po tom, aby mu kapitánskou hodnost někdo nabídl, aby si ji nějak něčím nepochybně vysloužil, a ne aby o ni musel žebrat jako o laskavost. Celou svou kariéru postavil na tom, že nebude žebrat o laskavosti. Ale také nechtěl prožít zbytek života s tím, že by ho v armádním kontextu představovali jako poručíka.
Opožděně Milesovi došlo, že tentokrát nebyla Gregorova pracovní nabídka myšlená jako zdvořilost a právo prvního odmítnutí. Gregor a všichni ti vážní pánové se o tom skoro týden radili. Tentokrát nejde o náhlé rozhodnutí, ale o něco, o čem diskutovali, co probírali a co zvažovali. Oni o mě opravdu stojí. Všichni, nejenom Gregor. To je ale zvláštní. Ale

to znamenalo, že si může dovolit vyjednávat.
„Většina ostatních Auditorů jsou těl -" taktak se zarazil, než vyslovil obvyklý přídomek tělnatý „- vyšší důstojníci ve výslužbě, admirálové nebo generálové."
„Ty přece jsi admirál ve výslužbě, Milesi," poznamenal Gregor vesele. „Admirál Naismith."
„Aha." Takhle o tom neuvažoval; na okamžik ho to úplně ochromilo. „Ale... ale veřejně se to neví; na Barrayaru ne. Důstojnost auditorského úřadu... skutečně vyžaduje jako oporu nejméně kapitánskou hodnost, nemyslíš?"
„Neodbytný," zamumlal Vorhovis, „že ano?"
„Houževnatý," souhlasil Gregor. „Přesně jak jsem vám říkal. Tak dobrá, Milesi. Dovol mi, abych tě zbavil tvého trápení." Svižně pokynul Milesovi kouzelným císařským prstem - ukazováčkem, ne prostředníčkem. Díky, Gregore. „Gratuluju. Je z tebe kapitán. Můj tajemník dohlédne na to, aby ti to připsali do spisu. Spokojen?"
„Naprosto, sire." Miles se div nezazubil. No, po tom, jak si své povýšení za ta léta tisíckrát vysnil, se to odehrálo trošku bez fanfár. Ale ani ho nenapadlo si stěžovat. „Nic jiného už nežádám."
„Ale já ano," pronesl Gregor nesmlouvavě. „Úkoly, jež ukládám svým Auditorům, se téměř zpravidla vymykají rutině. Své Auditory nasazuji pouze tehdy, když rutinní řešení selžou, když pravidla nefungují nebo ještě nebyla stanovena. Auditoři řeší nepředvídatelné úkoly."
„Složité úkoly," dodal Vorthys.
„Znepokojivé úkoly, ke kterým se nikdo jiný neopovažuje ani přiblížit," řekl Vorhovis.
„Skutečně bizarní úkoly," vzdychl Vorgustafson.
„A někdy," řekl Gregor, ‚jako v případě Auditora, který odhalil podivnou velezradu generála Haroše, řeší Auditoři krize, které mají naprosto zásadní význam pro budoucnost Císařství. Přijímáte nabízené místo osmého Auditora, můj lorde Vorkosigane?"
Čas pro obřadné veřejné přísahy a ceremonie přijde až později, ale okamžik pravdy, skutečné pravdy, nastal nyní. Miles se zhluboka nadechl. „Ano," řekl.

***

Operace na instalaci vnitřní součásti přístroje na řízení záchvatů nebyla ani tak dlouhá ani tak děsivá, jak Miles čekal; už proto, že Čenko, který si začínal zvykat na to, že jeho prominentní pacient se dívá na svět poněkud paranoicky, Milese neuspal a dovolil mu všechno sledovat na monitoru, pečlivě umístěnému nad svorkou hlavy. Druhý den ráno mu Čenko dovolil vstát a pustil ho domů.
Za dva dny se odpoledne znovu sešli v Čenkově neurologické laboratoři v Císařské vojenské nemocnici k provoznímu testu.
„Přejete si mít sám tu čest, můj pane?" zeptal se doktor Čenko Milese.
„Ano, rád. Třeba se mi to v budoucnu bude hodit."
„Nedoporučuji vám, abyste to pravidelně prováděl sám. Zejména ze začátku by vás vždycky měl někdo sledovat."
Doktor Čenko podal Milesovi nový chránič zubů a aktivátor; přístroječek se Milesovi pohodlně vešel do dlaně. Miles se položil na vyšetřovací stůl, naposledy zkontroloval nastavení aktivátoru, přitiskl si ho k pravému spánku a stiskl tlačítko.
Barevné konfety.
Tma.
Miles náhle otevřel oči. „Pf," udělal. Zamlel sanicí a vyplivl chránič zubů.
Doktor Čenko, který nad ním šťastně postával, chránič chytil a přitiskl Milesovi ruku na hruď, aby ho udržel vleže. Aktivátor teď ležel na monitoru vedle stolu; Miles zapřemýšlel, jestli ho předtím chytil automaticky. „Strpení, prosím, lorde Vorkosigane. Ještě musíme provést nějaká měření." Čenko i s techniky se věnovali svým přístrojům. Čenko si něco falešně pobrukoval. Miles si to vyložil jako dobré znamení.
„A... a zakódoval jste aktivační signály, jak jsem vás prosil, Čenko? Nechci, aby mi ten zatracený krám spustil náhodou, když projdu bezpečnostním zařízením nebo podobně."
„Ano, můj pane. Váš stimulátor záchvatů se nedá spustit ničím jiným než aktivátorem," zaručil se mu znovu Čenko. „Jinak se obvod nesepne."
„Takže i když se náhodou praštím do hlavy, já nevím, třeba nabourám se vznášedlem nebo něco takového, není možné, že se ta věc zapne a pak už nevypne?"
„Ne, můj pane," odpovídal Čenko trpělivě. „Pokud někdy utrpíte takový náraz, že poškodí interní jednotku, už si nebudete muset s mozkem dělat starosti. Nebo spíš mozkem."
„Aha. Dobře."
„Hm, hm," pobzukoval si Čenko, který něco dodělával na monitorech. ‚Ano. Ano. Při této zkoušce vám křeče trvaly sotva poloviční dobu než při neřízeném záchvatu. A také se vám zklidnily pohyby. Pocit jako při kocovině, o kterém jste se zmiňoval, by se také měl zmírnit; zkuste příznaky během zítřka pozorovat a pak mi povíte, jak jste je subjektivně pociťoval. Ano. To by teď mělo patřit k vaší každodenní rutině, třeba jako čištění zubů. Každý den ve stejnou dobu si na obrazovce snímače aktivační jednotky kontrolujte hladinu neurotransmiterů, řekněme večer před spaním, a jakmile překročí polovinu a ještě nedosáhnou tří čtvrtin, vybijte je."
„Ano, doktore. Můžu už létat?"
„Zítra," řekl Čenko.
„Proč ne dnes?"
„Zítra," zopakoval Čenko o něco nesmlouvavěji. „Až vás ještě jednou vyšetřím. Můj pane, prosím, chovejte se

rozumně."
„Vypadá to... že asi budu muset."
„Já bych na to beťanské dolary nesázel," utrousil Čenko potichu. Miles se tvářil, že ho neslyšel.

***

Lady Alys, které Gregor nedal vydechnout, ustanovila císařovy oficiální zásnuby jakožto první společenskou událost rušné zimonoční sezóny. Miles si nebyl jistý, jestli se tu projevuje císařova nesmlouvavost, ženichova netrpělivost, nebo opodstatněný strach, že se Laisa každou chvíli probere z milostného opojení, uvědomí si, co jí hrozí, a honem vezme nohy na ramena. Možná kousek od každého.
Den před obřadem přepadla Vorbarr Sultanu a tři přilehlé Okrsky nejhorší sněhová bouře, jakou o Zimonocích zažili za čtyři desetiletí. Vyřadila z provozu všechny civilní kosmodromy a vážně omezila činnost kosmodromu vojenského, takže přijíždějící sergyarský místokrál uvázl na orbitu. Kolem oken Vorkosiganského paláce vodorovně svištěl větrem poháněný sníh a závěje se vršily stejně rychle jako mořská pěna; v některých čtvrtích metropole dosahovaly až k oknům prvního patra. Uvážlivě bylo rozhodnuto, že místokrál hrabě Vorkosigan přistane až druhý den ráno a po přistání že ihned zamíří do Císařské rezidence.
Miles upustil od záměru dopravit se do Rezidence vlastním vznášedlem a raději doprovázel hraběnku a její družinu v autech. Jeho plán, že všichni vyrazí časně, narazil na první překážku, když otevřel dveře šatníku a zjistil, že kočka Škrába díky zrádné kuchařce pronikla přes bezpečnostní systém Vorkosiganského paláce, udělala si pelíšek na podlaze mezi jeho botami a spadaným oblečením a okotila se. Koťat bylo šest.
Škrába si nevšímala výhrůžek, jaké strašlivé tresty jí hrozí za napadení Císařského Auditora, a v obvyklém schizofrenickém rozpoložení v temnotě předla a vrčela zároveň. Miles sebral odvahu, za cenu pár kapek urozené vorské krve zachránil nejlepší boty a rodovou uniformu a odeslal vše dolů, aby to uštvaný zbrojnoš Pym rychle vycídil.
Dostavila se hraběnka, kterou jako vždy potěšilo, že se její biologická říše rozrůstá, a která si prozíravě přinesla tác kočičích lahůdek, které připravila máti Kostiová a které by bez váhání slupl k snídani i sám Miles. Ale ve všeobecném zmatku, který toho rána panoval, si musel jít nějakou snídani vyškemrat do kuchyně. Hraběnka si sedla na podlahu, dobrou půl hodinku cukrovala Milesovi do šatníku a nejenže se jí podařilo uniknout bez šrámů, ale popořadě zvedla z chumlu všechna hemžící se chlupatá klubíčka, určila jejich pohlaví a pojmenovala je. Pak se přece jen odtrhla a honem se běžela obléci.
Konečně vyjel od Vorkosiganského paláce konvoj tří vozů a zvířil za sebou mraky sněhu, které odlétaly od výfuků. Párkrát je zastavily zaváté ulice, ale pak se konečně přehoupli a překodrcali přes poslední závěje a projeli železnou kovanou bránou Rezidence, za kterou četa vojáků i sloužících z Rezidence horečně odklízela sníh z cest. Vítr pořád ještě obtěžoval, ale nefučel už tak nebezpečně jako minulou noc, a Miles se snažil sebe sama přesvědčit, že se obloha vyjasňuje.
Neopozdili se jako jediní; neustále se sem trousili vládní ministři s manželkami, vysocí armádní důstojníci se svými manželkami, hrabata i hraběnky. Šťastlivce doprovázeli vypulírovaní zbrojnoši vyparádění v pestrobarevných rodových uniformách; méně šťastné doprovázeli zbrojnoši ztahaní, ucouraní a napolo zmrzlí, jak cestou bojovali s ledovými poryvy větru nebo vyhrabávali vozy z dravých závějí, ale s vítězoslavným výrazem ve tváři, když zjistili, že nepřijeli jako poslední. Jelikož někteří zbrojnoši se věkem víc než vyrovnali hrabatům, kterým sloužili, Milese svědomí nutkalo, aby je bedlivě pozoroval, jestli jim nevypovídá srdce, ale s bolestmi hrudníku nakonec museli odeslat na marodku Rezidence jenom jediného. Všichni významní Komařané včetně Laisiných rodičů naštěstí dorazili na planetu už počátkem týdne a ubytovali se v Rezidenci v prostorných pokojích pro hosty.
Lady Alys buď dospěla ze stavu paniky do jakéhosi usměvavého oparu, nebo už měla tolik zkušeností v zařizování Gregorových společenských záležitostí, že ji nic nemohlo vyvést z míry; anebo se to obojí skloubilo do podivné směsice. Pohybovala se neuspěchaně, ale ani se nezastavovala, zdravila hosty a v duchu si je pořádala. Její napětí trochu povolilo, když uviděla, že dorazila hraběnka s Milesem, předposlední z hlavních postav nadcházejícího obřadu, které Alys ještě scházely. Za několik minut se jí tvář rozzářila nepokrytou úlevou, když dveřmi z východního sloupořadí vešel sám místokrál hrabě Aral Vorkosigan a oklepával ze sebe sníh a starostlivé zbrojnoše. Soudě podle toho, jak byli jeho družiníci upravení a vyblýskaní, se jim cestou z kosmodromu do Rezidence zřejmě povedlo vyhnout důvěrnému setkání se závějemi.
Hrabě se pevně objal s hraběnkou, až jí málem vypadaly květy z účesu, jako by se na Sergyaru rozloučili před rokem, a ne před několika týdny. „Áách," zamručel potěšeně, jako by se osvobodil od nějakého břemene. „Doufám," přidržel si manželku na délku paží a hltal ji očima, „že Gregorova meteorologa už odeslali na Kyrilský ostrov, aby se tam trénoval, dokud se nenaučí pořádně předpovídat."
„Ale vždyť on povídal, že bude sněžit," zazubil se přihlížející Miles. „Jenom se nezmínil o tom, že bude sněžit vodorovně. Nejspíš se cítil povinován vyrukovat pro takovou významnou příležitost s optimistickou předpovědí."
„Zdravím tě, chlapče!" Před zraky veřejnosti si pouze stiskli ruku, ale od hraběte to byl stisk významný. „Vypadáš dobře. Musíme si pohovořit."
„Myslím, že jako první má na vás nárok lady Alys, pane..."
Lady Alys rychle scházela ze schodů, až se jí sytě modrá odpolední sukně vlnila. „Och, Arale, to je dobře, že jsi konečně tady. Gregor čeká v Zrcadlovém sále. Pojď honem..."
Roztržitě jako umělec uprostřed tvůrčího zápalu se zmocnila všech tří Vorkosiganů a hnala je před sebou na setkání s tradicí, to vše s pouhým hodinovým zpožděním.
Vzhledem k obrovskému zástupu přihlížejících -zásnuby byly nejenom první, ale také nejvýznamnější zimonoční

společenskou událostí - se obřad konal v největším plesovém sále. Nastávající nevěsta stála se svou družinou v řadě proti budoucímu ženichovi a jeho družině. Jako dvě malé armády před bitvou. Laisa vypadala v komarrském kabátku a kalhotách elegantně, i když jejich barvu, luxusní odstín barrayarské zimonoční rudé, zvolila lady Alys jako hezký kompromis.
V čele jedné skupiny stála Laisa mezi rodiči a její komarrská přítelkyně, která jí šla za svědka; Gregor měl po boku své adoptivní rodiče, hraběte a hraběnku Vorkosiganovy, a Milese jako svědka. Laisa očividně zdědila figuru po otci, nevelkém kulaťoučkém muži s výrazem obezřetné zdvořilosti ve tváři, a mléčně bílou pleť po matce, ženě s ostražitýma očima a ustaraným úsměvem. Starosvatkou byla samozřejmě lady Alys. Už dávno minuly dny, kdy úloha svědka také zahrnovala povinnost vzít si přeživšího snoubence nebo snoubenku, pokud mezi zásnubami a svatbou nějak osudově zasáhla smrt. Teď se povinnosti svědků omezovaly na doprovázení obřadných darů, které putovaly mezi oběma skupinkami.
Za některými dary se skrývala průhledná symbolika - peníze v překrásných váčcích od nevěstiných rodičů či všelijaké pokrmy a potraviny z ženichovy strany, mezi kterými nechyběl sáček barevných krupek převázaný zdobenými stříbrnými tkanicemi a lahve javorového sirupu a vína. Zlatem a stříbrem pobitá uzda vyzněla poněkud nejednoznačně, protože kůň k ní chyběl. Miles s uspokojením zaznamenal, že z programu tiše vypadl skalpelu podobný nožík se ztupeným ostřím, tradiční dar od nevěstiny matky jako záruka, že její dcera je geneticky čistého původu.
Pak přišlo na řadu tradiční čtení Nevěstiných napomenutí, kterýžto úkol připadl Milesovi jakožto Gregorovu svědkovi. Žádná Ženichova napomenutí se na oplátku nekonala. Taková Elli Quinnová by na podobný rozpor okamžitě poukázala. Miles se vnitřně obrnil, postoupil kupředu, rozvinul svitek a začal předčítat vyrovnaným jasným hlasem a s nehybnou tváří, jako by instruoval Dendarijce před akcí.
Miles si všiml, že Napomenutí, ačkoliv si podržela tradiční formu i obsah, také prodělala nenápadné úpravy. Pasáž o povinnosti povít dědice byla přepsána tak, aby nijak konkrétně neformulovala, že k tomu musí dojít přímo v nevěstině těle a jejím vlastním lůně a se všemi riziky, které to obnášelo. Nebylo pochyb, čí ruka tu zapracovala. A pokud šlo o zbytek... Miles si představil Quinnovou, jak navrhuje, kterak se má svitek srolovat a do kterého tělního otvoru si ho má předčitatel strčit, a jak silně. Doktorka Toscanová, která se nevyjadřovala tak plamenně, pouze jednou či dvakrát vrhla zoufalý pohled na hraběnku Vorkosiganovou, a ta ji konejšila nenápadnými gesty typu neberte-si-to-tak-k-srdci-děvenko. Po zbytek času se ale Laisa naštěstí tak zaujatě usmívala na Gregora a ten na ni, že Napomenutí prošla bez námitek.
Miles ukročil zpátky a snoubenci si spojili ruce v posledním obřadném úkonu, přesněji řečeno jim bylo dovoleno, aby uchopili za ruce lady Alys a z takto dobře střežené vzdálenosti si navzájem odříkali zásnubní slib. A jestli si myslíte, že tohle byla pěkná komedie, jen počkejte na svatbu o letním slunovratu. Tím obřad skončil a rozproudila se zábava. Jelikož si všichni připadali víceméně zavátí sněhem, všichni se bavili dál a dál...
Gregor měl na Milesova otce právo jako první, a tak se Miles uklidil ke stolům s občerstvením. Tam narazil na Ivana, jehož urostlá postava oslňovala v přehlídkové rudomodré uniformě. Ivan si nabíral jídlo na jediný talíř.
„Nazdárek, lorde Auditore bratránku," řekl Ivan. „Kde máš zlatej obojek?"
„Příští týden ho dostanu zpátky. Složím přísahu před posledním společným zasedáním hrabat a ministrů, než se rozejdou na zimonoční dovolenou."
„Hodně se o tom totiž drbe. Všichni se mě na tvoje pověření vyptávají."
„Jestli toho na tebe bude moc, pošli je za Vorhovisem nebo Vorkallonerem. Za Vorparadijsem myslím radši ne. Nepřivedl sis tanečnici, kterou bych si mohl vypůjčit?"
Ivan zkřivil tvář, rozhlédl se a ztišil hlas. „Zkusil jsem něco lepšího. Požádal jsem Delii Koudelkovou o ruku."
A to měl Miles předtím dojem, že už ví, jak se věci mají, ale Ivan je koneckonců Ivan. „Já si říkal, že se rozpoutá hotová epidemie. Gratuluju!" řekl s hranou srdečností. „Tvoje matka se zblázní radostí."
„Nezblázní."
„Že ne? Ale Koudelkovic děvčata má přece ráda."
„O to nejde. Delia mě odmítla. To je poprvý, co jsem požádal holku o ruku, a - stěrka!" Ivan vypadal značně rozhořčeně.
„Tak ona tě nechtěla, Ivane! To je ale překvapení."
Ivan si uvědomil, jakým tónem Miles mluví, a podezřívavě se na něj zahleděl. „A moje máti řekla jenom: To je ale smůla, synku. Říkala jsem ti, že nemáš moc dlouho otálet. A odešla někam za Illyanem. Před pár minutama jsem je zahlíd, zašívají se v nějakým výklenku. Illyan jí šmatal na krk. Ta ženská nezná stud."
„No, říkala ti to. Stokrát. Věděla, jaký teď máme demografický poměr."
„Já si říkal, že někde nahoře se místečko vždycky najde. Delia říká, že se bude vdávat za Duva Galeniho! Ten zatracenej komarrskej... ehm..."
„Konkurent?" navrhl Miles, když Ivan zatápal po správném podstatném jméně.
„Tys to věděl!"
„Pár indicií jsem měl. Jsem si jistý, že si svůj mládenecký život bez starostí budeš užívat. Tvoje další desetiletí bude stejné jako to předchozí, co? A pak další, a ještě jedno, a další... šťastné a bezstarostné."
„Ty si nevedeš o nic lip," odsekl mu Ivan.
„Já... nic jiného ani nečekal," usmál se Miles hořce. Tak, už se Ivana na tohle téma naprovokoval dost. „Budeš to muset zkusit znovu. Co třeba Martya?"
Ivan něco zahučel.
„Cože, dvě odmítnutí za - nepožádal jsi přece obě sestry ve stejný den, nebo ano, Ivane?"
„Zpanikařil jsem."
„A... koho si bere Martya?"

„Prý kohokoliv, hlavně když to nebudu já."
„Neříkej. Takže, ehm... nevíš, kam šli Koudelkovi teď?"
„Komodor tu před chvílí byl. Asi se teď někde zašívá s tvým tátou. Jak spustí muzika, holky se asi nahrnou nahoru do tanečního sálu."
„Aha." Miles se začínal sbírat k odchodu, ale pak roztržitě dodal: „Nechceš kotě?"
Ivan na něj vytřeštil oči. „Proč bych měl proboha chtít kotě?"
„Přece aby rozveselilo tvůj staromládenecký příbytek. Trochu života a pohybu, aby ti dělalo společnost za dlouhých, osamělých nocí."
„Jdi se vycpat, lorde Auditore bratránku."
Miles se zakřenil, honem si slupl nějakou lahůdku a za zamyšleného žvýkání odešel.
Celý klan Koudelkových spatřil Miles pohromadě na druhé straně tanečního sálu. Třem sestrám chyběla čtvrtá, Kareen, která byla ještě pořád na Betě, ale pokud Miles věděl, měla se vrátit o slunovratu na císařskou svatbu. To zřejmě přijede i lord Mark. Kapitán Galeni vážně rozprávěl se svým potenciálním tchánem komodorem, Delia mu stála po boku oděná ve své oblíbené modři. Po nějakém tom rozvažování a díky tichému snoubenčinu nátlaku se Galeni k Milesově nesmírné úlevě rozhodl neodcházet z armády. Vnitřní záležitosti Císařské bezpečnosti šly tenhle týden mimo Milese, ale od Gregora věděl, jak vážně se o Galenim uvažuje coby o příštím šéfovi Oddělení komarrských záležitostí, a tak doufal, že mu bude brzy moci pogratulovat.
Madam Koudelková blahosklonně přihlížela. Vespolek tvořili pěkný obrázek, který silně přispěje k nápravě případných přetrvávajících šrámů na Galeniho pověsti poté, co ho tu Haroš dal před několika týdny s tak vypočítavým humpoláctvím zatknout. Když se uváží potenciál všech čtyř sester, Galeni je na nejlepší cestě získat sňatkem spojení s význačnými barrayarskými rody... Jestlipak už někdo Galenimu oznámil, říkal si Miles, že mu hrozí jisté nebezpečí dostat za švagra Milesova klonového bratra Marka. Pokud ne, Miles chtěl být u toho, až to někdo Galenimu prozradí, jen aby se popásl na výrazu v jeho tváři. Také si říkal, jestli se sluší rozdávat jako svatební dary koťata...
Nad ramenem se mu ozval sytý, chraplavý baryton: „Gratuluji k vašemu povýšení, pane."
Miles se pousmál a otočil se, aby se pozdravil s otcem. „Ke kterému, pane?"
„Přiznávám," promluvil místokrál hrabě Aral Vorkosigan, „že jsem měl na mysli tvůj úřad Císařského Auditora, ale Gregor mi naznačoval, že se ti k tomu povedlo přihodit ještě kapitánskou hodnost. O té ses nezmiňoval. K té ti gratuluji také, i když... o větší oklice, pomocí které přijít k modrým výložkám, jsem snad v životě neslyšel."
„Pokud člověk nemůže dělat to, co chce, musí dělat to, co může. Nebo jak může. Kapitánskou hodností... se pro mě něco završilo."
„Jsem rád, žes přežil tak dlouho, abys konečně dorostl do vlastní osobnosti. Takže neztrácíš s věkem elán, že ne, chlapče?" Hrabě se zdržel stížností typu že-to-ale-stárneme, kterými mluvčí především žádá posluchače, aby je popřel.
„Myslím, že ne." Miles na okamžik zpytavě přimhouřil oči. Uvnitř mu pořád ještě panoval nově nalezený klid, ale přitom se vůbec necítil unavený. Právě naopak. „Jenom nabírám jiný směr. Vorhovis mi říkal, že jsem nejmladším Císařským Auditorem od časů Izolace. Jestli to dobře chápu, tys tenhle úřad nikdy nezastával."
„Ne. Tenhle jsem nějak propásl. Tvůj dědeček ho také nikdy nevykonával. Ani tvůj pradědeček. Abych pravdu řekl... budu si to muset ověřit, ale myslím, že žádný hrabě ani lord Vorkosigan se nikdy Auditorem nestal."
„Já ano. Nikdo jiný. Jsem první z rodiny," oznámil mu Miles trošku samolibě. „Jsem jedinečný."
Hrabě se usmál. „To já vím už dávno, Milesi."

KAPITOLA 29
Miles stál na promenádě hned u celních přepážek na jedné z větších komarrských orbitálních přestupních stanic. Jojo, páchne to přesně jako vesmírná stanice. Nebyla to žádná rajská vůně, spíš podivně štiplavý pach strojů, elektroniky, lidí a jejích výměšků a chlazeného vzduchu, který filtry nikdy nedokázaly zbavit všech pachů. Ale pro něj ta vůně byla známá a všudypřítomná a naplnila ho nesmírnou nostalgií: ovzduší admirála Naismithe, které ho i teď podvědomě vzrušovalo.
Stanice jako jedna z tuctu obíhala jedinou napolo obyvatelnou planetu systému. Komarrskou slabou hvězdu obíhaly tři stanice pro styk s hlubokým vesmírem a každá z šesti červích děr, kterým všechny stanice sloužily, se pyšnila jak stanicí vojenskou, tak obchodní. V takto rozprostřené síti se nakládalo, vykládalo a překládalo zboží i pasažéři, mířící nejenom na Barrayar, ale i na Pol, Hegen, Sergyar, za ním ležící Escobar a na tucet dalších spojovacích tras. K rostoucímu dopravnímu ruchu také přispívala znovuotevřená obchodní trasa na Rho Cetu a zbytek Cetagandské říše, i když tihle sousedé měli do ideálu daleko. Poplatky a daně, které se tu vybíraly, představovaly pro Barrayarské Císařství rozsáhlý zdroj příjmů, který dalece převyšoval cokoliv, co výběrčí dokázali vyždímat z chudáků sedláků v nějakém Zapadákově na samotném Barrayaru. I tyhle stanice patří k Barrayaru, to nesmí zapomenout zdůraznit ve vesmíru narozené Elli Quinnové.
Quinnová by na Komarru mohla být téměř šťastná. Jeho města pod kupolemi připomínala vesmírnou stanici, na níž se narodila. Pravda, povinnosti lorda Vorkosigana by ho většinou držely v maličkém výběhu kolem Vorbarr Sultany. Hlavní město přitahovalo všechny ambiciózní muže jako gravitační zřídlo. Ale na jedné ze zdejších stanic by si přece mohli zařídit druhý byteček, útulnou daču v hlubokém vesmíru... Je to daleko od hor.
Včera se na téhle stanici rozloučil s hrabětem a hraběnkou, kteří se vraceli na Sergyar. Až na Komarr s nimi cestoval vládní kurýrní lodí. Pět dnů v poměrně klidném, stísněném prostoru skokové lodi jim pro změnu poskytlo dost času k rozhovoru. Také využil příležitosti a vyprosil si od otce pro sebe zbrojnoše. Vybral si vyrovnaného Pyma. Hraběnka bručela, že ho měli vyměnit za máti Kostiovou, ale přece jen Milesovi svého oblíbeného zbrojnoše přepustila; hrabě slíbil, že mu brzy pošle pár dalších, které vybere z těch, jejichž manželky a rodiny nejhůř snášely nedobrovolné

přesídlení ze známého velkoměsta do divočiny kolonie Chaos.
Dav kolem východu u celních přepážek zhoustl, jak se ven začali valit přijíždějící pasažéři a spěchali dál nebo se s obchodní zdrženlivostí či důvěrným zápalem zdravili s těmi, kdož na ně čekali. Miles se vytáhl na špičky, ale nepomohlo to. Devět desetin lidí se rozešlo, než dveřmi prošla Quinnová, konzervativně přestrojená do civilu podle komarrské módy, v bílé hedvábné vatované bundě a kalhotách. Oblečení zvýrazňovalo její tmavé kučery a jiskřivé hnědé oči; ale na Quinnové všechno vypadalo úžasně, i kdyby to byly rozervané maskáče a bláto.
I ona natahovala krk a vyhlížela ho a zamumlala spokojené „ha," když ho uviděla, jak na ni za něčími rameny mává rukou. Jak se k němu blížila, natahovala krok; shodila z ramene šedý tlumok a objali se tak bouřlivě, div to Milese nepovalilo. Její vůně zastínila všechny nefungující vzdušné filtry na vesmírné stanici. Quinnová, moje Quinnová. Asi tucetkrát se políbili, než se od sebe odtrhli natolik, aby aspoň mohli mluvit.
„Tak proč jsi po mně chtěl, ať ti přivezu všechny tvoje věci?" vyptávala se podezřívavě. „To se mi vůbec nezamlouvalo."
„A přivezlas to?"
„Jo. Zadrželi to celníci. Vyrazilo jim to dech, hlavně zbraně. Nakonec jsem se s nima přestala handrkovat - Barrayaran jseš koneckonců ty, tak si to s nima vyřiď sám."
„A, Pyme," pokynul Miles zbrojnoši, který měl na sobě stejně jako Miles nenápadné civilní šaty. „Vezmi si od komodorky Quinnové stvrzenky a vysvoboď prosím můj majetek ze spárů byrokracie. Adresuj to na Vorkosiganský palác a odešli to obchodní lodí. Pak se vrať do hostelu."
‚Ano, můj pane." Pym si vzal datové kódy a vrhl se do dveří celnice.
„Tohle jsou všechny tvoje osobní věci?" zeptal se Miles Quinnové.
„Jako vždycky."
„Tak hurá do hostelu. Docela ujde." Vlastně to byl ten nejlepší na stanici, luxusní třída. „Na dnešek jsem nám, ehm, zamluvil apartmá."
„No to bych prosila."
„Už jsi večeřela?"
„Ještě ne."
„Výborně. Já taky ne."
Krátkou procházkou došli k nejbližšímu terminálu aeroaut a odtamtud za chvilku dojeli do hostelu. Zařízení bylo elegantní, chodby široké a vystlané tlustými koberci, a personál úslužný. Apartmá bylo na poměry vesmírné stanice rozlehlé, jinými slovy příjemně útulné - pro Milesovy účely.
„Ten tvůj generál Allegre je štědrost sama," poznamenala Quinnová, když rychle prozkoumala blahobytnou koupelnu a začala si vybalovat tlumok. „Možná, že pro něj nakonec budu pracovat docela ráda."
„Myslím, že ano, ale dnes večer to platím já, a ne Císařská bezpečnost. Chtěl jsem klidné místo, kde bychom si mohli promluvit, než se zítra oficiálně sejdeš s Allegrem a šéfem galaktických záležitostí."
„Takže... já tomu teď fakt nerozumím. Napřed mi pošleš jedinou odfláknutou zprávu, kde vypadáš jako mátoha a vykládáš mi, že tě Illyan v té věci s Vorbergem načapal a že jsem teda měla pravdu. Pak ticho, jako když bouchne, týden za týdnem, a na moje zprávy jsi mi ani neodpověděl, ty zmetku. Pak dostanu další zprávu, kde už zas cvrlikáš, že je jako všechno v pořádku - takže se teda vážně nechytám. Pak dostanu rozkaz, ať se neprodleně hlásím na Císařské bezpečnosti na Komarru, žádné vysvětlení, ani náznak, o co v nové zakázce běží, jenom tvůj dodatek, ať ti s sebou přivezu všechny tvoje věci a dopravu ať naúčtuju Císařské bezpečnosti. Tak jseš zpátky v Císařské bezpečnosti, nebo ne?"
„Nejsem. Jsem tu jako konzultant, abych tě zkontaktoval s novými šéfy, a naopak. Já mám, éé, teď jiné místo."
„Já to vážně nechápu. Ty sice vždycky posíláš zmatené zprávy -"
„Milostné dopisy se mi posílají dost ztuha, když vím, že všechno, co říkám, sleduje Císařská bezpečnost."
„Ale tentokrát to byl hotový galimatyáš. Co se to s tebou děje?" V hlase se jí třásl stejný potlačovaný strach, který cítil i Miles: To tě snad ztratím? Ne, strach ne. Jistota.
„Párkrát jsem se snažil ti nahrát zprávu, ale bylo to... moc složité, a všechny ty důležité věci jsem stejně nechtěl posílat laserovou poštou. A když jsem to upravil, vycházela z toho hrozná motanice. Stejně jsem se s tebou musel sejít tváří v tvář, protože, protože, no, důvodů je celá řada. Je to dlouhá historie a skoro všechno je tajné, což hodlám naprosto ignorovat. To já totiž můžu, abys věděla. Chceš se jít najíst dolů do restaurace, nebo si objednat jídlo do pokoje?"
‚Milesi" vybuchla. „Do pokoje. A teď vysvětluj."
Na přechodnou dobu ji zabavil obrovským hostelovým menu a získal tak o ždibec času navíc, aby si urovnal myšlenky. Nepomohlo mu to o nic víc než uplynulé týdny, kdy si v hlavě pořádal a nekonečně přerovnával tytéž myšlenky. Miles objednal jídlo a oba se usadili vedle sebe, tváří proti sobě, na menší z obou pohovek, které byly v apartmá k dispozici.

„Pokud ti mám povídat o své nové práci, musím ti trochu přiblížit, jak jsem k ní přišel, a proč už Illyan není šéfem Císařské bezpečnosti..." Vyprávěl jí o tom, co se v uplynulých měsících seběhlo, začal Illyanovým zhroucením, pak zabrousil v čase zpátky, aby pohovořil o Laise a Duvovi Galenim, vzrušeně začal vyskakovat, rozmachovat se a přecházet, když jí popisoval, jak nakonec Haroše polapil. Léčba Milesových záchvatů. Nabídka úřadu od Gregora. Události, fakta; to bylo snadné. Nevěděl ale, jak vysvětlit svůj vnitřní přerod; Elli nebyla koneckonců Barrayaranka. Donesli jim jídlo a Elli si musela nechat komentář na potom. Tvář měla napjatou a zamyšlenou. Ano. Dnes večer bychom všichni měli napřed myslet a mluvit až pak, lásko.
Nenavázala na předchozí konverzaci, dokud jim hostelový sluha neprostřel na stůl večeři a neodspěchal. Promluvila až po třech soustech; Miles si říkal, jestli cítí chuť polévky právě tak málo jako on. Když promluvila, vzala to

oklikou a snažila se o neutrální tón. „Císařský Auditor... to zní jako nějaký účetní. To nejsi ty, Milesi."
„Teď ano. Složil jsem přísahu. Je to jeden z barrayarských termínů, který má jiný význam, než si lidé představují. Já nevím... císařský agent? Zvláštní prokurátor? Vyslanec? Generálinspektor? Je to všechno najednou a přitom nic z toho. Je to cokoliv... cokoliv, co Gregor právě potřebuje. Je to neuvěřitelně otevřené. Ani ti vypovědět nedokážu, jak moc mi to sedí."
„Nikdy předtím ses o tom při plánování kariéry nezmiňoval."
„Nikdy mě nenapadlo, že tu ta možnost je. Ale tohle není práce na rozdávání těm, kteří ji berou jako kariéru. Jsou ochotní ji vzít, to ano, ale ne ambiciózní.
Vyžaduje... chlad, nikoliv žár, a to i s ohledem na sebe sama."
Dobrou minutu seděla a jen se nad tím mračila. Nakonec zřejmě sebrala odvahu a zkusila to bez oklik. „A kde v tom stojím já, my? Znamená to, že už se k Dendarijcům nikdy nevrátíš? Milesi, vždyť já už tě třeba nikdy neuvidím." Hlas ovládla tak, že se jí zachvěl jen nepatrně.
„To je... jeden z důvodů, proč jsem si chtěl s tebou dnes večer promluvit v soukromí, než nás zítra zaplaví pracovní záležitosti." Teď sbíral odvahu zase on a snažil se udržet hlas na neutrální hladině. „Víš, kdybys byla... kdybys tu zůstala... kdybys byla lady Vorkosiganová, mohla bys být se mnou pořád."
„Ne..." Polévka by jí nepovšimnutá vychladla, kdyby ji neohříval elektrický obvod zabudovaný ve dnu misky. „Byla bych pořád s lordem Vorkosiganem. Ne s tebou, Milesi, ne s admirálem Naismithem."
„Admirála Naismithe jsem si vymyslel, Elli," podotkl šetrně. „Byl to můj vlastní vynález. Asi jsem dost ješitný umělec, takže jsem rád, že se ti můj výtvor líbil. Koneckonců jsem ho vyrobil ze sebe. Ale ne ze sebe celého."
Zavrtěla hlavou a zkusila to jinak. „Posledně jsi říkal, že už mi dáš s lady Vorkosiganovou pokoj. Vlastně jsi to říkal při třech posledních příležitostech, když jsi mě žádal, abych se provdala za lorda Vorkosigana."
„Ještě jedna poslední příležitost, Elli. Až na to, že tentokrát je opravdu poslední. Já... musím ti čestně říct, co je druhá půlka, nebo spíš druhá strana protinávrhu. Co se dostaví zítra spolu s novou dendarijskou zakázkou."
„S nějakou zakázkou se běž bodnout. Uhýbáš od tématu, Milesi. Co bude s námi?"
„Nemůžu mluvit o nás, pokud to nevezmu z téhle strany. Všechno pěkně na rovinu. Zítra ti my, to jest Allegre, Císařská bezpečnost a já, říkej si tomu třeba Barrayar, nabídneme admirálskou hodnost. Admirálka Quinnová velící Dendarijské flotile svobodných žoldnéřů. Budeš pracovat pro Allegreho přesně za těch podmínek, za jakých pracoval já pro Illyana."
Quinnové se rozšířily oči, rozzářily se a pak pohasly. „Milesi... já nemůžu dělat tvoji práci. Ani zdaleka nejsem připravená."
„Ty už moji práci děláš. Jsi víc než z poloviny připravená, Quinnová. Já to říkám."
Usmála se známému vášnivému zápalu v jeho hlase, který je kolikrát všechny poháněl k neuvěřitelným výsledkům.
„Přiznávám se... že jsem se chtěla na velení podílet. Ale ne tak brzo a ne takhle."
„Čas nadešel teď. Tvůj čas. Můj čas. Je to tady."
Upřeně se na něj zahleděla, jeho tón ji zmátl. „Milesi... já nechci po zbytek života uvíznout na jediné planetě."
„Planeta je zatroleně veliké místo, Elli, když si všímáš všech podrobností. A vůbec, v našem Císařství jsou planety tři."
„Tak to je třikrát horší." Naklonila se přes stůl a silně mu oběma rukama stiskla ruku. „A co když ti předložím protinávrh. Vykašli se na vaše Císařství. Dendarijská flotila nepotřebuje pro přežití císařské zakázky, i když připouštím, že díky tobě to byly zakázky velice velkorysé. Flotila existovala, než se Barrayar vůbec ukázal na scéně, a může existovat dál, až se Barrayar potopí do svého zatraceného gravitačního zřídla. My vesmířané nepotřebujeme, aby nás stahovaly dolů nějaké planety. Ty - pojď místo toho se mnou. Buď admirálem Naismithem, oklep si hlínu z bot. Za admirála Naismithe bych se provdala z fleku, pokud o to stojíš. My dva můžeme být skvělým týmem, staneme se legendou. Ty a já, Milesi, tam venku!" Rukou opsala neurčitý kruh, i když druhou rukou Milese pořád držela.
„Snažil jsem se, Elli. Snažil jsem se celé týdny. Nemáš ponětí, jak strašně jsem se snažil odejít. Já nikdy nebyl žoldnéřem, nikdy. Ani jedinou minutu."
V hnědých očích jí krátce hněvivě zablýsklo. „Takže si říkáš, že po morální stránce stojíš někde nad námi ostatními?"
„Ne," vzdychl. „Ale dělá to ze mě Milese Vorkosigana. Ne Milese Naismithe."
Zavrtěla hlavou. Á, nechce si to přiznat. Rozeznal ony duté vibrace. „Vždycky v tobě přežívalo něco, čeho jsem se nemohla dotknout." V hlase se jí chvěla bolest.
„Já vím. Já se celá léta snažil lorda Vorkosigana zlikvidovat. Nedokázal jsem to, ani pro tebe ne. Nemůžeš si ze mě vybírat, Elli, nemůžeš si vzít to, co se ti zamlouvá, a nechat zbytek na stole." Bezmocně ukázal na osychající večeři. „Mě neservírují podle jídelního lístku. Jsem buďto všechno, nebo nic."
„Milesi, ty bys mohl být cokoliv, pro co by ses rozhodl, a kdekoliv! Proč tak trváš na tomhle místě?"
Zasmušile se usmál. „Netrvám. Jenom jsem objevil, že v jiných oblastech jsem omezený." Tentokrát on sevřel rukama její ruku. „Ale možná můžeš volit ty. Pojď se mnou na Barrayar, Elli, a buď... a buď se mnou zoufale nešťastná?"
Při výdechu se napolo zasmála. „Co to má být, další odhalení?"
„Při běhu na dlouhou trať jiná možnost není. A já mluvím o hodně dlouhém běhu."
„Milesi, já nemůžu. Víš, tvoje vlast je na planetu moc hezká, ale je to tam dole příšerný."
„Ty bys mohla trochu té příšernosti odstranit."
„Nemůžu... nemůžu se stát, čím bys mě chtěl mít, nemůžu být tvou lady Vorkosiganovou."
Odvrátil pohled, pak se na ni zas podíval a pustil jí ruce. „Můžu ti dát všechno, co mám. Míň ti ale dát nemůžu."
„Ale na oplátku chceš všechno, co jsem. Admirálka Quinnová je zlikvidovaná, lady Vorkosiganová... povstává z popela. Mně znovuzrození moc dobře nejde, Milesi. To je tvůj obor." Bezmocně zavrtěla hlavou. „Odjeď se mnou."
„Zůstaň se mnou."

Láska všechno nepřemůže. Když viděl, jaký zápas se jí odehrává ve tváři, začal si s hrůzou připadat jako generál Haroš. Třeba se Harošovi taky nelíbila chvilka morálních muk, která Milesovi způsobil. Jediná věc, kterou nemůžeš směnit za touhu svého srdce... Pevněji ji chytil za ruku, netoužil po lásce, ale po pravdě. Celým svým srdcem. „Tak se rozhodni pro Elli. Ať už je Elli kdokoliv."
„Elli je... admirálka Quinnová."
„Říkal jsem si, že to tak bude."
„Tak proč mi to všechno děláš?"
„Protože se musíš rozhodnout teď, Elli, jednou provždy."
„To ty na volbě trváš, ne já!"
„Ano. Přesně tak. Můžu dál žít s tebou. Můžu dál žít bez tebe, pokud budu muset. Ale nemůžu ustrnout, Elli, ani kvůli tobě ne. Dokonalé ustrnutí není život, ale smrt. Já to vím."
Pomalu přikývla. „Tak tomuhle aspoň rozumím." Pustila se do polévky a pozorovala Milese, který ji pozoroval, jak ho pozoruje...

***

Naposled se pro vzpomínku na staré časy milovali a Miles si někdy během milování uvědomil, že se oba v posledním zoufalém vzepětí snaží toho druhého tak moc laskat a uspokojit, aby ještě změnil názor. Museli bychom změnit víc než názor. Museli bychom úplně změnit sebe sama.
Vzdychl, posadil se v ohromné posteli a pustil ji. „Nejde to, Elli."
„Však ono to půjde," zamumlala. Chytil ji za ruku a vtiskl jí polibek na vnitřní stranu zápěstí. Zhluboka se nadechla a sedla si vedle něj. Oba dlouho mlčeli.
„Tobě bylo souzeno stát se vojákem," řekla nakonec. „A ne nějakým nóbl byrokratem."
Přestal se snažit vysvětlovat někomu, kdo není rodem z Barrayaru, co obnáší prastarý vznešený úřad Císařského Auditora. „Abys byla velikým vojákem, potřebuješ velikou válku. Zrovna teď se nikde v sousedství žádná nekoná. Cetaganďané poprvé za celé desetiletí dávají pokoj. Pol se nechová agresivně a v celém Hegenu si teď vůbec žijeme klidně. Jacskon je sice šeredně nepříjemný, ale Jacksoniáni jsou nejednotní a na tu vzdálenost nás nemůžou vojensky ohrozit. Největším postrachem okolí jsme my, a naši energii pohlcuje Sergyar. Beztak si nejsem jistý, jestli bych se dokázal propůjčit k agresivní válce."
„Tvůj otec to udělal. S pozoruhodným úspěchem."
„Se smíšeným úspěchem. Měla by sis naši historii prostudovat podrobněji, lásko. Ale já nejsem můj otec. Nemusím opakovat jeho chyby; můžu si vynalézt nějaké zbrusu nové."
„Ty se nám ale poslední dobou chováš jako náramný politik."
„Spadá to do mého pole působnosti. A... i ti, kteří jen stojí a čekají, možná také konají svůj úkol, ale život je už i tak dost krátký. Pokud o mě Císařství ještě někdy bude stát jako o vojáka, můžou mi vždycky poslat vzkaz na terminál."
Povytáhla obočí; opřela se a natřásla kolem nich polštáře. Přitáhl si její hlavu na zjizvenou hruď, hladil ji po vlasech a natáčel si je na prsty; ona mu volnou rukou lenivě přejížděla po těle. Spolu s tím, jak napětí a strach pomíjely, jak se jim zklidňoval tep, Miles cítil, jak se v duchu jeden od druhého oprošťují. Nebyla to bolest, tedy ne velká bolest, jenom pochopitelný smutek a přiměřená melancholie, tichá a náležitá.
„No..." řekl nakonec, „tím nechci říct, že se sem tam nenaskytne potřeba nějaké akce na záchranu rukojmích nebo tak něco. Ale pamatujte si, admirálko Quinnová, že vaše roztomilá prdelka patří do měkké židle v taktické místnosti. Ne aby ses pořád někde honila s komandy. Pro vysokého štábního důstojníka se to nehodí a navíc je to ukrutně nebezpečné."
Nehty mu přejížděla pavučinu nejpůsobivějších jizev, až se mu ježily chlupy na rukou. „Ty jsi ale nehorázný pokrytec, lásko moje."
Prozíravě se rozhodl, že se o to nebude handrkovat. Odkašlal si. „To... mě přivádí k další věci, o kterou jsem tě chtěl poprosit. O laskavost. Jde o seržantku Tauru."
Trochu ostřeji se zeptala: „Ano?"
„Když jsem ji viděl naposledy, všiml jsem si, že jí začínají šedivět vlasy. Víš, co to znamená. Nedávno jsem o tom mluvil se starým Canabou, pamatuješ se na něj přece. Od chvíle, kdy jí začne vážně selhávat metabolismus, jí Canaba nedává do konce víc než dva měsíce. Chci, abys mi slíbila, že mi dáš vědět včas, abych se stihl dostat k flotile nebo kde Taura bude, než odejde. Nechci... aby v tu chvíli byla sama. Kdysi jsem si to slíbil a ten slib hodlám dodržet."
Zklidnila se a uvolnila. „Tak dobře," pronesla vážně.
Po chvilce se zeptala: „Takže ... jsi s ní spal?"
„Ehm..." Polkl. „To bylo ještě před tebou, Elli." Asi za minutu se cítil povinen dodat: „A pak taky, čas od času. Velice zřídka."
„Ha. Tušila jsem to."
Když už jsme u těch morbidit... „A... co ty? Vyskytoval se někdo jiný, když jsem byl pryč?"
„Ne. Já sekala dobrotu. Cha!" Po chvíli dodala: „Ale než ses vyskytl ty, to byla jinačí Quinnová."
Usoudil, že si do něj rýpla zcela po právu a nechal to plavat. „Mělo by to být jasné i bez řečí, ale pro jistotu... víš doufám, že odteď ke mně nemáš žádné osobní závazky?"
„Abys je taky neměl? Tak o to ti jde?" Pohladila ho po tváři a usmála se. „Já od tebe žádnou svobodu nepotřebuju, lásko. Já se můžu osvobodit, kdy se mi zamane."
„To je myslím jedna z věcí, kterou jsem na tobě vždycky miloval." Zaváhal. „Ale dokážeš se rozhodnout, kdy se ti zamane?"

„No. To je jiná otázka, co," pronesla potichu. Oba pak na sebe dlouze hleděli, jako by si chtěli obraz toho druhého uložit na nějaký skrytý paměťový disk. Po čase Elli s neomylnou vnímavostí a s hořkou dobromyslností dodala: „Doufám, že najdeš svou lady Vorkosiganovou, Milesi. Ať už to bude kdokoli."
„To já taky doufám, Elli," vzdychl. „Ale to hledání mě děsí."
„Lenochu," zamumlala.
„To je taky pravda. Bylas jako opilcův sen, Quinnová. Abys věděla, pořádně jsi mě rozmazlila."
„Mám se snad omlouvat?"
„V žádném případě."
Když se po dlouhém polibku, který následoval, zase nadechla, zeptala se: „Dokud si někoho nenajdeš, budeme mít spolu úlety? Čas od času?"
„Snad... já nevím. Pokud se ocitneme ve stejném čase na stejné planetě. Vesmír je veliký."
„Tak proč pořád narážím na stejné lidi?"
Pak se začali zvolna a bez postranních záměrů mazlit; budoucnost i minulost se rozplynuly a zbyla jenom časová bublinka a v ní Miles a Elli. Pak šlo všechno daleko líp.
Když pak příjemně zmalátněli, Elli mu zamumlala do vlasů: „Myslíš, že se ti tvoje nová práce bude líbit stejně jako mně ta moje?"
„Začínám mít podezření, že ano. Ty jsi k tomu přece zralá. Já si nedávno prožil pár ostrých lekcí na téma, jak špatný je nápad nechávat schopné podřízené dlouho bez povýšení. Na to si u" - málem řekl mých - „svých lidí dávej pozor."
„A můžeš tam mířit na nějaký nejvyšší post? Můžeš se třeba propracovat od Osmého Auditora k Prvnímu Auditorovi?"
„Jenom podle věku. Což, když to tak uvážím, by se mohlo stát; jsem o třicet let mladší než ostatní. Ale Auditoři se číslují jenom pro přehlednost. Neoznačuje to hodnost. Všichni jsou si víceméně rovni. Když se setkají, sedí v kruhu. Na Barrayaru, tak posedlém hierarchií, je to něco nevídaného."
„Jako rytíři Kruhového stolu," poznamenala Elli.
Miles se bezúspěšně pokusil zasmát. „Kdybys je viděla, nemyslela by sis to..." Zaváhal. „Já vlastně nevím. Původní rytíři Kruhového stolu pořád soupeřili o pocty. Proto si přece musel starý dobrý Artuš dát ten stůl vyrobit kruhový, aby jim to zatrhl. Kdežto Auditoři jsou většinou... nemůžu říct, že nemají ambice, to by nedokázali to, co dokázali. Postoupili někam za ambice? Tihle staří barrayarští bojovníci jsou úžasně nezaujatá parta. Vlastně se těším, až je líp poznám." Několikrát se zachichotala, když jí s vervou popisoval šťavnatější výstřednosti nových kolegů.
Rukou si prohrábla tmavé kučery a proti své vůli se usmála. „U bohů i polobohů, Milesi. Začínám tušit, že mezi ně přece jenom hladce zapadneš."
„Už se ti někdy stalo, žes přišla někam, kdes v životě nebyla, a přitom ses tam cítila jako doma? Já se teď tak cítím. Je to... dost zvláštní. Ale rozhodně je to příjemné."
Políbila ho na čelo, aby mu požehnala; on ji políbil na dlaň pro štěstí.
„No, pokud trváš na tom, že budeš civilistou, buď dobrým úřednickým bojovníkem," řekla mu pevným hlasem. „Ať jsem na tebe pyšná."

***

Na Milesově zpáteční cestě z Komarru na Barrayar se nepřihodilo nic zajímavého. Jednoho tichého zimního večera dorazil do Vorkosiganského paláce, který byl vytopený, zalitý světlem a čekal na něj. Rozhodl se, že zítra si oficiálně pozve na večeři společnost, Duva, Delii a ostatní Koudelkovy. Ale onoho prvního dne večeřel v kuchyni se svým zbrojnošem a máti Kostiovou; kuchařku to trochu pobouřilo, buď proto, že Miles vypadl z role, nebo že jí vpadl na výsostné území. Ale on jí tak dlouho vykládal vtipy, až se rozesmála a k Pymově obrovské radosti třepla Milese utěrkou, jako by to byl jeden z jejích synů. Na konci strážní služby sem nakoukl desátník Kosti, aby se také jaksepatří najedl a aby si pohrál s koťaty, která teď bydlela v hadrem vystlané krabici u kamen, přesněji řečeno z ní tvrdošíjně utíkala. Desátník a máti Kostiová Milesovi odvyprávěli všechny zprávy od Martina, který teď trpěl při základním výcviku, a nevynechali ani chvástání a stížnosti, které jim Martin původně přednesl.
Po pozdní večeři se Miles odebral do vinného sklepa. Obřadně si vybral láhev dědečkova nejstaršího a nejvzácnějšího vína. Když ji otevřel, zjistil, že víno už je pořádně zatuchlé. Zauvažoval, že ho ze symbolických důvodů stejně vypije. Pak ho ve svém novém apartmá nesmlouvavě vylil do umyvadla, vrátil se do sklepa a vybral si láhev z daleko mladšího ročníku, o kterém věděl, že je velice dobrý.
Tentokrát si vzal skleničku z nejlepšího křišťálu, usadil se do neuvěřitelně pohodlného křesla u arkýřového okna, díval se, jak kolem zahradních lamp poletují naducané sněhové vločky a držel soukromou vigilii.
Připil svému přízračnému odrazu v nočním okně. Tak tohle je kolikátá, třetí smrt admirála Naismithe? Poprvé na Jacksonu, podruhé v Illyanově kanceláři, třetí a poslední a neuvěřitelně bolestivá, když ho vzkřísil a znovu zabil Lucas Haroš. Při své první smrti za sebe nemohl držet žádnou vigilii - to skončil jako zmrazený balík - při druhé ho víc než brandy lákala dědečkova dýka, která otevírala cestu k rudějšímu vínu. Teď se pohodlně usadil a připravoval se, že si spolu s vínem dopřeje hodinku sebelítosti a vyřídí to jednou provždy.
Místo toho se v teploučké židli pohodlně opřel a tiše se rozesmál. Pak smích spolkl a říkal si, jestli se mu už věci přece jen nevymkly z rukou.
Přesně naopak.
Haroš nedokázal žádné zázraky. Nebyl to dokonce ani kabaretní kouzelník. Ani tehdy, ani jindy neměl moc dávat nebo odpírat Naismithe, i když Milese zamrazilo jako při kryostázi, když si pomyslel, jak málo stačilo a sám sebe by byl Harošovi vydal do rukou.

Není divu, že se teď směje. Neoplakává smrt. Oslavuje, že unikl.
„Nejsem mrtvý. Jsem tady." Užasle si sáhl na zjizvenou hruď.
Když už nebyl rozkouskovaný, cítil se podivně osaměle. Ani nastupující lord Vorkosigan, ani ztracený Naismith, ale všechna jeho já tu byla všechna najednou, a neustále. Není vám tam těsno?
Ani ne.
Harra Čuriková to vystihla téměř přesně. Když ale jdete dál, nenajdete znovu vlastní život. Spíš ho nanovo objevíte.
Takhle si to vůbec nepředstavoval. Pomalu, zeširoka se usmál. Začínal být hrozně zvědavý na vlastní budoucnost.

Lois McMaster Bujold
PAMĚŤ

Z amerického originálu Memory,
vydaného nakladatelstvím Earthlight
v Londýně v roce 1998,
přeložila Helena Soukupová.
Obálka: Martina Pilcerová.
Odpovědná redaktorka: Ivana Milotová.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r.o.,
Jungmannova 14, 110 00 Praha 1,
jako svou 348. publikaci.
Sazba: SF SOFT.
Lito obálky: JAMS.
Vytiskla tiskárna S-TISK Vimperk.
První vydání, Praha 2004.